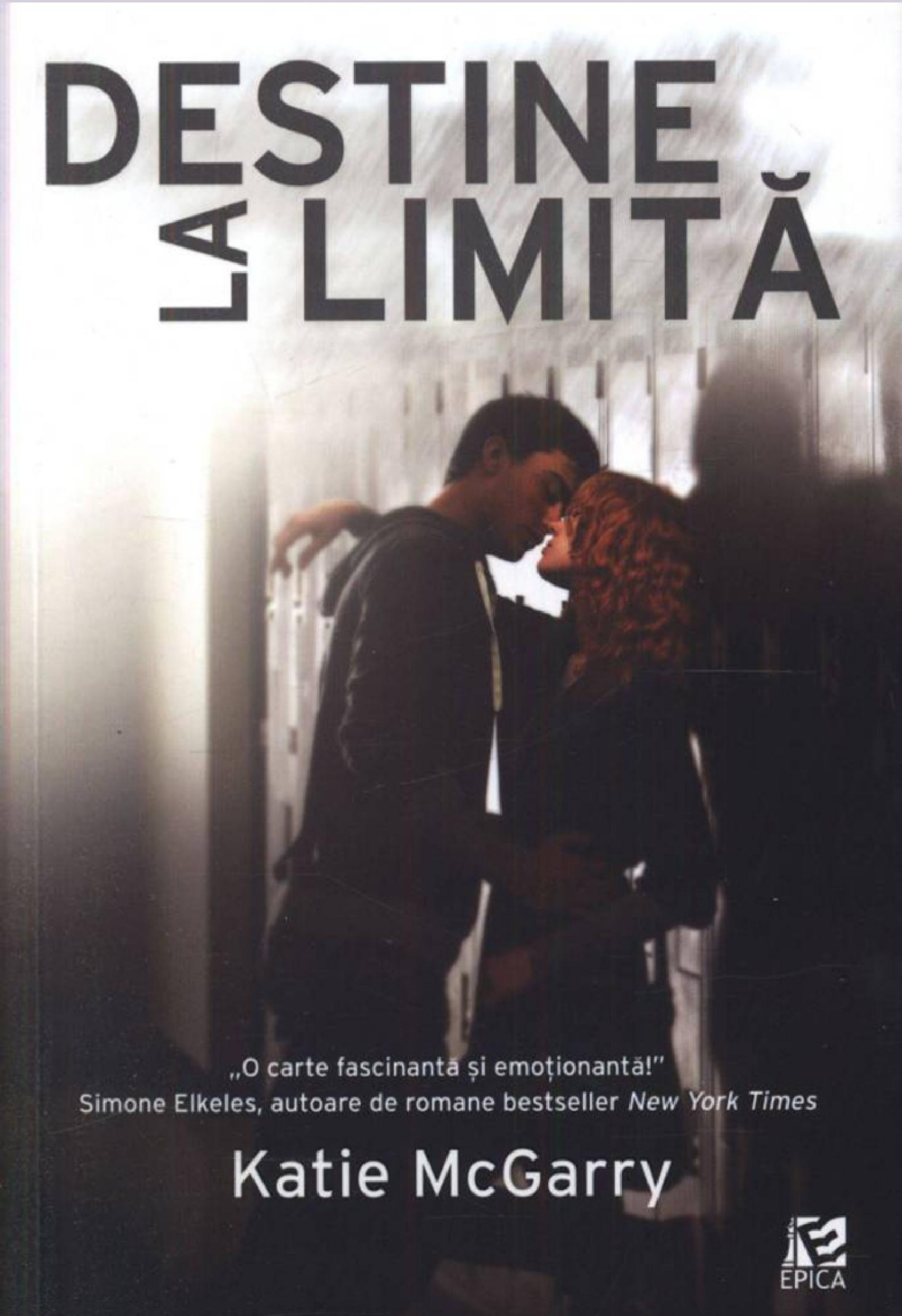

DESTINE LA LIMITĂ

„O carte fascinantă și emoționantă!"
Simone Elkeles, autoare de romane bestseller *New York Times*

Katie McGarry

EPICA

DESTINE LA LIMITA

Katie McGarry

ATÂT DE DIFERIȚI UNUL FAȚĂ DE CELĂLALT...
ȘI TOTUȘI,
ATÂT DE POTRIVIȚI.

Nominalizată la categoria
CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU YOUNG ADULT ŞI NEW ADULT
a anului 2012, pe GOODREADS

DESTINE LA LIMITĂ este o lectură perfectă pentru fanii cărților *Chimie perfectă* de Simone Elkeles, *E ușor să te iubesc*, Tammara Webber sau *Fericirea începe azi*, Jamie McGuire

Un roman încărcat de amintiri întunecate, secrete ascunse și scene fierbinți... narațiunea plină de suspans, conflictele pline de dramatism, dar și personajele cu vieți trăite la limita tragicului vor ține cititorii captivi în poveste. – Publishers Weekly

Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în seara în care Echo Emerson s-a transformat, dintr-o fată populară cu un iubit sportiv, râvnit de multe dintre colegele ei, în bârfita paria cu cicatrice „monstruoase" pe brațe. Nici măcar Echo nu-şi poate aminti întregul adevăr despre seara aceea oribilă. Tot ceea ce știe este că vrea ca totul să revină la normal.

Dar când Noah Hutchins, singuraticul teribil de sexy, îmbrăcat cu geaca lui neagră din piele, obişnuit să se folosească de fete, pătrunde exploziv în viața ei, cu o atitudine de dur, însă şi cu o surprinzătoare capacitate de înțelegere, lumea lui Echo se schimbă într-un fel pe care ea nu și l-ar fi putut închipui vreodată. Normal ar fi ca ei doi să nu aibă nimic în comun. Iar cu secretele apăsătoare ale fiecăruia, să fie împreună pare, în mare măsură, imposibil.

Numai că, la răscrucea destinelor lor, normalitatea capătă alte valențe şi nebuneasca atracție dintre ei refuză să dispară. Iar Echo se vede nevoită să se întrebe până unde ar putea forța limitele și cât ar fi dispusă să riște pentru singurul băiat capabil s-o învețe cum să iubească din nou.

„O poveste de dragoste pe muchie de cuțit, care te absoarbe și nu-ți mai dă drumul. Am fost captivată!" – Gena Showalter, autoarea seriei Intertwined, bestseller New York Times

„O carte fascinantă şi emoționantă!" – Simone Elkeles, autoare de romane bestseller New York Times

DESTINE LA LIMITA

Katie McGarry

Traducere din limba engleză şi note de
ADRIAN DELIU
EPICA

ISBN:978-606-93335-3-2

„Tata e obsedat să dețină controlul, pe maică-mea vitregă o urăsc, fratele meu e mort, iar mama are... mă rog... probleme. Cum credeți că o duc?”

Replica asta mi-ar fi plăcut la nebunie s-o dau la întrebarea doamnei Collins, însă tatăl meu acorda o importanță prea mare aparențelor, astfel încât eu să mai pot răspunde cu sinceritate. Așa că, în loc de asta, am clipit de trei ori și am zis:

— Bine.

Doamna Collins, noua asistentă socială detașată la Eastwick High, s-a comportat de parcă n-aș fi spus nimic. A împins un teanc de dosare spre marginea biroului ei și-așa învălmășit și s-a apucat să răsfoiască în pripă diverse documente.

Noua mea terapeută a început să fredoneze o melodie când mi-a găsit dosarul gros de opt centimetri și s-a răsplătit cu o gură de cafea, lăsând o urmă de ruj roșu-aprins pe curbura cănii. Duhoarea de cafea ieftină și de creioane proaspăt ascuțite plutea apăsătoare prin aer.

Pe scaunul din dreapta mea, tata își tot privea ceasul de la mână, iar pe cel din stânga, Vrăjitoarea cea Rea din Vest se foia, nerăbdătoare. Eu lipseam de la prima oră de analiză matematică, tata lipsea de la nu știu ce întâlnire foarte importantă, cât despre mama mea vitregă din Oz? Sunt convinsă că ei îi lipsea creierul.

— Nu-i așa că-ți place ianuarie? M-a întrebat doamna Collins, în timp ce-mi deschidea dosarul. Un nou an, o nouă lună, o nouă viață pe care s-o începi de la zero.

Și, fără ca măcar să aștepte vreun răspuns, a continuat:

— Îți plac perdelele? Eu le-am făcut.

Dintr-o singură mișcare sincronizată, taică-meu, maică-mea vitregă și cu mine ne-am întors privirile spre perdelele cu buline roz atârnate la ferestrele care dădeau spre parcarea elevilor. Erau prea de *Căsuța din prerie* pentru gustul meu și cu o combinație de culori

ca un delir coşmaresc. Niciunul dintre noi nu i-a răspuns și tăcerea noastră a generat o stânjeneală apăsătoare.

Exact atunci, telefonul Blackberry al tatălui meu a vibrat. Cu un efort exagerat, el și l-a scos din buzunar și a început să citească de pe ecran. Ashley stătea să-și bată darabana cu degetele pe pântecul umflat, iar eu citeam inscripțiile pictate de mână de pe tăblițele atârnate pe perete, ca să mă pot concentra la orice altceva, numai la ea nu.

Eşecul este unicul tău duşman. Singura cale de a urca este să nu priveşti niciodată în jos. Reușim deoarece credem. Un vultur stă pe-un pisc c-un pix în plisc.

OK... e drept că ultima dintre ele nu era prezentă pe peretele zicalelor, dar mie mi s-ar fi părut amuzantă, de-ar fi fost.

Doamna Collins îmi dădea impresia unui Labrador retriever crescut peste măsură, cu părul ei blond și atitudinea mult prea prietenoasă.

— Punctajele lui Echo la ACT și la SAT sunt formidabile. Sigur sunteți foarte mândri de fiica dumneavoastră, a zis, adresându-mi un zâmbet sincer care-i dezvăluia toți dinții.

Porniți cronometrul. Ședința mea de terapie a început în mod oficial. Acum aproape doi ani, după incident, Serviciul pentru Ocrotirea Copilului a „recomandat insistent” terapia psihologică... Și tata a înțeles repede că e de preferat să spui da la orice e „recomandat insistent”.

Obișnuiam să mă duc la ședințele de terapie ca toți oamenii normali, la un cabinet din afara școlii. Dar, grație unei infuzii de capital din partea administrației statului Kentucky și al unei ultra zeloase asistente sociale, ajunsesem să particip la acest program pilot. Unica misiune a doamnei Collins era să se ocupe de câțiva copii de la liceul meu. Bafta mea!

Tata și-a îndreptat spinarea pe scaunul lui.

— Punctajul de la matematică a fost mic. Vreau ca ea să mai dea o dată testele.

— E vreo baie prin apropiere? S-a amestecat Ashley în discuție. Bebe adoră să-mi stea pe vezică.

Mai degrabă, Ashley adora să atragă întreaga atenție asupra ei. Doamna Collins i-a adresat un zâmbet crispat și i-a arătat spre ușă.

— Ieșiți pe coridorul principal și faceți la dreapta.

După felul în care s-a ridicat de pe scaun, Ashley parcă ar fi cărat în pântec o ghiulea din plumb de jumătate de tonă, nu un bebeluș mititel. Am clătinat din cap, dezgustată, gest care n-a făcut decât să-mi atragă privirea glacială a tatii.

— Domnule Emerson, a continuat doamna Collins, de îndată ce Ashley a părăsit încăperea, punctajele lui Echo sunt cu mult peste media la nivel național și, conform dosarului ei și-a îndeplinit deja formalitățile de înscriere la facultățile preferate.

— Mai sunt câteva facultăți economice, cu termene prelungite, la care aș vrea ca ea să se înscrie. În plus, familia aceasta nu acceptă „peste medie". Fiica mea trebuie să exceleze.

Tata vorbea cu aerul unui zeu. Putea tot atât de bine să fi adăugat și fraza *Astfel să fie scris și astfel făptuit*. Mi-am rezemat coatele de brațele scaunului și mi-am ascuns fața între mâini.

— Îmi dau seama că lucrul acesta vă deranjează cu adevărat, domnule Emerson, a replicat doamna Collins, pe un ton enervant de egal. Dar punctajele lui Echo la Limbă și literatură se apropie de perfecțiune...

Și acesta a fost momentul în care am încetat să-i mai ascult. Tata avusese controversa asta și cu precedenta îndrumătoare școlară, când eram în anul al doilea, după ce am trecut de PSAT. Pe urmă, din nou, anul trecut, când am trecut prima oară de SAT și de ACT. Până la urmă, îndrumătoarea înțelesese că tata ieșea totdeauna învingător, așa că abandonase după prima rundă.

Punctajele mele de la teste erau pe ultimul loc în lista preocupărilor mele. Să fac rost de bani ca să repar mașina lui Aires, asta era grija care mă rodea.

Încă de la moartea lui Aires, tata persistase în încăpățânarea lui pe această temă, insistând că trebuie s-o vindem.

— Echo, tu ești mulțumită de rezultatele tale? M-a întrebat doamna Collins.

M-am zgâit la ea prin perdeaua de păr roșu, cârlionțat, care-mi atârna peste față. Precedenta terapeută înțelesese care e ierarhia în familia noastră, așa că vorbea cu tata, nu cu mine.

— Poftim?

— Ești mulțumită de rezultatele tale de la ACT și de la SAT? Vrei

să mai dai o dată testele? A repetat ea, împreunându-și mâinile și așezându-le peste dosarul meu. Vrei să te înscrii și la alte acuități?

L-am privit pe tata în ochii lui cenușii, obosiți. Hai să vedem. Refacerea testelor ar însemna ca tata să mă împingă în fiecare clipă spre învățătură, iar mai departe, ar însemna ca eu să mă trezesc devreme într-o zi de sâmbătă și să-mi fac praf toată dimineața prăjindu-mi creierul, după care să-mi fac griji săptămâni în șir pentru rezultate. Cât despre înscrierea la alte facultăți? Mai bine refac testele.

— Nu tocmai.

Cutele de îngrijorare gravate pentru totdeauna în jurul ochilor și a gurii lui s-au adâncit de dezaprobare, așa că am schimbat placa.

— Tata are dreptate. Ar trebui să refac testele.

Doamna Collins a mâzgălit ceva cu un pix în dosarul meu. Ultima mea terapeută fusese extrem de bine informată cu privire la problemele mele în materie de autoritate. Nu era necesar să mai scrie o dată ceea ce era deja consemnat acolo.

Ashley a revenit în cameră, bălăbănindu-se ca rața și s-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă mine.

— Am pierdut ceva? S-a interesat ea.

Sinceră să fiu, eu și uitasem că există. Of, măcar dac-ar uita și tata…

— Nimic, i-a răspuns tatăl meu.

Doamna Collins și-a ridicat în sfârșit pixul de pe coala din dosar.

— Întreab-o pe doamna Marcos care sunt datele următoarelor teste, înainte de a merge la oră. Și, din moment ce îndeplinesc rolul de îndrumător școlar, aș vrea să discutăm despre orarul tău, din semestrul de iarnă. Ți-ai umplut orele libere cu o mulțime de materii economice. Și mă întreb de ce.

Răspunsul adevărat, pentru că așa-mi ceruse tata, probabil că ar fi enervat pe multă lume din încăpere, așa că am improvizat altul.

— Fiindcă mă ajută să mă pregătesc pentru facultate.

Uau. Spusesem asta cu entuziasmul unui copil de șase ani așteptându-și rândul pentru un vaccin antigripal. Proastă inspirație din partea mea. Tata s-a foit din nou pe scaun și a oftat. M-am gândit dacă să ofer un alt răspuns, dar mi-am dat seama că și acela ar fi sunat la fel de plat.

Doamna Collins a continuat să-mi parcurgă dosarul cu privirea.

— Ai demonstrat un incredibil talent artistic, în mod special la pictură. Nu-ți propun să renunți la toate materiile tale economice, dar ai putea să te lipsești de una dintre ele și să alegi ore de pictură în loc.

— Nu, s-a repezit tata, aplecându-se în față și împletindu-și degetele. Echo nu va lua ore de pictură, este limpede?

Tata e o stranie combinație dintre un instructor de cazarmă și iepurele alb al lui Alice: mereu are de mers neapărat într-un loc important și-i place să le dea comenzi tuturor celorlalți din preajmă.

Trebuie să-i recunosc meritele doamnei Collins: n-a tresărit nici măcar o dată înainte de a-și exprima capitularea:

— Precum cristalul.

— Ei bine, acum, dacă tot am stabilit și asta...

Ashley, cu bebelușul ei din burtă, s-a tras spre marginea scaunului, pregătindu-se să se ridice.

— Din greșeală, mi-am supraîncărcat programul pe ziua de azi în am programare la obstetrician. E posibil să aflăm sexul copilului.

— Doamnă Emerson, situația școlară a lui Echo nu face obiectul acestei întâlniri, dar vă înțeleg dacă trebuie să plecați, a răspuns doamna Collins, extrăgând o scrisoare oficială din sertarul de sus al biroului, în timp ce Ashley, roșie la față, se lăsa la loc pe spătarul scaunului. Mai văzusem antetul acela de destule ori în decursul ultimilor doi ani. Celor de la Ocrotirea Copilului chiar Ic place să distrugă pădurile tropicale.

Doamna Collins a citit scrisoarea doar pentru ea, în timp ce eu uni doream, în secret, să fiu cuprinsă de o combustie spontană. Atât eu, cât și tata, ne-am pleoștit pe scaunele noastre. O, afurisita plăcere a terapiei de grup!

Cât am așteptat-o să-și termine lectura, am remarcat, lângă computerul ei, o broască verde din pluș, o fotografie înfățișând-o pe ea, alături de un tip – probabil, soțul ei – și, în cele din urmă, pe un colț al biroului ei, o panglică mare, albastră. Din acelea fistichii, pe care le primești când câștigi un concurs. O senzație stranie m-a făcut să mă foiesc. Hm... ciudat.

Doamna Collins a perforat scrisoarea, după care a plasat-o în deja supraaglomeratul meu dosar.

— Gata. Sunt, în mod oficial, terapeutul tău.

Fiindcă n-a mai zis altceva, mi-am întors ochii de la panglică spre ea. Mă urmărea cu privirea.

— Frumoasă panglică, nu-i așa, Echo?

Tata și-a dres glasul și i-a expediat doamnei Collins o privire ucigătoare. OK, era o reacție neobișnuită, dar în definitiv, pe el îl irita până și simpla prezență aici. Mi-am întors din nou atenția spre panglică. De ce mi se părea cunoscută?

— Așa cred.

Privirea i s-a abătut spre plăcuțele de identificare militare de la gâtul meu, cu care mă jucam absentă.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea din familia ta. La ce armă?

Grozav. Tata o să facă naibii apoplexie. Îmi pusese clar în vedere de numai șaptezeci și cinci de ori că plăcuțele de identificare ale lui Aires trebuiau să stea în cutia de sub patul meu, însă azi aveam nevoie de ele: un nou terapeut, împlinirea a doi ani de la moartea lui Aires încă proaspătă în memorie și prima zi din ultimul meu semestru de liceu. O senzație de greață îmi tresălta și țopăia prin intestine. Evitând încruntarea dezamăgită a tatii, m-am străduit din greu să-mi cercetez părul și vârfurile despicate.

— Infanterie marină, a răspuns sec tata. Știți ce, am o întâlnire în dimineața aceasta cu potențiali clienți, i-am promis lui Ashley c-o duc la consultația programată, iar Echo lipsește de la oră. Când aveți de gând să încheiați cu toate astea?

— Când consider eu de cuviință. Dacă intenționați să îngreunați desfășurarea acestor ședințe, domnule Emerson, voi fi cât se poate de bucuroasă să-l chem pe asistentul social al lui Echo.

Mi-am stăpânit cu greu zâmbetul care-mi trăgea în sus de colțurile buzelor. Doamna Collins știa să-și joace cartea cu măiestrie. Tata a bătut în retragere; în schimb, maică-mea vitregă...

— Eu nu înțeleg. Echo o să împlinească în curând optsprezece ani. De ce mai are statul autoritate asupra ei?

— Pentru că e în interesul ei, în opinia statului, a asistentului ei social și a mea personal, a replicat doamna Collins, închizând dosarul. Echo își va continua terapia cu mine până când va absolvi liceul, în primăvara aceasta. În acel moment, autoritatea statului Kentucky o va elibera... ca și pe dumneavoastră.

A așteptat până când a văzut-o pe Ashley clătinând din cap, tăcută, în semn de acceptare a situației și abia apoi a continuat.

— Cum te descurci, Echo?

Splendid. Fantastic. Mai rău nici că se poate.

— Bine.

— Sigur? A insistat, ciocănindu-și bărbia cu un deget. Fiindcă aș fi crezut că aniversarea morții fratelui tău ți-ar putea declanșa stări sufletești chinuitoare.

Doamna Collins a rămas cu ochii pe mine, iar eu i-am răspuns cu o privire goală. Tata și Ashley urmăreau stânjenitoarea confruntare. Mă simțeam sâcâită de vinovăție. Practic, ea nu-mi pusese o întrebare, așa că eu, teoretic, nu-i datoram un răspuns, însă nevoia de a-i face pe plac mă inunda ca un val de reflux. Dar de ce? Ea nu era decât un alt terapeut din carusel. Toate îmi puneau aceleași întrebări și-mi promiteau ajutorul, dar fiecare dintre ele mă lăsa în aceeași stare în care mă găsise: zdrobită.

— Plânge, s-a auzit vocea stridentă a lui Ashley, străpungând tăcerea, de parcă ar fi răspândit bârfe siropoase de club. Tot timpul plânge. Îi simte cu adevărat lipsa lui Aires.

Atât eu, cât și tata, ne-am întors privirile spre toanta blondă. Eu mă rugam să continue, în timp ce tata, sunt convins, se ruga să-și închidă gura. Dumnezeu mi-a ascultat ruga, măcar de data asta. Ashley a vorbit mai departe.

— Cu toții îi simțim lipsa. Mare păcat că bebelușul n-o să-l mai poată cunoaște.

Și, încă o dată, bun venit la spectacolul lui Ashley, sponsorizat de Ashley și de banii tatălui meu. Doamna Collins s-a apucat să scrie cu vioiciune, fără îndoială imortalizând fiecare cuvințel imprudent al lui Ashley în dosarul meu, iar tata a scăpat un mormăit de nemulțumire.

— Echo, ai vrea să vorbim despre Aires în ședința de azi? M-a întrebat doamna Collins.

— Nu, am răspuns. Și probabil că era cel mai sincer răspuns din câte dădusem toată dimineața.

— Foarte bine, a zis ea. Îl lăsăm pentru altădată. Dar cu mama ta? Ai mai avut vreo legătură cu ea?

— Nu, au răspuns, concomitent, Ashley și tata, în timp ce mie mi-

a scăpat un:

— Într-un fel.

M-am simțit ca umplutura unui sandviș cu șuncă atunci când ei doi s-au aplecat spre mine. Nu-mi dau seama precis ce anume mă împinsese să spun adevărul.

— Am încercat s-o sun în timpul vacanței, am zis.

După ce ea nu mi-a răspuns, am stat timp de două zile aproape de telefon, sperând și rugându-mă ca mamei să-i pese că, doar acum doi ani, fratele meu, fiul ei, murise.

Tata și-a trecut o mână peste față.

— Știi că nu ai voie să iei legătura cu mama ta, a zis și furia din vocea lui dădea de înțeles că nu-i venea să creadă cum de-i destăinuiam terapeutului flecușteţul acesta chinuitor. Îmi și imaginam asistenții sociali dănțuind în mintea lui. Există un ordin de restricție, a continuat el. Spune-mi, Echo, de pe fix, sau de pe mobil?

— De pe fix, am răspuns, cu o voce înecată. Dar n-am ajuns niciodată să vorbim. Jur.

Și-a scos la iuțeală telefonul Blackberry și pe ecran a apărut numărul avocatului. Am strâns cu putere plăcuțele, numele și numărul de identificare ale lui Aires întipărindu-se în palma mea.

— Te rog, tată, nu face asta, am șoptit.

A ezitat și inima a început să mi se lovească de coaste. Apoi, slavă Domnului și-a lăsat telefonul pe genunchi.

— Acum o să trebuiască să ne schimbăm numărul, a remarcat.

Am încuviințat fără vreo altă vorbă. Era nașpa că mama n-o să mai poată să mă sune acasă, dar trebuia să suport lovitura... de dragul ei. De orice ar fi avut nevoie mama, numai de închisoare, nu.

— Și de-atunci ai mai luat legătura cu mama ta? S-a interesat doamna Collins, care-și pierduse între timp tonul amical.

— Nu, am zis, închizând ochii și inspirând adânc. Totul din mine mă durea. Nu mai puteam să arborez mult timp masca asta de „Sunt bine”. Întorsătura pe care o luase interogatoriul îmi rupea cojile proaspete de pe rănile sufletului.

— Pentru confirmarea faptului că suntem pe aceeași lungime de undă, înțelegi că orice contact între tine și mama ta, cât timp există un ordin de restricție, este interzis?

— Da, am confirmat, luând încă o gură de aer, dar nodul din gât a împiedicat pătrunderea prețiosului oxigen. Îmi lipsea Aires și Dumnezeule și mama, iar Ashley urma să aibă un copil și tata era tot timpul cu gura pe mine și eu… aveam nevoie de ceva, de orice.

Fără să mai gândesc, am lăsat cuvintele să mi se reverse de pe buze.

— Vreau să repar mașina lui Aires.

Poate, doar poate, dacă restauram ceva de-al lui, reușeam să-mi alung suferința.

— O, nu asta, iar, a bombănit tata.

— Stați. Nu asta, iar, ce? Echo, despre ce vorbești? S-a interesat doamna Collins.

Mi-am coborât privirea spre mănușile din mâinile mele.

— Aires a găsit la fiare vechi o Corvette din 1965. Și-a petrecut tot timpul lui liber încercând s-o repare și aproape că terminase când a plecat în Afganistan. Vreau s-o termin eu. Pentru Aires.

De fapt, pentru mine. Când a plecat, el n-a lăsat nimic în urmă, cu excepția mașinii.

— Pare să fie o metodă sănătoasă de alinare a durerii. Ce părere aveți despre asta, domnule Emerson? L-a întrebat doamna Collins, care se pricepea de minune la privirile inocente, ca de cățeluș: o trăsătură pe care eu încă aveam nevoie s-o deprind.

Tata căuta iar ceva pe Blackberry, prezent cu fizicul, dar cu mintea deja la muncă.

— Ar costa destui bani și nu văd rostul reparării unei mașini hodorogite, când are deja una funcțională.

— Atunci, lasă-mă să-mi iau un serviciu, m-am răstit eu. Și putem să vindem mașina mea, după ce-o fac să meargă pe-a lui Aires.

Toate privirile erau acum îndreptate asupra lui, iar a lui țintea spre mine. Fără să vreau, îl înghesuisem într-un colț. Ar fi vrut să spună nu, dar prin asta și-ar fi atras asupra lui mânia noului meu terapeut. La urma urmei, trebuia să ne comportăm perfect la ședințele de terapie. Ferească Dumnezeu să profităm de ele și să ne punem pe tapet problemele.

— Foarte bine, dar ea trebuie să plătească din banii ei reparațiile și Echo îmi cunoaște regulile cu privire la angajare. Va trebui să-și găsească un serviciu cu orar flexibil, care să nu interfereze cu cel de

la școală, cu cercurile asupra cărora am convenit și cu mediile ei. Și-acum, am terminat aici?

Doamna Collins a aruncat o privire spre ceas.

— Nu tocmai. Echo, asistentul tău social ți-a prelungit terapia până la absolvire din cauza evaluărilor primite de la profesorii tăi. Încă de când ai început anul al treilea, fiecare dintre profesorii tăi a consemnat o vizibilă retragere de la participarea în cadrul orelor și de la interacțiunile sociale cu colegii tăi. Toată lumea vrea ca tu să fii fericită, Echo, a accentuat, sfredelindu-mă cu privirea și aș vrea să-mi dai ocazia de a-ți fi de ajutor.

Am ridicat o sprânceană. De parcă aș fi avut de ales în privința terapiei... Cât despre fericirea mea... adio și-un praz verde.

— Sigur.

Vocea încrezută a lui Ashley m-a făcut să tresar.

— Are un partener la balul de Valentine's Day.

Acum a fost rândul meu și al tatii să vorbim în același timp.

— Ce am?

— Ce are?

Ashley și-a plimbat privirea, cu nervozitate, între mine și tata.

— Da, Echo, ai uitat? Aseară am discutat despre tipul cel nou pe care ai pus ochii și eu ți-am zis că n-ar trebui să-ți lași baltă prietenii de la școală pentru că ai o obsesie față de un tip oarecare.

Am stat să mă hotărăsc care parte mă deranja mai mult: cea cu partenerul imaginar, sau că pretindea să fi avut o conversație veritabilă cu mine.

Cât timp am stat eu să mă gândesc, tata s-a ridicat și și-a îmbrăcat paltonul.

— Vedeți, doamnă Collins, Echo e bine. Doar un pic îndrăgostită. Și, oricât de mare plăcere mi-ar face ședințele acestea, Ashley are programarea peste douăzeci de minute și nu vreau ca Echo să piardă și alte ore.

— Echo, chiar ești interesată să faci rost de bani pentru repararea mașinii fratelui tău? M-a întrebat doamna Collins, ridicându-se să-i însoțească spre ieșire pe tată meu și pe mama mea vitregă.

Mi-am tras de mănușile pe care le purtam ca să-mi acopăr pielea.

— Mai mult decât v-ați putea imagina.

Mi-a zâmbit, înainte de a ieși pe ușă.

— Atunci, am eu ceva de lucru pentru tine. Așteaptă aici și vom discuta amănuntele.

S-au înghesuit tustrei în colțul cel mai îndepărtat al cancelariei, șușotind între ei. Tata a cuprins-o pe Ashley cu un braț pe după talie, iar ea s-a lăsat spre el, în timp ce ascultau, dând din cap în semn de încuviințare, cuvintele șoptite ale doamnei Collins. Binecunoscutul junghi de gelozie și de furie a început să-mi roadă membranele măruntaielor. Cum era posibil ca el s-o iubească, dacă ea distrusese atât de multe?

Mirosul de vopsea proaspătă și de ipsos m-au dus cu gândul la tatăl meu, nu la școală. Tot același miros m-a izbit în plină față când am intrat în recent renovata sală a secretariatului. Cu cărțile în mână, m-am îndreptat agale spre ghișeu.

— Sal'tare, doamnă Marcos.

— Noah, de ce întârziat iar, muchacho? M-a luat ea la rost, capsând câteva coli.

Ceasul de pe perete tocmai arăta ora nouă dimineața.

— Ce naiba, acum e devreme, am zis.

Doamna Marcos s-a ridicat de la biroul ei nou, din lemn de cireș și mi-a ieșit în întâmpinare la ghișeu. Îmi făcea capul mare când întârziam, dar mie tot îmi plăcea de ea. Cu părul ei lung, castaniu, îmi aducea aminte de mama, într-o variantă hispanică.

— Ai lipsit de la ședința de azi-dimineață cu doamna Collins. Nu e un fel prea bun de a-ți începe semestrul al doilea, mi-a șoptit, în timp ce-mi scria biletul de întârziere. Și-a înclinat ușor capul spre cei trei adulți strânși laolaltă în colțul îndepărtat al încăperii. Am presupus că femeia blondă între două vârste care discuta în șoaptă cu perechea de bogătași era noua mea îndrumătoare școlară.

Am ridicat din umeri și i-am permis colțului din dreapta al buzelor să-mi zvâcnească în sus.

— Ups!

Doamna Marcos mi-a strecurat în mână biletul de întârziere și m-a onorat cu tipica ei căutătură aspră. E singura persoană din școala asta care nu crede că eu și viitorul meu am fi complet compromiși.

— Domnule Hutchins, m-a strigat blonda între două vârste, sunt entuziasmată că ți-ai amintit de ședința noastră, chiar dacă. Îi întârziat. Sunt convinsă că nu te vei supăra să stai puțin pe scaun

până rezolv eu anumite probleme.

Îmi zâmbea de parcă am fi fost vechi prieteni și vorbea atât de drăgălaș, încât, pentru o clipă, a fost cât pe ce să-i zâmbesc și eu. În loc de asta, am încuviințat printr-o înclinare a capului și m-am așezat pe un scaun dintr-un șir lipit de peretele secretariatului.

Doamna Marcos a izbucnit în râs.

— Ce-i?

— Ea n-o să se împace cu atitudinea ta. Poate chiar o să te convingă să iei școala în serios.

Mi-am rezemat capul de peretele din BEA vopsit și am închis ochii, fiindcă tare bine mi-ar fi prins încă vreo câteva ore de somn. Lipsindu-le o persoană care să închidă restaurantul, cei de acolo nu mă lăsaseră să plec decât după miezul nopții, după care Beth și Isaiah mă mai ținuseră și ei treaz.

— Doamnă Marcos? S-a auzit o voce îngerească. Puteți să-mi spuneți, vă rog, următoarele date pentru ACT și SAT?

A început să sune telefonul.

— Așteaptă o clipă, i-a răspuns doamna Marcos. Apoi, soneria s-a oprit.

Un scaun din rând cu al meu s-a mișcat și mi-a lăsat gura apă de la aroma de chifle calde cu scorțișoară care m-a învăluit. Am tras cu ochiul și am remarcat un păr roșu, mătăsos, creț. O cunoșteam. Echo Emerson.

Nu se zărea pe nicăieri vreo chiflă cu scorțișoară, dar al naibii să fiu dacă ea nu mirosea a așa ceva. Eram la mai multe dintre materiile principale împreună, iar în ultimul semestru avuseserăm și o oră de activități la alegere comună. Nu știam prea multe despre ea, decât că e retrasă, că e inteligentă, e roșcată și are țâțe mari. Poartă cămăși largi, cu mâneci lungi, atârnându-i de pe umeri și pe dedesubt, bluze fără mâneci, care dezvăluie exact cât să te facă să dai frâu liber fanteziei.

Ca de obicei, privea drept înainte, de parcă eu nici n-aș fi existat. Ce naiba, probabil că în mintea ei nici nu existam. Persoanele ca Echo Emerson mă scoteau din pepeni.

— Ai un nume cretin, am bombănit. Nu știu de ce voiam s-o enervez, dar pur și simplu așa mi-a venit.

— N-ar trebui să fii la ora asta la toaletă, să-ți fumezi iarba?

Prin urmare, chiar mă cunoştea.

— Au instalat camere de supraveghere. Acum o facem în parcare.

— Scuzele mele, a replicat, bâţâindu-şi cu frenezie piciorul.

Bun, izbutisem să pătrund dincolo de masca asta impecabilă.

— Echo... ecou... ecou...

Piciorul i s-a oprit din bâţâială şi cârlionţii roşcaţi s-au unduit în valuri furioase când şi-a întors faţa spre mine.

— Cât de original! N-am mai auzit aşa ceva până acum.

Şi-a săltat ghiozdanul şi a ieşit din secretariat. I-am privit fesele ferme cum se leagănă într-o parte şi-n cealaltă, pe măsură ce se îndepărta pe coridor. Nu fusese nici pe departe atât de distractiv pe cât crezusem. La drept vorbind, mă cam simţeam ca un bou.

— Noah? M-a strigat doamna Collins, chemându-mă în cabinetul ei.

Ultimul meu îndrumător şcolar avea mari probleme cu tulburările obsesiv-compulsive. Totul din cabinet trebuia să fie perfect aranjat. Obişnuiam să-i mut plăcuţele, doar ca să-l scot din sărite. Cu doamna Collins nu mai putea fi vorba despre astfel de distracţii. Biroul ei era vraişte. Puteam să îngrop un cadavru acolo şi nu l-ar fi găsit nimeni în veci.

Aşezându-mă pe scaunul de vizavi de ea, mi-am aşteptat papara.

— Cum a fost în vacanţa de iarnă? M-a întrebat. Iar avea privirea aia blândă, cam ca de căţeluş.

— Bine.

Asta dacă poţi să numeşti un Crăciun frumos când tutorii tăi se apucă să urle şi să arunce în foc cadourile tuturor. Totdeauna am visat să-mi petrec Crăciunul într-o văgăună de subsol, privind cum cei mai buni doi prieteni ai mei îşi zboară creierii drogându-se.

— Minunat. Aşadar, treaba merge bine cu noua ta familie adoptivă.

O pronunţase ca pe o afirmaţie, dar în intenţie era o întrebare.

— Mda, i-am răspuns.

Şi adevărul e că, în comparaţie cu ultimele trei familii de care avusesem parte, asta era ca Brady Bunch, în pana mea. De data asta, sistemul mă plasase cu alţi minori. Ori ăia care se ocupau de problemă erau în pană de cămine, ori începuseră în sfârşit să creadă că nu reprezint chiar o ameninţare atât de mare, pe cât fusesem

catalogat. Celor etichetați așa ca mine nu li se permitea să locuiască împreună cu alți minori.

— Știți ce, eu am deja asistent social și îmi dă destulă bătaie de cap. Spuneți-le șefilor dumneavoastră că nu e nevoie să vă pierdeți timpul cu mine.

— Eu nu sunt asistent social, mi-a răspuns ea. Sunt asistent social medical.

— Tot aia.

— În realitate, nu. Am făcut cu mult mai multă școală.

— Bravo dumneavoastră.

— Iar asta înseamnă că pot să-ți ofer ajutorul la un cu totul alt nivel.

— Sunteți plătită de stat? Am întrebat-o.

— Da.

— Atunci, nu vreau ajutor de la dumneavoastră.

Buzele i-au zvâcnit în ceea ce aproape că a fost un zâmbet, iar eu aproape că am avut un dram de respect pentru ea.

— Ce-ai zice să dăm cărțile pe față? Mi-a propus. În conformitate cu dosarul, ai un întreg istoric de violențe.

Am privit-o fix. Ea m-a privit fix. Dosarul ăla era plin de rahaturi, dar învățasem, de-atâția ani, că nu înseamnă nimic cuvântul unui adolescent împotriva cuvântului unui adult.

— Dosarul acesta Noah, a zis ea, bătând de trei ori cu degetul în el, nu cred că spune întreaga poveste. Am vorbit cu profesorii tăi de la Highland High. Tabloul pictat de ei nu-l reprezintă pe tânărul pe care-l văd în fața mea.

Am strâns în mână spirala metalică a caietului meu de analiză matematică până când mi-a pătruns în palmă. Cine naiba se crede tanti asta, de-mi scotocește în trecut?

A mai întors câteva file din dosar.

— Ai fost azvârlit de colo-colo, în mai multe cămine tutelare, în decursul ultimilor doi ani și jumătate. Acesta e cel de-al patrulea tău liceu, de după moartea părinților. Ceea ce mi se pare interesant e că, până acum un an și jumătate, încă aveai medii mari și încă te ocupai de sport. Acestea sunt calități care, de obicei, nu concordă cu un caz disciplinar.

— Poate c-ar trebui să săpați ceva mai adânc, i-am zis, fiindcă

voiam ca tanti asta să dispară din viața mea și cea mai bună cale de a-mi îndeplini dorința era s-o bag în sperieți. Dac-ați face-o, ați descoperi că l-am bătut pe primul meu tutore.

În realitate, îi trăsesem un pumn în bot când îl prinsesem că-l bate pe fiul lui natural. Ciudat cum de nimeni din familia aia nu-mi ținuse partea când sosiseră polițiștii. Nici măcar puștiul pe care-l apărasem.

Doamna Collins a tăcut puțin, așteptând parcă să-i ofer și versiunea mea asupra poveștii, dar se înșela amarnic. După moartea părinților mei, învățasem că nimeni din cadrul sistemului nu dă o ceapă degerată pe de-astea. Odată ce ai intrat în el, ești blestemat.

— Fosta ta îndrumătoare școlară de la Highland mi-a vorbit în termeni foarte elogioși despre tine. În echipa de baschet juniori încă din primul an, medii printre cele mai bune, implicat în mai multe activități școlare, popular printre colegii tăi, a enumerat, studiindu-mă din privire. Cred că mi-ar fi plăcut de băiatul acela.

Și mie… dar viața a fost nașpa.

— Puțin cam târziu pentru mine, să mai intru în echipa de baschet: e jumătatea campionatului și așa mai departe. Credeți că antrenorul n-o să aibă nimic împotriva tatuajelor mele?

— N-am absolut deloc interesul de a-ți recrea fosta viață, dar cred că împreună am putea clădi ceva nou. Un viitor mai bun decât cel pe care-l vei avea, dacă vei continua pe calea actuală.

Părea al naibii de sinceră. Îmi doream s-o cred, dar învățasem, în chipul cel mai neplăcut cu putință, că nu trebuie să mă încred niciodată în nimeni. Așa că, păstrându-mi o expresie golită de emoții, am lăsat să se prelungească tăcerea.

Ea a fost prima care și-a abătut privirea, clătinând din cap.

— Ai avut parte de încercări dure, dar ai multe calități. Rezultatele tale la testele de aptitudini sunt fenomenale, iar profesorii ți-au remarcat potențialul. Media ta generală trebuie săltată, ca și gradul de participare la ore. Eu consider că există o legătură între acestea două. Și-acum, să-ți spun despre planul meu. Pe lângă că ne vom vedea o dată pe săptămână, vei participa la ședințe de meditații, până când media ta generală va ajunge la nivelul rezultatelor de la teste.

M-am ridicat de pe scaun. Pierdusem deja prima oră. Întâlnirea

asta simpatică mă privase și de cea de-a doua. Dar, de vreme ce chiar îmi mișcasem fundul din pat, aveam de gând să mai și ajung la ore, cândva, pe ziua de azi.

— Nu am timp pentru asta.

O ușoară enervare i s-a strecurat în voce, atât de discretă, încât a fost cât pe-aci să-mi scape.

— E nevoie să iau legătura cu asistenta ta socială?

Am pornit spre ușă.

— N-aveți decât. Ea ce-o să-mi facă? O să-mi sfâșie familia în bucăți? O să mă prindă în sistemul de adopție? Săpați în continuare și-o să constatați că e prea târziu.

— Când ți-ai văzut ultima dată frații, Noah?

Mâna mi-a încremenit pe clanța ușii.

— Dacă aș putea să-ți ofer posibilitatea sporirii vizitelor, sub supraveghere?

Am lăsat clanța din mână și m-am așezat la loc.

Dacă măcar aș putea să port mănuși în fiecare moment al zilei, m-aș simți mai în siguranță, numai că prostia asta de cod vestimentar nu-mi dă voie. Din cauza asta, garderoba mea e alcătuită din orice are mâneci lungi; cu cât mai lungi, cu atât mai bine.

Am apucat de capetele mânecilor și mi le-am tras peste degete, făcând ca tricoul meu albastru din bumbac să-mi cadă de pe umărul drept. Când eram în anul întâi, m-ar fi înspăimântat gândul că oamenii se holbează la pielea mea albă și la întâmplătorii pistrui portocalii. Acum, preferam ca lumea să-mi privească umărul dezgolit, în loc să încerce să tragă cu ochiul la cicatricele de pe brațele mele.

— Ți-a spus despre cine e vorba? Pun pariu cu tine că e Jackson Coleman. Am auzit că e posibil să pice la mate și că dacă nu-și ridică mediile, pierde bursa de la facultate. Dumnezeule, sper să fie el. E tare sexy tipul.

Cea mai bună prietenă a mea, Lila Mecormick, abia acum respira pentru prima oară după ce-i dădusem veștile despre ședința mea de consiliere și despre postul de meditator creat în mod spontan de doamna Collins. Cu gura ei turuind nonstop și veșmintele strâmte, Lila era o versiune specifică pentru Eastwick.

High a Glindei, Vrăjitoarea cea Bună. Plutea în propriul ei superb

balon de săpun, răspândind fericire și veselie.

În timp ce Lila își împingea tava mai departe pe banda pentru servirea prânzului, mirosul de pizza și de cartofi prăjiți îmi lăsa apă în gură, însă senzația de greață care-mi învolbura stomacul m-a împiedicat să-mi cumpăr de mâncare. Inima îmi bătea cu putere și-mi țineam blocul de desen strâns la piept. Nu-mi venea să cred că sunt într-adevăr în sala de mese. Eram prietenă cu Lila încă din grădiniță și singurul lucru care mi-l ceruse de Crăciun fusese să las baltă biblioteca și să-mi reiau vechiul loc de la masa noastră de prânz.

Poate c-ar fi părut o cerere ușor de îndeplinit, dar nu era. Ultima oară când mâncasem de prânz la autoservire fusese la începutul lunii mai, în anul al doilea: ziua premergătoare celei în care întreaga mea lume s-a prăbușit. Pe vremea aceea, nu se holba nimeni la mine, nici nu șușotea.

— Cine e tare sexy? S-a interesat Natalie, sărind peste rând și strecurându-și tava între mine și Lila. Un grup de băieți din spatele nostru a început să bombăne ceva despre tupeul ei. Ca de obicei, ea nu i-a luat în seamă. Natalie era ce-a de-a doua persoană (din totalul de două) care refuza să mă trateze ca pe o paria a societății, din cauza bârfelor răspândite despre mine la școală.

Lila și-a strâns părul auriu strălucitor într-o coadă de cal, după care a plătit la casă.

— Jackson Coleman. Echo o să-i dea meditații nu știu cărui tip norocos și eu am presupus c-ar putea să fie el. Tu pe cine ai mai vrea să adaugi la lista noastră de băieți sexy, dar slabi de minte?

Le-am urmat spre masa noastră, în timp ce Natalie mătura cu privirea sala autoservirii, căutând combinația potrivită.

— Nicholas Green. E mai prost ca noaptea, dar l-aș înfuleca la desert. Dacă pe el o să-l meditezi, Echo, crezi c-ai putea să mă prezinți?

— Cine pe cine să prezinte și cui? S-a amestecat Grace. Natalie și Lila și-au ocupat locurile, iar eu am ezitat.

Zâmbetul i-a pierit de pe față lui Grace când m-a observat. Ea era principalul motiv pentru care nu voiam să mă mai întorc în sala de mese. Eram cele mai bune prietene înaintea incidentului și, bănuiesc, chiar și după. Mă vizitase în fiecare zi la spital și acasă, pe

timpul verii, dar când începuserăm anul al treilea și statutul meu social o luase în picaj, același lucru se petrecuse și cu prietenia noastră... în public, vreau să spun. În particular, pretindea că mă iubește ca pe o soră. Tot restul lumii la școală mă trata de parcă nici n-aș fi existat.

— Pe Natalie, lui Nicholas Green, a lămurit-o Lila, bătând cu palma scaunul dintre ea și Natalie.

Căutând să mă ascund, m-am lăsat să cad pe scaunul acela, m-am gheboșat și mi-am rezemat blocul de desen de marginea mesei.

Celelalte fete au început să șușotească între ele când m-au zărit. Ba una, chiar, să chicotească. De când mă întorsesem la școală, nu mai avusesem nicio baie de mulțime. Zvonurile privitoare la absența mea din ultima lună a anului al doilea mergeau de la sarcină până la dezintoxicare și tentativă de sinucidere. Mănușile mele puneau paie pe foc, iar pierderile mele de memorie turnau și gaz pe deasupra. În toamna aceea, când mă întorsesem, bârfele explodaseră ca o tornadă devastatoare.

Lila își continua explicația.

— Echo o să-i dea meditații nu știu cărui tip sexy, dar nătâng. Iar noi încercăm să ghicim cine va fi.

— Păi, nu ne mai ține în suspans, Lila. Cui o să-i dea meditații Echo?

Privirea lui Grace a zburat de la Lila spre fetele din echipa ei, așezate la o masă din apropiere. Când începuserăm anul al treilea, Grace descoperise că are o șansă să devină șefa majoretelor: ispravă dificilă, din moment ce mereu gravitase pe la periferia popularității în toată această mulțime. Presupusesem că lucrurile vor reveni la normal, după ce ea a primit votul. Mă înșelasem.

— Întreab-o pe Echo, a replicat Lila, înfigându-și cu zgomot dinții într-un măr și țintuind-o pe Grace cu o privire aspriță. Peste masa noastră s-a așternut o tăcere rău-prevestitoare, cea mai frumoasă fată din școală sfidând-o fățiș pe cea mai populară fată din școală. Acalmia a cuprins sala autoservirii, toți elevii pregătindu-se să privească desfășurarea confruntării. Aș fi putut să jur că a suflat cineva puful unei păpădii peste masa noastră, în ciuda acelui bizar cântec western fluierat care se auzea tare în difuzoare.

Am împuns-o cu piciorul pe Lila, implorând-o în gând să

răspundă în numele meu, în loc s-o forțeze pe Grace să-mi ia prezența în seamă de față cu alții. Secundele treceau și niciuna nu clipea în schimbul acela de priviri fixe.

N-am mai putut să suport.

— Nu știu, am zis. Am întâlnire cu el în după-amiaza asta.

Doamna Collins nu voise să-mi spună pe cine o să meditez.

Bălmăjise ceva despre limpezirea unor detalii cu el, înainte de întâlnirea cu mine.

Mișcarea și sporovăiala s-au reluat în sala autoservirii. Mușchii feței lui Grace s-au destins și ea a răsuflat ușurată, înainte de a evalua reacția prietenelor ei publice.

— Mă joc și eu de-a ghicitul apetisantului nătărău, a anunțat, făcându-mi cu ochiul pe furiș. Pentru a nu știu câta milioana oară, mi-am dorit ca viața mea să poată reveni la normal.

După care Grace a aruncat un nume, iar restul grupului s-a hotărât să continue jocul. În timp ce ele vorbeau, i-am schițat portretul lui Grace. Noua ei tunsoare scurtă făcea ca părul blond să-i încadreze perfect fața. Le-am ascultat încercările de ghicire a numelor, ca și noile bârfe din școală care le însoțeau.

— Poate că Echo o să-l mediteze pe Luke Manning și-a dat cu părerea Lila, înghiontindu-mă nu tocmai ușor în braț. Se potrivește cu descrierea: arătos și nu prea deștept.

Mi-am dat ochii peste cap și-am făcut tot posibilul să fixez cu privirea linia neagră pe care ghiontul ei o făcuse să apară pe desenul meu. Lila își întreținea cu tot dinadinsul falsa speranță că Luke, iubitul meu din viața precedentă, ar mai nutri sentimente față de mine. Își întemeia ipoteza născocind povești despre cum mă privea el când nu eram eu atentă.

— Luke și Deanna s-au despărțit în timpul vacanței de iarnă, a anunțat Grace. Deanna zice că ea a rupt-o cu el. Luke zice că el a rupt-o cu ea. Cine știe dacă vom afla vreodată adevărul?

— Tu pe cine ai crede, Echo? S-a interesat Natalie.

Trebuie să-i recunosc meritul. Vrea ca eu să particip la conversație, indiferent dacă eu îmi doresc sau nu să fiu inclusă.

M-am concentrat la hașurarea umbrei create de părul lui Grace peste urechea ei. După ce l-am cunoscut pe Luke la cursul de engleză din anul întâi, fusesem împreună cu el timp de un an și

jumătate. Asta făcuse din mine experta în materie de Luke a mesei noastre. De când ne despărțiserăm, toate mesele cu măcar o prezență feminină cuprindeau câte o expertă în materie de Luke.

— Greu de spus. Eu am fost cea care a rupt relația cu Luke și el n-a pretins că ar fi fost altfel, dar s-a schimbat mult de-atunci.

— Noah Hutchins, a zis Natalie.

M-am oprit din schițat, gândindu-mă nedumerită ce legătură avea Noah cu Luke.

— Ce?

— Îți ghicim frumosul, ai uitat? Noah Hutchins e, fără doar și poate, extrem de sexy. Eu l-aș medita, a apreciat Lila, întorcându-și privirea spre masa drogaților și, practic, lăsându-i gura apă. Cum era posibil să-și dea ochii peste cap pentru tipul care făcuse bășcălie de mine?

Grace a rămas cu gura căscată.

— Și să-ți atragi blamul societății? Nici gând.

— Am zis că l-aș medita, nu că l-aș lua partener la bal. În plus, din câte am auzit, vreo câteva fete au prins trenul ăsta și s-au bucurat de la un cap la altul.

Grace a întors capul spre Noah, privirea rătăcindu-i în sus, apoi în jos.

— Ai dreptate. Arată super și se zvonește că nu-l interesează decât relațiile de-o noapte. Totuși, Bella Monahan a încercat să forțeze o relație de durată. S-a ținut după el ca o cățelușă penibilă. Iar el n-a vrut de la ea nimic care să nu-i implice bancheta din spate a mașinii.

Lila adoră bârfele.

— Și-a pierdut iubitul, virginitatea, reputația și respectul de sine, în mai puțin de o lună. De-asta s-a și transferat la altă școală.

Pe mine, tipii de genul lui Noah Hutchins mă scoteau din sărite. Se folosea de fete, se droga și mă făcuse să mă simt ca un rahat azi-dimineață. Nu că ar fi trebuit să mă surprindă. Avusesem vreo două materii comune cu el în semestrul trecut. Intra în clasă cu un aer de parc-ar fi fost stăpânul pământului și rânjea cu superioritate când fetele cădeau ca muștele în jurul lui.

— Ce nemernic!

Ca și cum m-ar fi auzit tocmai din cealaltă parte a sălii, privirea

ochilor lui întunecați mi-a întâlnit-o pe-a mea. Părul șaten lățos îi cădea peste ei, dar tot puteam să-mi dau seama că mă privea. A zâmbit și barba lui nerasă i s-a mișcat.

Noah are mușchi, înfățișare atrăgătoare și o înclinație permanentă spre a da de belele. Într-un fel, făcea ca tricoul și blugii să arate periculos pe el. Nu că m-aş fi dat eu în vânt după drogații consumatori de fete. Cu toate astea, am mai tras o dată cu ochiul spre el, în timp ce-mi sorbeam băutura.

— Aspre cuvinte, Echo. Sper că nu vorbești despre mine, nu?

Un scaun a scrâșnit în contact cu podeaua. Luke și l-a întors, astfel încât să se poată aşeza călare pe el, între Natalie și Grace. Hai, du-te de-aici. Eu și Luke nu mai schimbaserăm o vorbă între noi de la despărțirea din anul al doilea. De ce încerca toată lumea astăzi să mă împingă spre o dispoziție sociabilă?

— Nu, i-a răspuns Lila. Despre tine am vorbit mai devreme. Echo îl făcea nemernic pe Noah Hutchins.

I-am tras un șut pe sub masă. Ea mi-a răspuns cu o privire chiorâșă.

— Hutchins? S-a mirat Luke Manning: un metru optzeci și cinci, constituție de tren marfar, cu părul negru, ochii albaștri, căpitanul echipei de baschet, sexy și plin de el. Spre oroarea mea, s-a apucat să-l măsoare din ochi pe Noah. Ce-a făcut drogatul ăla, ca să-ți merite mânia?

— Nimic, am răspuns, întorcându-mă la blocul meu de desen. Mi-am simțit obrajii arzând când una dintre prietenele publice ale lui Grace a bombănit ceva despre ciudățenia mea. De ce nu se putea ca Lila, Natalie și Luke să mă lase în pace și gata? Bârfele n-au făcut altceva decât să se întețească, după ce mi-am ieșit din carapace.

Din nefericire, Lila a preferat să-mi ignore roșeața obrajilor și șutul de avertisment.

— A făcut bășcălie de Echo azi-dimineață, dar nu-ți face probleme, l-a pus ea la punct.

Creionul din mâna mea s-a încovoiat de cât îl strângeam, luptându-mă cu imboldul de a-i smulge Lilei superbul păr de pe cap. Profesoarele mele și doamna Collins s-au înșelat grav. Interacțiunile cu colegele mele erau cât se poate de nașpa.

Luke a făcut ochii mici.

— Ce ți-a zis?

Am călcat-o cu putere pe picior pe Lila și am fixat-o cu privirea.

— Nimic.

— I-a zis că are un nume aiurea, după care a făcut gluma aia proastă cu „ecoul”, ca la școala primară, a zis Lila.

O, Doamne, îmi venea să-mi ucid cea mai bună prietenă.

— Vrei să vorbesc eu cu el? M-a întrebat Luke, privindu-mă cu acea familiară nuanță de posesivitate. Atât Grace, cât și Natalie, i-au zâmbit ca două pisici Cheshire. Am refuzat s-o privesc pe Lila, care țopăia pe scaunul ei. De-acum, n-aveam să mai scap de fanteziile ei despre împăcarea dintre mine și Luke.

— Nu. Nu e decât un prost, care a spus o prostie. Probabil că nici nu-și mai amintește ce-a spus.

Luke a chicotit ușor.

— Adevărat. Toată masa aia e varză. Știați că Hutchins e sub tutelă?

Fetele de la masa mea au rămas cu gura căscată la auzul proaspetei bârfe. Mi-am întors din nou privirea spre Noah. Părea adâncit în conversație cu o fată cu părul lung și negru.

— Mhî, a continuat Luke. I-am auzit pe doamna Rogers și pe domnul Norris discutând despre asta pe coridor.

S-a auzit soneria, întrerupându-i lui Luke colportarea informațiilor secrete despre Noah Hutchins.

În timp ce-mi aruncam la gunoi resturile mesei de prânz, Grace s-a strecurat lângă mine și mi-a șoptit:

— Asta a fost o chestie formidabilă, Echo. Dacă Luke a pus iar ochii pe tine, viața o să se schimbe. Persoanele cu care vorbește și cu care umblă el sunt văzute altfel de toată lumea. Poate că lucrurile se vor întoarce, în sfârșit, la normal.

Una dintre prietenele oficiale ale lui Grace a strigat-o și ea a plecat de lângă mine fără să mai stea pe gânduri. Am oftat și mi-am tras mânecile peste degete. Ce n-aș fi dat eu pentru normali tate…

I-am spus adevărul doamnei Collins. Nu aveam timp pentru meditații, nici pentru consiliere. În iunie, aveam să împlinesc optsprezece ani și să ies de sub tutelă. Asta însemna că mi-ar trebui o casă a mea și plata chiriei implica o slujbă. Însă doamna Collins mă juca pe degete ca un șmecher de stradă. O vizită ocazională sub

supraveghere la frații mei nu era suficientă. Mi-i flutura prin față așa cum ai flutura un afurisit de ac în fața unui dependent de heroină.

Schimbul meu la Malt and Burger începea la cinci. Am aruncat o privire spre ceasul agățat deasupra biroului bibliotecarei. Care parte din „te întâlnești cu persoana care te va medita direct după școală la biblioteca publică” o fi înțeles-o greșit atotștiutoarea mea? Poate că doamna Collins o fi pomenit numele celui care avea să mă mediteze, însă eu încetasem s-o ascult după câteva minute. Tanti asta vorbea prea mult.

Mi-am concentrat atenția asupra ușilor duble. Cinci minute să mai treacă și voi fi bucuros să declar ședința asta un eșec, fapt pe care aș fi entuziasmat să i-l arunc în față doamnei Collins.

Una dintre uși s-a deschis și aerul rece s-a strecurat înăuntru, făcându-mi pielea de găină pe brațe. Of, ce naiba! M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am încrucișat brațele pe piept. Echo Emerson și-a făcut apariția, parcă plutind, în bibliotecă. A măturat încăperea cu privirea, în timp ce-și freca brațele cu mâinile înmănușate. De parcă frigul ar putea să pătrundă prin fițoasa ei haină maro din piele! Un zâmbet senin, luminos, îi zăbovea pe chip. Din câte se pare, doamna Collins ne ținuse pe amândoi în neștiință. În clipa în care m-a văzut, zâmbetul i-a pierit, iar în ochii verzi i-au apărut nori de furtună. Bun venit în club, ce pana mea!

Am ars un șut pe sub masă în scaunul de vizavi de mine.

— Ai întârziat.

Ea și-a pus ghiozdanul pe masă și și-a tras scaunul, așezându-se.

— A trebuit să trec pe la secretariat, ca să aflu datele testelor. Puteam să fi obținut informația asta încă de azi-dimineață, dar mi-a stat în cale un nemernic.

Unu la zero pentru Echo, dar eu i-am zâmbit ca și cum aș fi deținut avantajul.

— Puteai să mai fi rămas. Nu ți-am cerut eu să pleci.

— Și să te las să mă hărțuiești mai departe? Nu, mersi, a replicat, scoțându-și geaca, dar păstrându-și mănușile tricotate. Mirosea a aer rece și a piele. Bluza ei albastră din bumbac îi atârna mai jos de decolteul tricoului bej fără mâneci, lăsându-i la vedere partea superioară a despicăturii dintre sâni. Fetelor ca ea le place să-i ațâțe pe tipi. Dar de unde să știe ea că pe mine nu mă deranjează să

privesc…

Când m-a văzut că stau cu ochii într-acolo și-a aranjat bluza și despicătura a dispărut din vedere. Ei bine, asta mi-a plăcut. M-a privit chiorâș, așteptând poate o scuză. Putea s-aștepte mult și bine.

— La ce materie urmează să pici? La toate? M-a întrebat și ochii verzi îi jucau. Mi-a dat impresia că și lui Echo îi place să te facă de rahat.

Bun, azi-dimineață mă luasem de ea fără motiv. Merita s-o las să-mi dea câteva lovituri la schimb.

— La niciuna. Doamna Collins a vrut neapărat să facem treaba asta.

Echo și-a deschis ghiozdanul și a scos un caiet din el. O umbră i-a traversat fața când și-a scos mănușile, trăgându-și imediat mânecile lungi peste mâini.

— Cu ce materie ai vrea să începem? Facem împreună analiza matematică și fizica, așa că am putea să începem de-aici. Ar însemna să fii total idiot dac-ai avea nevoie de ajutor la inginerie economică, a adăugat, așteptând puțin. Și semestrul trecut n-ai fost cu mine în clasă la spaniolă?

Mi-am lăsat capul în jos și mi-a căzut părul peste ochi. Pentru o fată care n-avea habar de existența mea, e clar că știa destule despre mine.

— Mda, i-am răspuns.

Numai că eram colegi și în semestrul ăsta. Dar ea intra în clasă cu puțin înaintea soneriei și ocupa cel dintâi loc liber, fără să privească pe nimeni de două ori.

— Que tan bien hablas espanol? M-a întrebat.

Cât de bine știu să vorbesc spaniola? Destul de al naibii de acceptabil. Mi-am împins scaunul în spate de la masă.

— Tre’ să plec.

— Ce? A întrebat, încrețindu-și fruntea de mirare.

— Spre deosebire de tine, eu n-am părinți care să-mi plătească toate alea. Am un serviciu, prințeso și dacă nu plec în clipa asta, întârzii. Ne mai vedem.

Și, înhățându-mi cărțile și geaca, m-am ridicat de la masă și-am ieșit imediat din bibliotecă. Aerul rece de ianuarie m-a plesnit în față. Gheața acoperea mai multe zone din pavaj.

— Hei!

Am aruncat o privire peste umăr. Echo alerga în salturi după mine, cu geaca din piele pe un braț și cu ghiozdanul atârnat pe spate.

— Pune-ți, naibii, geaca pe tine. E frig afară, i-am zis. Nu m-am oprit s-o aștept, dar mi-am încetinit mersul, curios să aflu de ce venise afară după mine.

M-a prins repede din urmă și și-a potrivit pasul după al meu.

— Unde crezi că pleci?

— Doar ți-am spus, la muncă. Te crezusem inteligentă.

Nu mai cunoscusem niciodată pe altcineva cu care să mi se pară atât de amuzant să fac pe nebunul.

— Bine. Și-atunci, când o să facem ședința asta?

Mi-am trântit cărțile pe porcăria pe care o numesc mașină, făcând să sară rugina din ea.

— N-o facem. Hai să ne înțelegem. Tu îi spui doamnei Collins că ne întâlnim după școală în câte zile vrei, aduni oricâte ore de voluntariat pentru oricare cerculeț ți-ar trebui și eu confirm tot ce spui. Așa, nu mai sunt nevoit să mă întâlnesc cu tine și nici tu nu mai ești nevoită să mă vezi. Eu îmi continui viața mea damblagită și tu poți să te duci acasă și să te joci cu prietenele îmbrăcându-vă cu rochiile mamelor. Facem târgul?

Echo a tresărit și s-a dat cu un pas înapoi, de parcă i-aș fi tras o palmă. Numai că a nimerit peste un petic de gheață și și-a pierdut echilibrul. Mâna mea dreaptă s-a repezit și i-a prins încheietura înainte ca trupul să se poată lovi de sol.

Am ținut-o până când și-a recăpătat echilibrul, folosindu-se de portbagajul mașinii mele. Obrajii albi i s-au îmbujorat, poate de stânjeneală, poate de frig. Oricare ar fi fost cauza, mi s-a părut ceva amuzant. Dar, înainte să mă pot distra pe seama ei, am văzut-o făcând ochii mari și privind încheietura de care o țineam eu.

Mâneca ei lungă și albastră i se ridicase până mai sus de cot și i-am urmărit privirea către pielea dezgolită. Ea a încercat să-și smucească mâna, dar eu am strâns-o mai tare și mi-am înghițit dezgustul. În toate căminele scoase parcă din filmele de groază în care locuisem, niciodată nu văzusem o mutilare ca asta. Cicatrice albe și de un roșu pal i se reliefau până sus pe braț, în zigzag.

— Ce pana mea e asta?

Mi-am smuls privirea de pe cicatrice și i-am cercetat chipul, așteptând răspunsuri. Ea a inspirat în câteva icnete superficiale, după care s-a smucit pentru a doua oară și a reușit să se smulgă din strânsoarea mea.

— Nimic.

— Nu poți să spui că asta n-ar fi nimic.

Și asta sigur duruse al naibii de mult când se petrecuse.

Echo și-a tras de mânecă până dincolo de încheietură, peste degete. Semăna cu un cadavru. Sângele îi fugise pur și simplu din obraji și un tremur mut începuse să-i zguduie trupul.

— Lasă-mă în pace.

Mi-a întors spatele și s-a repezit, cu pași împleticiți, înapoi spre bibliotecă.

— Nimic, mi-a zis Lila. Nicio vorbă, nicio privire pe furiș, niciun sunet. Eu cu Natalie și cu Grace am trimis câteva iscoade chiar și pe la cei din anul al treilea, dar nu există absolut nicio bârfă care să circule despre tine. Mă rog, cel puțin, niciuna în care să fie implicat Noah Hutchins.

Lila stătea pe scaunul din dreapta, iar eu, pe cel de la volanul mașinii Corvette model 1965 a lui Aires. Venise cu mine acasă pe post de paravan al meu pentru cina în familie de vineri; sau, așa cum îmi plăcea s-o numesc eu, cina blestemaților.

În garaj, se auzea muzică de la radioul automobilului meu, un Dodge Neon verde crud, din 1998. Mașina lui Aires are încă radioul ei original. În traducere, o porcărie sinistră, însă restul automobilului e în totalitate bestial. Vopsit într-un sângeriu strălucitor, cu dungulițe negre orizontale – de obicei, Aires mă pierdea pe drum la partea asta, dar tot continua să turuie, chiar dacă mie îmi sclipeau ochii –, trei fante de ventilație funcționale, verticale, piezișe, pe marginile din față ale aripilor; o mască a radiatorului cu bare orizontale și diferite ornamente pentru praguri.

Habar n-aveam ce înseamnă, dar Aires îmi repetase de atâtea ori descrierea, încât o memorasem. Mașina arăta uluitor, dar nu funcționa. Și, mulțumită lui Noah Hutchins, șansele mele de a o face să funcționeze vreodată scădeau de la o zi la alta. Mi-am strâns mai tare degetele pe volan și mi-am amintit ceea ce-mi promisese Aires.

Cu câteva zile înainte să plece, se tot învârtise în jurul capotei deschise, în timp ce eu stăteam cocoțată pe masa de lucru.

„O să fie bine, Echo”, îmi spusese Aires, abătându-și privirea spre bâțâiala piciorului meu. „Nu-i decât o concentrare de șase luni.”

„N-am nimic”, îi zisesem, clipind de trei ori. Nu voiam să plece. Aires era singura persoană din toată lumea care înțelegea nebunia familiei noastre, plus că era unicul capabil să mențină pacea între mine, Ashley și tata. Nu era tocmai cel mai mare fan al lui Ashley, dar, făcând abstracție de sentimentele lui, mă sfătuia mereu s-o mai las în pace.

El chicotise.

„Data viitoare, încearcă măcar să-ți ascunzi semnul care te trădează când minți. Într-o zi, o să-l sesizeze și tata.”

„O să-mi scrii?”, îl întrebasem, schimbând subiectul. Înainte de plecare, vorbise o grămadă despre tatăl nostru.

„Da și pe e-mail și-o să vorbim și pe Skype”, îmi răspunsese, ștergându-și mâinile pe cârpa deja plină de unsoare. „Hai să-ți spun ceva. După ce ajung înapoi acasă și termin de reparat mașina, tu o s-o conduci prima. După mine, normal.”

Piciorul meu își încetase bâțâiala și mă simțisem inundată de cea dintâi senzație veritabilă de speranță, de când mă anunțase Aires de concentrarea lui. Aires avea să revină acasă, din moment ce-l aștepta mașina. Îmi dăruise un vis și m-am agățat de el după plecarea lui. Dar visul meu a murit odată cu el, pe o stradă pustie din Afganistan.

— La ce te gândești? M-a întrebat Lila, acum.

— La Noah Hutchins, am mințit eu. A avut toată săptămâna la dispoziție ca să informeze întreaga școală despre cicatricele mele. Tu ce crezi că mai așteaptă?

— Poate că Noah nici n-are cui să spună. E un drogat, sub tutelă, care are nevoie de meditații.

— Mda, poate, am răspuns.

Sau poate că așteaptă momentul potrivit ca să-mi facă viața un iad.

Lila începuse să se joace cu inelele de pe degete, trădându-și agitația.

— Ce e? Am întrebat-o.

Am fost nevoită să-mi încordez auzul ca să-i percep răspunsul

mormăit.

— I-am spus lui Luke.

Toți mușchii gâtului mi s-au încordat și am eliberat volanul de strânsoarea degetelor mele, de groază că aș putea face plasticul țăndări.

— Ce-ai făcut?

Lila s-a răsucit pe scaunul ei, frângându-și mâinile în poală.

— El e cu noi la orele de engleză. Și, în loc să ne corectăm una alteia lucrările, eu, cu Natalie și cu Grace, discutam despre situația cu Noah și cu cicatricele tale și... Luke a prins din zbor câteva lucruri.

Îmi auzeam inima bubuindu-mi în timpane. Aproape doi ani păstrasem secretul acesta oribil și, într-o singură săptămână, doi tipi pătrunseseră cu forța în coșmarul meu personal.

Văzând că nu zic nimic, ea a continuat.

— Tu nu ești vinovată pentru cicatricele astea. Nu ai absolut nimic pentru care să te rușinezi. Mama ta, categoric, are și poate că și tatăl tău. Dar tu? Deloc. Luke știa deja că mama ta era îngrozitor de psihopată și n-a suflat niciodată o vorbă. O fi el un idiot, dar până și el poate să-și dea seama că mama ta a fost cea care te-a rănit.

Cum ar fi trebuit să mă arăt? Furioasă? Ușurată? M-am hotărât în favoarea apatiei.

— Nu e psihopată, am murmurat, știind că orice spuneam cu privire la mama mea nu era decât vorbă-n vânt. Are probleme, am precizat.

Cu o mișcare lentă, calculată, Lila și-a pus mâna peste a mea, cuprinzându-mi degetele într-o strânsoare liniștitoare. Ca o reamintire a faptului că mă iubește necondiționat.

— Noi suntem de părere că ar trebui să le spui oamenilor. Înțelegi, să adopți ofensiva, în locul defensivei. Așa, dacă Noah le-ar spune altora, lumea ar ști deja povestea adevărată și l-ar considera un nemernic pentru că râde de tine.

Am fixat cu privirea bancul de lucru a lui Aires. Tata nu stătea niciodată să bâjbâie cu uneltele. Dacă se strica vreun lucru, chema pe cineva să-l repare. Aires adora să meșterească. Își petrecea fiecare minut liber aici, în garajul acesta. Doamne, ce nevoie aveam de el! Aveam nevoie să-mi spună ce să fac.

— Te rog, spune ceva, Echo.

Tonul sfâșietor al vocii Lilei m-a smuls din propriile sfâșieri.

— Cine a fost cu ideea? M-am interesat, cu toate că știam răspunsul. Grace?

— Nu e corect, a răsuflat Lila. Nu că Grace ar fi fost corectă față de tine, e drept. S-a jurat că toată povestea asta cu prietenia publică față de cea particulară se va încheia după votul pentru șefia majoretelor, dar aici e șpilul, Echo. Ea vrea ceea ce vrem toate: ca totul să revină la normal. Atât timp cât toată lumea crede că ai obiceiul să te tai, sau că ai încercat să te sinucizi, vei rămâne mereu pe dinafară. Poate că toată întâmplarea asta cu Noah nu e decât o binecuvântare.

Am privit-o pe Lila pentru prima oară de când îmi dăduse vestea.

— Mama e subiect tabu.

— Noi o să te susținem, s-a precipitat Lila. Luke a promis c-o să le povestească prietenilor lui episoadele de nebunie ale mamei tale, la care a fost martor pe vremea când voi doi erați împreună. Știi, ca să sporească legitimitatea poveștii tale. Iar când a auzit și Grace de treaba asta, a fost de acord să le spună și ea tuturor ce a văzut la spital, împreună cu mine și cu Natalie. I-am văzut pe polițiști. L-am auzit pe tatăl tău urlând la mama ta. Grace își dorește tare mult să facă asta... toate ne dorim.

— De parcă faptul de a avea o mamă nebună și nici măcar o amintire despre noaptea în care a încercat să mă omoare ar fi cu mult mai preferabil decât ca lumea să mă bănuiască amatoare de tăieturi sau că am încercat să mă sinucid.

— Lumea te va compătimi, a replicat Lila, cu delicatețe. Când ești victimă... e cu totul altceva. Asta a tot încercat să-ți spună Grace.

Furia mi-a spulberat răbdarea fragilă.

— Eu n-am nevoie de compătimirile lor și nu-mi doresc ca noaptea cea mai rea din întreaga mea viață să ajungă subiect de discuție în toată școala. Dacă vreodată o să-i spun cuiva ce s-a întâmplat, vreau să fiu capabilă să-i spun adevărul, nu că sunt o idioată oarecare, demnă de plâns, care nu-și amintește nimic.

Izbindu-mă de mai multe ori cu ceafa de scaun, am privit tavanul mașinii. Respiră adânc, Echo. Respiră adânc.

Nu-mi aminteam absolut nimic despre noaptea aia. Tata, Ashley

și mama cunoșteau adevărul. Numai că mie îmi era interzis să vorbesc cu mama, iar tata și Ashley credeau în ce spuseseră terapeuții. Că, atunci când mintea mea va ajunge să suporte adevărul, îmi voi aminti. Treaba lor. Nu ei zăceau noaptea în pat străduindu-se să-și dea seama ce s-o fi întâmplat. Nu ei se întrebau dacă nu cumva își pierd mințile. Nu ei simțeau că și-au pierdut speranța.

— Echo...

Lila a șovăit, a inspirat adânc, după care și-a întors capul să privească afară, prin parbriz. Sigur era de rău. Lila era totdeauna capabilă să te privească în ochi.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că, poate, o parte din vina pentru toate astea ar fi a ta?

Am tresărit, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia care mă cutremura pe dinăuntru.

— Poftim?

— Știu că a fost foarte grea întoarcerea, după tot ce s-a întâmplat între tine și mama ta, dar te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva, continuându-ți viața normală când te-ai întors, în septembrie, lumea n-ar fi trecut până la urmă peste asta? Cum să zic, ai cam devenit singuratică.

Furia mea a lăsat locul unei dureri care-mi împingea inima până-n gât. Așa să mă fi văzut cea mai bună prietenă a mea? Ca pe o lașă? O ratată?

— Mda, m-am gândit la asta, am răspuns și am așteptat puțin înainte de a vorbi din nou, ca să nu mi se frângă vocea. Dar, pe cât mă arătam mai mult, cu atât mai mult vorbea lumea. Ți-aduci aminte de selecția de anul trecut, pentru trupa de dans? Lumea are tendința să bârfească despre ceea ce vede.

Și-a lăsat capul în jos.

— Mi-aduc aminte.

— De ce? Am întrebat-o. De ce-ai adus asta în discuție acum?

— Pentru că tu încerci, Echo. Chiar ai venit la prânz. Vorbești cu oamenii. E prima dată de după anul al doilea când te văd că încerci și mă îngrozește gândul că te-ai putea întoarce în carapacea ta.

S-a întors cu fața spre mine cu mișcări surprinzător de repezite.

— Nu te lăsa înfricoșată de ce-a văzut Noah. Vino mâine seară cu

mine la petrecerea lui Michael Blair.

Ce şi-a ieşit din minţi?

— Nici gând.

— Haide, s-a rugat ea. E ziua ta de naştere mâine. Trebuie să ieşim de ziua ta.

— Nu, am repetat. Eu chiar voiam să uit până şi de existenţa acelei zile. Mama şi Aires obişnuiau să facă din ziua mea de naştere o sărbătoare. Fără ei...

Lila şi-a împreunat mâinile sub bărbie, ca pentru rugăciune.

— Dacă te rog? Dacă te rog frumos? Dacă te rog frumos de tot? Încearcă să faci cum zic eu şi, dacă n-o să-ţi placă, jur că nu mai aduc niciodată vorba despre asta. Şi ţi-am spus cumva că am auzit-o pe Ashley spunându-i tatălui tău că vrea să te ducă în oraş la cină? La un restaurant. Unul de fiţe. Cu cinci feluri de mâncare. Un „da” mic să-mi spui şi pot să te scot.

Cina de vineri a blestemaţilor era şi-aşa destul de neplăcută. O cină a blestemaţilor în public ar fi fost ceva inuman. Am mai tras o dată adânc aer în piept. Lila fusese alături de mine de-a lungul întregii poveşti: cu demenţa mamei, cu divorţul părinţilor mei, cu moartea lui Aires, iar acum, cu asta. Poate că nu ştia încă, dar ea avea să-şi primească darul de ziua ei.

— Foarte bine, am răspuns.

A scos un ţipăt ascuţit şi a bătut din palme. Apoi, într-o singură frază lungă, continuă, mi-a descris planurile ei pentru seara următoare.

Poate că Lila şi Grace aveau dreptate. Poate că viaţa s-ar putea întoarce la normal. Aş putea să-mi ascund cicatricele şi să merg la petreceri şi, pur şi simplu, să nu ies în evidenţă.

Noah nu spusese nimănui şi poate că nici n-o să spună.

În plus, mai am doar patru luni până la absolvire, iar după asta, pot să port mănuşi în fiecare zi din restul vieţii mele.

Douăzeci şi opt de zile neliniştitoare au trecut de când am vizitat încăperea aia posac amenajată din clădirea serviciilor sociale. Clovnii şi elefanţii pictaţi pe pereţi erau meniţi să atragă fericirea, dar cu cât îi priveam mai mult, cu atât deveneau mai siniştri. Nervos ca naiba şi ţinând în mâini două cadouri ambalate, m-am aşezat pe un scaun pliant rece. Nu aveam nevoie de un astfel de memento despre cât de

rău ajunsese să fie dată peste cap familia mea. Frații mei mai mici îmi urmăreau altădată fiecare pas ca două umbre, venerând pământul pe care-l călcam. Acum, n-aveam nici măcar certitudinea că Tyler își mai amintește numele nostru de familie.

Așteptam, ca un muțunache pe arcuri închis în cutie, să țâșnesc. Era de preferat ca asistenta socială să-mi aducă frații înăuntru înainte să-mi explodeze nervii. Nu știu din ce motiv, mi-a apărut în minte Echo, cu piciorul ei bâțâit. Ea probabil că e de două ori mai nervoasă ca mine.

Vocea mamei mele mi-a trâmbițat în cap: „Tu trebuie să arăți totdeauna prezentabil. E important să pășești cu dreptul."

Mă bărbierisem, lucru pe care, în mod normal, nu mă obosesc să-l fac în fiecare zi. Mama și tata mi-ar fi dezaprobat total pieptănătura și oricare semn de barbă nerasă de pe față. Având-o în minte pe mama, nu mi-am lăsat părul să-mi treacă de urechi în părți, dar, dintr-un instinct de conservare, mi-am lăsat bretonul să crească un pic mai lung, interzicându-le celorlalți accesul la imaginea ochilor mei.

Ușa s-a deschis și eu m-am ridicat automat, cu cadourile încă în mâini. Jacob a zburat prin ușă și și-a izbit trupul de mine. Acum îmi ajungea cu capul până la burtă. Am aruncat cadourile pe masă, m-am lăsat în jos până la nivelul lui Jacob și l-am luat în brațe. Inima, care-mi ajunsese în gât, a căzut înapoi, la locul ei. Mamă, cât crescuse!

Asistenta mea socială, o femeie corpolentă de culoare trecută de cincizeci de ani, s-a oprit în cadrul ușii.

— Nu uita, nu tre' să pui întrebări personale despre tutorii lor. Eu o să fiu de partea cealaltă a oglinzii ăleia.

Am privit-o chiorâș pe Keesha. Ea mi-a răspuns cu o privire similară înainte să iasă. Cel puțin, ura era reciprocă. După ce-mi lovisem cel dintâi tutore, sistemul mă etichetase ca fiind instabil psihic și-mi pierdusem dreptul de a-mi vedea frații. De curând, din moment ce nu mai avusesem izbucniri față de niciuna dintre familiile mele tutelare și arătasem „progrese", îmi recâștigasem dreptul la o vizită supravegheată pe lună.

Jacob a mormăit, cu gura lipită de umărul meu:

— Mi-a fost dor de tine, Noah.

M-am tras puțin înapoi și mi-am privit fratele, în vârstă de opt ani. Are părul blond al tatii, ca și ochii albaștri și nasul.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Unde e Tyler?

Jacob și-a lăsat privirea în podea.

— Vine și el. Mama... adică... s-a bâlbâit el. Carrie stă de vorbă cu el pe coridor. E un pic agitat.

Și-a ridicat din nou spre mine privirea plină de îngrijorare. M-am străduit să-mi compun un zâmbet prefăcut și i-am ciufulit părul.

— N-ai grijă, frățioare. O să vină el, când o să fie pregătit. Vrei să-ți deschizi cadoul?

Mi-a răspuns cu un zâmbet care mi-a amintit de mama și a făcut un semn de încuviințare. I-am înmânat cadoul și l-am privit cum deschide cutia, care conținea douăzeci de pachete noi de cărți cu Pokemon. S-a așezat pe podea și și-a pierdut interesul față de mine, ocupându-se să rupă ambalajul fiecărui pachet și, din când în când, comunicându-mi amănunte la întâmplare despre câte o carte care-i plăcea în mod special.

Am privit ceasul și apoi spre ușă. Aveam atât de puțin timp de stat cu frații mei și o cățea ordinară îl reținea pe Tyler. Chiar dacă lui Jacob îi spusesem că e în regulă, nu era. Tyler avusese doar doi ani când muriseră părinții noștri. Aveam nevoie de fiecare minut posibil ca să-l ajut să-și amintească de ei. Ce naiba, pe cine cred că păcălesc? Am nevoie de fiecare minut ca să-l ajut să-și amintească de mine.

— Cum merg lucrurile cu Carrie și cu Joe? L-am întrebat. Încercam să par nonșalant, dar întrebarea asta îmi provoca agitație. Avusesem o experiență directă cu tutori scârboși și eram capabil să omor pe oricine ar fi încercat să-mi trateze frații așa cum mă trataseră ăia pe mine.

Jacob își aranja cărțile pe diferite categorii.

— Bine. De Crăciun, ne-au zis că putem să le spunem mamă și tată, dacă vrem.

Jigodiile. Mi-am strâns pumnii și mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, până la sânge.

Jacob și-a ridicat pentru prima oară privirea de pe cărți.

— Unde te duci, Noah?

— Să-l aduc pe Tyler, i-am răspuns. Nu-mi mai rămăseseră decât patruzeci și cinci de minute. Dacă ei voiau să joace murdar, asta

puteam s-o fac și eu.

Încă din clipa în care am ajuns pe coridor, Keesha a ieșit din camera pentru observare legată de a mea, închizând ușa în spatele ei.

— Du-te înapoi înăuntru și stai cu fratele tău. Și-așa te plângi că nu-i vezi destul.

Mi-am îndreptat degetul arătător spre ea:

— Am obținut cel puțin două ore pe lună de stat cu frații mei. Cel puțin\nu cel mult. Dacă nu mi-l aduc pe Tyler în camera aia în treizeci de secunde, o să-mi sun avocatul și-o să-i spun că mă împiedicați cu bună știință să-mi văd frații.

Keesha m-a fixat cu privirea pentru o secundă, după care a izbucnit în râs.

— Tu ești băiat deștept, Noah. Înveți cum funcționează sistemu' și cum să-l folosești în avantaju' tău. Intră înapoi. E și el pe drum.

M-am întors, dar Keesha a strigat după mine.

— Și, Noah, dacă-ți mai îndrepți vreodată degetul spre mine, ți-l rup și ți-l pun în palmă.

Jacob m-a întâmpinat din nou cu zâmbetul mamei când am intrat la loc. Eu m-am concentrat să-mi alung furia. Cu Jacob era ușor. Jacob își aduce aminte. Cu Tyler... cu Tyler e o cu totul altă mâncare de pește.

Carrie, adulta perfectă, cu perfectul ei păr brunet, a intrat în cameră, cu Tyler înfășurat pe ea ca un pui de maimuță pe mama lui. Am întins brațele.

— Dă-mi-l mie.

M-am înălțat deasupra ei. Lucru ușor, din moment ce-mi ajungea doar până la umăr. Dar, în loc să mi-l dea și-a strecurat și celălalt braț în jurul lui.

— E speriat, mi-a zis.

Corectură. Ea era speriată.

— Eu sunt fratele lui, iar tu nu ești rudă cu el. N-o să pățească nimic.

Când am văzut-o că nu face nicio mișcare ca să-l elibereze, am continuat.

— Am dreptul la vizita asta.

Și-a umezit buzele.

— Tyler, puiule, e vremea să-l vezi pe Noah și să te joci cu Noah. Am impresia că Noah ți-a adus un cadou.

La auzul acestor cuvinte, Tyler și-a ridicat capul și m-a privit. Chipul celui mai mic dintre frații mei aproape că m-a făcut să cad în genunchi. Nu pentru că seamănă cu mine și cu mama, ci din cauză că toată partea dreaptă a feței îi era învinețită. Inima mi-a bătut mai repede când am văzut peticul ras din părul șaten și cel puțin cinci copci pe craniul lui.

Mi-am întors cu o mișcare violentă capul spre oglinda transparentă, dându-i clar de înțeles lui Keesha că, dacă nu-și mișcă imediat fundul de asistent social încoace, o s-o omor pe femeia asta.

Am inspirat adânc, ca să mă calmez. Tyler are doar patru ani și furia mea l-ar înspăimânta. Am întins mâinile și i l-am luat din brațe. Ea și le-a întins la rândul ei, cu un gest de parcă i-aș fi furat cățelușul.

— A fost un accident, a șoptit.

— Salut, frățioare. Vrei să-ți deschizi cadoul? l-am întrebat pe Tyler.

Tyler a făcut semn din cap că da. L-am așezat lângă Jacob și i-am dat cadoul. Keesha a intrat în același timp cu ieșirea precipitată a lui Carrie. Keesha și-a ridicat brațele.

— A fost un accident. Trebuia să-ți fi spus înainte să apară Tyler, dar mi-a fugit din minte.

Mi-am mijit ochii, privind-o drept în față.

— O să discutăm noi despre asta mai târziu, i-am zis. Și m-am întors la frații mei, rugându-mă în gând ca Tyler să-mi adreseze măcar un cuvânt până la sfârșitul vizitei.

Încă o dată, stăteam pe scaunul pliant, dar de data asta nu eram emoționat. Eram al naibii de șucărit.

Keesha s-a așezat față-n față cu mine.

— Carrie și Joe i-au cumpărat lui Tyler o bicicletă de Crăciun și acum vreo două zile l-au lăsat să meargă pe ea fără cască. După ce-a căzut, l-au dus imediat la spital și m-au anunțat pe mine. Amândoi se simt oribil.

— E și cazul, m-am răstit eu. Dar de unde știi că nu l-au lovit ei?

Keesha a cules de jos panglica albastră a pachetului lui Tyler.

— Sunt oameni buni. Nu cred că le-ar face rău intenționat fraților

tăi.

Mda. Adevărați sfinți.

— Dacă sunt atât de grozavi, atunci ar trebui să înceteze să se ascundă de mine și să mă lase să-mi văd frații.

— Ei i-au luat pe băieți după incidentul cu prima ta familie tutelară, Noah. Au auzit că ești instabil psihic. Numai faptul ăsta dovedește câtă grijă au de băieți. Carrie și Joe nu vor să li se-ntâmple nimic rău.

Am strâns pumnii și am ținut mâinile sub masă, ca nu cumva să lovesc pereții, așa cum aș fi vrut. Keesha ar fi fost tare bucuroasă să aibă mai multe pârghii prin care să-mi dovedească instabilitatea.

— Eu nu le-aș face niciodată rău.

— Știu asta, a admis Keesha, cu o nuanță de înfrângere în voce. De ce crezi că am propus să se ocupe doamna Collins de tine?

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Deci, tu ești de vină și pentru asta.

S-a aplecat în față, punându-și brațele pe masă.

— Tu ești un copil grozav, Noah. Ai avea niște perspective grozave în față, numai dacă ai renunța la atitudinea asta.

Am scuturat din cap.

— Cred că am dovedit deja cum sunt. Ce Dumnezeu, doar m-ai plasat într-o casă cu un alt adolescent.

— Te-am pus în gardă. Lucrurile pot evolua mai lent decât ți-ai dori. Tu vino doar la vizite, poartă-te cum trebuie și lucrează cu doamna Collins. Până termini liceul, sunt convinsă că vom puica trece la vizite nesupravegheate.

Vizite nesupravegheate? Un mușchi al maxilarului mi-a tresăltat. Asta îmi vinde gogoși.

— Până termin liceul, o să fac optsprezece ani. O să am custodia, până atunci.

Chipul lui Keesha a zvâcnit de amuzament, dar imediat și-a recăpătat seriozitatea.

— Tu crezi că poți să-ți crești frații lucrând la un fast-food? Crezi că un judecător te-ar putea alege în detrimentul lui Carrie și Joe?

Să mă aleagă în detrimentul lui Carrie și Joe? Conștientizarea faptului că judecătorul ar putea avea de făcut o astfel de alegere mi-a provocat o greață deranjantă la stomac.

Jacob zisese că ei voiau să li se spună mamă și tată.

— Carrie și Joe încearcă să obțină adopția, nu-i așa?

În clipa în care ea și-a abătut privirea, am știut răspunsul. Al naibii să fiu dacă las pe altcineva, în afară de mine, să-mi crească frații!

— Ai dreptate, Keesha. Am învățat multe în ultimii doi ani și jumătate. Am învățat că statul ăsta ia în considerare legătura de sânge și că pretextul cum că eu aș fi instabil psihic sigur nu mai ține, din moment ce am fost plasat împreună cu un alt minor aflat sub tutelă. Poate că în clipa asta nu sunt capabil să am grijă de frații mei, dar, peste patru luni, voi fi.

Pregătit de plecare, mi-am împins scaunul înapoi de la masă și m-am ridicat. Keesha a făcut ochii mici, înfuriată.

— Nu le da băieților viețile peste cap, din cauza unui accident.

M-am răsucit pe călcâie și mi-am ridicat mâneca, arătându-i cicatricea rotundă de pe biceps.

— Gerald a numit asta un accident. Cea mai bună descriere pentru Don ar fi că e un accident. Ce gen de accident ai zice că sunt Faith și Charles Meeks? Am eu termenii potriviți pentru ei, dar mi-ai interzis genul ăsta de limbaj. Frații mei nu vor ajunge niciodată să fie accidente ale sistemului ăstuia.

Și, cu asta, am ieșit cu pași apăsați din încăpere, trântind ușa după mine.

De obicei mă plictiseam să-i privesc pe alții cum își pierd vremea în jocuri cu bere, dar nu și când Lila continua să-i bată măr pe toți. Fata asta era în mare formă. Plus că, ori de câte ori se întâmpla ca echipa adversă să-i nimerească paharul, îi cerea unui tip ales la întâmplare să-l bea el. Băieții mereu stăteau la coadă ca să-i facă poftele.

— O să joci și tu? M-a întrebat Luke.

Captiva propriilor gânduri, nu-l observasem venind.

— Nț. Asta-i treabă numai pentru Lila.

Plus că nu voiam să fac nimic din ce-ar fi putut atrage atenția asupra mea.

— Astă-seară, totul ar trebui să fie numai pentru tine. Doar e ziua ta, a zis el și, după o scurtă pauză, a continuat. La mulți ani, Echo.

— Mersi.

— Şi, o să stai s-o priveşti toată seara? A reluat Luke, oprindu-se, cu degetele mari înfipte în buzunare, să evalueze desfăşurarea jocului. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că pune ceva la cale.

— Spiritul de camaraderie. Eu o am pe Lila şi Lila mă are pe mine. Natalie şi Grace sunt şi ele pe-aici, pe undeva.

Mi-am rotit privirea prin bucătărie, aproape aşteptându-mă ca ele să apară spontan.

— Inteligent, dar plictisitor, a apreciat Luke, sprijinindu-se cu palma de perete aproape de capul meu, dar menţinându-şi corpul suficient de departe de mine.

Altădată, când făcea aşa ceva, mă înghesuia cu trupul lui, făcându-mi fluturii din stomac să se întreacă în tumbe. Pe urmă, se apleca şi mă săruta. Dar zilele astea erau de mult apuse: înghesuiala, fluturii, tumbele şi, mai ales, sărutatul.

— Eu voiam să te invit la dans.

Am privit ostentativ în jur.

— Pe cine încerci s-o faci geloasă, Luke?

Şi-a retras mâna şi a izbucnit în râs: un râs sincer. Nu din cel prefăcut, de care se folosise în autoservire cu fata lui de săptămâna asta.

— Caută-mă când termină Lila cu jocurile.

Lila şi-a azvârlit braţele în aer, ţipând, fiindcă zdrobise, pur şi simplu, încă o echipă. În momentul acesta, mă convinsesem că ei o lăsau să câştige numai ca să joace în continuare. Luke a dispărut.

Luând unul dintre paharele cu bere rămase, Lila s-a îndepărtat de masă, spre necazul băieţilor care se agăţau de fiecare mişcare a ei. A băut jumătate, după care mi-a întins mie restul.

— Ia. Nat e încă şoferul de serviciu, este?

— Mhî.

Am luat paharul de la ea şi l-am băut până la fund. Nu mă dădeam în vânt în mod special după gustul băuturii, dar când eşti la o petrecere cu bere la butoi...

Am savurat senzaţia de căldură difuză pe care mi-a adus-o până la urmă berea. În clipele acelea, asperităţile vieţii mele nu mi se păreau chiar atât de grave. Săptămâna cu numărul doi din ultimul meu semestru de liceu îmi adusese prima şedinţă între patru ochi cu doamna Collins, lipsa unei slujbe, precum şi teama că Noah

Hutchins s-ar putea răzgândi, spunându-le tuturor despre cicatricele mele. Între mine și el revenise ignorarea reciprocă de dinainte.

— Doamna Collins m-a întrebat săptămâna asta dacă am băut. Chiar m-am săturat să-i spun minciuni.

Michael Blair, gazda petrecerii, a intrat cu o tavă plină cu pahare umplute cu bere pentru o nouă rundă a jocului. Lila i-a șterpelit două și unul mi l-a pasat mie.

— Adulții vor de la noi să mințim. Se așteaptă de la noi să mințim. Ei vor să trăiască în mica lor lume perfectă și să aibă impresia că noi nu facem altceva decât să mâncăm fursecuri și să urmărim reality-showuri la televizor.

Am sorbit puțin din bere.

— Dar noi chiar mâncăm fursecuri și urmărim reality-showuri la televizor.

Lila s-a împiedicat și și-a mijit ochii spre mine.

— Exact. Facem asta ca să-i prindem pe picior greșit.

Senzația aceea de căldură difuză care mă ajutase să scap de crispare îmi încetinea, pe de altă parte, procesul gândirii. Am stat de două ori să derulez ceea ce zisese ea.

— N-are niciun sens, am remarcat.

Ea și-a fluturat mâna prin aer, ca și cum ar fi urmat să explice. Mâna și-a continuat mișcarea, însă gura a rămas închisă. În cele din urmă și-a lăsat mâna să cadă și a mai luat o înghițitură de bere.

— Habar n-am, a zis. Hai să dansăm, sărbătorit-o.

După ce ne-am aruncat la gunoi paharele din plastic golite, ne-am strecurat prin înghesuială spre sursa muzicii bubuitoare. Muzică... dans...

Luke îmi zisese să-l caut neapărat. Am deschis gura să-i spun asta Lilei, tocmai când ea s-a oprit brusc.

— Trebuie să fac pipi, a anunțat, cotind brusc la stânga și închizând ușa de la baie în urma ei.

M-am rezemat cu umărul drept de ușă și am ascultat, ca să mă asigur că nu icnește. Nț, era clar că face pipi.

Un junghi de durere m-a săgetat prin brațul stâng când cineva s-a izbit de mine și și-a văzut de drum mai departe. Am privit peste umăr.

— Uită-te pe unde mergi! Am strigat.

O fată cu părul negru lung, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare și cu un inel în nas, s-a îndreptat spre mine. S-a oprit îndeajuns de aproape, încât să-i pot număra genele de deasupra ochilor injectați de sânge.

— Dă-te la o parte din drumul meu și n-or să mai fie probleme.

OK. Eu sunt total mototoală. Nu m-am bătut în viața mea cu pumnii. Am făcut tot posibilul să mă feresc ca oamenii să urle la mine. Nu dorm noaptea de grijă să nu fi ofensat pe cineva. Așa că, văzând-o pe pipița asta cu înfățișare de bikeriță, cum stă acolo cu brațele larg desfăcute, așteptând ca eu să-i dau o ripostă spirituală, sau să-i trag un pumn, am stat să mă gândesc dacă nu cumva îmi vine să vărs.

— Înapoi, Beth, a comandat o voce adâncă, aspră, din spatele meu.

Rahat. Cunoșteam vocea asta.

Privirea lui Beth bikeriță s-a oprit exact dincolo de umărul meu.

— A urlat la mine, s-a justificat ea.

— Tu ai dat peste ea prima, a replicat Noah Hutchins, oprit în spatele meu. Bicepșii lui îmi atingeau umărul.

Colțurile gurii ei s-au întins în sus.

— Mie nu mi-ai spus că ți-o tragi cu Echo Emerson.

— O, Doamne, m-am văitat eu. Mă și cunoștea... și credea că „o fac” cu el! Camera a început să se clatine cu mine, iar senzația aceea atât de plăcută, de căldură difuză, a dispărut. La mulți ani, Echo.

— Ea e meditatoarea mea, a zis Noah.

M-am rezemat de perete, sperând ca tot restul lumii să se oprească din mișcare.

— Cum zici. Te aștept afară, când termini de învățat.

Și pipița bikeriță Beth și-a fâlfâit sprâncenele și a plecat.

Fantastic. Încă un zvon pe capul meu. Trebuia să mă îndepărtez de el. Noah Hutchins nu putea să însemne altceva decât neplăceri. Mai întâi, a făcut bășcălie de mine. Pe urmă, mi-a văzut cicatricele. Apoi, mi-a distrus speranțele de a repara mașina lui Aires. Peste toate astea, i-a făcut pe alții să creadă că „o facem”.

Am încercat clanța ușii de la baie, sperând să pot intra acolo cu Lila, dar era încuiată. Ușile încuiate însemnau o violare directă a spiritului de camaraderie. Mă-sa pe gheață. M-am desprins de perete

și m-am îndreptat, cu pași împleticiți, spre ieșirea din spate. Aer. Aveam nevoie de mult aer.

În clipa în care am ieșit în curte, am inspirat adânc. Aerul rece mi-a ars plămânii și imediat a început să-mi piște pielea dezgolită de pe gât și față. Am auzit râsete și voci în întuneric, dincolo de curte. Probabil că erau drogații, care-și fumau porcăriile.

— Ai vreo problemă cu gecile?

Dă-o naibii de treabă! Chiar nu se putea să scap de el? M-am răsucit pe călcâie și cât pe-aci să mă ciocnesc de Noah. Acuitatea percepției și berea categoric nu fac parte din aceeași familie.

— Te-ai hotărât să-mi distrugi viața?

Ține-ți gura, Echo.

— Pe bune, n-ai altă treabă, decât să mă distrugi pe mine?

Ajunge. E momentul să încetezi.

— Ai venit la petrecerea asta ca să le spui tuturor despre cicatricele mele?

Și, cu asta, deveneam în mod oficial material didactic pentru cursul suplimentar despre de ce nu e bine ca adolescenții să bea.

L-am privit drept în ochi, așteptându-i răspunsul. Niciunul dintre noi nu s-a clintit. Doamne, sfinte, Lila și Natalie aveau dreptate. Noah e super sexy. Cum de mi-a putut scăpa din vedere un trup astfel clădit? Geaca lui cu fermoarul descheiat îi lăsa la vedere tricoul atât de strâmt, încât îi puteam vedea curburile mușchilor. Și ochii aceștia, de un căprui închis...

Noah și-a îndreptat spinarea și mi-a răspuns, rece:

— Nu.

Un vânt tăios s-a abătut deodată, făcându-mă să mă înfior. Noah și-a dezbrăcat în grabă geaca neagră din piele și mi-a aruncat-o pe umeri.

— Cum ai de gând să mă mai meditezi, dacă faci, în pana mea, pneumonie?

Mi-am înălțat o sprânceană. Ce combinație neobișnuită între un gest romantic și un vocabular oribil de frust! Am strâns geaca pe mine, împotrivindu-mă ispitei de a închide ochii când m-a împresurat mirosul dulceag, de mosc. În mintea mea înceată s-a pus o rotiță în mișcare.

— Ea doua oară că aduci vorba despre meditații.

Și-a înfundat mâinile în buzunare. Părul i-a căzut în ochi, acoperindu-mi imaginea preferată.

— Mă bucur să văd că-ți mai funcționează mintea când ești praf, în pana mea.

— Folosești cam mult expresia asta, i-am atras atenția, clătinându-mă. Poate că nu aveam nevoie de aer. Aveam nevoie de un perete. Împleticindu-mă, m-am rezemat cu spinarea de cărămizile reci. O mică și rebelă parte a creierului meu intona – iar și iar – „spirit de camaraderie". Mda, hai că vin... în câteva minute.

Noah m-a urmat și s-a oprit la vreo doi centimetri de mine.

— Care expresie?

— Aia cu „p".

Uau. Era mai aproape de mine decât fusese Luke mai devreme, îndeajuns de aproape încât, dacă ar vrea, ar putea să mă sărute.

Ochii lui întunecați i-au căutat pe-ai mei, după care au coborât ca să-mi inspecteze și restul corpului. Ar fi trebuit să-i spun să înceteze, sau să fac un comentariu sarcastic, sau măcar să mă simt înjosită, dar nu s-a întâmplat nimic din toate acestea.

Nu, până când nu l-am văzut arcuindu-și colțurile buzelor în sus.

— Corespund standardelor? L-am întrebat, sarcastică.

— Da, mi-a răspuns, izbucnind în râs. Îmi plăcea râsul lui profund. Mă gâdila pe dinăuntru.

— Ai fumat, am zis. Pentru că nimeni în toate mințile nu m-ar putea socoti atrăgătoare. Mai ales după ce mi-a văzut infamantele cicatrice.

— Nu încă, dar am în plan. Vrei să vii?

Nu aveam nevoie de întreaga capacitate a creierului ca să-i răspund la întrebarea asta.

— Nu, am zis. Îmi plac neuronii mei. Îi consider utili atunci când... of, cum să-ți explic... gândesc.

Zâmbetul lui șiret mi-a provocat un zâmbet. Nu zâmbetul meu fals: cel autentic.

— Nostim, a replicat.

Mișcându-se iute ca fulgerul și-a plasat ambele mâini pe peretele din cărămidă, înconjurându-mă cu corpul lui. S-a aplecat spre mine, iar inima mea a trecut într-o viteză despre care nu știam că ar exista. Răsuflarea lui caldă mi-a mângâiat gâtul, înmuindu-mi pielea

înghețată. Mi-am lăsat capul pe spate, așteptând să-i primesc căldura solidă a trupului peste al meu. I-am văzut din nou ochii și globurile acelea întunecate urlau flămânde.

— Am auzit un zvon.

— Care anume? M-am interesat, zbătându-mă să mă eliberez.

— Că e ziua ta.

Îngrozită la gândul că, vorbind, aş putea destrăma vraja, mi-am umezit buzele dintr-odată uscate și am dat afirmativ din cap.

— La mulți ani, a zis Noah, apropiindu-și buzele de ale mele; mirosul acela dulceag de mosc mi-a copleşit simțurile. Aproape că-i gustam buzele, când pe neașteptate el a făcut un pas înapoi, inspirând adânc. Aerul rece m-a plesnit peste față, aducându-mă pe tărâmul treziei.

Și-a trecut o mână peste față, după care a pornit spre liziera pădurii.

— Pe curând, Echo Emerson.

— Stai, am exclamat, începând să-mi scot geaca. Ai uitat asta.

— Păstreaz-o, mi-a răspuns, fără să mai privească înapoi. O iau eu de la tine luni. Când o să discutăm despre meditații.

Și Noah – drogatul consumator de fete și salvatorul împrumutător de geci – s-a topit în întuneric.

— Ce nu înțeleg eu e de ce i-ai dat geaca ta, a zis Beth. Capul și părul îi atârnau dincolo de marginea saltelei. A tras un fum din joint, după care i l-a pasat lui Isaiah.

— Pentru că îi era frig, am răspuns, cufundându-mă atât de adânc în tapițeria canapelei, încât, dacă m-aș fi lăsat mai mult, ar fi putut să se strângă și să mă înghită.

Am chicotit. Era marfă de calitate.

După zâzania mea cu Echo, cumpărasem ceva iarbă, îi recuperasem pe Beth și pe Isaiah de prin pădurea din spatele casei lui Michael Blair și-i condusesem înapoi acasă la Shirley și Dale. Nu puteam să mă bazez că vreunul dintre ei ar rămâne îndeajuns de treaz ca să conducă până acasă și aveam de gând să mă fac incredibil de varză.

Potrivit dosarului întocmit de asistentul meu social, eu și Isaiah, un alt adolescent aflat sub tutelă, aveam dormitoarele noastre sus. În realitate, văgăuna asta înghețată, mai degrabă buncăr din beton,

decât subsol, era cea în care locuiam toți trei. Dormeam cu rândul pe vechea saltea dublă și pe canapeaua găsite de noi la Goodwill. Lui Beth îi lăsasem patul de sus, dar când mătușa ei Shirley se certa cu unchiul Dale, ceea ce se întâmpla în majoritatea timpului, ea împărțea salteaua cu Isaiah, în timp ce eu dormeam pe canapea.

În afara fraților mei, Isaiah și Beth sunt singurele persoane pe care le consider ca făcând parte din familia mea. I-am cunoscut atunci când m-a plasat Keesha în casa lui Shirley și Dale, în ziua de după cea în care am terminat anul al treilea. Serviciul pentru Ocrotirea Copilului îl plasase acolo pe Isaiah încă din primul lui an de liceu. Era, mai degrabă, ca un internat, decât ca o casă.

Shirley și Dale aleseseră să fie tutori numai pentru bani. Altfel, nu-i interesa de noi. Și nici pe noi nu ne interesa de ei. Unchiul și mătușa lui Beth erau oameni cumsecade, dar cam aveau probleme cu nervii. Bine măcar că-și păstrau nervozitatea numai între ei. În schimb, mama lui Beth și iubitul ei de săptămâna asta preferau să-și verse nervii pe Beth, așa că ea stătea aici. Iar Keesha habar n-avea de aranjament.

Beth s-a întors ca să mă vadă la față.

— Acum, pe bune. I-o tragi?

— Nu, i-am răspuns. Numai că, după ce stătusem al naibii de aproape de ea, nu-mi mai ieșea din minte imaginea trupului ei cald sub al meu. Mi-ar fi plăcut să pot da vina pe iarbă pentru asta, dar nu era cazul. Când stătusem în fața ei, fusesem la fel de treaz ca în ziua unui test antidrog dispus de tribunal. Părul ei roșu mătăsos sclipise în lumina lunii, ochii aceia verzi priviseră în sus spre mine ca și cum aș fi fost un soi de răspuns și, fir-ar să fie, mirosea a scorțișoară și a zahăr proaspăt scoase din cuptor. Mi-am frecat tâmplele, oftând. Ce era în neregulă cu mine?

Încă din ziua aia, din bibliotecă, nu mai putusem să mi-o scot din minte pe Echo Emerson. Până și când mă dusesem să-mi vizitez frații, mă gândisem la ea și la piciorul pe care și-l bâțâia într-una.

Mă bântuia din mai multe motive. Întâi, oricât de mult aș detesta s-o recunosc, pentru că aveam nevoie de meditații. Dacă voiam să-mi recapăt frații, trebuia să termin liceul, la timp și să găsesc naibii o slujbă mult mai bună decât la prăjit hamburgeri. Ratasem destule ore cât să fiu mult în urmă, iar cineva prezent zi de zi la școală mă

putea ajuta să recuperez.

— Ia. N-a mai rămas mare lucru, dar poți să încerci, mi-a zis Isaiah, care stătea pe podea, între canapea și pat, pasându-mi jointul.

Am tras din chiștoc și am ținut fumul înăuntru până când au început să mă usture nările și plămânii. Pe urmă, veneau motivele care mă derutau. Am expirat.

— Povestiți-mi despre ea.

— Care ea? M-a întrebat Beth, cu privirea în podea.

— Echo.

Chiar, ce țicnit poate să-și boteze fata Echo? O cunoșteam și nu prea. Nu eram atent decât la fetele care arătau un interes facil față de mine.

Isaiah a închis ochii și și-a rezemat capul de canapea. Obișnuia să se tundă aproape la zero. În urechi avea numeroase piercinguri și pe brațe era plin de tatuaje.

— Nu e din categoria ta.

Beth a chicotit, amuzată.

— Asta o spui din cauză că ți-a dat cu flit în anul întâi. Isaiah a crezut că poate să se cupleze cu una din anul al doilea. De unde să știe el că Domnișoara Perfecțiune umbla ele un an de zile cu Regele Luke?!

Buzele lui Isaiah au zvâcnit ușor.

— Parcă mi-aduc aminte cum și-a schimbat Luke partenerul de laborator pe la spatele tău, numai ca sa poala sta lângă ea.

Beth și-a mijit ochii spre el.

— Boule.

— Concentrează-te, de dragul meu. Echo? Nici într-o mie de ani.

Aidoma unui cuplu cu vechime în căsnicie, le plăcea să se ciorovăiască. Isaiah și Beth erau cu un an mai mici ca mine, dar diferența de vârsta nu ne deranjase niciodată.

Beth s-a ridicat în șezut pe saltea. Adora să răspândească bârfele.

— Așa că, în anul al doilea, Echo e vedeta școlii, da? E în trupa de dans, face cursuri pentru avansați, panoul de onoare, guru al artelor, Miss Popularitate și-l mai are și pe Luke Manning care s-o pipăie între ore. Și, cu o lună înainte de sfârșitul anului școlar… ea dispare, a încheiat Beth, făcând ochii mari și desfăcându-și degetele ca un

iluzionist executând un truc.

Nu aici mă așteptasem să ajungă povestea. Isaiah, urmându-mi reacția, a clătinat din cap în semn de încuviințare.

— Puuuf, a zis el.

— Dusă, a adăugat Beth.

— Dispărută, a plusat Isaiah.

— Pierdută.

— Evaporată.

— Dusă, s-a repetat Beth. Privirea îi devenise sticloasă și coborâse spre degetele picioarelor.

— Beth, am îmboldit-o eu. A clipit mărunt.

— Ce e?

— Povestea, am zis, gândindu-mă că asta e problema când stai cu drogații. Cu Echo. Continuă.

— A, mda, așa că a dispărut și-a amintit Beth.

— Puuuf, a adăugat Isaiah.

Nu, nu mai vreau încă o dată.

— Asta am înțeles. Treceți mai departe.

— Se întoarce în anul al treilea, o cu totul altă persoană... la modul Jefuitorii de trupuri. Dar tot Echo e, nu? Cu părul roșu și creț și corpul super bâțâit.

Isaiah a izbucnit în râs.

— Tocmai ai zis că are un corp super!

Beth s-a oprit să azvârle cu o pernă în el și abia apoi a continuat.

— Dar acum nu mai e Miss Mondenitate. Pentru Luke, ea e deja istorie. El și-a găsit altă fată. Deși zvonul susține că ea a rupt-o cu el înainte să dispară. Se retrage din trupa de dans, renunță să participe la concursurile de pictură și abia dacă mai vorbește cu cineva. Nu că eu aș fi vorbit cu cineva, să fi fost în locul ei, așa cum zburau bârfele despre ea.

— Și erau bârfe dure, frate, a completat Isaiah. Beth, Isaiah și cu mine chiar ne pricepem la bârfe. Nu degeaba copiii aflați sub tutelă și cei din familii rău famate încearcă să treacă neobservați.

— Ce spuneau? Am insistat. Aveam o sumbră presimțire cu privire la direcția în care se îndrepta discuția asta și nu-mi pica deloc bine.

Beth și-a cuprins genunchii cu brațele.

— În prima zi a anului al treilea, ea a revenit, purtând o bluză cu mâneci lungi și la fel a doua zi și a treia și așa mai departe. Și au fost peste treizeci de grade, în primele trei săptămâni de școală. Tu ce crezi că a spus lumea?

Isaiah a făcut o mișcare circulară cu degetul.

— Micile ei prietene au apărat-o cât au putut și au ținut-o departe de ochii lumii.

— Și ea a început să țină ședințe cu psihiatrul școlii, a adăugat Beth, care s-a oprit apoi pentru câteva clipe. Probabil că-ți pare rău pentru ea.

Mie mi se cam închideau pleoapele, dar afirmația lui Beth mi le-a făcut să se ridice brusc.

— Ce? Am întrebat, știind că lui Beth îi lipsește gena compătimirii.

Ea s-a întins pe pat, fluturând din pleoape.

— E evident că i s-a întâmplat ceva nasol. Plus că fratele i-a murit cu vreo două luni înainte ca ea să dispară. Erau super apropiați. El avea doar trei ani mai mult ca ea și o tot lua la petreceri și alte chestii când era în oraș. Eu o uram pentru că avea un frate mai mare care mai și ținea la ea.

De data asta, ochii lui Beth s-au închis de-a binelea. Isaiah s-a ridicat de pe podea.

— Dă-te mai încolo.

Beth s-a rostogolit la perete. Isaiah a luat o pătură de pe podea și a învelit-o, iar povestitoarea noastră a adormit.

Isaiah a venit lângă mine pe canapea.

— Majoritatea susținea că Echo are mania să se taie. Unii credeau că a încercat să se sinucidă, mi-a zis, clătinând din cap. E încurcată rău treaba, frate.

Am fost ispitit să-i spun că sunt de acord cu el și să-i povestesc ce s-a întâmplat la bibliotecă, dar m-am abținut.

— Ce-a fost cu fratele ei?

— Cu Aires? A fost un tip super. De treabă cu toată lumea. Când a terminat liceul, s-a înrolat la Infanteria Marină și l-a luat naiba într-o explozie în Afganistan.

Aires și Echo Emerson. Mama lor probabil că i-a urât, dacă le-a dat nume ca astea. Acum, trebuia să găsesc o cale de a mă purta

frumos cu fata asta. Ea era biletul pentru recâștigarea fraților mei.

Ținând pe braț geaca neagră din piele a lui Noah, m-am îndreptat spre dulăpiorul meu din vestiar. Tentația de a o îmbrăca era copleșitoare. Adoram felul în care mirosea, cum mă făcea să mă simt încălzită și cum îmi amintea de momentul petrecut împreună lângă casa lui Michael Blair.

Vino-ți în fire, Echo. Doar nu ești tâmpită. Cunoșteam bârfele privitoare la Noah. El nu se ducea la petreceri decât ca să fumeze iarbă și să treacă în revistă turma femelelor bete pentru o partidă de-o noapte. Dac-aș fi mers cu el să fumăm împreună, eu aș fi fost aleasa. Nu sunt interesată de partidele de-o noapte, dar mi se părea drăguț că fusesem luată în considerare. În definitiv, după anul al doilea, niciun alt băiat din școala asta nu mai arătase un dram de interes față de mine.

— Ce-ai pățit? Arăți ca o fetiță de patru ani care și-a pierdut balonul, m-a luat în primire Lila, potrivindu-și pașii după ai mei pe coridor.

— Sunt sortită să mor virgină!

Propria mărturisire m-a șocat până și pe mine. Să fi ieșit din gura mea cuvintele acestea? Am mângâiat ușor materialul moale al gecii lui Noah. Poate c-ar fi trebuit să mă duc cu el. Nu să fumez iarbă, ci să... în fine... să nu mor virgină.

Lila a izbucnit într-un râs atât de zgomotos, încât mai multe persoane au căscat gura după noi în timp ce treceam. Eu mi-am plecat capul, mi-am lăsat cârlionții să-mi acopere fața și mi-am dorit ca toată lumea să privească în altă parte. Am ajuns în vestiar și mi-am deschis dulăpiorul, sperând să mă pot strecura înăuntru.

— Prea puțin probabil. Dar credeam că nu ești interesată să te cuplezi, mi-a zis Lila, scotocind prin dulăpiorul ei, situat lângă al meu.

— Nu sunt. Pe Luke nu l-am lăsat pentru că nu eram pregătită. Nu mi-am închipuit niciodată că va veni o zi când n-o să mă mai vrea nimeni.

Mi-am privit mâinile înmănușate, provocându-mi rău de mare pe uscat. Când se va suna de intrare, voi fi nevoită să mi le scot. În fine, nu era vorba numai despre sex.

— Niciun tip n-o să mă mai iubească vreodată, nici pe departe.

Lila și-a închis dulăpiorul și m-a privit, mușcându-și buza.

— Nașpa mamă mai ai.

Am tras adânc aer în piept, ca să nu mă dezmembrez.

— Mda. Știu.

A mijit ochii spre geaca aflată încă în mâna mea.

— Ce-i asta?

— Geaca lui Noah Hutchins, a răspuns Natalie, apărând din neant și smulgându-mi haina din mână. Părul ei șaten flutura dintr-o parte în cealaltă. Vino cu mine! Imediat!

Lila a făcut ochii mari cât pepenii, în timp ce intram după Natalie în toaletă.

— Ce caută la tine geaca lui Noah Hutchins?

Am deschis gura să răspund, însă a intrat Grace, trântind ușa după ea.

— N-avem timp pentru mărunțișuri. L-am văzut venind.

Natalie a împins cu un deget ușa fiecăreia dintre cabine, ca să se asigure că nu ne aude nimeni. Peste tot mirosea a dezinfectant și robinetul uneia dintre chiuvete picura din două în două secunde.

— Termină, i-a zis Grace. Am verificat eu deja.

Lila a apucat-o de mână pe Grace.

— Stai. Am nevoie de răspunsuri. Cine vine? De ce e geaca lui Noah la Echo și tu de unde ai puloverul ăsta?

— Luke. După Echo. Tu te-ai îmbătat atât de rău la petrecere, încât ai dat naibii spiritul de camaraderie și acum geaca lui Noah e la Echo. Și nu poate fi văzută cu ea, a turuit Grace, smulgând haina de la Natalie. Acum, noi îi redăm viața lui Echo.

A fost rândul meu să smulg geaca din mâna lui Grace. Prietenele mele își pierduseră mințile de-a dreptul.

— E o geacă, nu cocaină! Și Noah are prima oră împreună cu mine. Cu ocazia asta, i-o dau înapoi. Și pe cine interesează că mă caută Luke?

Grace și-a îndreptat o unghie roșie spre mine.

— Te-ai ținut tare! Luke te-a invitat să dansezi cu el la petrecere și în loc de dansat cu el, a trebuit s-o ducem acasă pe Lila. Acum, te caută ca să te întrebe de ce l-ai lăsat cu buza umflată. E răspunsul la toate rugăciunile noastre.

Am strâns mai tare la piept geaca.

— De ce? Vreau să spun și ce dacă? Eu și Luke suntem prieteni doar!

Cel puțin, așa credeam. Îmi urase la mulți ani. Așa ceva fac prietenii.

Lila și-a început țopăiala ei enervantă.

— Și? Să danseze cu tine la petrecere e cu mult mai mult decât prietenia. Înseamnă că-i place iar de tine.

— Exact, a susținut-o Grace. Și dacă lui Luke îi place de tine, atunci și tuturor celorlalți le va plăcea de tine.

— Și, cel mai important, a continuat Lila, fluturându-și brațele pe sus, e că n-o să mai mori virgină.

A inspirat adânc, teatral.

— Nu se poate să te vadă Luke cu geaca altuia. Grace, du geaca în dulăpiorul tău și-o să ticluim noi un plan mai târziu.

Grace a ridicat o sprânceană.

— Nici gând! Sunt sigură că duhnește a droguri. Dacă aduc câini dresați pentru droguri în școală?

— Of, Doamne, nu ești bună de nimic, a apostrofat-o Lila pe Grace, care, după ce mi-a aruncat o parte de cârlionți peste umăr, mi-a îndreptat bluza.

— Haide, ieși până n-o să creadă că ai plecat și-o să se ducă la oră.

Lila și Natalie m-au tras afară pe ușă și eu am strâns și mai tare la piept geaca lui Noah.

— Voi chiar că exagerați cu mult totul, am zis, în timp ce Lila forma la repezeală combinația de la dulăpiorul meu.

— Vine, ne-a anunțat, cu o voce cântată, Natalie.

Lila mi-a smucit geaca din mâini, a aruncat-o în dulăpiorul meu, m-a împins deoparte și a trântit uși ța, după care ea și Natalie s-au lăsat peste dulăpior, ca un baraj de apărare suplimentar.

— Salut, Echo.

M-am întors cu fața spre Luke.

— Salut, am răspuns. Atât de multe se întâmplaseră pe parcursul ultimelor trei minute, încât totul în minte mi se învolburase.

Privirea lui Luke s-a abătut spre Natalie și Lila. Sprâncenele i s-au apropiat puțin. Îmi aminteam de expresia aceasta: avea ceva să-mi spună, dar fără public. Dacă voia să mi se adreseze, trebuia s-o facă de față cu ele.

— Te-am așteptat, a zis el.

— Eu am fost de vină, s-a repezit Lila. Ea n-a mai avut timp să danseze cu tine, din cauză că am vrut eu să plec. Băusem prea mult.

Atât eu, cât și Luke, ne-am holbat la ea, după care ne-am privit reciproc. Un Mississippi de tăcere jenantă. Două Mississippi de tăcere jenată. Trei Mississippi de tăcere jenată.

— Pot să te conduc până în clasă, Echo? M-a întrebat, în cele din urmă.

— Sigur, am răspuns și am aruncat o privire peste umăr spre Lila și Natalie, în timp ce-l însoțeam pe Luke de-a lungul coridorului. Amândouă mi-au făcut la repezeală semne aprobatoare cu degetul mare ridicat.

Am inspirat adânc și am zâmbit când am observat că Luke îmi zâmbește larg, la rândul lui. Uau... normalitate. Poate că, într-adevăr, era o șansă. Adică, dacă normalitatea înseamnă să-i ascund geaca lui Noah în dulăpiorul meu... și să mă prefac că nu mă gândesc la cât de aproape fusese să mă sărute.

— Ține!

Doamna Collins mi-a împins un pahar din plastic aburind și s-a întors la războiul ei cu ușile încuiate ale școlii. Abia puteam să vedem ceva în lumina palidă a dimineții, așa că ei îi era destul de greu să descopere cheia potrivită de pe inelul supraîncărcat. M-am gândit dacă n-ar fi cazul să-i trag o muștruluială pentru lipsa ei de calități organizatorice, dar m-am hotărât să renunț. Trebuie să ai ouă zdravene ca să stai singură cu o pramatie ca mine.

Fierbințeala cafelei mi-a amintit cât de frig era afară. Pe brațele goale mi se făcuse pielea de găină. Aveam o singură cămașă cu mâneci lungi și o purtam numai pentru frații mei. Nașpa să fii fără geacă.

Privirea i s-a oprit pe tatuajul de pe bicepsul meu și zâmbetul etern i s-a prăbușit cu un centimetru.

— Unde ți-e geaca, Noah? E frig.

— I-am dat-o cuiva.

Un suspin de ușurare i-a scăpat de pe buze când cea de-a treia cheie încercată a descuiat ușa. Mi-a făcut semn cu mâna să intru, dar eu am ținut ușa și i-am făcut semn cu capul să între ea prima.

La norocul meu, putea să mă vadă vreun paznic, să mă împuște și

abia apoi să pună întrebări.

Zgomotul pașilor noștri răsuna pe coridoarele pustii. Grație noii politici ecologiste a școlii noastre, luminile se aprindeau pe măsură ce ne apropiam. Asta mă călca pe nervi. După ce că sistemul îmi pândea fiecare mișcare, acum și clădirea făcea la fel.

— Și cui i-ai dat geaca ta? M-a întrebat doamna Collins, intrând în secretariat și descuind ușa de la cabinetul ei din prima încercare.

— Unei fete.

Unei fete care mă ignorase toată ziua de luni și care nu catadicsise să-mi înapoieze numita geacă.

— Iubita, sau o prietenă?

— Nici, nici.

Doamna Collins mi-a adresat o privire compătimitoare, după care și-a făcut de lucru cu geanta ei.

— Ai nevoie de o haină?

Uram privirile compătimitoare. După ce-mi muriseră părinții, toată lumea pe care o cunoșteam avea privirea asta. Ochii ușor rotunjiți. Colțurile gurii ușor curbate în sus și buzele trase în jos. Tot timpul se străduiau să arate normal, dar nu reușeau să fie decât deranjanți.

— Nu. O iau înapoi azi.

— Bun, a zis ea, deschizându-mi dosarul. Cum merg meditațiile cu Echo?

— Azi le începem.

Numai că Echo nu știa încă.

— Splendid.

A deschis gura să-mi pună o altă întrebare stupidă, dar le aveam și eu pe-ale mele.

— Ce știți despre frații mei?

A luat un pix și a început să ciocănească în birou cu el, ținând ritmul secundarului de la ceasul de perete.

— Am avut o discuție cu Keesha în legătură cu vizita ta din weekendul trecut. Ce i s-a întâmplat lui Tyler a fost un accident.

Ce naiba?

— Sunteți psihiatrul școlii. Ce căutați să vorbiți cu asistentul meu social? Și ce căutați să vorbiți cu ea despre Tyler?

— Ți-am spus deja. Sunt asistent social medical și cobai pentru

proiectul acesta pilot. Misiunea mea nu e să mă ocup de o parte a voastră, ci de voi ca întreg. Asta înseamnă că am acces la frații tăi. Voi ține legătura cu tutorii lor și uneori voi sta de vorbă și cu Jacob și Tyler. Cât despre rolul meu aici, la Eastwick, doamna Branch se ocupă de problemele tipice pentru un îndrumător școlar, iar eu mă ocup de...

A clătinat din cap pe verticală.

— De elevii care au nevoie să fie încurajați. Școlile îți umplu mintea de cunoștințe, dar avem tendința să ignorăm aspectul emoțional. Eu sunt aici ca să văd ce se-ntâmplă dacă le acordăm atenție ambelor.

Ura pentru mine. Nu-mi ajungea s-o am pe Keesha în cârcă. Acum își vâra nasul în treburile mele și sperietoarea asta. Mi-am trecut o mână peste față și m-am foit pe scaunul meu.

— Keesha mi-a mai spus, a continuat doamna Collins, despre amenințarea ta, că vei solicita să-ți fie încredințați frații după ce vei absolvi liceul. Dacă e adevărat, Noah, va trebui să faci anumite schimbări importante în viața ta. Ești dispus să le faci?

— Poftim?

Ce, mă provoca să-mi pun viața de rahat la punct, ca să-mi pot recăpăta familia?

A lăsat jos pixul și s-a aplecat în față.

— Ești dispus să faci schimbările necesare ca să poți avea grijă de frații tăi după absolvirea liceului?

Da, fir-ar. Da, ce naiba.

— Da, doamnă.

Doamna Collins și-a ridicat din nou pixul și-a început să scrie în dosar.

— Atunci, va trebui să mi-o dovedești. Știu că nu ai motive să te încrezi în mine, dar lucrurile vor decurge mai rapid și mai lin, dacă vei putea găsi o cale de a proceda astfel. Trebuie să te concentrezi asupra ta în clipa de față și să ai încredere că eu și Keesha vom avea grijă de bunăstarea fraților tăi. Realitatea situației e următoarea. Dacă vei continua s-o hărțuiești pe Keesha referitor la vizite și dacă vei continua să-l sâcâi pe Jacob cerându-i informații despre tutorii lui, în mod special despre numele lor de familie, atunci vei da impresia că nu ești dispus să respecți regulile jocului. Vizitele pe

care poți să le faci acum reprezintă un privilegiu, Noah. Un privilegiu pe care vreau să văd că ți-l vei păstra. Ne-am înțeles?

Scaunul s-a smucit sub mine când mi-am îndreptat degetul spre ea.

— Ei sunt frații mei.

Lipsa informațiilor despre cei la care se aflau frații mei, numele lor de familie, adresa, numărul de telefon... faptul că nu puteam să-i văd pe Jacob și pe Tyler oricând voiam... Toate aceste „privilegii” mi le pierdusem în ziua în care-l lovisem pe primul meu tutore.

Am simțit un nod în gât și o usturime în ochi. Conștientizarea faptului că eram pe cale să izbucnesc în plâns mă scotea din sărite. M-am ridicat, neștiind precis ce să fac... sau pe cine să dau vina.

— N-aveți niciun drept. Ei sunt responsabilitatea mea.

Doamna Collins m-a privit deschis.

— Sunt în siguranță. Trebuie să mă crezi când ți-o spun. Tu îți transpui experiențele prin care ai trecut asupra fraților tăi. Îți înțeleg nevoia de a-i proteja, dar în clipa de față nu e necesar. Dacă vrei să-i vezi cu regularitate, va trebui să înveți să colaborezi cu mine și ți-am explicat cum poți s-o faci.

— Duceți-vă naibii.

Mi-am luat cărțile și am ieșit din cabinet.

Tăblițele doamnei Collins, cele cu mesaje motivaționale, se deplasaseră cu câtiva milimetri, lăsând să se vadă urmele negre pe perete. Pentru prima dată în viață, m-am pomenit dorindu-mi să fi fost de față și Ashley. Imperfecțiunea ar fi scos-o din minți.

Exact la fel ca săptămâna trecută, panglica albastră se odihnea pe biroul doamnei Collins și tot exact la fel ca săptămâna trecută, amplasarea panglicii se modificase: de fiecare dată, tot mai aproape de locul meu. Era de parcă panglica ar fi avut un câmp de forțe care mă învăluia... o atracție pe care nu puteam să mi-o explic.

— Cum îți merge cu iubitul tău? S-a interesat doamna Collins.

Altă după-amiază de marți, altă ședință de terapie. Mi-am dezlipit privirea de la panglică. Slavă Domnului că Luke mă invitase la o ieșire în grup pentru sâmbătă seara. O minciună mai puțin de spus pentru mine.

— Ashley a înțeles greșit. Nu am un iubit, dar ies cu cineva.

Oarecum. Într-un fel. Dacă o singură ieșire putea fi considerată

ieșit.

Ea s-a luminat la față.

— Minunat. E cumva baschetbalistul pe care l-am tot văzut cu tine pe hol?

— Mda.

Grozav, iată un terapeut care te și urmărește. Oare o fi măcar legal?

— Povestește-mi despre el.

Ăăă... nu.

— Nu vreau să vorbesc despre Luke.

— Foarte bine, a zis ea, complet nederanjată. Hai să vorbim despre Noah. Mi-a zis că azi aveți prima ședință de meditații.

Am clipit de mai multe ori, în succesiune rapidă. Rahat. Așa să fie? Poate c-ar fi fost mai bine să discutăm despre Luke. Geaca lui Noah era încă în dulăpiorul meu, din moment ce mă lăsasem convinsă de Lila și de Grace că nu se putea să i-o înapoiez pur și simplu pe timpul orelor. Încă stăteau să ticluiască un plan prin care să i-o pot restitui.

— Da. Da, așa este.

— Nu vrei un sfat nesolicitat?

Am ridicat din umeri și am căscat, în același timp, pregătindu-mă pentru dădăceala cu spuneți-nu-drogurilor-sexului-șialcoolului. La urma urmei, teoretic vorbind, îl meditam pe Noah Hutchins.

— Sigur.

— Noah e mai mult decât capabil să-și facă treaba. Tot ce-i trebuie e un mic impuls. Nu-l lăsa să creadă că gândești altfel. Iar tu, Echo, ești singura persoană din școala aceasta care cred că poate să-l provoace, pe plan școlar.

Biiineee. Iată o discuție mobilizatoare complet stranie.

— OK, am zis, acoperindu-mi gura cu ocazia unui nou căscat.

— Pari obosită. Cum dormi?

Minunat. Am dormit două ore încheiate azi-noapte. Piciorul a început să mi se bâțâie.

— Echo, te simți bine? Arăți cam palidă.

— Sunt bine.

Dacă tot repetam asta, poate avea să se și adeverească. Și poate, cândva, voi reuși să dorm o noapte întreagă fără vise oribile: vise

ciudate, vise înfricoșătoare, pline de constelații, de întuneric, de cioburi de sticlă spartă și, uneori, de sânge.

— Tatăl tău a menționat că nu-ți iei somniferele prescrise, deși încă ai coșmaruri.

În fiecare noapte. Suficient de înspăimântătoare ca să nu mai vreau să adorm. Suficient de înfricoșătoare, încât, dacă pierd bătălia și chiar adorm, mă trezesc țipând.

Tata și Ashley țin pastilele într-un dulăpior încuiat din baia lor și mi le dau doar dacă le cer. Iar eu, mai degrabă mi-aş scoate un ochi cu un ac înroșit în foc, decât să-i cer ceva lui Ashley, orice-ar fi fost.

— V-am zis că sunt bine!

Odată cu cuvântul bine, privirea mi-a zburat înapoi spre panglică. Oare ce mă atrăgea atât la obiectul acela? Mă simțeam ca o molie zburând spre un aparat electric anti-insecte.

— Pari foarte interesată de panglică, Echo, mi-a zis doamna Collins. Ești mai mult decât bine-venită s-o ții în mână, dacă vrei.

— Nu, n-am nevoie, i-am răspuns. Dar aveam. Degetele îmi zvâcneau în poală. Din cine ştie ce motiv nebunesc, îmi doream s-o țin. Doamna Collins n-a mai spus nimic, iar tăcerea mă cam înfricoșa.

Inima mi-a tresăltat când, până la urmă, m-am aplecat în față și am luat panglica în mână.

Nu era una dintre panglicile acelea albastre ieftine. Era marfă de calitate: lată și confecționată din mătase. Am frecat materialul între degetul mare și arătător. Locul întâi la Expoziție: Pictură – Cupa Guvernatorului din Kentucky.

Cineva din școala mea câștigase Cupa Guvernatorului? Cât de al naibii de tare putea să fie? Oricare artist din toate liceele visa să câștige competiția asta.

Poate cineva din clasele inferioare are un talent artistic remarcabil. Dă-l încolo pe tata: după ce avea să-mi spună doamna Collins că pot să plec, mi-am pus în gând să mă duc în atelierul de pictură și să văd cu ochii mei cine era talentul. Să câștigi primul loc la Cupa Guvernatorului, înseamnă că ești al naibii de genial.

În timp ce-mi plimbam din nou degetele peste panglică, în minte au început să-mi răsune aplauze. Un stop-cadru cu mâna mea întinsă primind panglica mi s-a ivit în memorie.

Mi-am smucit privirea spre doamna Collins, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Asta e a mea.

Bubuitul mi s-a mutat în cap și pieptul mi s-a comprimat în timp ce o altă imagine se înghesuia să iasă. Cu ochii minții, mă vedeam primind nu numai panglica albastră, ci și o diplomă. Nu vedeam numele imprimat acolo, dar puteam să citesc data. Era data aceea.

Șocuri electrice m-au săgetat prin brațe, urcând direct spre inimă. Îngrozită, am azvârlit panglica albastră cât colo prin încăpere și am sărit de pe scaun. Genunchiul mi s-a izbit de birou, făcând ca mii de ace ascuțite să mă străpungă pe sub rotulă. Am căzut pe podea și m-am tras înapoi de-a bușilea, cât mai departe de panglică, până când m-am lovit cu spatele de ușă.

Doamna Collins s-a ridicat cu încetineală de la birou, a traversat camera ca să recupereze panglica și a păstrat-o în mână.

— Da, e a ta, Echo.

Vorbea pe un ton de parcă am fi împărțit o pizza, nu că aș fi avut eu un atac de panică.

— E... o... Nu se poate. E... n-am câștigat niciodată Cupa Guvernatorului, am bolborosit.

Ceața mi-a acoperit o parte a minții, urmată de un fulger roșu strălucitor. O clipă de limpezime mi-a dezvăluit o ipostază mai tânără de-a mea, completând un formular.

— Dar m-am înscris... când eram în anul al doilea. Am câștigat faza pe district, apoi pe cea regională și m-am calificat pe stat. După care... după care...

Nimic. Gaura neagră a înghițit și roșul și cenușiul. Și n-a mai rămas decât întunericul.

Doamna Collins și-a netezit fusta neagră, așezându-se în fața mea. Poate că nu-i spusese nimeni, dar statul pe podea în timpul unei ședințe de terapie e anormal. Înfrânându-și entuziasmul ei de Labrador, a început să vorbească pe un ton calm, liniștitor.

— Ești într-un loc sigur, Echo și nu pățești nimic dacă-ți amintești, mi-a zis, mângâind panglica. Ai avut o dimineață foarte fericită în ziua aceea.

Mi-am lăsat capul într-o parte și am mijit ochii spre panglică.

— Am... câștigat?

Ea mi-a făcut semn că da.

— Sunt o mare pasionată de artă. Prefer sculpturile înaintea picturilor, dar tot îmi plac și picturile. În oricare zi a săptămânii aș prefera să merg într-o galerie de artă, decât la un film.

Doamna asta e o moară hodorogită și umflată în pene. Asta fără urmă de îndoială. Totuși, slavă Domnului, pe peretele din spatele biroului atârnau și diplome cât se poate de legitime. Universitatea Louisville e o școală adevărată și la fel și Harvard, unde se pare că-și continuase studiile. M-am concentrat asupra respirației.

— Nu-mi amintesc să fi câștigat.

Doamna Collins a așezat panglica pe marginea biroului.

— Asta din cauză că ți-ai reprimat întreaga zi, nu numai seara aceea.

Am fixat cu privirea dosarul de pe biroul ei.

— Îmi veți spune ce s-a întâmplat cu mine?

A scuturat din cap.

— Mă tem că asta ar însemna să trișăm. Dacă tu vrei să-ți amintești, atunci va trebui să începi să iei în serios ședințele acestea. Asta înseamnă să răspunzi cu sinceritate la întrebările mele. Gata cu minciunile. Gata cu jumătățile de adevăr. Chiar și când sunt și părinții tăi aici. De fapt, mai ales dacă sunt și părinții tăi aici.

Mi-am ridicat mâna spre locul în care s-ar fi aflat plăcuțele de identificare ale lui Aires, dacă le-aș fi purtat la gât. N-am scăpat din ochi nici măcar pentru o clipă dosarul.

— V-ați bătut capul să citiți toate alea?

Cu un deget, își tot freca, metodic, maxilarul.

— Firește.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru.

— Atunci, știți. Am încercat o dată să-mi amintesc și știți că nu e posibil.

Nu și fără să mi se fractureze mintea în două. În vara de după incident, un psiholog a încercat să deschidă ușa blindată din creierul meu și demonii au năvălit afară prin crăpătură. M-am pierdut de mine însămi timp de două zile și m-am trezit în spital. Coșmarurile mele s-au amplificat în terori nocturne.

— Vreți adevărul? Am întrebat-o. Aveți dreptate. Îmi doresc cu atâta ardoare să știu ce s-a petrecut. Să dovedesc că nu sunt... să

știu… pentru că uneori mă întreb… dacă nu cumva sunt nebună ca ea.

Îmi și auzeam tatăl urlând la mine să tac, în ungherul întunecat al minții mele, însă zăgazul cedase, lăsând să mi se reverse temerile.

— Pentru că sunt ca ea, înțelegeți? Arătăm la fel, suntem amândouă artiste și lumea spunea mereu că i-am moștenit spiritul. Sunt mândră să fiu ca ea. Pentru că e mama mea, dar nu vreau și…

Să fiu nebună.

Doamna Collins și-a dus o mână la inimă.

— Echo, nu, tu nu ești bipolară.

Dar de ce să ispitesc soarta? Am mai încercat o dată. Nu mi-a fost de-ajuns? Doamna Collins nu înțelegea. Și cum ar fi putut?

— Dac-o să-mi spuneți, o să știu. Cred că mintea mi-a cedat din cauză că terapeutul a încercat să mă facă să retrăiesc totul. Poate că amintirile sunt prea oribile. Poate că, dacă o să-mi spuneți, știți, numai faptele, atunci gaura neagră din memoria mea s-ar umple, coșmarurile m-ar lăsa și eu nu mi-aș pierde mințile din cauza asta, am zis, privind-o drept în ochii ei blânzi. Vă rog.

Colțurile buzelor i s-au lăsat în jos.

— Aș putea să-ți citesc declarațiile polițiștilor, pe-a tatălui tău, a mamei tale vitrege și chiar a mamei tale, însă asta nu ți-ar alunga coșmarurile. Tu ești singura persoană care poate face așa ceva, dar asta înseamnă să nu mai fugi de problemă și s-o înfrunți fățiș. Să vorbești cu mine despre familia ta, despre Aires, despre școală și, da, despre mama ta.

Am căscat gura ca să vorbesc, dar am închis-o repede la loc și imediat am încercat iar să spun ceva.

— Nu vreau să-mi pierd mințile.

— N-o să ți le pierzi, Echo. O vom lua cu încetul. Tu alergi în cursă, iar eu stabilesc viteza. Pot să te ajut, dar trebuie să ai încredere în mine și trebuie să te străduiești asiduu.

Încredere. Dar de ce nu-mi cere să fac ceva mai ușor, cum ar fi să dovedesc că există Dumnezeu? Până și Dumnezeu mă lăsase baltă.

— Deja mi-am pierdut o parte din minte. Nu pot să vă încredințez dumneavoastră ce mi-a mai rămas.

După școală, am descoperit-o pe Echo făcând slalom prin îngrămădeala de pe coridor. S-a strecurat în secretariat cu câteva

secunde înainte s-o ajung eu din urmă. Marțea aveam singura mea seară liberă și aveam de gând să dau câteva mingi la coș cu Isaiah. Enervat, am lovit cu pumnul în dulăpiorul de lângă mine. Acum, eram nevoit să aștept până când un caz de țăcăneală își va încheia ședința de terapie programată.

Am mai rătăcit pe coridoare și, până la urmă, m-am postat vizavi de dulăpiorul lui Echo.

N-o văzusem să aibă nici ghiozdan, nici haină la ea, așa că-mi închipuisem că va trebui să vină să și le ia înainte să plece acasă. După patruzeci de minute înnebunitoare, am început să-mi pun la îndoială concluzia. Echo avea probleme cu îmbrăcămintea. Mai deștept era s-o aștept lângă mașina ei.

Țăcănitul tocurilor pe linoleum mi-a semnalat apropierea ei.

Spiralații cârlionți roșii ai lui Echo tresăltau la fiecare pas. Ținându-și strâns cărțile la piept, mergea cu capul în jos. Toți mușchii din corp mi s-au crispat când a trecut pe lângă mine. Tolerasem faptul că mă ignorase pe timpul orelor, dar să mă desconsidere atât de fățiș pe un coridor pustiu trecea dincolo de răceală. Menținându-se cu spatele la mine și-a format combinația pentru deschiderea dulăpiorului.

— Ești cea mai a naibii de necioplită persoană din câte am cunoscut vreodată, am exclamat, ridicându-mă de jos. Ia mai dă-le în mă-sa și pe ea și pe doamna Collins și meditațiile. Găsesc eu o cale să ies la lumină. Dă-mi naibii geaca aia, i-am cerut.

Echo s-a răsucit spre mine. Pentru o clipă, o suferință pură i-a biciuit chipul, dar apoi o nouă furtună a început să-i clocotească în privire. O furtună care necesită avertizări de uragan și evacuarea populației.

— Nu mă mir că ai nevoie de meditații. Ai cel mai urât vocabular din câte am întâlnit vreodată la cineva. Te-ai deranjat măcar o dată să înveți ceva în afara înjurăturilor?

— Mai am o noutate pentru tine. Să ți-o trag! Te-ai împăcat cu iubitul tău și n-ai mai avut chef să-mi dai ce-i al meu de față cu alții.

— Tu nu-ți dai seama de nimic.

— Ba îmi dau seama când un nebun se nimerește în fața mea.

Încă din clipa în care mi-au zburat cuvintele de pe buze, le-am și regretat. Uneori, când vezi limita până unde poți să întinzi coarda, ți

se pare că ar fi o idee bună s-o depășești... dar numai până o și faci.

Pentru a doua oară de când am cunoscut-o, Echo arăta de parcă i-aș fi tras o palmă. Ochii au început să i se înece de lacrimi, obrajii i s-au îmbujorat și pleoapele i-au clipit cu rapiditate. Reușise să mă facă să mă simt ca un bou... iarăși.

Și-a vârât mâna în dulăpior și mi-a aruncat geaca.

— Mare nemernic mai ești! S-a răstit, trântind uși ța dulăpiorului și plecând cu pași apăsați.

Fir-ar să fie. Fir-ar a naibii de treabă să fie.

— Echo! Am strigat, pornind în fugă după ea. Echo, stai.

Însă ea n-a stat. Am prins-o din urmă, am apucat-o de braț și am silit-o să se întoarcă spre mine. Fir-ar mama ei a naibii de treabă, lacrimile îi curgeau șiroaie pe față. Acum ce-ar trebui să fac?

— N-am știut că mă așteptai, mi-a mărturisit, smiorcăindu-se. Nu te-am văzut.

Și-a șters lacrimile cu dosul palmei.

— Trebuia să-ți fi dat înapoi de ieri geaca, dar...

Gâtul ei alb și suplu a tresărit când ea a înghițit în sec.

— Dar mi-am dorit o întoarcere la normalitate și, pentru câteva minute, așa a și fost. Ca în urmă cu doi ani... ca înainte...

Și vocea i s-a stins.

Dac-aș fi avut o cât de firavă șansă de a reveni la normalitate, i-aș fi dat foc afurisitei ăleia de geacă. Eram sigur că ea își dorea fratele înapoi, la fel de mult pe cât mi-i doream eu pe-ai mei. Și să am din nou o casă și părinți și fir-ar a naibii de treabă. Normalitate.

Am inspirat adânc, înghițindu-mi orgoliul. După înțeleapta exprimare a lui Isaiah: puuuf! Mușchii mi s-au relaxat și furia mi-a dispărut. Lăsându-și capul în jos, Echo și-a retras fața în spatele bretonului lung. N-aș putea să înțeleg niciodată de ce fata asta mă făcea să am mustrări de conștiință.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să urlu la tine.

Și-a scos din nou la vedere chipul palid și s-a smiorcăit încă o dată. O șuviță roșie, creață, i se lipise de obrazul ud de lacrimi. Am întins mâna să i-o eliberez, dar am ezitat când mă mai despărțea doar o bătaie de inimă de pielea ei. Jur pe Dumnezeu că ea a încetat să respire, ba chiar să și clipească și pentru o secundă, la fel s-a întâmplat și cu mine. Cu o mișcare lentă, i-am dezlipit șuvița.

A răsuflat tremurat și și-a umezit buzele când mi-am lăsat mâna în jos.

— Mersi, mi-a zis.

Pentru scuză, sau pentru șuviță, habar n-aveam și nici prin gând nu-mi trecea să întreb. Inima îmi bătea în ritm de thrash metal. Astă-toamnă, citisem despre sirene: porcării din mitologia greacă despre femei atât de frumoase și cu voci atât de fermecătoare, încât bărbații făceau orice pentru ele. Iată că rahaturile alea mitologice erau reale, fiindcă, ori de câte ori o vedeam pe ea, îmi pierdeam rațiunea.

Normalitate. Ea își dorea normalitate și la fel și eu.

— Știi ce e normalitatea?

— Ce? A întrebat, ștergându-și lacrimile rămase.

— Analiza matematică.

Fără doar și poate, Echo Emerson sirenă. Mi-a dăruit același zâmbet pe care-l văzusem la ea sâmbătă seara. Genul acela de zâmbet care-i face pe bărbați să compună cântece de pămpălăi de care ne batem joc, eu și Isaiah. Aș fi capabil să stau ore întregi în cabinetul doamnei Collins și să-mi extrag fundul din pat devreme pentru cursul de analiză matematică, numai ca să revăd zâmbetul acela. Mare tâmpenie.

— Foarte bine, a zis. Să avem normalitate, atunci.

Și am avut. Timp de o oră, am stat rezemați de dulăpioare și ea m-a pus la curent cu câteva lecții. Își folosea mâinile ca să descrie felurite lucruri, ceea ce era al naibii de amuzant, din moment ce discutam despre matematică. Ochii verzi îi străluceau când îi puneam întrebări și-mi oferea zâmbetul acela de sirenă ori de câte ori mă prindeam. Și zâmbetul acela mă făcea doar să-mi doresc să învăț și mai mult.

A răsuflat adânc după ce și-a terminat explicația despre derivată. Înțelesesem cum e cu derivata unei funcții de acum cinci minute, dar îmi plăcea la nebunie cum sună vocea ei dulce. În parte îngerească, în parte muzicală.

— Te pricepi bine de tot la matematică, i-am zis.

Te pricepi bine de tot la matematică? Asta ce exprimare mai e? Cam din categoria „Hei, ai păr și e roșu și creț”. Tare deșteaptă.

— Fratele meu, Aires, era geniul familiei la matematică. Singurul

motiv pentru care am ținut pasul cu el a fost că a făcut meditații cu mine. Nu și-a predat niciodată manualul de analiză, știind că eu o să am nevoie de tot ajutorul posibil.

Și, mânuind-o cu aceeași venerație cu care umbla mama cu Biblia familiei, Echo a scos din ghiozdan o carte veche și jerpelită de matematică, pe care a început s-o răsfoiască. Manualul conținea adnotări din abundență, scrise cu cerneală albastră sau neagră pe margini.

— Presupun că asta face din mine o trișoare, hm?

Nu, înseamnă doar că ai un frate care ține la tine.

Am avut un frate...

Oare mama de ocazie a fraților mei i-o ajuta să-și facă temele, sau o fi ca nevasta lui Gerald? Care se încuia în dormitor, prefăcându-se că n-are niciun copil sub tutelă și că bărbatul ei nu ne-ar bate.

Echo a mângâiat ușor cuvintele caligrafiate pe pagină.

— Îmi lipsește. A murit acum doi ani în Afganistan, mi-a spus, strângând cartea în mână de parcă ar fi fost o plută de salvare. A... știi... o bombă artizanală...

— Îmi pare rău, am zis. Rostisem cuvintele astea față de ea astăzi de mai multe ori decât în ultimii doi ani și jumătate. Pentru fratele tău, am adăugat.

— Mersi, mi-a răspuns cu o voce fără viață.

— Nu se ameliorează, i-am zis. Durerea. Rănile se cicatrizează și nu simți mereu că te sfârtecă o lamă de cuțit. Numai că, atunci când te aștepți mai puțin, durerea reapare fulgerător, ca să-ți aducă aminte că nu vei mai fi niciodată așa cum ai fost.

De ce-i spuneam ei asta, nu știam. Poate că era prima persoană capabilă să mă înțeleagă din câte cunoscusem după ce-mi muriseră părinții. Am fixat cu privirea pulsațiile tuburilor fluorescente fixate de tavan. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Ce bine ar fi dacă aș putea să-mi găsesc întrerupătorul pentru durerea mea...

O atingere caldă m-a furnicat, trântindu-mă înapoi, cu picioarele pe pământ. Sau, poate, trimițându-mă direct în rai. Ori așa, ori altminteri, e clar că m-a tras afară din iad. Unghiile roz ale lui Echo îmi dezmierdau dosul palmei.

— Tu pe cine ai pierdut?

— Părinții.

Nici urmă de compătimire ridicolă n-am văzut pe fața ei, ci numai o deplină înțelegere.

— Tu crezi că doamna Collins i-a adus, cu bună știință, împreună pe cei mai deprimați oameni din școală? Am întrebat, arborând un zâmbet menit să împiedice ca sinceritatea cuvintelor să-mi macine și ce-mi mai rămăsese din inimă.

Ea și-a retras mâna.

— Uau. Eu crezusem că sunt singura persoană din școala asta care se preface clipă de clipă.

Tânjind să-i mai simt atingerea, m-am apropiat, astfel încât brațul meu să-i atingă umărul. Buzele lui Echo nu s-au mișcat absolut deloc, dar sirena mea cânta oricum. Iar cântecul ei îmi pârjolea pielea și nările îmi ardeau de la miresmele de zahăr și scorțișoară.

Buzunarul ei din spate a început să vibreze, trimițându-mă înapoi în iad... pardon... în liceu. Simțeam nevoia să trag dintr-o țigară de-a lui Beth și eu nici măcar nu fumam.

A parcurs cu privirea un SMS pe ecranul iphoneului. Probabil că era maimuțoiul ăla de iubit al ei, norocos și afurisit. Orice urmă a zâmbetului de sirenă pe care mă străduisem atât de mult să i-l așez pe față a pierit. Și asta însemna o tragedie în sine, ce pana mea.

— Probleme? M-am interesat.

— Nu. Mama mea vitregă îmi pândește fiecare mișcare, mi-a răspuns, cu o voioșie forțată.

Am răsuflat ușurat. Mai bine mama vitregă, decât maimuțoiul.

— Bine că ai măcar pe cineva care să se intereseze de tine, i-am zis. Mă îndoiam că Shirley sau Dale știau până și că am telefon mobil. Îmi pare rău pentru că te-am făcut să plângi mai devreme, am continuat. Promit c-o să fiu băiat cuminte pe viitor.

— Și asta înseamnă că te meditez într-adevăr?

— Mda, cred că asta înseamnă.

Echo și-a tras mânecile în jos, acoperindu-și mâinile.

— Nu m-ai făcut tu să plâng. Nici nu mi-ai fost de ajutor, dar nu m-ai făcut tu să plâng.

Ea își lăsase mâinile la vedere cât timp mă meditase... când mă atinsese. Fir-ar să fie. Uitasem de cicatricele ei. Ce naiba, ea uitase de cicatricele ei... până acum. Îmi doream ca momentul acela să se întoarcă, îmi doream să-i revăd zâmbetul.

— Atunci, cine? A cam trecut ceva timp de când nu m-am mai bătut. O să-mi distrug reputația dacă sunt cuminte o perioadă prea lungă.

Ea s-a luptat, însă eu am învins. Zâmbetul s-a întors, pentru un scurt și orbitor moment.

— O să fii exmatriculat dacă te iei la bătaie cu doamna Collins. Așa că, mersi, dar nu. Mersi, oricum.

Mi-am rezemat capul de dulap, izbindu-l ușor.

— Mi-a cam tras-o și mie azi. Probabil că e ceva care ține de a treia întâlnire.

Am început să râd pe înfundate când am văzut că Echo mă privește de parcă mi-ar fi apărut din senin un tatuaj pe frunte.

— Asta cu a treia întâlnire însemnând ce?

Dar ce, ea trăia într-un glob de sticlă?

— După a treia întâlnire, în general, oamenii fac sex. Astăzi a fost a treia ședință a mea și doamna Collins mi-a tras-o regește. Și, din câte se pare și-a făcut numărul și cu tine.

Sprâncenele ei perfect conturate s-au încrețit în timp ce medita la ce spusesem. Mi-a plăcut la nebunie cum i-au zvâcnit buzele de amuzament și o ușoară îmbujorare i-a colorat obrajii.

— Știi ce e nașpa? M-a întrebat.

— Doamna Collins?

— Și ea, dar nu la asta mă refeream. Tot ce am eu nevoie să știu e în blestematul ăla de dosar pe care-l ține despre mine. E precum cheia fermecată care deschide calea spre regatul fermecat, a adăugat, izbindu-și ghiozdanul cu piciorul și trimițându-l cât colo pe coridor. Aș putea, în sfârșit, să găsesc un pic de liniște adevărată, dac-aș reuși să pun mâna pe dosarul ăla tâmpit și cretin.

În timp ce ea vorbea, gândurile mi se învolburau prin minte ca o tornadă. Doamna Collins ținea legătura cu tutorii lui Tyler și Jacob, ceea ce însemna că avea toate informațiile despre ei: nume de familie, număr de telefon, adresă. Echo avea dreptate. Dosarele alea erau o mină de aur. Dacă reușeam să pun mâna pe dosarul meu, puteam să verific ce e cu frații mei. Puteam să dovedesc că se află într-o casă în care sunt maltratați și să obțin dreptul de a-mi fi încredințați.

— Echo, să știi că ești un geniu.

Prima etapă a Operațiunii Citirea Dosarului începea cu tata, Ashley și cu mine, așteptând ca doamna Collins să ne cheme înăuntru, pentru ședința noastră. Tata stătea într-un colț, vorbind nervos la Blackberry cu cineva, în timp ce eu și Ashley stăteam una lângă alta pe șirul de scaune.

Deodată, Ashley și-a repezit mâinile spre burtă.

— O! O, Echo, a dat copilul din picioare!

— Puteți să intrați acum, ne-a chemat doamna Collins.

Am zburat practic de pe scaun. De luni de zile, Ashley plictisea pe toată lumea cu nesfârșitele ei trăncăneli despre copil. OK, poate nu chiar pe toată lumea. Tata îi sorbea fiecare cuvânt, de parcă îl avea în față pe apostolul Pavel, predicând Evanghelia. Mamei mele nu-i acordase niciodată atât de multă atenție. Dac-ar fi făcut-o, n-aș mai fi fost acum ciudățenia școlii.

Acum trei săptămâni, doamna Collins începuse semestrul purtând costume protocolare, trecând la blugi și o bluză drăguță în zilele neprotocolare de vineri.

În fiecare săptămână, neprotocolara vineri era devansată cu câte o zi. Astăzi, marțea era noua vineri. Din spatele biroului ei, ne-a oferit eternul zâmbet.

— Domnule și doamnă Emerson, sunt încântată să vă revăd, dar ședința noastră de grup e programată săptămâna viitoare.

Ridicând din sprâncene, tata a privit-o întrebător pe Ashley, care rămăsese buimăcită, cu gura căscată.

— Ba nu. Calendarul familiei arată clar…

M-am hotărât s-o întrerup.

— Eu le-am zis să vină săptămâna asta.

Doamna Collins a afișat o mină bizară, mutându-și toată gura spre dreapta.

— Știu că am avut o ședință grea săptămâna trecută, dar chiar ai crezut că ai nevoie să-ți aduci bodyguarzi?

— Echo? A intervenit tata. Ce s-a întâmplat săptămâna trecută?

Am simțit cum mi se frânge inima și-mi sare din piept. Îngrijorarea lui părea autentică. Aș fi dat orice să fie așa. M-am ridicat și m-am dus spre fereastră. Elevii se adunau în grupulețe înainte de a pleca spre casele lor. Era posibil ca ședința asta să fie la fel de nașpa ca aia de săptămâna trecută.

— Ceva bun, am răspuns.

— E fantastic. Familia asta are mare nevoie de vești bune, s-a grăbit să intervină Ashley, a cărei voce stridentă o simțeam ca șmirghelul pe creier. Am citit într-o revistă că fătul poate să simtă negativitatea.

O mașină s-a desprins din parcare, lăsându-l la iveală pe Noah, care stătea pe capota mașinii lui ruginite, alături de un tip cu o mulțime de cercei și de pipița bikeriță Beth. Cei doi prieteni ai lui s-au holbat la mine când l-au văzut adresându-mi zâmbetul lui șiret. Prietenii lui îmi dădeau fiori. Zâmbetul lui Noah, fluturi în stomac. Nu că ar fi trebuit să am fluturi în stomac pentru Noah Hutchins. Doar ieșeam cu Luke, nu cu el... asta dacă se poate numi ieșit o singură și stânjenitoare ieșire în grup la pizzeria din cartier, plus conversațiile telefonice cu Luke de dinainte de culcare.

Am oftat și mi l-am alungat din minte pe Luke. Încheiasem o înțelegere cu Noah și intenționam să-mi respect partea care-mi revenea.

Planul era simplu: trebuia să-mi decalez programarea, astfel încât el să-și poată muta ședința de dimineață pe intervalul meu orar actual, de după-amiaza. Având ședințele programate una după alta, unul dintre noi putea să-i distragă atenția doamnei Collins suficient cât să poată celălalt arunca o privire prin dosare.

— Echo? M-a îmboldit tata, cu nota de îngrijorare încă prezentă în voce. Spune, ce-a fost bun?

Inspirând adânc, ca să-mi calmez nervozitatea care-mi strângea stomacul, m-am întors cu fața spre el. Detestam confruntările și uram încă și mai mult confruntările cu tatăl meu.

— De ce nu mi-ai spus că am câștigat Cupa Guvernatorului?

— Poftim?

Acum, în tonul tatălui meu nu mai rămăsese nici urmă de îngrijorare. Junghiul ofensei s-a alăturat nervozității mele deja prezente. De ce, punând capac peste toate celelalte, a trebuit ca el să-mi ia și pasiunea de a picta?

— Îmi doream foarte mult să câștig. Măcar atât puteai să-mi fi spus.

Doamna Collins mă urmărea cu o privire prudentă și-și ținea mâinile împreunate în poală. Mă așteptasem să se amestece și să se

apere, dar ea rămânea enervant de calmă. Ashley și-a pus mâna peste cea a tatălui meu.

— Owen? I-a zis. Să fi fost vinovăție, ceea ce licărea în ochii ei albaștri?

Fața lui, în schimb, a căpătat o neobișnuită nuanță cenușie, înfricoșându-mă la culme.

— Îți amintești? M-a întrebat și ochii i s-au rotunjit, făcându-l să pară pierdut și teribil de trist.

Eu crezusem că el vrea să-mi amintesc. Mi-am încrețit fruntea, derutată. Nu ăsta era tot rostul terapiei?

Cenușiul de pe fața lui s-a prefăcut în roșu când s-a întors spre doamna Collins.

— Așa ceva este inacceptabil. Am consultat doi psihiatri și am trecut prin trei evaluări psihologice separate. Fiecare dintre ei a avut o cu totul altă opinie despre cum trebuie procedat, însă după căderea ei psihică, absolut fiecare dintre ei ne-a spus să lăsăm deoparte ziua aceea. Am știut, atunci când ne-ați cerut panglica, pe motiv că vreți s-o puneți în camera aceasta, că trebuia să ne retragem din programul dumneavoastră. Cum ați putut-o forța să-și amintească?

— N-am forțat nimic, domnule Emerson. Doar am așezat panglica pe birou pe timpul ședințelor ei. Așa ceva se numește desensibilizare. Mintea ei a hotărât că poate să-și amintească în siguranță, așa că asta a și făcut.

Țâșnind ca un arc de pe scaunul lui, tata și-a trecut o mână prin păr.

— Dumnezeule, Echo… De ce nu mi-ai spus mai devreme? Trebuie să înțelegi că…

— Domnule Emerson, opriți-vă!

Doamna Collins încercase să-și mențină tonul egal, dar i-am sesizat ușoara nuanță imperativă din voce.

— Ea nu și-a amintit decât că a primit panglica. Atât.

Pieptul tatălui meu se ridica și cobora cu rapiditate. Îmi amintea de una dintre acele pungi din hârtie în care suflă oamenii cuprinși de un atac de panică. Și deodată, vrând parcă să dovedească faptul că imposibilul e posibil, m-a tras spre el și m-a îmbrățișat. Unul dintre brațele lui m-a înfășurat, presându-mi blând spatele. Celălalt

mi-a cuibărit capul pe pieptul lui. Eu am rămas țeapănă. Cu toate astea, mă simțeam încălzită. Apărată. Adăpostită. Ca atunci când eram copil și mama se prăbușea într-o criză și eu eram înspăimântată. Imaginile mamei mele, cu ochii ieșiți din orbite, urlând incoerent, cu părul roșu vâlvoi desprins din coadă, mi-au inundat mintea. Obișnuiam să dau fuga la tata și el mă ținea în brațe... exact așa. Mă apăra și mă ținea la adăpost. I-am ascultat bătăile inimii și aproape că m-am îndurat să-l îmbrățișez la rândul meu. Dar Ashley s-a foit pe scaunul ei și tocurile cui au țăcănit pe podea. O durere incredibilă mi-a înțepat inima și l-am împins de lângă mine.

— Tu ai ales-o pe ea.

Tata a întins o mână spre mine și a rămas cu gura căscată.

— Ce?

— Ai ales-o pe Ashley. Ea s-a strecurat ca o nevăstuică în casa noastră și ne-a destrămat familia. Tu ai ales-o pe ea, în detrimentul nostru.

— Echo, nu. N-a fost așa, a intervenit Ashley, dar pledoaria îi suna penibil și fals. Eu te iubeam și apoi m-am îndrăgostit de tatăl tău. Căsnicia părinților tăi era distrusă cu mult timp înainte de divorț.

Piciorul meu bătea cu nervozitate podeaua. O mincinoasă. Asta e ea, o mincinoasă.

— Da, din cauza ta.

— Plecăm acasă. Asta e o problemă de familie, a hotărât tatăl meu, întinzându-se să-și ia haina și Ashley s-a ridicat, la rândul ei. Doamnă Collins, apreciez bunăvoința statului de a o include pe Echo în programul dumneavoastră, dar sunt de părere că ar fi cel mai bine ca familia mea să caute consiliere particulară altundeva.

M-a cuprins panica. În parcarea școlii, Noah își aștepta rândul ca să pună în mișcare planul nostru. Până acum, eșuasem lamentabil. Era nevoie ca tata să rămână până când îmi atingeam scopul. Teoretic, aveam un singur aliat în cameră.

— Doamnă Collins?

Ea mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Domnule și doamnă Emerson, cu tot respectul, acesta este exact genul de problemă care trebuie discutat aici.

Tata îi și ținea haina lui Ashley, ajutând-o să se îmbrace.

— Sunt capabil să hotărăsc și singur ce anume este potrivit pentru familia mea. Divorțul de fosta mea soție și căsnicia mea cu Ashley nu au nimic de-a face cu pierderea de memorie suferită de Echo.

— Permiteți-mi să fiu de altă părere. Sunt probleme pe care Echo are nevoie să le înfrunte.

Of, Doamne. Ei aveau să plece și eu să nu aflu niciodată ce se-ntâmplase cu mine. Trebuia să spun ceva ca să-i opresc în cabinet.

— Mie îmi place de doamna Collins.

Tustrei adulții au încremenit.

— De-asta v-am și adus aici, le-am explicat.

M-am concentrat asupra cuvintelor pe care le tot exersasem de când ticluisem planul împreună cu Noah.

— Am vrut să vă spun că-mi place slujba pe care mi-a găsit-o doamna Collins și că am încetat s-o mai mint. Nu mă simt bine și nu sunt fericită acasă. Îmi place de dânsa și vreau să continuăm ședințele.

Și, lucru destul de neobișnuit, n-am clipit.

Colțurile buzelor doamnei Collins s-au arcuit în sus, exact reacția sperată de mine. Dacă voiam ca planul lui Noah să dea roade, aveam nevoie să aibă impresia că am încredere în ea. Acum, dac-aș fi putut să construiesc o mașină a timpului să mă întorc cu douăzeci de minute în urmă și să mă opresc înainte de a-i spune tatălui meu ce simt în realitate, planul meu ar reveni pe făgașul normal. S-o dau în vileag pe Ashley mi-a făcut bine, dar pe tata doar l-a dezamăgit. Am oftat. Ca un efort de a mă recompensa față de el, voi fi singura studentă admisă la facultate care va încerca din nou să obțină un punctaj perfect la ACT.

— Scuză-mă, tată. Am luat-o pe arătură.

Uff! Aș fi preferat să mănânc gândaci decât să spun așa ceva!

— Scuză-mă și tu, Ashley. Remarcile mele față de tine au fost necuviincioase.

Dar adevărate.

Tata a făcut un semn de încuviințare și a ajutat-o mai departe pe Ashley să se îmbrace.

— Nu ți-o iau în nume de rău, Echo, a zis el, țintuind-o cu

privirea pe doamna Collins, ca să fie foarte clar pe cine socotea el vinovat pentru izbucnirea mea. Dacă tu vrei să vii în continuare la doamna Collins, atunci te las. Cu titlul de încercare. Ceea ce înseamnă că următoarele câteva ședințe vor fi supravegheate.

Ashley și-a frecat pântecul însărcinat.

— Mă bucur că faci progrese, Echo, mi-a zis ea. A fost o zi minunată, cea în care ai primit acea panglică. A fost prima oară când am simțit că noi trei alcătuim o familie adevărată.

— Mama mea de ce n-a fost acolo?

Tăcere. Ashley a încremenit cu mâna în aer, iar tata a rămas nemişcat.

— Ai spus trei, am continuat eu. Mama niciodată nu te-ar fi lăsat să vii în locul ei într-un astfel de moment. Ea îmi adora picturile. M-a încurajat mai mult decât voi doi la un loc.

Gaura neagră îmi pulsa în minte și o vagă amintire s-a strecurat la lumină.

— Eu am invitat-o la ceremonie și ea a acceptat.

Vocea peste măsură de entuziastă a mamei mi-a umplut capul.

„N-aş putea să lipsesc, mica mea zeiță."

— Pui întrebări foarte bune, Echo și sunt încântată că vrei să lucrezi în continuare cu mine. Dar sunt de părere că ne ajunge pentru azi, mi-a zis doamna Collins, readucându-mă la prezent. Putem să reluăm subiectul la o altă ședință.

Dacă tot veni vorba despre altă ședință... Din nou mă îndepărtam de la țelul nostru. Trebuia să-l aranjez pe Noah.

— Tată, mai e ceva.

El și-a ciupit rădăcina nasului cu două degete, fără îndoială rugându-se să vină mai repede ziua în care aveam să plec la facultate și să dispar din casa lui. Atunci, el va fi în măsură să-și concentreze întreaga atenție asupra noii sale familii: cea înlocuitoare.

— Da?

— Dacă doamna Collins nu are nimic împotrivă, aş vrea să-mi mut ședințele de terapie cu o oră mai devreme. Mă gândesc să reintru în trupa de dans, sau măcar să-i ajut pe cei de acolo la repetiții.

Ashley s-a luminat la față și m-am gândit ce-ar fi să-mi retrag afirmația, doar ca să-i fac ei în ciudă. Cutele de îngrijorare din jurul

ochilor tatii s-au mai netezit, iar gura chiar a descris o idee de zâmbet.

— Sigur că da. Ai nevoie de bani pentru vreun echipament sau costum nou?

Și, fără să aștepte răspunsul și-a scos portofelul și a întins spre mine câteva bancnote verzi cu zerouri.

Am scuturat din cap și am zâmbit puțin. Îmi făcusem tatăl fericit. O parte din mine se înălța spre cer.

— Nu. Nu, mersi. Am o grămadă de lucruri în care să exersez, iar despre chestia cu costumul, deocamdată nu știu nimic precis. Poate că nici măcar n-o să particip.

— Ia-i, oricum... pentru eventualitatea în care ți-ar trebui, a zis, întinzându-și insistent mâna spre mine. Am luat banii, simțindu-mă un pic rușinată și vinovată. N-avusesem nici cea mai mică intenție de a reintra în trupa de dans: nu era decât un pretext necesar pentru ca Noah să-și reprogrameze ședințele în locul alor mele. Acum, însă, eram nevoită să accept ce-mi oferise Natalie. Dacă reintrarea în trupa de dans îl determina pe tatăl meu să-mi zâmbească, mie și nu lui Ashley, măcar pentru câteva minute, atunci aveam s-o fac.

— Echo, te-ar deranja dacă ne-ai lăsa singuri, pe mine și pe Ashley, cu doamna Collins? Aș vrea să discutăm anumite lucruri.

Ăăă... nu. Am sperat ca doamna Collins să-i spună tatălui meu că, orice-ar avea de zis, poate să zică și de față cu mine, dar n-am avut eu norocul ăsta.

— Ce-ar fi să aștepți în secretariat? Mi-a propus ea. Vreau să programăm următoarea noastră ședință, înainte să pleci.

Am închis ușa după mine. Restul personalului își încheiase ziua de lucru, așa că în secretariat domnea o liniște rău-prevestitoare.

— Merge?

Luată prin surprindere, am dărâmat un pahar cu pixuri de pe un pupitru. Noah, rezemat de tocul ușii, a izbucnit în râs.

Mi-am făcut de lucru, adunând pixurile.

— Așa cred. Tatăl meu și cu Ashley sunt de acord să-mi decalez programarea, dar doamna Collins n-a confirmat încă. Deși cred că tocmai m-am întors în trupa de dans. Tu ce cauți aici?

— Afară e frig și aici e cald.

După ce n-am mai avut cu ce să mă preocup, m-am rezemat de

pupitru și am încercat să nu mă zgâiesc la Noah. Dar mi-o doream. Își scosese geaca și tricoul negru îi venea de minune. Astăzi, pe timpul prânzului, Grace ridicase nasul în vânt când îi zărise partea de jos a tatuajului de pe bicepsul brațului drept. Am fost de acord, în tăcere, cu remarca Lilei: iami.

M-am topit pe dinăuntru când Noah și-a executat zâmbetul lui șiret și m-a dezbrăcat din priviri. Cândva, Luke îmi trimitea fluturi în stomac. Acum, Noah îmi expedia pterodactili mutanți.

S-a auzit ușa unui fișet închizându-se în cabinetul doamnei Collins, trezindu-mă brusc la realitate.

— Dacă te vede doamna Collins? N-ar trebui să fim văzuți împreună.

— Ești meditatoarea mea, ai uitat? A replicat el, chicotind. Ea se așteaptă să ne vadă împreună. În plus, nu m-am arătat la ședința mea de azi-dimineață și ea mi-a trimis un bilet, informându-mă că trebuie să vin cât mai curând posibil. Așa că, iată-mă, a încheiat, desfăcându-și brațele.

— Când ai primit biletul?

— La prima oră.

Am inspirat cu un icnet.

— Şi abia acum apari?

Nu mă puteam imagina lipsind de la o ședință, cu atât mai puțin desconsiderând o solicitare din partea unei persoane adulte.

— Totul face parte din plan, Echo. Stai calmă.

Bătând ușor cu piciorul în podea, mi-am întors privirea spre ușa închisă.

— Ce crezi și-o fi dat seama că punem ceva la cale?

Noah a traversat încăperea. Ceafa mi-a explodat în vâlvătăi când trupul lui s-a atins de al meu. Cu o mișcare atât de nonșalantă, încât dădea de înțeles că e imun la temperaturi întâlnite numai în deșertul Sahara, s-a rezemat cu șoldul de ghișeu. Mi-a prins o șuviță cârlionțată între degetul mare și arătător și a mângâiat-o ușurel.

— Ești paranoică. Mă bucur că n-ai venit să fumezi cu mine. Ai fi fost neîntrecută la stricat cheful, a zis și mi-a lăsat șuvița să cadă la loc.

Mi-am încrucișat brațele pe piept, încercând să nu iau în seamă dogoarea care-mi cuprindea obrajii și am zis, pe un ton cât de sec

mi-a stat în puteri:
— Mersi.

Nimic nu-ți sporește mai mult gradul de încredere decât să te insulte un drogat. Degetele mele au început să bată darabana pe mâneca bluzei, în același ritm cu piciorul.

— Ce-ai de ești atât de încordată?

— Tata și Ashley sunt înăuntru, cu doamna Collins și discută despre mine.

Noah a ridicat receptorul unui telefon de dincolo de ghișeu.

— Vrei să auzi ce vorbesc? Am văzut-o pe doamna Marcos făcând chestia asta de o grămadă de ori. Telefonul doamnei Collins e paradit și nu mai scoate piuiturile alea, așa că doamna Marcos trebuie să se prezinte la repezeală.

Am deschis gura, intenționând să protestez, dar Noah mi-a lipit cu blândețe două degete calde peste buze. A ridicat o sprânceană și mi-a adresat un zâmbet de pirat.

— Șșt, mi-a zis, după care și-a îndepărtat degetele, lăsându-mi buzele să se răcească și a apăsat butonul care comuta pe difuzor. Adrenalina mi-a traversat sângele și mi-am simțit capul ușor ca fulgul. În viața mea nu mai făcusem un lucru atât de greșit. Ca să aud mai bine, m-am aplecat spre el.

Tocmai vorbea tata.

— ... nu înțeleg. Că Echo vrea să-și discute cu dumneavoastră sentimentele privitoare la divorț, e una. Sunt dispus să sprijin orice eforturi care ar ajuta-o să-și repare relația cu Ashley. Însă restul va trebui să-l lăsați deoparte. E evident că ea și-a revenit pe făgașul normal. Ia numai calificative maxime. Activează în mai multe cercuri și se reînscrie în trupa de dans.

— Owen are dreptate, l-a susținut Ashley. Din punct de vedere social, Echo se descurcă splendid, iese cu prietenele ei, vorbește la telefon, dă mesaje. Ea și cu Luke ies din nou împreună. Se pare că în sfârșit își reintră în vechea ei piele.

— Ceea ce vrem, eu și Ashley, să se înțeleagă, a adăugat tata, este că Echo redevine din nou Echo. Serviciul pentru Ocrotirea Copilului a avut dreptate să se implice după ceea ce s-a întâmplat, dar acum, deja exagerează. Mama ei nu mai constituie o problemă. Echo are această slujbă nouă și, recunosc, dumneavoastră ați avut dreptate.

Munca, în scopul reparării automobilului, i-a oferit o cale mai sănătoasă de a-și consuma durerea provocată de pierderea lui Aires. Terapia a fost necesară când ea nu putea să reziste, dar la Echo nu mai este acum vorba despre rezistat. Ea trăiește de-a binelea.

— Dar pierderile ei de memorie? A întrebat doamna Collins. Coşmarurile? Insomnia? Faptul că Echo refuză să-și expună brațele față de oricine altcineva?

Stomacul mi s-a învolburat. Jinduiam să aud răspunsul tatii, numai că, spre deplina mea umilință, Noah Hutchins deja auzise prea multe.

M-am întins să deconectez legătura, însă Noah a scuturat din cap și mi-a pus o mână hotărâtă pe spinare.

Amețită din cauza emoțiilor, m-am clătinat spre dreapta. Noah a făcut un pas mic spre mine, călăuzindu-mă în același timp spre el printr-o apăsare blândă pe spate. Nu voiam să-l ating, dar îmi doream să aud răspunsul și aveam nevoie să mă sprijin pe cineva. O singură dată – doar de data asta – am să mă sprijin pe el. Mi-am lăsat mușchii să se destindă, în timp ce el îmi pieptăna cu degetele cârlionții care-mi atârnau lângă omoplați.

— Vreți să știți părerea mea sinceră, doamnă Collins? A întrebat tata.

— Da.

— Aveți dreptate. Ea nu e sută la sută refăcută, dar se descurcă mult mai bine decât acum un an. Lăsați trecutul în pace. Lăsați-o să-și vadă mai departe de viața ei.

— Fără ca măcar să-și amintească? A insistat doamna Collins. Fără să se ocupe măcar de sentimentele îngropate în adâncul ei?

— Eu cred că ar fi mai bine dacă Echo nu și-ar mai aminti niciodată. Mi-a fost foarte greu să înțeleg cum de a putut mama ei să-i facă rău. Cum ar putea un copil să înțeleagă până unde poate ajunge nebunia?

Tata s-a oprit un pic, apoi a continuat.

— E rău că are coșmaruri. Echo încă se confruntă cu unele probleme, dar mă îngrijorează gândul că adevărul n-ar face altceva decât s-o rănească, nicidecum s-o ajute. Mintea ei a cedat atunci când primul psihiatru a forțat-o să-și amintească. Dacă o forțați și cedează iar? Sunteți dispusă să riscați sănătatea mintală a copilului

meu?

Mi-am astupat gura cu palma, ca să preîntâmpin țâșnirea afară, atât a cuvintelor, cât și a vomei. Noah a deconectat telefonul și l-a așezat la loc, de cealaltă parte a ghișeului. Am simțit cum camera se înclină și transpirația mi se scurge printre sâni. Până și tatăl meu credea că, dacă voi încerca să-mi amintesc, îmi voi pierde mințile... din nou.

— Echo?

Vocea adâncă și aspră a lui Noah zbârnâia în interiorul meu, dar nu eram în stare să-l privesc. Strângând din buze, am scuturat din cap și mi-am lăsat părul să-mi acopere fața.

— N-o să spun nimănui. Îți promit.

Noah mi-a dat părul peste umăr și mi-a îndesat o șuviță răzleață pe după ureche. De multă vreme nu mă mai atinsese cineva așa, ca el. De ce trebuia să fie Noah Hutchins și de ce trebuia să fie acum?

— Uită-te la mine.

L-am privit în ochii lui de un brun-închis. Degetele lui mi s-au plimbat pe dosul palmei. Am simțit o furnicătură, ca adierea unui vânticel de primăvară, dar în același timp m-a izbit ca un talaz repezindu-se dinspre ocean. Privirea lui s-a lăsat spre brațele mele acoperite.

— Nu tu ți-ai făcut asta, așa e? Ți-a făcut-o altcineva?

Nimeni nu-mi mai pusese vreodată întrebarea asta. Toți se holbau. Toți șușoteau. Toți râdeau. Dar nimeni nu întreba vreodată. Întreaga lume s-a prăbușit în jurul meu când i-am răspuns:

— Da.

M-am rezemat de dulăpiorul meu, cercetându-i cu privirea pe elevii care se duceau spre autoservire, pentru prânz. Isaiah și Beth stăteau vizavi de mine, lângă ieșirea laterală, așteptând să dispară aglomerația de pe coridor. Dacă Echo ar vrea să treacă prin vestiar înainte de a se duce la masă, ar trebui să treacă prin zona asta pustie, ca să ajungă la autoservire. Aveam nevoie să știu dacă reușise să-și mute programarea. Cel puțin, asta îmi spuneam mie însumi. Planul meu nu mai funcționa dacă ea dădea greș. Sincer să fiu, îmi cam pusese răbdarea la încercare. Refuzase să-mi întâlnească privirea pe timpul orei de analiză matematică și fugise din clasă încă din clipa în care se auzise soneria. Ieri, după ce recunoscuse că nu ca

și-a făcut rănile, plecase pur și simplu din secretariat. Își destinsese trupul cald lângă al meu, sorbind din el alinare și putere, iar în clipa imediat următoare... era deja dispărută.

— Ai auzit măcar ce-am spus, frate? M-a întrebat Isaiah.

Două blonde au trecut pe lângă noi, strânse una în cealaltă.

Una a rânjit batjocoritoare holbându-se la șirurile de tatuaje de pe brațele lui Isaiah. El a răspuns cu un zâmbet cunoscător, evaluându-le busturile.

— Mda.

De fapt, nu. Spusese ceva despre mașini și despre slujba lui de mecanic la reprezentanța auto din cartier.

— Ba nu, n-ai auzit. Tu te uiți după Echo Emerson, m-a corectat Beth, bâțâindu-și sprâncenele.

O parte din mine regreta că am întrebat-o pe ea despre trecutul lui Echo.

— L-ai tras-o deja? S-a interesat ea.

— Nu, i-am răspuns, adresându-i o privire la care până și jucătorii de fotbal american ar fi făcut treaba mare în pantaloni.

Beth, însă, doar a ridicat din umeri și și-a dat ochii peste cap. Și-a învârtit între degete țigara neaprinsă pe care o ținea în mână, așteptând nerăbdătoare ca profesorii să între în sala de mese, ca să poată ea să se furișeze afară, pe ușa laterală.

— În definitiv, ce-i cu obsesia asta a ta pentru ea? Ori de câte ori apare fata asta în preajma ta, te holbezi de parcă tu ai fi Coiotul, iar ea, Road Runner. Ori o frigi, ori îți vezi de treabă. Tu și cu puicuța ex-Miss Popularitate nu veți fi niciodată regele și regina balului.

Dar am fi putut. Dacă viața ar fi fost altfel, dacă părinții mei n-ar fi murit, dacă sistemul nu m-ar fi făcut varză, dacă... Gata cu atâția de dacă!

— Ea mă meditează și mă ajută cu unele chestii. Așa că lasă asta... și las-o și pe ea în pace.

— Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta, frate. Ea... Cum s-a exprimat Beth? A, că are un corp super, a zis Isaiah.

Beth și-a strecurat mâna stângă pe sub cotul lui Isaiah și a aprins bricheta. Isaiah a sărit într-o parte, plesnind cu palmele flăcările care-i cuprindeau bluza.

— Ești nebună!

— Al naibii de bine zici, a replicat ea.

În sfârșit, coridorul s-a golit de elevi și de profesori. Beth a deschis ușa laterală și-a scos capul prin crăpătură și și-a aprins țigara. A tras prelung, apoi a suflat fumul afară.

— Poate că ești de prea multă vreme singur. Ce s-a întâmplat cu pipița aia, cu Bella?

— Nu începe iar cu Bella. Ai uitat că ajunsese să fie ca scaiul? A intervenit Isaiah.

Beth și-a scuturat scrumul.

— Mda, am uitat. Bella e tăiată de pe listă. Dar Roseanna? Ea practic se repezea afară pe ușă ori de câte ori veneam jos eu cu Isaiah.

— Eu mi-am tras-o cu Roseanna, nu Noah. El a avut-o pe Rose.

Plimbarea noastră pe aleile memoriei duhnea ca o groapă de gunoi.

— Nu mă simt singur și n-am nevoie de gagică. Las-o baltă, Beth.

— Nu mă deranjează dacă te cuplezi cu Echo. Dă-i bătaie. Dacă vrei, rămân peste noapte acasă la maică-mea și-l las pe Isaiah să ocupe dormitorul, dacă ai nevoie de o noapte întreagă de intimitate. Dar uite care-i adevărul, Noah. Poate c-o fi Echo marginalizată de când a apucat-o mania tăiatului și așa mai departe, dar tot o gagică populară este. Până la urmă, tot o să-ți dea papucii și-o să se poarte de rahat cu tine.

S-a întrerupt ca să mai tragă un fum din țigară.

— Oamenii ca noi nu mai suportă să le fie sfâșiate inimile. Iar ea asta face, sfâșie inimi.

Am simțit cum mușchii de la ceafă mi se fac numai noduri.

— Pentru ultima oară îți spun, nu mi-o trag nici cu ea, nici cu oricare alta. Dar mai spune tu o singură dată că se taie și-ți dau foc la fiecare pachet de țigări pe care ți-l mai cumperi.

Beth a izbucnit în râs.

— Dumnezeule, Noah! Te-ai aprins rău. Să nu spui că nu te-am prevenit.

— Dac-ați terminat, eu aș vrea să mănânc ceva de prânz. Azi-dimineață nu mai rămăseseră în frigider decât o felie de parizer și muștar, ne-a zis Isaiah.

Beth și-a azvârlit cu un bobârnac țigara afară și a închis ușa.

— Doar muștar. Parizerul l-am mâncat eu la micul dejun.

Ea n-a mai venit la prânz. Toată masa ei plină de păpuși din porțelan rebutate a fost prezentă, dar nu și Echo. La început, nu m-a apăsat. Am așteptat, răbdător, să-și facă apariția la fizică și, apoi, la inginerie economică.

Nu s-a arătat la niciuna dintre astea. Totuși, amicele ei preferate s-au dat peste cap să mă umilească. Toate și-au ridicat năsucurile lor când s-au chiombit spre mine. Eu doar am zâmbit, enervându-le ca naiba.

— Sal'tare, frate, m-a interpelat Rico Vega, venind lângă mine în fundul clasei, la ora de spaniolă.

— Sal'tare, i-am răspuns. Cum de te-au lăsat să faci spaniola când asta vorbești tu în jumătate din timp?

— Dar de ce pun toată șleahta de spălăciți să facă engleză? Voi, gringos, înseamnă că sunteți proști dacă n-ați prins-o în optsprezece ani.

Înainte să-i pot întoarce rahaturile lui Rico, Echo a intrat în clasă. Avea înfățișarea aia de iepuraș-închis-în-cușcă-la-pet-shop, dar măcar de data asta nu mi-a evitat privirea. Până când s-a repezit încrezuta aia de prietenă a ei și-a redirecționat-o spre un loc din față.

— De ce se uită Lila chiorâș la tine, hombre! s-a interesat Rico. Deși pe mine nu m-ar deranja ca o bucățică strașnică de culo ca asta să-mi ia în seamă existența.

Rico și-a țuguiat buzele, trimițând un sărut batjocoritor în direcția Lilei. Am izbucnit în râs când am văzut-o azvârlindu-și părul auriu peste umăr și întorcându-și privirea către tabla ștearsă și uscată.

Doamna Bates, o reclamă pe două picioare la prezervative, a intrat bălăbănindu-se pe ușă. Se procopsise cu tripleți.

— Hola. Astăzi ne vom exersa spaniola conversațională.

Un fior de entuziasm a străbătut sala. Spaniola conversațională însemna să-ți alegi un partener de discuție și să nu faci nimic altceva tot restul orei. Am bătut palma cu Rico. Chiar aveam nevoie de un pui de somn.

— Mda, mda. Nu vă entuziasmați prea tare. V-am ales deja partenerii. Mă aștept să aud spaniola curgând râuri în clasa mea.

S-a așezat pe scaun, care a scârțâit la contactul cu popoul ei.

— Lila Mecormick: tu faci pereche cu Rico Vega.

— Nu, a gemut Lila, în timp ce Rico s-a bătut de două ori cu pumnul în dreptul inimii, după care a ridicat un deget spre cer.

— Gracias a Dios!

Lila s-a apropiat de catedră.

— Vă rog, doamnă Bates. Fac orice. Lăsați-mă cu Echo ca parteneră.

Doamna Bates a tresărit şi și-a frecat abdomenul cu o mână.

— Domnişoară Mecormick, ți se pare că arăt compătimitoare față de suferințele dumitale? Du-te și găsește-ți un loc lângă Rico. Noah Hutchins, o ai ca parteneră pe Echo Emerson.

— Nu, a murmurat cu o voce pierită Lila, luându-se cu mâinile de cap.

Doamna Bates a continuat să citească lista cuplurilor desemnate, iar Lila a îngenuncheat lângă ea, implorând-o să se răzgândească.

— Eu am plecat să-mi culeg partenera de pe podea, m-a anunțat Rico, chicotind. Iar, în timp ce se îndrepta spre Lila, a zbierat spre ea: Casate conmigo, diosa!

Echo și-a strâns cărțile și a pornit în lunga expediție, pe intervalul dintre bănci, către mine. Universul are un straniu simț al umorului. În semestrul trecut, eu și Echo abia dacă dădeam ochii unul cu celălalt. Acum, eram aruncați unul spre altul la fiecare pas. Nu că m-ar fi deranjat. S-a așezat pe scaunul lui Rico și și-a lăsat privirea spre tăblia din imitație de lemn a pupitrului.

— Prima excursie spre spatele clasei? Am întrebat-o. Restul clasei se grupa pe perechi, majoritatea mutându-se împreună în bănci, ca să nu le audă ceilalți spaniola varză. Văzând că nu-mi răspunde, am continuat. Sunt impresionat! Adepta regulilor a sărit azi peste câteva ore.

— Nu, n-am chiulit. M-a învoit doamna Collins, ca să mă pot pregăti pentru ACT, care se ține acum, în weekend.

A inspirat adânc, ceea ce a făcut ca linia dintre sâni să i se adâncească. Mai multe cute de îngrijorare i s-au întipărit pe frunte.

— Noah, apropo de ieri...

Echo îmi permisese ieri să arunc o scurtă privire în lumea ei. Măcar atât puteam să fac: s-o las să pătrundă și ea într-a mea. Chiar

dacă gândul acesta mă stresa al naibii de mult.

— Mi primer padre adoptivo me pegaba.

Primul meu tutore a dat în mine.

A făcut ochii mari și mi-a întâlnit privirea.

— Lo siento.

Îmi pare rău.

Am ciocănit cu creionul în bancă și am continuat să vorbesc în spaniolă.

— Acum suntem chit. Tu îmi cunoști un secret, iar eu știu ceva despre tine. Nu mai e nevoie să mă eviți.

Și-a mușcat buza, traducându-și în minte, înainte de a-mi răspunde:

— Tu hablas bien el espanol.

Vorbești bine spaniola. Și mi-a expediat un zâmbet delicat, sfios, care mi-a dat de înțeles că suntem mai mult decât chit.

— Mi madre era una profesora de espanol.

Mama a fost profesoară de spaniolă. Nu-i mai spusesem nimănui asta până acum. Imagini cu mama râzând și vorbind cu mine în spaniolă mi-au inundat mintea.

— Mi madre era una artista. Muy briliante.

Mama a fost artistă. Excepțională.

Mi-a dat Echo replica, iar piciorul ei a început să se bâțâie pe sub pupitru.

Am rămas tăcuți. Murmurele într-o spaniolă stricată și în engleză zumzăiau prin clasă. În scurt timp, pixul din mâna ei a început să bată sincron cu piciorul. Îi înțelegeam ritmul. Acea senzație că totul din interior ți se încordează până la acel punct din care, dacă nu găsești o supapă de eliberare, explodezi. Îmi doream cu ardoare să-i pot oferi pacea.

Mi-am pus mâna peste a ei. Propria-mi inimă a stat în loc când i-am mângâiat pielea netedă cu degetul mare. Ea și-a lăsat pixul să cadă și și-a apucat mâneca în palmă: permanentul ei mecanism defensiv.

Nu. Dacă e să se țină de ceva, atunci să se țină de mine. Degetul mare și-a făcut loc printre degetele ei și mânecă și a eliberat materialul din strânsoarea mortală. Mi-am încolăcit degetele în jurul mâinii ei fragile. S-o ating pe Echo era ca și cum aș fi fost acasă.

Inelarul i-a alunecat peste al meu, făcând ca un curent electric să-mi năvălească prin fluxul sanguin. Apoi l-a mişcat din nou. Numai că de data asta mişcarea a fost înceată, calculată și cea mai seducătoare atingere din întreaga lume. Totul din mine tânjea dureros s-o atingă mai mult.

Beth avusese dreptate şi se înşelase, concomitent. Echo nu putea să rănească pe nimeni, mai ales că ea însăşi părea atât de uşor de zdrobit. Mă îndrăgosteam de ea, aşa că eram mâncat.

În difuzoarele din clasă s-a auzit un piuit. Echo şi-a retras mâna dintr-a mea, punând capăt, poate, celui mai erotic moment din viața mea. M-am foit pe scaunul meu, străduindu-mă să-mi regăsesc naibii mințile.

— Doamnă Bates? S-a auzit în difuzoare vocea doamnei Marcos. Noah Hutchins trebuie să se prezinte la cabinetul doamnei Collins.

— Ai auzit ce-a spus, domnule Hutchins. Du-te.

Nu mai aveam nici urmă de îndoială că doctorița de căpătâni era croită pe mine. Ieri n-am mai aşteptat să aflu pentru ce fusesem chemat. Când a ieșit Echo din secretariat, m-am dus după ea. În parte, ca să mă asigur că ajunge cu bine la maşina ei și în parte fiindcă eram zguduit de ceea ce auzisem. O confruntare cu doamna Collins necesita ca eu să fiu la un randament de sută la sută, iar după ceea ce aflasem despre Echo, nici măcar de cincizeci nu mă apropiam.

M-am ridicat să plec, pe jumătate uşurat, pe jumătate dezamăgit. Intrasem în contact cu fata, dar nu în felul în care intenționasem. Echo şi-a aşezat degetele acoperite de mânecă pe încheietura mea. Gâtul și obrajii i se îmbujoraseră.

— Am mutat ora şedințelor. Sunt programată la ea la patru fără un sfert după-amiaza marțea, în loc de două și jumătate.

Căutând un efemer memento al clipei care ne-a fugit, mi-am trecut degetul mare peste mâna ei, prin mânecă.

— Ştiam eu că n-o să mă laşi.

Când am intrat în secretariat, doamna Collins tocmai ieşea din cabinetul ei, cu geanta și paltonul în mână.

— Perfectă sincronizare. Mă bucur să constat că ți-ai luat haina: o să ai nevoie de ea.

— Ce?

S-a întors să-și încuie ușa cabinetului.

— Facem o excursie pe teren. Hai să mergem.

Și doamna Collins și-a făcut loc pe lângă mine. Cu mintea golită de orice, am privit-o îndepărtându-se pe coridor. Pentru prima oară, duceam dorul neuronilor pe care-i fumasem.

— Haide, Noah.

Am prins-o din urmă chiar când ieșea spre parcarea profesorilor.

— Unde mergem?

— N-ai apărut la întâlnirea noastră programată ieri dimineață și nici când te-am chemat eu n-ai venit, mi-a răspuns, întinzând o telecomandă și apăsând pe un buton. Au clipit farurile unui Mercedes negru. Ca să vezi. Asta se numește lipsă de răspundere, a continuat ea. Urcă.

Am deschis portiera și m-a întâmpinat mirosul de piele. Măruntaiele mi s-au răsucit. Mai fusesem pe drumul ăsta.

— Mai am patru luni până termin liceul, nu se poate să mă mute iar!

Greșeala de a fi ajuns să mă atașez de Beth și de Isaiah își arăta consecințele. Furia și durerea îmi înțepau pieptul cu mii de ace. Și Echo...

Doamna Collins și-a închis portiera din dreptul ei și s-a aplecat peste mijlocul bordului.

— În afară de cazul în care prezentul tău cămin tutelar ar deveni dintr-o dată primejdios, nu vei fi mutat. Urcă, dacă vrei să nu pierzi distracția.

Distracția? M-am strecurat pe scaunul din dreapta. Motorul a prins viață, torcând. Ea a apăsat pe accelerație până la podea și automobilul s-a smucit înainte. A virat energic la dreapta și cauciucurile au scrâșnit în timp ce ieșea pe strada principală.

M-am apucat de brațul scaunului.

— Cine pana mea v-a dat carnetul?

— Controlează-ți limbajul, Noah; administrația statului Kentucky. De ce-ai lipsit de la întâlnire?

Îmi plăcea mult condusul în viteză. Toată vara trecută făcusem curse de viteză pe distanțe scurte cu Isaiah. Ceea ce nu-mi plăcea, în schimb, era să merg cu o țicnită între două vârste care nu e în stare să vireze normal.

— Nu vreți să trageți pe dreapta și să mă lăsați să conduc eu?

Doamna Collins a izbucnit în râs și a tăiat calea unui tractor cu remorcă pregătit să între pe autostradă.

— Ești un rebel. Concentrează-te, Noah. Întâlnirea.

A... mda. Echo se făcuse luntre și punte ca să-și mute programarea. Aș fi putut măcar s-o schimb și eu pe-a mea înainte de a deveni parte dintr-o minge de foc, ceea ce se va întâmpla când ne vom izbi de cisterna aia.

— Lucrez în cea mai mare parte a serilor și mai trebuie să și închid localul. Mi-e greu să mă trezesc dimineața. Chiar mă întrebam dacă n-am putea să ne mutăm ședințele imediat după ore.

A tăiat de-a curmezișul trei benzi și a virat pe următoarea ieșire.

— E ziua ta norocoasă. Întâmplarea face să am o fereastră la două și jumătate, marțea. Dar aștept de la tine să ajungi la timp pentru prima oră de școală. Scuza asta n-o mai accept pentru orice altceva!

— E galben. E galben!

Dar ea a trecut drept pe roșu.

— Doamne, Dumnezeule, dar habar n-aveți să conduceți!

— Mi-e teamă să nu întârziem, mi-a explicat ea, în timp ce pătrundea într-o parcare ticsită, ocupând primul loc disponibil. Trebuie să ne și anunțăm la intrare.

A țâșnit imediat jos din mașină și s-a repezit spre centrul de conferințe al orașului. Incapabil să-mi imaginez un singur lucru măcar, din ce mi-ar putea oferi doamna Collins, demn să alerg pentru el, am urmat-o alene. Am alergat apoi, ajungând în clădire la câteva secunde după ea și-am văzut-o intrând într-o sală de spectacole.

Am apucat ușa cu o clipă înainte să se închidă și am clipit nedumerit când mulțimea din jurul meu a izbucnit în aplauze. Rânduri peste rânduri de scaune se înșirau în fața unei scene mari, din lemn. Sala gemea de lume. Doamna Collins mi-a făcut semne dintr-o parte și ne-am rezemat amândoi de perete.

— Doamne, am ajuns tocmai la timp, mi-a șoptit ea.

Un bărbat solid, cu cămașă și cravată, s-a proptit cu mâinile de tribună.

— Am privilegiul de a-l prezenta pe câștigătorul primului loc la secțiunea claselor a doua al concursului „Tineri autori”, Jacob

Hutchins!

Inima mi s-a izbit de coaste, gata să-mi sară din piept, în timp ce-mi căutam înnebunit cu privirea fratele. Iată-l acolo, înaintând repede pe intervalul din mijloc, dinspre fundul sălii către scenă. Am făcut un pas, dând să pornesc după el, însă doamna Collins m-a prins de braț și a scuturat din cap.

— E momentul lui.

Mi-am dezlipit privirea de pe el, ca să caut locul în care stătuse. Carrie și Joe stăteau lângă scaunul lui gol. Tyler, în poala lui Carrie, își sprijinea capul de umărul ei și privea înjur. Totul din mine zvâcnea de durere și de ușurare. Frații mei. Eram în aceeași încăpere cu frații mei.

Privirea lui Tyler a întâlnit-o pe-a mea și un zâmbet i-a arcuit buzele. Am inspirat precipitat, ca să-mi domolesc milioanele de emoții care mă măcinau. Tyler își amintea de mine.

— Mulțumesc, am răsuflat, neștiind precis cui îi mulțumeam, sau pentru ce: doamnei Collins, pentru că mă adusese aici, lui Tyler, fiindcă-și amintea de mine, sau lui Dumnezeu, pentru ambele.

Doamna Collins îmi urmărea reacțiile, dar nu-mi păsa. I-am făcut cu mâna lui Tyler și, în continuarea miracolului, el mi-a răspuns la fel.

Joe a sesizat mișcarea, a întors capul în spate și m-a descoperit. S-a albit la față și a clătinat mustrător din cap spre Tyler, arătându-i spre scenă. Tyler și-a întors privirea.

— Și-a amintit de tine, a zis doamna Collins.

— Dac-ar fi fost după bulangiul ăla, m-ar fi uitat, am replicat, dorindu-mi să-l pot smulge pe Tyler din ghearele lor ticăloase.

— Limbajul, Noah, m-a atenționat doamna Collins, oftând.

Jacob zâmbea cu gura până la urechi în timp ce-i strângea mâna bărbatului de pe scenă. Omul i-a înmânat apoi un trofeu.

— Povestește-i publicului despre cartea ta.

Fratele meu mai mic s-a îndreptat încrezător spre un microfon potrivit pentru înălțimea lui și a zâmbit bucuros spre mulțime.

— Am scris despre persoana pe care o iubesc cel mai mult, despre fratele meu mai mare, Noah. Noi nu locuim împreună, așa că am scris despre ce-mi imaginez eu că face când nu suntem împreună.

— Și anume ce? L-a îmboldit bărbatul solid.

— E un supererou care-i salvează pe oamenii aflați în primejdie, pentru că pe mine și pe fratele meu ne-a salvat de la moarte într-un incendiu, acum vreo doi ani. Noah e mai tare decât Batman, a adăugat el, în chicotelile publicului.

— Și eu te iubesc, frățioare! Am strigat. Nu m-am mai putut abține. Văzându-l cum stătea acolo, că mă idolatrizează încă, la fel ca atunci când avea cinci ani... era prea mult.

Zâmbetul lui Jacob a atins un nivel cu totul nou de entuziasm.

— Noah! A strigat, arătând drept spre mine. El e Noah. El e fratele meu, Noah!

Și, uitând de tutorii săi, Jacob a zburat de pe scenă, alergând pe intervalul dintre rândurile de scaune.

Joe și-a lăsat capul în jos și Carrie s-a frecat la ochi. Jacob s-a năpustit în brațele mele și mulțimea a izbucnit în aplauze.

— Mi-a fost dor de tine, Noah.

Vocea lui Jacob s-a frânt, aducându-mi lacrimi în ochi. Dar n-am voie să plâng. Nu în fața lui Jacob și nu în fața doamnei Collins. Trebuie să fiu bărbat și să rămân puternic.

— Și mie, frățioare. Sunt foarte mândru de tine.

Continuând să-l îmbrățișez pe Jacob, l-am căutat cu privirea pe Tyler. Se agăța de Carrie și imaginea mi-a mai domolit din bucuria momentului. Jacob era al meu și cu cât mai repede voi putea să-l iau și pe Tyler și să-l ajut să-și amintească de adevărata lui familie, cu atât va fi mai bine.

Stăteam în fața vestiarului fetelor, cu palmele transpirate și piciorul bătând necontrolat în podea. De ce-i spusesem tatii că m-am întors în trupa de dans?

Dosarul meu. Îmi doream, ba nu, simțeam nevoia, ba nu, eram total obsedată să-mi văd dosarul. Astăzi, Noah trecuse pe lângă mine pe coridor, îmi adresase zâmbetul lui șiret și murmurase: „Treaba rezolvată". Reușise să-și schimbe programarea pe spațiul orar de dinaintea ședințelor mele. Acum, aveam nevoie să ne urzim planul doar pe jumătate încropit. El era cumva încrezător în faptul că, unindu-ne forțele, puteam să-i distragem atenția doamnei Collins. Noah iradia încredere. Eu? Nu prea, dar categoric merita încercat.

Ușa vestiarului s-a deschis și Natalie a ieșit împreună cu alte două fete din ultimul an. Cele două s-au oprit din râs când m-au văzut,

silindu-se apoi să-și readucă pe față zâmbete forțate. Natalie, pe de altă parte, m-a privit strălucind de bucurie, de parcă aș fi adus soarele cu mine.

— Mișcă-ți fundul înăuntru și echipează-te, gagico. Încălzirea în cinci minute.

— Tocmai intram.

Da, într-un roman de Stephen King. Tânăra plină de cicatrice tragice încearcă să revină la viața ei normală, doar ca să afle că viața ei normală n-o vrea revenită. Am intrat în vestiar, unde toate fetele din clasele mai mici care făceau parte din trupă stăteau la bârfe și râdeau.

— Bună, s-a auzit o voce firavă din fundul încăperii. Absolut toate fetele au încremenit și s-au holbat la mine, de parcă s-ar fi așteptat să-mi țâșnească fascicule laser din ochi, sau și mai rău: să-mi suflec mânecile și să le arăt cicatricele mele demonice.

— Salut, am răspuns.

Aș fi preferat să urmăresc reluări ale sitcomurilor proaste din anii șaptezeci, decât să fac slalom prin încăperea asta ca să mă schimb, dar nici să stau pe loc ca o idioată nu mi se părea o opțiune prea grozavă. De ce nu se putea să am și eu încrederea de sine a lui Noah? Lui nu-i pasă de ceea ce cred alții.

Îmi lipsește încrederea, dar măcar pot să mă prefac. Am început să-mi scandez în minte: închipuie-ți că ești Noah. Sau și mai bine, bikerița Beth, am ținut capul sus și am traversat vestiarul aglomerat spre baie, unde intenționam să mă schimb într-o cabină izolată. Încrezătoare ca bikerița Beth sau nu, nici gând să mă schimb de față cu ele.

Scuturându-mă de tensiunea creată de defilarea pe podium, am închis după mine ușa cabinei și m-am schimbat. Dacă intrarea în vestiar semăna cu introducerea unui roman de Stephen King, repetiția cu trupa de dans ar trebui să fie ca un rol într-un film de groază.

Din fericire, vestiarul s-a golit până când am ieșit eu din cabină, grăbindu-mă să ajung la încălzire. Pe coridor, două fete din anul al treilea chicoteau lângă țâșnitoare.

— Îți vine să crezi că Echo Emerson se întoarce în trupa de dans? Ce coșmar!

— Ce, dacă Luke n-are ochi decât pentru ea, își închipuie că are un pretext ca să pretindă că nu e o arătare?

M-am năpustit înapoi în baie. Cu inima în burtă, stomacul în gât și prefăcuta mea încredere în sine făcută zdrențe.

După ce mi-am pus la loc pe mine blugii, tricoul maro din bumbac și bluza fără mâneci pe deasupra, am început să rătăcesc pe coridoare. Acum aveam o oră de pierdut timp de cinci zile pe săptămână, până terminam liceul. Sau poate numai patru. Poate mutam meditațiile lui Noah la loc, adică imediat după orele de școală, în zilele de luni.

Am trecut după un colț și o parte din sufletul meu a inspirat adânc când am observat lucrările de artă care împestrițau pereții. Am urmat pista picturilor și desenelor spre sala care altădată era preferata mea: cea de artă. Mai multe pânze odihneau pe șevalete, așteptând întoarcerea artiștilor. Un bol cu fructe din plastic ședea pe o masă în mijlocul cercului format de șevalete.

Am evaluat fiecare pictură pe rând. Am admirat felul în care primul folosea umbrirea. Al doilea acorda o frumoasă atenție detaliilor. Iar al treilea?

— Mă bucur că te văd, Echo.

Fosta mea profesoară de arte plastice, Nancy, tocmai ieșise din camera obscură de alături, iar acum înainta cu grijă printre șevalete și mese spre mine. Ea insista ca elevii să i se adreseze folosindu-i numele mic. Disprețuia regulile și formalismele. Părul ci, blond spălăcit cu șuvițe negre, era o mărturie despre atitudinea ei.

Am făcut un gest spre cel de-al treilea tablou.

— Expresionism abstract?

Hohotele ei nestăvilite de râs au făcut să vibreze încăperea.

— O elevă leneșă care-și închipuie că poate să ia ușor nota maximă la orele de arte plastice, mi-a răspuns, potrivindu-și ochelarii cu ramă neagră din baga. Ea pretinde că ar fi impresionistă.

— Ce insultă!

— Știu. Am întrebat-o dacă știe ce-a fost impresionismul, iar când a scuturat din cap a neștiință, i-am arătat lucrările tale, mi-a zis Nancy, privind talmeș-balmeșul din fața ei de parcă ar fi încercat să găsească și ceva remarcabil în el. Mi-ai lipsit, a adăugat ea.

Un ușor sentiment de vinovăție mi s-a strecurat pe vârfurile

picioarelor în măruntaie.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți fie, copilă. N-a fost vina ta. Tatăl tău m-a informat că nu ți se mai permite să participi la cursurile de arte plastice. Din asta am înțeles că n-o să te mai văd niciodată.

M-am mutat la al patrulea tablou.

— Drăguțe tușe.

— Tu mai pictezi?

Sperând să dau impresia că sunt extrem de interesată de culorile alese pentru banană, mi-am înclinat capul într-o parte, dar nu eram.

Gaura neagră din mintea mea s-a lărgit, întrerupându-mi orice gând despre pictură.

— Nu, dar încă schițez. În principal, în creion. Uneori, în cărbune, acasă.

— Mi-ar plăcea mult să le văd.

Nancy mi-a smuls blocul de desen pe care l-am scos din ghiozdan. S-a așezat pe masa cu fructele și l-a deschis.

— O, Echo! Pur și simplu, uimitoare!

Am ridicat din umeri, dar ea nu mi-a observat gestul, fiind prea absorbită de schițele mele.

— Noi am câștigat.

Abia atunci și-a smuls ochii de pe schițe și m-a privit în tăcere. Eu am continuat să-mi fac de lucru cu operele celorlalți artiști. După câteva secunde, s-a întors la studiul desenului în care o înfățișasem pe Grace.

— Ba nu, tu ai câștigat. Eu doar te-am însoțit. Îți amintești? M-a întrebat, după câteva clipe de ezitare.

— Nu, am răspuns, convinsă că lui Nancy i se va face milă de mine și-mi va umple unele dintre goluri. Ai fost acolo?

— Mmm, iubito! Te mănâncă să mă bagi la belele cu tatăl tău și cu doamna Collins. Cu tatăl tău m-aș descurca, dar cu doamna Collins? A zis, cutremurându-se. Între noi două, află că mă înfricoșează. Tocmai persoanele prietenoase sunt cele care te doboară până la urmă.

Am chicotit, simțind că-mi lipsise franchețea lui Nancy.

— Mi-aș dori să-mi pot aduce aminte.

Cea de-a cincea pânză era complet goală. Pensulele și culorile în

ulei zăceau nefolosite.

— Vă deranjează?

În clasica ei postură de adâncită în gânduri, Nancy și-a frecat încet bărbia.

— El a spus doar că nu ai voie să iei cursuri de arte plastice, nu și să pictezi.

Am ales o pensulă plată, am înmuiat-o în vopseaua neagră și am descris cercuri pe pânză.

— E de parcă aș avea o gaură mare și neagră în creier, care soarbe toată viața din mine. Răspunsurile sunt acolo, așa că stau ore în șir și privesc țintă. Dar oricât de atent și de îndelung aș privi, nu văd decât întuneric.

Luând apoi o pensulă în evantai, am amestecat alb cu negru, e a să creez diverse nuanțe de gri.

— Din când în când, sunt margini în jurul negrului și uneori din gri țâșnește câte un fulger de culoare. Dar niciodată nu reușesc să rețin vreuna dintre așchiile de amintiri care răsar.

Strângând pensula în mână, am fixat cu privirea pânza care acum îmi reprezenta creierul.

— Mi-aș dori să-mi spună cineva adevărul și să pună capăt nebuniei.

O mână caldă m-a apăsat cu putere pe umăr, făcându-mă să clipesc și să ies din zona mea. Uau, ora cinci deja. Mă omoară tata dacă nu ajung cât mai curând acasă. Nancy a rămas cu mâna pe umărul meu și cu ochii țintă pe pânză.

— Dacă asta e nebunie, atunci nebunia e strălucită. Vrei să-l termini?

Pentru prima oară în ultimii doi ani simțeam că pot să respir.

— V-ar deranja să mai dau pe-aici după ore?

În figura de mai jos, raza AB a fost construită pornind de la razele AC și AD. Prin întrebuințarea unui compas, C și D au fost marcate la distanțe egale față de A, pe razele AC și AD. Compasul se folosește apoi pentru găsirea unui punct Q, diferit față de A, astfel încât Q să fie situat la distanțe egale față de C și de D. Pentru toate construcțiile definite de pașii de mai sus, să se afle dimensiunile lui BAC și BAD.

Dac-ar fi fost Aires aici, ar fi știut ce e de făcut.

Vreau să spun, dă-o naibii de treabă… era măcar o întrebare acolo? Dacă da, engleza elementară cerea un semn de întrebare. Oare triunghiul desenat dedesubt ar fi trebuit să fie de ajutor? Oare am nevoie de un compas? Și de ce răspunsurile de dedesubt aveau numere? Doar nu era niciun afurisit de număr în enunțul problemei.

„Respiră, Echo”, mi-ar fi spus Aires. „Intri în panică. Fă o pauză și întoarce-te mai târziu la problemă.”

Și ar fi avut dreptate. Aires avea totdeauna dreptate. Dumnezeule, cât îmi lipsea!

Am aruncat pe podea cartea după care învățam pentru ACT și mi-am rezemat capul pe spătarul canapelei. Uram camera asta. Tapetul roz înflorat, de prost gust, era lipit pe pereți ca să se asorteze cu anostele draperii și cu tapițeria. Încă din clipa în care a aruncat-o pe mama afară pe ușă, Ashley i-a traumatizat pe toți decoratorii de interioare din lume cu redecorările ei. Putea ea să fi lipit cu clei oricâte hârtii pe pereți, ca să șteargă influențele mamei mele, eu tot știam ce rămânea dedesubt: pictura murală a Greciei realizată de mama.

Din principiu, învățam în mașina lui Aires, însă Ashley mă tot cicălise, până când îmi cărasem cărțile înapoi în casă. Probabil că omorâsem o grămadă de vaci într-o viață anterioară, de mă ura Karma în asemenea hal. Poate că murisem acum doi ani și, fără știrea mea, ajunsesem în iad. Blestemată să-mi petrec restul eternității locuind împreună cu tata și cu maică-mea vitregă și dând iar și iar testul ACT.

— Cum a fost azi la trupa de dans? M-a întrebat Ashley. Vrăjitoarea cea Rea și tatăl meu au intrat în living mână în mână. Bunule Dumnezeu, sigur am murit, fiindcă dacă n-aș fi fost în iad, în viața reală n-aș fi suportat să văd așa ceva.

— Bine, am răspuns, clipind de mai multe ori. Mama mă-sii… mereu clipesc când mint. Îngrijorată că s-ar putea prinde, mi-am lăsat capul în jos. La stai. Tata avea probleme cu concentrarea, iar domnișoara Creier de Sperie-Ciori n-ar fi observat nici măcar o maimuță zburătoare, chiar și să fi lovit-o peste față.

Tata s-a făcut comod pe fotoliul lui, iar Ashley i s-a așezat în poală. Doamne dragă, îmi pare foarte rău pentru tot ce-oi fi făcut, dar, nu, pe cinstite, chiar atât de grav să-mi fi fost păcatul? Tata i-a

sărutat mâna. Înghițind o porție zdravănă de fiere, mi-am întors atenția către șemineu.

— Ești pregătită să te duci sâmbătă, la ACT? M-a întrebat tata.

Oare puilor le place să fie urcați în camioane marcate KFC?

— Sigur.

— Ai studiat listele cu cuvinte mai devreme. Concentrează-te exclusiv asupra matematicii. Acolo ai tu probleme.

Probleme? Rezultatele mele de la matematică erau cu mult deasupra mediei, dar desigur că asta nu era de ajuns.

— Te-a învoit doamna Collins de la unele ore, ca să te poți pregăti? M-a întrebat mai departe tata.

— Da.

— Am văzut la secretariat fluturași cu balul de Valentine's Day. Tu și cu Luke vă duceți?

Când Ashley sonda după informații, vocea ei iritantă pătrundea într-un registru și mai țipător al enervării. Tresăreau și câinii din Oklahoma.

— Luke m-a invitat azi. Nu-ți face griji. Prețioasa reputație a familiei noastre va rămâne intactă. Doamna Collins nu va afla niciodată că ai mințit doar ca să te pui într-o lumină mai bună.

— Echo!

Rahat. M-am făcut ghem simțind dezamăgirea din vocea tatălui meu. Scuzele mi-au ieșit automat de pe buze.

— Scuză-mă, Ashley.

Cu toate că spusesem adevărul.

— Nu-i nimic. Când vrei să mergem la cumpărat de rochii?

Să ce? Mi-am smuls privirea de la foc și am îndreptat-o spre ea.

Tata îi tot freca burta de gravidă, în timp ce ea îl mângâia pe obraz. Scârbos.

— N-am nevoie de rochie nouă.

— Ba da, ai. Toate rochiile tale sunt ori fără bretele, ori cu breteluțe subțiri. Nu poți să te duci la bal cu cicatricele alea la vedere.

— Ashley, a apostrofat-o tata. Mâna îi încremenise pe burta ei. Mie mi s-a umflat gâtul ca și cum l-ar fi lovit cineva cu o scândură groasă, iar stomacul îmi era cuprins de crampe, de parcă ar fi fost caftit. M-am ridicat în șezut și capul mi s-a învârtit odată cu camera.

În plină dezorientare, mi-am tras în jos mânecile.

— Eu o să... mă duc... sus.

Ashley s-a lăsat să lunece jos din poala tatălui meu.

— Echo, stai. N-am vrut să sune așa. Nu vreau decât să ai o seară plăcută. Să poți să vezi fotografiile după un timp și să-ți amintești cât de bine te-ai distrat.

Mi-am făcut loc pe lângă ea spre scară. Aveam nevoie de camera mea. Unicul loc pe care decorațiunile de prost gust ale lui Ashley nu-l distrusese în totalitate. Locul în care pe pereți erau atârnate tablourile viu colorate ale mamei, unde fotografiile cu mine și cu Aires umpleau biroul, singurul loc unde mă simțeam confortabil.

Mă durea inima. Aș fi vrut și altceva mai mult, nu doar camera mea, dar atât aveam. Aș fi vrut-o pe mama. Poate c-o fi ea țicnită, dar niciodată nu m-a lăsat fără replică. Mi-l doream pe Aires. Îmi doream singura persoană care mă iubise.

— Te rog, dă-mi voie să-ți explic, a mai strigat Ashley, de la picioarele scării.

M-am oprit în pragul ușii. Dacă ea n-ar fi intrat niciodată în viețile noastre, mama și Aires ar mai fi fost aici, eu n-aș mai fi fost un monstru plin de cicatrice și aș fi cunoscut dragostea, nu ura care-mi clocotea acum în vene.

— Îmi plăcea de tine mai mult când făceai pe dădaca mea. Sper că după ce termin liceul n-o să mă transform într-o vrăjitoare desăvârșită ca tine.

Și am trântit ușa în urma mea.

După acest încântător schimb de replici cu Ashley, mi-am petrecut restul serii ascunsă în camera mea. Am zăcut întinsă în pat, fixând cu privirea singura parte a camerei mele la care ajunsese Ashley: tavanul. Vopsise peste constelațiile pictate de mâna mamei. Vrăjitoarea făcuse asta în timp ce eu eram la spital, în convalescență. Mama obișnuia să stea întinsă în pat lângă mine ore în șir, privind tavanul și povestindu-mi despre mitologia greacă. Având destul de puține amintiri frumoase despre mama mea, o disprețuiam și mai mult pe Ashley pentru că-mi furase una dintre ele.

Bătaia în ușă la ora 11:30 m-a mirat. Regula de bază în casă cerea ca eu să-mi cer scuze prima. Ashley probabil voia să-mi arate personal de ce rochiile mele actuale nu puteau fi îmbrăcate. N-avea

rost să mai amân inevitabilul.

Am sărit în capul oaselor în clipa în care am văzut că intră tata. El nu venea niciodată în camera mea. Primii doi nasturi de sus ai cămășii pentru costum erau descheiați și cravata îi atârna desfăcută. În jurul ochilor obosiți i se săpaseră cute de îngrijorare. Arăta bătrân. Prea bătrân ca să fie însurat cu o parașută de douăzeci și nu știu câți de ani și prea bătrân ca să mai aibă un copil.

— Să știi că-i pare rău, Echo.

Normal că a venit el în numele lui Ashley. Ferească Dumnezeu să se-ntâmple ceva în casa asta, care să nu graviteze în jurul lui Ashley.

— OK. Scuzele mele vor trebui să aștepte până mâine. Sunt un pic cam adormită.

Știam amândoi la fel de bine că era o eschivare din partea mea. Eram norocoasă dacă dormeam o oră.

Surprinzându-mă încă și mai mult, tata a făcut un lucru pe care nu-l mai făcuse de când m-am întors acasă din spital: s-a așezat pe patul meu.

— O să iau legătura cu asistentul tău social. Nu cred că noua terapeută îți prinde bine.

— Nu, am zis repede, prea repede și tata s-a oprit, mirat. Ți-am spus deja, îmi place de ea. Îmi vine ușor să vorbesc în fața ei. În plus, ai zis c-o să-i mai dai o șansă.

— Știu că între tine și Ashley a existat o încordare de când ai aflat despre relația noastră, dar tu te dezlănțui împotriva ei mai mult decât ar fi normal. Ea e însărcinată. Nu vreau s-o știu supusă la stres.

Degetul meu mare de la picior și-a început bâțâiala. Ce, ar muri dacă m-ar iubi și pe mine?

— O să mă străduiesc mai mult. Numai să mă lași să merg în continuare la doamna Collins.

Aici aveam nevoie să-i dau un motiv ca să-l fac să bată în retragere.

— Ea e cea care m-a convins să mă concentrez asupra prietenilor mei și să mai ies pe ici pe colo.

Minciună.

Totuși, câteva dintre cutele lui provocate de îngrijorare s-au mai șters.

— Nu cred că al ei e meritul. Ci al tău. O s-o las în pace, dacă și tu

te străduiești mai mult cu Ashley. Ea te iubește. Și tu o adorai, altădată.

Mda, pentru că, atunci când a împlinit optsprezece ani, m-a lăsat să stau până târziu și să mănânc popcorn, deși aveam doar șase, sau că m-a lăsat să mă machiez în prima mea zi din clasa a patra. Între timp, s-au întâmplat alte nebunii: ea s-a culcat cu tatăl meu, după care mi-a lăsat familia să se înece în siajul distrugerii.

— Dacă tu chiar vrei să-mi demonstrezi că te străduiești, atunci las-o să te ducă să-ți cumperi rochii. Și-a rezervat pentru asta o zi întreagă și e distrusă din cauză că te-a supărat. Las-o să-și facă damblaua și renunț la pretenția de a repeta testul SAT.

Am înălțat o sprânceană. Tatăl meu nu negocia niciodată.

— Zău?

— Oricum, următoarea dată stabilită pentru SAT ar fi prea târzie pentru termenele de depunere a cererilor de înscriere. Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Rezultatele tale ar trebui să fie suficiente ca să poți intra la cele mai bune facultăți economice din stat.

De obicei, el spunea „de contabilitate", dar sigur observase cum tresăream ori de câte ori pronunța cuvântul.

— Mă bucur că ești iar cu Luke și mă bucur chiar și mai mult pentru că te duci la balul de Valentine's Day. Altădată îți plăcea la nebunie să te îmbraci de gală și să te duci la baluri. M-am gândit că, poate, partea aceea din tine o fi dispărut, a adăugat, privind țintă spre brațele mele acoperite de mâneci. Trebuie s-o spun, m-ai făcut să fiu într-adevăr mândru de tine.

Hai, nu mai spune! Aveam calificative maxime pe linie, făceam tot ce spunea el și uite-l că se mândrește cu mine pentru că mă duc la un bal! Ia să vedem, dac-a fost în stare să vină în camera mea pentru un bal de Valentine's Day, poate c-o să facă o nebunie când o fi balul pentru absolvire, cum ar fi să-mi spună că mă iubește! Deocamdată, însă, tata m-a bătut cu palma peste genunchi și s-a ridicat de pe pat.

— Tati?

— Mda?

— Mai ții cumva legătura cu mama?

Cutele de îngrijorare și-au reluat locul.

— Ea nu mai este responsabilitatea mea.

— Atunci, e a mea? Sunt singura ei rudă în viață.

I-am văzut un mușchi al maxilarului zvâcnind.

— Asistentul tău social n-ar permite niciodată așa ceva și nici eu, a zis, după care privirea i s-a mai îndulcit și fălcile i s-au descleștat. Ți-e teamă c-o să-ți facă vreun rău? Nu, ea n-o să-ți mai facă niciodată rău. Nici ție, nici altcuiva. Nu-ți face griji în privința ei.

Numai că eu îmi făceam. Chiar dacă mama o fi nebună și-o fi încercat să mă omoare, tot mama mea rămâne. Și cineva trebuie să aibă grijă de ea, corect?

Mi-am văzut frații. Cine-ar fi putut să știe că minunile sunt posibile? Și o să-i văd din nou, în a doua zi de sâmbătă din februarie! Așa ceva se cere sărbătorit. Sper să fi făcut rost Isaiah de ceva iarbă, fiindcă am de gând să-mi răsucesc cel mai mare afurisit de joint din câte a văzut vreodată oricare dintre noi.

Întorcându-mă ultimul pe seara asta, mi-am parcat porcăria de mașină pe stradă. Dale lucrase în schimbul al doilea la fabrica de autocamioane din localitate. Nu știam, de la o zi la alta, între ce ore are să lucreze. Făcusem o dată greșeala să parchez pe alee. În loc să-mi mute mașina, Dale îmi luase oglinda din dreptul volanului.

Toate luminile din casă erau aprinse: nu era un semn bun. Am intrat în minusculul living și am remarcat prosoapele pline de sânge.

— Ce pana mea?

Isaiah a apărut instantaneu lângă mine.

— Ticălosul ăla a bătut-o de-a făcut-o praf.

— N-am nimic, s-a auzit vocea tremurătoare a lui Beth. Stătea în bucătărie, cu brațul întins deasupra mesei. Mătușa ei, Shirley, îi curăța câteva tăieturi și arsuri de țigară.

Beth tremura din tot trupul, ca și cum ar fi fost cuprinsă de convulsii. Partea dreaptă a feței era plină de vânătăi și de zgârieturi și umflată, iar ochiul drept îi stătea închis. Tricoul ei preferat era plin de sânge. Și-a dus țigara la buze și a tras prelung din ea.

— Noul futălău al mamei poartă inel de premiant. Sigur l-a furat de la cineva.

— Nemernicul! De ce naiba te-ai mai dus acasă, Beth? Știai că de la jigodia aia nu te poți aștepta la nimic bun!

Din trei pași, eram îngenuncheat lângă ea, în bucătărie.

A mai tras un fum și o lacrimă i-a căzut din ochiul stâng.

— A fost ziua mamei și dobitocul afurisit n-a vrut s-o împartă și

cu mine, așa că…

S-a întrerupt, ridicând din umeri.

O furie pură mi-a străbătut cu violență întregul corp, încordindu-mi toți mușchii, pregătindu-mă pentru bătaie.

— Când ajung polițiștii acolo?

— Nu ajung, mi-a răspuns Shirley, punând o bucată de tifon peste o arsură și fixând-o apoi cu leucoplast.

M-am străduit să-mi păstrez stăpânirea.

— Și de ce nu?

— Ea are șaisprezece ani, a răspuns Shirley și maică-sa a fost de față. Ar închide-o și pe soră-mea împreună cu neisprăvitul ei de iubit. Eu nu sunt de acord cu felul în care-și trăiește ea viața, dar n-o să-mi trimit sora la pușcărie și nici Beth nu e interesată de așa ceva.

Am așteptat ca și Beth să-mi confirme afirmația. Ea și-a strivit țigara în scrumieră și-a vârât o alta în gură și a început să bâjbâie cu bricheta. A țăcănit-o de mai multe ori, încercând fără succes să scapere piatra în contact cu rotița. I-am luat-o din mână și, dintr-o singură mișcare lină, i-am aprins țigara.

— Mersi, mi-a zis, cu o voce pierită.

Telefonul fix a sunat o dată, de două ori, de trei ori. S-a oprit și telefonul mobil al lui Beth a început să cânte „Lovesong”, cu The Cure: tonul de apel pentru mama ei. Am văzut-o că-i tremură mâna când a scuturat scrumul.

— Mă sună într-una. Vrea să vin înapoi acasă.

— De ce? Am întrebat, printre dinți.

— El o fi obosit de cât m-a bătut și-o fi adormit, o fi leșinat, cine știe. Sau, probabil, s-a trezit și nu și-a mai găsit pinata.

Am încercat să-mi mai domolesc furia, frecându-mă la ceafă.

— Anunță poliția, Beth.

— Și, ce crezi c-o să se-ntâmple cu tine și cu Isaiah, dacă face cum zici? A intervenit Dale, intrând în bucătărie, cu părul lui brun lins pe spate de pe urma unui duș recent. Asistenta ta socială a fost un pic cam băgăreață în ultima vreme, Noah. Cum dăm un telefon la poliție, cum o să-și dea seama că Beth stă aici. Și putem să ne luăm adio de la tine și de la Isaiah.

— Nu suport să vă pierd, a spus Beth, cu vocea frântă.

Și, într-adevăr, așa stăteau lucrurile. Ea zăcea aici, plină de sânge,

pentru că ne iubea, pe mine și pe Isaiah. Pentru a milioana oară, mi-am dorit ca sistemul să fi fost o persoană. O persoană pe care s-o pot numi, cunoaște și trage la răspundere pentru felul în care ne dă tuturor viețile peste cap. Dar, în clipa de față, noul iubit al mamei lui Beth trebuia să-mi fie de ajuns.

M-am ridicat și am sărutat-o pe Beth pe creștetul capului.

— Ești gata, frate? l-am întrebat pe Isaiah.

— Te-am așteptat să ajungi, omule, mi-a răspuns el și s-a dus să deschidă ușa de la intrarea principală, cu o privire rece și ucigătoare. Beth a căscat singurul ochi teafăr.

— Nu, a șoptit ea.

— Eu nu vă scot pe cauțiune, ne-a avertizat Dale.

— Nici nu ți-am cerut vreodată, am răspuns, îndreptându-mă spre ușă.

Un automobil a virat dinspre stradă, intrând pe iarba curții din față. Portiera din dreapta s-a deschis înainte să se oprească mașina și mama lui Beth a sărit jos. Părul blond i se desprinsese din coadă, avea ochii injectați de sânge, iar sub cel drept i se forma o vânătaie.

— Îmi vreau copilașul. Vreau să-i spun că-mi pare rău.

— Du-te naibii, a repezit-o Isaiah. Ea nu e păpușa ta, să te joci de-a îmbrăcatul.

Farurile Beamer'ului rămăseseră aprinse. Un bărbat masiv a coborât, clătinându-se, din dreptul volanului.

— Tacă-ți fleanca. Ea o vrea pe parașuta de fie-sa. Zi-i să iasă, sau intru eu după ea.

Eu și Isaiah stăteam umăr la umăr, înțelegându-ne fără vorbe să-l ucidem înainte de a ajunge la intrarea în casă. Chipurile fraților mei mi-au trecut fulgerător prin minte. Oricât de mult aș îi vrut s-o protejez pe Beth, aveam nevoie în același timp să-i protejez și pe ei.

— Pleacă imediat, până nu chem poliția.

Bată-l Dumnezeu, individul ăsta trebuie să fi avut pe puțin un metru nouăzeci și cinci și mi se părea cunoscut. S-a apropiat până a ajuns nas în nas cu mine și cu Isaiah. Duhoarea alcoolului se revărsa în valuri dinspre el. Privirea îi fugea, agitată și zvâcnea din tot corpul.

— E „luat", frate, mi-a atras atenția Isaiah.

Formidabil. Seara trecuse de la superbă la urâtă și apoi la oribilă

într-un timp record. Individul și-a răsucit inelul pe deget. Nu era un inel obișnuit: era un afurisit de inel de Super Bowl.

— Dă-i bătaie, cheamă poliția. Toată lumea mă iubește. Nu mă duc eu la pușcărie.

— Nu ești tu dobitocul care a fost gonit în șuturi de-aici acum câteva ore? L-am întrebat, străduindu-mă să-i mențin privirea departe de casă.

A clipit de câteva ori, ca și cum mintea lui făcută varză ar fi înțeles, pentru trei secunde, că un fundaș de o sută cincisprezece kilograme n-ar trebui să caute bătaie cu o fată de șaisprezece ani și cei doi prieteni ai ei amatori de iarbă.

— Mi s-a acrit de porcăria asta, frate, mi-a șoptit Isaiah, cu câteva secunde înainte să-și ia avânt și să-l izbească pe nemernic în laică. Pe mine, impactul m-ar fi trântit la pământ, dar individul asta abia dacă a întors capul. Fir-ar a naibii de treabă… totul mergea cât se poate de nașpa.

Ticălosul și-a ridicat pumnul ca să riposteze, dar s-a pomenit pe jos, fiindcă l-am placat exact la nivelul genunchilor. Mi-a trecut fugitiv prin minte gândul că ar fi cazul să-i mulțumesc profesorului meu de sport, domnul Graves, pentru cele trei săptămâni de antrenament la fotbal american.

M-am rostogolit departe de el înainte să-mi poată da vreun pumn. În schimb, Isaiah s-a apropiat prea mult și nemernicul i-a secerat picioarele de sub el, lovindu-l apoi în abdomen când a căzut la pământ. Sunetul țipetelor scoase de mama lui Beth mă irita la culme.

Ticălosul s-a ridicat, dar la fel am făcut și eu și i-am ars un pumn în rinichi înainte să-l poată el lovi cu piciorul pe Isaiah, i are zăcea pe jos, fără aer. Drogatul s-a întors și mi-a expediat un croșeu spre cap, dar eu m-am lăsat în jos și l-am nimerit cu pumnul în burtă. Deși a gemut și s-a clătinat, a rămas pe picioare.

Aveam nevoie să-l trântesc din nou pe fraierul ăsta la pământ. Am încercat să-l plachez din nou, dar am nimerit prea sus. M-au usturat coastele când mi-a ars doi pumni în ele. Ne-am prăvălit amândoi peste mașina lui și Isaiah, ridicându-se, l-a izbit pe individ cu pumnul în spate.

Un foc de armă a răsunat în noapte. Am încremenit, atât eu, cât și

Isaiah. M-am rugat la Dumnezeu ca nimic cald sau umed să nu-mi iasă din corp și nu mă refeream la pipi.

— Sky, dispari de pe proprietatea mea, cu tot cu gunoiul ăsta, a rostit Dale, pe un ton surprinzător de calm. Stătea pe veranda din față, cu o pușcă de vânătoare în brațe. Băieți, sunteți bine?

— Super, i-a răspuns Isaiah, printre dinții încleștați.

— În viața mea nu m-am simțit mai bine, am zis și eu. Fir-ar să fie, articulațiile pumnilor îmi zvâcneau de durere.

— Intrați în casă, până n-o apucă isteria pe Beth, ne-a ordonat Dale.

M-am desprins de Beamer și am făcut tot posibilul să nu mă împleticesc în drum spre casă. Isaiah a apărut lângă mine.

— Cred că trebuia să ne prevină c-o să ne batem cu unul din NFL.

— Și asta te-ar fi oprit?

— Nu.

— Nici pe mine.

Și râsetele noastre și-au răspândit ecourile prin noapte.

Beth a plâns până când a adormit... în brațele lui Isaiah. Eu m-am întins pe canapea și am văzut la televizor nu știu ce film de prin anii optzeci. Sunetul era dat atât de încet, încât timp de o oră habar n-am avut ce spuneau unii și alții. Coastele mă dureau, articulațiile degetelor îmi zvâcneau, dar, ce naiba, mă simțeam bine. Dale și Shirley îi spuseseră lui Sky să nu se mai întoarcă niciodată și că Shirley avea să se ducă mâine acasă la Sky, ca să-i strângă lucrurile lui Beth.

Dale și Shirley au și ei păcatele lor, dar sunt oameni buni la suflet.

Beth scâncea când se mișca prin somn. Isaiah încerca s-o aline cu cuvinte șoptite și trecându-și mâna prin părul ei. Ea și-a înfășurat și mai strâns brațele în jurul pieptului lui, practic suindu-se pe el. Isaiah a continuat s-o mângâie pe spate.

— De când ți s-a pus pata pe ea, frate? l-am întrebat pe Isaiah.

Isaiah și-a lăsat capul în spate, rezemându-l de perete.

— De ceva timp. Mi-a fost al naibii de frică să-i spun, dar acum... Nu pot s-o mai las să umble cu tipi care se folosesc de ea, sau să fiu doar spectator când se duce la maică-sa fiindcă are nevoie să se simtă iubită. Ce să fac, frate?

— Nu întrebi pe cine trebuie, am răspuns. În definitiv, ce știu eu

despre dragoste?

Tot ce știam era că nu pot să mi-o scot din minte pe Echo Emerson. Fără îndoială, o doream. Nu puteam să-mi dezbar mintea de imaginile cu trupul lui Echo, zvârcolindu-se de plăcere sub al meu. De vocea ei de sirenă, șoptindu-mi numele. Numai că ea mă atrăgea nu numai din punct de vedere fizic. Îi adoram zâmbetul, lumina care-i apărea în ochi când râdea și al naibii să fiu dacă ea n-o să ajungă cu mine.

— Dacă reușești să-ți dai seama, i-am zis lui Isaiah, învață-mă și pe mine.

— Îmi pare rău, am zis, pentru a treia oară. N-am știut că te grăbești atât de tare.

Luke mă ținea de mână și aproape mă târa după el, prin mallul aglomerat, spre sala cinematografului. Când s-a mai rărit mulțimea, m-a tras lângă el.

— De data asta, sunt de partea tatălui tău. E doar o mașină. Adică, o fi mașina asta o nebunie și așa mai departe, dar rămâne o mașină și-atât. Ai face mai bine s-o vinzi și să scoți ceva bani buni pe ea, decât să-ți irosești banii sau timpul cu ea.

Filmul începea la opt și nu la nouă fără un sfert, cum îmi spusese el inițial. Îmi aranjasem o întâlnire la ora șase cu un mecanic, dispus să vină la mine acasă și să se uite la mașina lui Aires. Dădusem de dimineață din nou testul ACT, venisem acasă, accidental adormisem (și avusesem un coșmar de zi... dacă așa se numește un coșmar nocturn care îți apare în timpul zilei) și mă trezisem cu mai puțin de douăzeci de minute înainte de sosirea mecanicului. Luke așteptase răbdător zece minute în cap, după care-i ceruse mecanicului să plece, fiindcă aveam program. Mecanicul plecase, spunându-mi că-mi va trimite prin e-mail o estimare a costurilor.

— E tot ce mi-a mai rămas de la Aires, am protestat eu, în timp ce pășeam pe covorul care ducea spre cinematograf. Mi-am smuls mâna dintr-a lui. Credeam c-o să mă înțelegi.

Ieșirea cu Luke era exact cum îmi aminteam: cel puțin, din ultimele două luni ale relației noastre, minus pipăitul. La ultima noastră întâlnire în grup, din weekendul trecut, îl întrebasem dacă am putea s-o luăm cu încetul și el fusese de acord... pentru primele câteva întâlniri. Aveam o presimțire cum că astă-seară promisiunea

lui Luke, de a-și ține mâinile la locul lor, își va găsi sfârșitul. Până acum, a doua serie de ieșiri cu el se dovedise nașpa.

Luke și-a proptit mâinile în șolduri.

— Ce bine că Stephen și Lila au ajuns aici la timp ca să cumpere bilete. S-au vândut toate.

Dobitoc egoist, preocupat numai de sine...

— Așa n-o să meargă, i-am zis.

Și-a strâns pumnii, după care s-a forțat să se destindă.

— Uite ce e, eu vreau să meargă. Tu ești supărată doar din cauză că sunt de partea tatălui tău în problema asta ridicolă cu mașina. Lila e cuplată cu Stephen. Grace e cu Chad. E perfect logic să fim și noi doi.

M-a mângâiat pe obraz. Atingerea asta, altădată, mă făcea să mă topesc de-a binelea. Acum, însă, tot ce simțeam erau bătături, un neg și piele uscată.

— Știu că ți-e greu să te gândești că am fi din nou împreună. Cred că problema noastră e c-o luăm prea încet. Merit un premiu pentru că mi-am ținut mâinile la distanță.

Și Luke a făcut un pas spre mine, mi-a strecurat o mână pe spate și m-a înghesuit în el. Toți mușchii mi s-au încordat. Nu mi se părea deloc ceva firesc.

— Hai să vedem filmul și pe urmă putem să mergem la mine acasă. Cred c-o să te simți mult mai bine după ce-o să te ajut să-ți amintești ce ne pricepeam de minune să facem.

Răsuflarea lui mi s-a răspândit peste față și, aș putea să jur, a fost însoțită și de câteva particule de salivă. De ce eram din nou în situația asta?

— Echo! Iată-vă și pe voi. Sala e deja arhiplină, ne-a întâmpinat Lila, țopăind lângă mine. Salvată de această întrerupere, m-am îndepărtat de Luke.

Stephen și Luke s-au lansat într-un soi de bizară strângere de mână masculină. Stephen ne-a arătat spre sala cu numărul trei.

— Haideți. Începe. N-am reușit să găsim șase locuri la rând, dar v-am păstrat două locuri în spatele nostru.

Și Stephen a bătut palma cu Luke. Mamă, cât de dezamăgit va fi Luke, când își va da seama că nu se va întâmpla nimic în spate!

Băieții au pornit înainte, iar eu și Lila am rămas în urmă.

— Ești bine? M-a întrebat Lila.

— Nu cred c-o să meargă, între mine și Luke. El nu s-a schimbat nici măcar un pic.

De ce trebuia ca și chestia asta, ca de altfel tot restul, să fie atât de complicată? De ce nu se putea să fie și ceva simplu, așa cum fusese în anul întâi?

Lila a tras adânc aer în piept și și-a subțiat buzele.

— Discutăm mai târziu. Hai să ne bucurăm de film, bine?

S-a strecurat lângă Stephen, iar Luke m-a luat de mână.

— Tu trebuie doar să te concentrezi la cum să fii așa cum ai fost. Știi cum: normală, mi-a zis el.

Lila mi-a adresat o privire rugătoare. M-am cufundat pe scaunul de lângă Luke și l-am lăsat să-și petreacă un braț pe după umerii mei. Cu toții ne rugam pentru normalitate. Numai că, până acum, normalitatea nu însemna decât și mai multă nefericire.

În primele cinci minute ale filmului am făcut cunoștință cu un adolescent care termină liceul și se înrolează în infanteria marină. După zece minute, îl vedem absolvind și stagiul de instrucție. La douăzeci de minute de la începere, deja îmi venea să vomit.

Greața îmi umfla gâtul, limba mi se părea de zece ori mai mare decât dimensiunile normale și nu mai puteam să respir. Oricât de mult aer încercam să inspir, nici pic nu-mi ajungea în plămâni. Am țâșnit de pe scaunul meu și am coborât, împiedicându-mă în repetate rânduri, treptele întunecate ale sălii de cinematograf, spre locul de unde veneau urletele de agonie ale bărbaților, înălțate către Dumnezeu sau către propriile mame.

M-am năpustit spre toaleta femeilor, am dat buzna pe ușă și m-am agățat de chiuveta rece. Oglinda mi-a dezvăluit o imagine de coșmar. Cârlionții roșcați mi se lipiseră de frunte din cauza transpirației. Întregul trup mi se zguduia ca la cutremur.

Imaginea cu prietenul personajului principal, călcând pe o mină artizanală, mi-a fulgerat prin minte. Fierea mi s-a ridicat până în gât. Of, Doamne... Aires...

Asta i s-o fi întâmplat și lui? Oare o fi urlat în agonie? O fi știut că moare? Chipul scăldat de sânge al actorului s-a contopit, în mintea mea, cu fața lui Aires. Trupul mi s-a smucit înainte, stomacul mi s-a contractat și am tușit, golindu-l de conținut.

El a murit și a murit în suferință, îngrozit.

Ușa unei cabine s-a deschis. O bătrână măruntică m-a privit cu ochi miloși.

— Necazuri cu băieții?

Am înhățat un prosop din hârtie, ca să-mi șterg ochii și să-mi ascund fața.

Icnind după aer, mi-am amintit mie însămi că venisem aici ca să fiu normală, nu să mă dau în spectacol.

— Da, am răspuns.

Bătrâna mi-a zâmbit în oglindă, în timp ce se spăla pe mâini.

— O fată drăguță ca tine își va găsi repede pe altcineva. Apropo, îmi plac mănușile tale. Nu se-ntâmplă des să vezi o tânără purtând așa ceva.

Și a plecat.

Mi-am simțit telefonul vibrând în buzunarul de la spate. Luke îmi trimisese un SMS.

Cf, und ești?

În toaleta femeilor, pierzându-mi mințile. Nici gând să mă pot întoarce în sală.

Prea violent pt mn. Shpg. Ne vdm dupa film.

Am mai așteptat câteva secunde, după care telefonul mi-a vibrat din nou: bn hai pa.

Opt și jumătate. Aveam două ore și jumătate de omorât până la sfârșitul filmului. Pare să fie o temă repetitivă în viața mea.

Zona restaurantelor se întindea exact alături de cinematograf. Simțeam nevoia să beau ceva. Dar, ca tâmpită, nu-mi luasem bani la mine, nici măcar geanta n-o luasem. Luke insistase s-o las acasă. Bla, bla, bla... prima noastră seară la film împreună... bla, bla, bla... plătește el tot... bla, bla, bla... și m-a dus să văd cel mai prost film din toate timpurile...

Angajații restaurantelor făceau curat, pregătindu-se să închidă. Unele localuri, însă, rămâneau deschise, ca să-i hrănească și pe huhurezi. M-am îndreptat spre unul dintre ele, bufetul cu hamburgeri, cu scaune înalte în fața tejghelei.

M-am așezat pe un scaun, privind cum un tip înalt întoarce hamburgerii de pe-o față pe cealaltă. Lilei i-ar fi plăcut mult posteriorul ăsta drăguț.

— Nu vă supărați...

Bucătarul s-a întors spre mine și cât pe ce să cad de pe scaun.

— Noah?

M-a fulgerat cu zâmbetul lui șiret.

— Sal’tare, Echo. Ți-a fost dor de mine?

M-am așezat la loc.

— Nu.

Deși, cam da.

Noah a cules hamburgerii de pe grătar, i-a așezat pe câteva chifle și a strigat un număr. O doamnă și-a făcut apariția și a luat hamburgerii. El s-a apropiat agale de tejghea.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Bandana roșie pe care o purta ti ținea părul, de obicei căzut peste ochi. Adoram ochii aceștia. Ciocolatii, jucăuși și cu o scânteie mereu pregătită să dea foc lumii întregi.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă, te rog?

Și, te rog, să fie pe gratis.

— Doar atât?

Stomacul mi-a chiorăit, suficient de tare încât să-l audă și Noah.

— Mhî, doar atât.

Mi-a umplut un pahar cu apă și mi l-a întins.

— Ești sigură că nu vrei și un hamburger? Un hamburger drăguț și gros, pe o chiflă prăjită, cu cartofi pai sărați alături?

Am sorbit prin pai, gâlgâind apa rece de la gheață. Ciudat lucru, apa nu-mi dădea acea senzație de căldură, de moliciune, de plinătate, pe care mi-ar fi dat-o un hamburger și o porție de cartofi prăjiți.

— Nu-mi trebuie, mulțumesc.

— Treaba ta. Vezi bucata aia drăguță de came de colo? M-a întrebat, arătându-mi spre turtița care tocmai se frigea. Aroma mă făcea să-mi plouă în gură. A mea e, m-a informat el. Când e gata, se termină și tura mea pe ziua de azi.

Întorcându-se la grătar și-a transferat fabuloasa turtiță din carne pe o chiflă prăjită, încărcând-o deasupra cu diverse legume. Apoi și-a azvârlit o cantitate considerabilă de cartofi prăjiți pe o farfurie.

— Hei, Frank, a strigat. Eu am tăiat-o!

— Mersi, Noah, a strigat cineva din spate.

Noah și-a scos bandana și șorțul și le-a aruncat într-un coș. Și-a lăsat farfuria lângă mine, pe tejghea și-a turnat o Coca-cola, după care a dat ocol ca să se așeze pe scaunul de lângă mine.

— N-ar trebui să fii la întâlnire cu maimuțoiul tău iubit? M-a întrebat.

A luat o mușcătură din hamburger. Îi urmăream fiecare delicioasă mișcare.

— Am fost. Adică, sunt. Luke e încă în sală, la film. Dar nu e iubitul meu. Nu și acum. A fost... demult, dar nu și acum. E doar, știi, o ieșire împreună. Cam așa ceva.

Păi, nu? Și de ce băteam câmpii, oare?

Noah, mestecându-și mâncarea, m-a privit cu ochii micșorați.

— Dacă ai ieșit cu el, de ce nu ești înăuntru cu el?

Am fixat cu privirea cartofii prăjiți. Arătau atât de aurii și de crocanți!

— Ai vreun ban? M-a întrebat el.

— Ce?

Și-a frecat degetul mare de arătător.

— Dinero? Cash? Ai vreun ban la tine?

Neștiind unde vrea să bată, am scuturat din cap. Atunci, el a întins mâna dincolo de tejghea și a înhățat un cuțit. A tăiat hamburgerul în două și a împins farfuria între noi.

— Uite. Și nu te feri de cartofi.

— Vorbești serios?

Noah a mai luat o mușcătură din jumătatea lui.

— Mda. Doar nu vreau să-mi moară meditatoarea de foame.

Am plescăit din buze ca un personaj de desen animat, după care am mușcat din suculentul hamburger. Când carnea zemoasă mi-a atins limba, am închis ochii și am scos un geamăt.

— Credeam că fetele arată așa numai când au orgasm.

Hamburgerul mi-a rămas în gât și m-am înecat. Noah și-a înăbușit hohotul de râs și a împins paharul cu apă spre mine. Măcar dacă aș fi putut, bând apă, să-mi șterg și enervanta roșeață din obraji...

— Cred că n-am fost atent la ce mi-ai răspuns la întrebarea precedentă. Dacă ați ieșit împreună, atunci de ce ești aici, afară, împărțind cina cu mine, în timp ce Luke e înăuntru, giugiulindu-se

singur?

Am tușit ca să-mi dreg glasul.

— Chiar trebuie să fii mereu atât de grosolan?

— Nu. Voi înceta dacă-mi răspunzi la întrebare.

— Eram în întârziere și eu n-am știut ce film a ales, până când n-a început. Inamici în război e puțin cam prea violent pentru mine.

Am început să-mi amestec cu paiul în paharul cu apă, concentrându-mă să par nonșalantă, în timp ce imaginile războiului îmi torturau mintea.

Noah și-a făcut cocoloș șervețelul în pumn, dispoziția jucăușă pierindu-i.

— Atunci, de ce nu e și el afară, cu tine?

Bună întrebare.

— I-am zis eu să stea și să vadă filmul. Abia aștepta.

— Meriți ceva mai bun, a replicat, împingând farfuria în fața mea, din care dispăruse jumătatea lui de hamburger, dar rămăseseră încă toți cartofii prăjiți.

Ce anume? Un tip care-și împarte masa de seară cu mine și-mi lasă mie toți cartofii? Un tip care încalcă regulile, astfel încât eu să pot asculta ce discută tatăl meu cu terapeutul? Un tip care-mi dă geaca lui când mi-e frig? Un tip care mă pune pe jar cu o simplă atingere? Dar lui Noah n-ar putea să-i placă de o fată ca mine.

După ce mi-am terminat hamburgerul, am împins la loc farfuria spre el.

— Mersi. Cred c-ar fi cazul să te las să pleci acasă.

— Și tu ce-o să faci?

Câțiva adolescenți se strânseseră în jurul unei mese din mijlocul zonei restaurantelor, acum pustie. Un om de serviciu așeza un anunț care indica podeaua udă. Un om al străzii se agăța de cărucior lui și se holba la mine și la Noah din cealaltă parte a holului. A, nu știu. Să rătăcesc de una singură și probabil să fiu omorâtă până la urmă și îndesată pe fundul căruțului tipului de colo.

— Poate să mă duc spre galeria cu jocuri, sperând să fi lăsat cineva ceva mărunțiș pe masă, ca să pot juca biliard.

Noah a ridicat o sprânceană.

— Știi să joci biliard?

— M-a învățat Aires.

Sunetul râsului lui Aires, din timpul partidelor noastre de biliard, a luat locul urletelor din mintea mea.

Noah a sărit jos de pe scaun și mi-a cuprins mâna într-a lui. Gestul lui m-a surprins, făcându-mi inima s-o ia la trap. M-a tras jos de pe scaunul meu.

— Haide, vreau să văd dacă Aires te-a învățat să joci biliard la fel de bine cum te-a învățat matematică.

Am pornit spre galeria jocurilor și Noah și-a schimbat poziția mâinii, astfel încât degetele să-i stea alături de ale mele. Inima îmi bătea acum în galop. Acesta era Noah Hutchins. Acel Noah Hutchins care totdeauna refuză relațiile de durată, ba chiar și ieșirile împreună. Acel Noah Hutchins care nu vrea decât aventuri de-o noapte. Un fumător de marijuana. Opusul meu. Și, în clipa de față, tot ce-mi doream pe lume.

Echo și-a retras fața în spatele părului în clipa în care și-a împletit degetele cu ale mele. Aveam deja mai bine de-o săptămână de când nu mă mai atinsesem de iarbă și totuși, cumva, simțeam că plutesc deasupra solului, sângele îmi curgea cald prin vene și aveam impresia că sunt sus... nu, nu sus... invincibil!

— Pot să-ți pun o întrebare? Și nu vreau să te simți ofensată de ea, i-am zis.

Și-a lăsat mâna moale, dar m-am ținut de ea, nedându-i voie să-mi scape.

— Cred că da.

— Există vreo semnificație în spatele numelui tău?

Am ajuns la galeria cu jocuri. Câțiva elevi de gimnaziu se învârteau în jurul unei mitraliere de jucărie. Șuierul gloanțelor zburând și urletele răsunau dinspre aparat. Un student răsfoia o cărticică de benzi desenate în spatele tejghelei din sticlă plină de premii mărunte de la jocul de flipper. Am strâns-o mai tare de mână pe Echo și am condus-o, dincolo de jocurile acestea, spre mesele goale de biliard din fund.

Fără tragere de inimă, apoi, i-am lăsat mâna și am introdus doi dolari în aparatul pentru fise.

— Mama era obsedată de miturile grecești. M-a numit așa după nimfa munților, Echo.

Dintr-odată și prenumele Aires căpăta sens. Am vârât două fise în

fanta mesei și bilele au ieșit, huruind, din lăcașul lor. Echo le-a azvârlit imediat pe masă.

— Cu opt, sau cu nouă bile?

— Cu opt.

Cu nouă era mai complicat. Deja îmi pusesem în gând să joc la șaizeci la sută din capacitate, în speranța că ea se va distra.

— Și care e mitul?

Echo a potrivit bilele în cadrul triunghiular, pe care apoi l-a înlăturat.

— Sunt mai multe, de fapt. Tu spargi.

Mai cunoscusem destule fete ca ea: le era frică să spargă, fiindcă nu erau în stare să desprindă mai mult de câteva bile de restul grupului. Dar mai bine să spargă ea și să introducă o bilă, decât deloc.

— Doamnele întâi, am zis. Nu puteam aștepta încheierea jocului ca s-o pot învăța cum se sparge ca lumea.

Imaginile trupului ei, cabrat peste masă, m-au făcut să-mi simt blugii mai strâmți.

— Șpaga ta, mi-a zis, cu un glas cântat și buzele mi s-au arcuit în sus la demonstrația ei de încredere. Echo își răsucea tacul cu gesturile unui războinic intrând în luptă, fără să piardă din ochi nici măcar pentru o clipă bila albă. S-a aplecat peste masă și eu m-am concentrat să-i privesc posteriorul bine făcut. Sirena mea mă mistuia de viu cu fiecare mișcare a ei. Iar când a țintit bila, nu mai semăna câtuși de puțin cu fata fragilă de la școală, ci cu un lunetist.

Pocnetul rapid și răsunător al bilelor m-a prins pe picior greșit. Bilele au căzut în buzunarele mesei într-o succesiune atât de rapidă, încât le-am pierdut șirul. Echo s-a apucat să ocolească masa, încă o dată învârtindu-și tacul, studiind bilele rămase așa cum ar examina un general cu patru stele harta viitoarei bătălii.

Fir-ar să fie... fata asta chiar știa să joace.

— Dungate, a strigat ea.

S-a aplecat din nou deasupra mesei, ca să-și dea a doua lovitură. Frumoșii ei sâni erau chiar acolo, la vedere, însă eu voiam mai mult decât să privesc, voiam să...

— Ar trebui să-ți bagi limba înapoi în gură. O să ți se usuce gura de tot, mi-a zis, introducând două bile dungate dintr-o singură

lovitură.

— Nu mă pot stăpâni, dacă ești atât de sexy.

Îmi plăcea la nebunie când mi le servea.

— Și, mitul?

După ce-a mai introdus două bile, în sfârșit, a ratat. Acum, îmi venea mie rândul. Cu șaizeci la sută din capacitate nu puteam să mă măsor cu ea. Ce naiba, nici măcar sută la sută ar putea să nu-mi ajungă.

Am examinat masa, în timp ce Echo se așeza pe un scăunel.

— Lui Zeus îi plăcea să-și facă de cap cu nimfele de pe pământ, iar soția lui, Hera, nu prea era de acord. Așa că el a trimis-o pe Echo, o frumoasă nimfă a pădurilor, s-o distreze și s-o distragă pe Hera, cât timp își vedea el de propriile distracții. Până la urmă, Hera și-a dat seama și a pedepsit-o pe Echo, luându-i graiul și sortind-o să repete doar ce spun ceilalți. După asta, Echo s-a îndrăgostit de un nemernic care nu i-a împărtășit iubirea. Atunci, Echo s-a pornit să rătăcească prin păduri, cu inima zdrobită, până când din ea n-a mai rămas altceva decât vocea, care bântuie încă pe pământ.

Unii dintre noi și-au primit numele după personaje biblice, alții aruncând cu o săgeată într-o carte pentru copii. Echo și-a primit prenumele după un mit grecesc dement. La toate astea mă gândeam, în timp ce introduceam două bile în buzunarul din dreapta.

— Nu-i plăceau numele din basmele obișnuite?

Echo a izbucnit în râs.

— Astea erau basmele mele. Am crescut ajungând să învăț povestea din spatele fiecărei constelații. Ce zeu grec s-a supărat pe altul. Dragoste, poftă trupească, mânie, răzbunare. Am dormit multă vreme cu lumina aprinsă.

Am ratat următoarea lovitură și mi-am înghițit înjurătura. Echo s-a apropiat de masă țanțoșă, cu un zâmbet diabolic pe față. După nimic nu tânjeam mai mult în clipa asta, decât să-i șterg printr-o sărutare zâmbetul ăsta drăguț de superioritate de pe chip. În loc de asta, am tras-o de una dintre mătăsoasele ei șuvițe roșcate și cârlionțate. Sunetul râsului ei mi-a adus furnicături pe toată pielea.

— E rândul tău să-mi răspunzi la o întrebare, a zis.

— Bagă.

— De ce vrei să-ți vezi dosarul?

A țintit bila cu numărul opt și, fără ezitare, a introdus-o în buzunarul cuvenit.

Nimeni, în afară de Keesha și de doamna Collins, nu-mi mai pusese o întrebare atât de personală, de ani de zile. Am mai vârât două fise.

— Dar tu o să-mi spui de ce vrei să ți-l vezi pe-al tău?

Echo a aranjat din nou bilele.

— Deja știi, în cea mai mare parte. Tu spargi de data asta.

Simțindu-mă dezechilibrat, m-am sprijinit în tac.

— Am doi frați mai mici. Jacob are opt ani, iar Tyler, patru. Am fost despărțiți după ce ne-au murit părinții. Ei sunt într-o familie nenorocită. Vreau să dovedesc chestia asta și sper ca ei să-mi fie încredințați după ce termin liceul. În dosarul ăla scrie și unde locuiesc ei. Dacă reușesc să-i prind pe ticăloșii ăia că-i maltratează pe frații mei, atunci o să-i pot scoate de-acolo și să fac să fim din nou o familie.

Am spart bilele cu ceva mai multă forță decât intenționasem. Nu puteam să-mi scot din minte fața învinețită a lui Tyler.

Frații mei nu aveau să devină victime, ca Beth, nici să se transforme în catâri, ca mine. Bila albă a mai țopăit de câteva ori după ce a lovit grupul celorlalte.

— Pline. Acum e rândul tău să răspunzi.

— Mama mea m-a rănit și eu nu-mi aduc aminte de asta.

Vorbise pe un ton detașat, dar știam că-și dorește să-și vadă dosarul la fel de mult pe cât voiam să mi-l văd eu pe-al meu. Îi spusesem povestea mea, acum voiam s-o aud pe-a ei.

— Spune-mi ce anume știi.

Echo și-a învârtit tacul în mână.

— Nu te cunosc îndeajuns de bine.

Cum naiba s-o fac să aibă încredere în mine? Într-o anumită măsură, avea. Dar nu așa cum aș fi vrut eu. Reputația mea cu fetele de la școală mi-o lua înainte ca majoretele unei orchestre în marș. Și, ce naiba, dacă ar avea încredere în mine, ce? Ce-aș putea să fac cu încrederea asta?

M-am rezemat cu șoldul de masa de biliard.

— Dacă nu avem decât o singură șansă cu dosarele astea? Eu nu-ți destăinuiesc problemele mele personale pentru că m-aș da în vânt

după terapia de grup, ți le spun pentru că, dacă ai avea ocazia să ajungi la dosarele astea, mi-ar trebui să afli informații despre tutorii fraților mei. Nume de familie, adresă, număr de telefon. Eu, dacă reușesc să-mi vâr nasul în al tău, ce să caut?

Să mă ia naiba dacă ea nu s-a transformat în vampir. Absolut nicio picătură de sânge nu i-a mai rămas pe fața ei superbă.

— Jură-mi că n-o să spui nimănui.

Ce-ar putea fi mai rău, decât să fie socotită una cu mania tăiatului?

— Orice-ar fi...

— Jură, a șuierat ea. Felul în care-și înclinase capul, fulgerele de un verde adânc aruncate de ochii ei îngustați ca ai unui animal sălbatic mă avertizau că o glumă ar putea să nu fie tocmai cea mai inspirată alegere.

— Jur.

Echo și-a rezemat tacul de perete și s-a apropiat de masă. Din câte se părea, se terminase cu jocurile pe seara asta. A luat bila albă de pe masă.

— Mama e bipolară. Știi cum, maniaco-depresivă. Există două tipuri de bipolari și mama e numărul unu. Nu înseamnă că numărul unu ar fi cel mai grav, cum e cinci la uragane, sau zece la cutremure. A fost diagnosticată greșit ani de-a rândul și deodată, când aveam eu șase ani...

Echo a trimis bila albă să se rostogolească pe masă, lovindu-le pe multe altele.

— A avut o criză severă și a primit îngrijiri medicale. Era grozavă când își urma tratamentul.

Și-a înfășurat trupul cu brațele și a fixat cu privirea masa de biliard. Piciorul ei bătea ritmic în podea.

— Eu nu știu decât ce mi-au spus tata și prietenele mele. Ea nu și-a luat medicamentele, a intrat într-un stadiu maniacal, eu m-am dus în apartamentul ei și ea a încercat să mă omoare.

Mi-era groază să mă mișc, să respir, să exist în momentul acela. La televizor, adolescenții erau portretizați ca fiind fericiți, lipsiți de griji. Eu și Echo nu aveam să cunoaștem niciodată o astfel de viață. Părinții mei au murit. Viața mea a fost distrusă de un sistem instaurat chipurile ca să mă protejeze. Iar Echo... Echo a fost trădată

tocmai de persoana care ar fi trebuit să-și pună viața în joc ca s-o apere pe ea.

Și-a ridicat mâna spre frunte, ținând-o ca pe o gheară.

— Știi cum e să nu-ți aduci aminte de nimic? Mama mea mă iubea. Ea nu mi-ar fi făcut rău. Știi cum e să ai coșmaruri oribile, noapte de noapte? Mă duc la culcare într-o seară, viața mea e perfectă și după două zile mă trezesc agonizând într-un spital și toată lumea mea e făcută țăndări. Am nevoie să știu. Dac-aș ști, poate că m-aș simți din nou întreagă. Poate...

Echo îmi amintea de statuia unei sfinte pe care o plasase mama odinioară în grădina cu flori. Cu brațele larg desfăcute, căutând un răspuns din partea unui Dumnezeu care ne ura pe amândoi.

— Poate c-o să regăsesc normalitatea, a adăugat ea.

— Povestește-mi despre Aires, am zis, încercând să mă agăț de un pai.

Printr-un miracol, cererea mea a smuls-o din nefericirea care o cuprinsese. A clipit mărunt, revenind la realitatea țiuiturilor și zbârnâiturilor aparatului pentru jocuri video.

— Aires iubea mașinile. A recuperat automobilul ăsta Corvette model 1965 și a muncit ani de-a rândul la el. De-asta te și meditez. Am nevoie să strâng bani ca s-o termin de reparat.

Așadar, nu era o tocilară oarecare, căutând să obțină referințe în plus, sau ore de muncă voluntară. Voia să-și onoreze fratele, familia. Semănăm mai mult cu Echo decât crezusem.

— Și ce are?

Și-a ridicat tacul și l-a pus la loc în rastel.

— N-am idee. N-am de unde să știu dacă n-o avea nevoie decât de benzină de douăzeci de dolari și de bujii noi. Sau dacă i-o trebui ceva de o enormă importanță și foarte scump. Am chemat un mecanic azi să vină și s-o vadă, dar am o presimțire cum c-o să vrea să mă jupoaie.

— Știu eu un tip care e geniu în domeniul mecanicii. I-ar plăcea la nebunie să fie la aceeași adresă cu o Vette din ’65. Te-ar deranja să faci o încercare cu el?

Zâmbetul ei de sirenă și-a făcut apariția și ochii ei au luminat întreaga sală.

— Da. Absolut. Da.

Probabil c-o să-i mai piară din entuziasm când o să-l cunoască pe Isaiah.

— Isaiah e un pic mai necioplit în anumite privințe, dar e băiat bun. Nu vreau să te șochezi când o să apară cineva ca mine.

Râsul ei era muzică pentru mine.

— Ce, în timpul tău liber nu umbli cu misionari? Când noi, toți ceilalți, ne ducem acasă și ne aruncăm în pantaloni de trening și tricouri, tu te schimbi în bluze polo și pantaloni bufanți kaki!

Nimeni, în afara lui Isaiah și-a lui Beth, nu mă mai luase peste picior. Lumea fugea de mine. Și, cu toate astea, micuța nimfă savura întru totul jocul.

— Ține-o așa, Echo. Sunt mare amator de preludiu.

Atât de tare a râs, că și după ce și-a trântit o mână peste gură, tot i-au scăpat câteva chicote înfundate.

— Tare plin mai ești de tine. Crezi că dacă fetele își dau ochii peste cap când te văd și te lasă în pantalonii lor de la prima încercare, o să le urmez și eu exemplul. Mai gândește-te. În plus, te-am filmat de-acum. Ori de câte ori mai încerci să pari tenebros și periculos, o să mi te imaginez într-o bluză polo cu dungulițe roz, cu gulerul ridicat și o pereche de pantaloni din doc cu pense.

Nu, așa nu se poate. M-am îndreptat cu pași apăsați spre Echo, simțindu-mă ca un tigru apropiindu-se de prada lui. Ea s-a retras, lipindu-se cu spatele de perete, dar eu am continuat să mă apropii de ea.

M-am înghesuit în ea, simțindu-i fiecare curbură senzuală. Îmi doream să-i pot atinge fiecare centimetru din corp. Mirosul ei dulceag mă îmbăta. Ochii ei continuau să râdă, însă zâmbetul îi dispăruse. Am văzut-o mușcându-și buza de jos. Fir-ar să fie, avea habar de ceea ce făcea? Pentru o fată care se îndârjea să mă țină la distanță, categoric făcea tot posibilul ca să mă stârnească.

— Ce spuneai? Am întrebat, lăsându-mi capul în jos și inhalând mireasma caldă de scorțișoară venind dinspre ceafa ei și lăsându-mi nasul să se plimbe pe îmbietoarea ei piele.

Pieptul a început să i se ridice și să coboare într-un ritm mai rapid. Mâna mi-a alunecat spre curbura stomacului ei, la câțiva centimetri de șold. Oscilam între a o mișca în sus sau în jos, ambele fiind zone pe care visam să le ating.

— Noah, a murmurat ea, împlinind fără să știe una dintre numeroasele mele fantezii care o implicau pe Echo. Dacă-mi jucam cărțile așa cum trebuie, poate că-mi va mai împlini vreo câteva. Mi-am plimbat buzele peste obrazul ei, abia atingându-l, îndreptându-mă spre gură. Unghiile ei mi-au gâdilat pieptul, înnebunindu-mă. S-o sărut devenise singura mea rațiune de a mai respira.

Mâinile ei mi-au apăsat pieptul și buzele i s-au mișcat peste le mele.

— Nu pot, mi-a zis și m-a împins de lângă ea. Nu... nu... nu pot.

Orice urmă de veselie dispăruse din ochii ei mari.

— Eu am ieșit cu Luke și asta...

A făcut un gest prin care ne cuprindea pe amândoi.

— ... asta nu se poate întâmpla. Tu ești Noah Hutchins, iar eu nu sunt fata care „o face” cu... cu...

Am închis ochii ca să-mi recapăt ceva stăpânire asupra propriului trup.

— Cu mine, am terminat fraza în locul ei.

— Da... nu... Nu știu. Eu îmi doresc normalitatea, Noah. Tu poți să-mi dai normalitatea?

Ciudat lucru, ea vorbea despre normalitate în timp ce-și trăgea mănușile pe mâini.

— Când o să-ți dai seama că așa ceva nu există pentru oameni ca noi? Am întrebat-o, neștiind sigur pe cine voiam să rănesc mai mult, pe mine, sau pe ea. N-avea decât să se prefacă, dar n-ar mai putea niciodată să redevină fata fără cicatrice. Și, ce naiba, poate c-o zisesem ca să-mi amintesc mie însumi că un tip ca mine n-ar putea s-o aibă niciodată pe Echo.

S-a răsucit spre mine și din ea se revărsa aceeași furie pe care o văzusem atunci, în prima zi, în cabinetul doamnei Collins.

— Și ce-ar trebui să fac, Noah? Să cedez, ca tine? Să mă droghez, să chiulesc de la școală? Să zic „pana mea” în orice împrejurare?

— E al naibii de mult mai bine decât să te prefaci că ai fi cine nu ești. De ce e atât de important să fii cu un tip care te lasă baltă ca să vadă un blestemat de film?

Echo și-a frecat fața cu ambele mâini și furia i s-a stins.

— O să mă duci tu la balul de Valentine’s Day? O să fiu mai mult decât o fată oarecare pe bancheta din spate a mașinii tale, sau o să

ajung subiect de glumă între tine și prietenii tăi?

Nu știu. Adevărul mi-a rămas înțepenit în gât. Aș fi vrut să-i spun că va fi mai mult, dar nu puteam. Nu eram amator să mă atașez și iat-o pe ființa aceasta uluitoare, cerându-mi tocmai așa ceva.

Și-a trecut o mână prin păr.

— Nu-i nimic. Nu trebuie să faci accident vascular din cauza asta. Sunt meditatoarea ta, iar tu... tu ai nevoie de ajutor. O să colaborăm ca să ajungem la dosarele noastre și tu o să-ți trăiești viața ta, iar eu o să mi-o trăiesc pe-a mea. Acum trebuie să plec. Mersi pentru masă și pentru joc.

A trecut pe lângă mine, readucându-mă la viață.

— Stai, i-am zis.

Mi-a aruncat o privire peste umăr. Cearcăne întunecate îi atârnau sub ochi și umerii i se lăsaseră în față. Cum de nu-i mai observasem niciodată starea asta de epuizare? Îmi spusese despre coșmaruri. Oare când dormise ea ultima dată? Nu era treaba mea: tăcerea în care mă complăceam confirma asta.

Și fiindcă n-am fost în stare să mai spun nimic, cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat de trei ani încoace m-a părăsit. Fir-ar să fie, mare idiot mai eram.

Două mii de dolari. Atât voia mecanicul ca să-mi aducă în stare de funcționare mașina lui Aires. Așadar, eu câștigam zece dolari pe oră și, dacă aveam noroc, îl meditam pe Noah timp de două ore pe săptămână. Dacă scădeam impozitele federale, statale și locale, precum și contribuția la asigurările sociale, reușeam să repar mașina lui Aires... niciodată.

Lumina soarelui se strecura înăuntru prin crăpăturile jaluzelelor. Nimerea perfect peste fotografia de pe măsuța mea pentru toaletă, cu mine, Aires și mama.

— Salut, frumusețe!

Luke a intrat în camera mea și a închis ușa după el.

Iute ca un iepure, m-am ridicat în capul oaselor pe pat, am înșfăcat un pulover și mi l-am tras peste cap și, cel mai important, peste brațe.

— Ce cauți aici?

— Ți-am zis că s-ar putea să trec.

A traversat tacticos încăperea și s-a trântit, pe burtă, peste

cuvertura mea purpurie.

— Nu, ce cauți aici, în camera mea?

Mai mult, în patul meu?

— Tatăl tău și Ashley mi-au zis că pot să urc.

Am ridicat o sprânceană.

— Tatăl meu? Ți-a zis... că poți... să urci?

— Mda. Eu cred că-l judeci greșit. E un tip fain acum. Nu seamănă deloc cu cel care era înainte, când eram împreună.

— Înainte. Înainte aveam o relație stabilă. Acum... doar ieșim împreună.

Să fim împreună era un lucru care implica sentimente serioase, iar acum singurul lucru în care credeam cu toată seriozitatea era că nu vreau să-l văd pe Luke în camera mea și în mod special în patul meu. Cu mine.

— Ce s-a întâmplat cu baschetul de duminica dimineața, cu Stephen și ceilalți băieți? M-am interesat, fiindcă Luke avea același ritual pentru diminețile de duminică încă de la vârsta de opt ani.

— Mă întâlnesc cu ei peste o jumătate de oră. Știu că azi te duci să-ți cumperi rochii și am vrut să vorbesc cu tine înainte de plecare.

Și-a pus o mână peste mâna mea și a început să-mi mângâie pielea cu degetul mare.

— Uite ce e, o să ți-o mai spun o dată, din moment ce n-ai răspuns nimic când ți-am spus-o aseară. Îmi pare rău. Zău, Echo. Îmi pare rău. N-am făcut legătura cu Aires decât abia după film, ți-o jur.

— Nu-i nimic.

Pe bune: suntem chit. Tu m-ai dus la o porcărie de film. Eu am plecat și aproape că m-am sărutat cu un tip cu adevărat sexy. Sexy rău. Un tip care m-a făcut să mă topesc și și-a împărțit mâncarea cu mine. Un tip de care zău că ar trebui să nu mai fiu obsedată, fiindcă Dumnezeu mi-e martor că el nici nu se gândește la mine.

Luke și-a abătut privirea spre pictura murală cu un peisaj marin de pe peretele meu.

— Nu pot să cred că ai păstrat porcăria asta. După tot ce ți-a făcut mama ta.

Mi-am lipit o mână de stomacul care mi se întorcea pe dos.

— Tot mama mea rămâne.

Am fost total demoralizată când l-am văzut că face ochii mari, în

acea expresie care mă întreba dacă nu cumva am înnebunit. Văzusem în destule rânduri oameni privind-o astfel pe mama. Dar să-mi adreseze mie, pentru prima oară, o astfel de privire, era nașpa.

— Asta-i tot?

— Nu. Știi că eu te consider o tipă formidabil de sexy, mi-a zis Luke. Părea flămând, dar nu cred că restul de gogoașă glazurată de pe noptiera mea îi stârnea pofta. Iar rochiile alea, pe care obișnuiai să le porți la baluri, a continuat el, erau demențiale.

A închis ochii și s-a lins pe buze.

Puteam să pun pariu pe oricât că-și amintea de inaugurarea sezonului fotbalistic din anul al doilea. Rochie albastră din satin, scurtă și bancheta din spate a Lincolnului împrumutat de la taică-său. Până și eu îmi aminteam cu drag de seara aia.

Când a deschis ochii, foamea i-a dispărut.

— Totuși, mă întrebam ce gen de rochie o să-ți iei acum. Știi, ca să nu te simți jenată.

Uau. Poate că el ar trebui să se ducă la bal cu Ashley.

— Mă întrebi dacă am de gând să-mi expun cicatricele?

— Da. Nu. Da.

Mutându-se ceva mai aproape de mine, Luke s-a apucat să-mi maseze exteriorul coapsei. M-am împotrivit cu greu tentației de a mă retrage.

— Te vreau, Echo. Tu știi asta. Tu ești cea care se ferește să avem reiați intime... Și, ca să fiu sincer, încep să mă cam satur naibii de asta. Sunt destule fete care ar vrea să se culce cu mine.

Lui Luke îi plăceau monologurile, însă mie, nu. Așa că i-am tăiat-o scurt.

— Atunci, chiar te rog, du-te și culcă-te cu ele. N-o să mă determini să fac sex inducându-mi vinovăția.

Slavă Domnului și-a retras mâna de pe piciorul meu.

— Văd că nu merge cum mi-am planificat.

— Atunci, spune-mi exact cum ai crezut tu că va merge. Ai crezut că poți să-mi spui cât de frică ți-e ca nu cumva să-mi expun cicatricele, după care eu să-ți cad în brațe și să ne drăgostim?

Și-a lăsat capul într-o parte. Of, fir-ar a naibii de treabă. El chiar la asta se gândise.

— Ieși de-aici.

— Hai, zău, Echo!

Uitasem cât de repede era capabil să se mişte. Imediat s-a apropiat glisând pe pat şi mi-a cuprins mijlocul cu un braţ puternic, împiedicându-mi evadarea.

— Eu încă te iubesc, mi-a zis.

Ciudat, cum de cuvântul iubesc adresat mie a reuşit să-mi topească furia. Muşchii stomacului mi s-au destins, ca şi tot restul corpului. Simţindu-mi abandonul, m-a înlănţuit cu braţele şi m-a tras la pieptul lui.

Altădată, îmi plăcea mult să stau întinsă cu Luke, mai ales când îmi spunea că mă iubeşte. Odată, ca niciodată, lumea mea se învârtise în jurul lui. Îmi lipseau zilele acelea, îmi lipsea conştiinţa faptului că eram iubită de cineva şi, cum stăteam acum întinsă, mi-am dat seama că îmi lipsea sentimentul de iubire faţă de cineva, la rândul meu.

— N-am încetat niciodată să te iubesc. Am suferit când te-ai despărţit de mine, a continuat el, plimbându-şi mâna în sus şi-n jos pe spinarea mea. Atingerea lui o simţeam familiară şi, în clipa de faţă, familiar echivala cu ceea ce trebuia să fie.

— Şi-atunci, de ce insistai atât de mult să facem sex? De ce nu puteai să aştepţi până când aveam să mă simt pregătită?

Şi mie mi se frânsese inima atunci când îl părăsisem, dar mi se acrise de certurile permanente. Mă presa în fiecare clipă: cerând, vrând tot mai mult.

— Nu ştiu. Voiam să ştiu cum ar fi dac-am face sex. Credeam că, dacă ţi-aş da timp, am putea să fim din nou împreună după vreo două săptămâni, dar pe urmă...

Mulţumită prietenelor mele, el ştia ce s-a întâmplat pe urmă.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Nu eram convinsă că aş mai avea chef de alte „întrebări” de-ale lui Luke, aşa că mi-am lăsat pieptul să se ridice şi să coboare la loc într-un oftat exagerat.

— Sigur.

În definitiv, de ce nu?

— Tu mă mai iubeşti?

M-am sprijinit într-un cot şi m-am silit să-l privesc pe Luke. Să-l privesc cu adevărat: ochii lui albaştri, părul negru şi chipul pe care

altădată adoram să-l sărut și să-l mângâi.

— O să te iubesc totdeauna, dar acum simt că nu sunt sută la sută „prinsă” în treaba asta; nu încă. Niciodată, în visele mele cele mai nebunești, nu mi-am imaginat c-o să mă mai vrei înapoi, după ce-am devenit o sperietoare.

Degetul lui mi s-a plimbat pe obraz.

— Tu n-ai fost niciodată o sperietoare, Echo. Nu pentru mine. Mi-am petrecut ultimul an și jumătate așteptând ca tu să treci peste orice aveai de trecut. Întreaga mea lume și-a revenit la locul ei în ziua în care ai venit din nou în autoservire.

Am făcut ochii mari. Uau. Pur și simplu, uau.

— Te vreau din nou, iar eu cred că n-ai cum să cazi și să fii „prinsă” dacă nu sari. Cred că ar trebui să continuăm de unde am rămas. Cred că ar trebui să facem sex.

Inspirația mea a sunat ca un icnet zgomotos.

— Ce?

— Nu acum, dar cât de curând. Pun pariu că, dacă o facem, vei fi „prinsă” din nou.

Știu că semănăm probabil cu un peștișor dintr-un mic acvariu, la cum căscam și închideam gura, iar și iar. Ciudat lucru, mi se îndeplinea dorința: puteam să fac sex cu cineva care să mă iubească; și totuși, uitasem să adaug că-mi doream să-l fi iubit și eu.

— Nu știu, am zis.

El doar a zâmbit.

— Te mai gândești noaptea, în timp ce dormi.

Să dorm. O, ce glumă bună!

— Mama mă-sii, Echo, tu hibernezi timp de un an și jumătate, dar când te trezești, faci valuri!

Lila tocmai termina de schimbat hainele cu care fusese la biserică, îmbrăcându-se acum în blugi și un pulover roz mulat.

— Luke îți spune că încă te iubește; și, apropo, ți-am spus eu că așa e. Iar afurisitul de Noah Hutchins încearcă să te sărute. Și tu te mai plângi c-o să mori virgină.

Am continuat să schițez, întinsă pe patul abandonat de Luke cu câteva clipe înainte să între Lila.

— Nu zice hop deocamdată.

— Ha, a exclamat Lila, prinzându-și părul auriu într-o coadă

legată sus, în creștet. Luke te imploră să-o faci, iar Noah, mă rog, din câte am auzit, sexul e specialitatea lui numărul unu.

— Ai auzit de la cine? Am întrebat, mult prea repede și cu prea mult entuziasm. Am rămas cu ochii pe blocul de desen și mi-am forțat mâna să-și vadă de lucru. Poate că Lilei i-o fi scăpat brusca și foarte zgomotoasa mea izbucnire.

Lila s-a apropiat țopăind de pat.

— Ooo, micuței mele Echo i-a picat cu tronc un băiat de jucărie! Tare mult mi-ar plăcea să-l văd fără tricou. Pun pariu că are un abdomen mortal. Emma, din trupa de dans, l-a avut pe Noah ca o gustare între doi alți băieți, vara trecută. Sau, mai degrabă, ea a fost o gustare pentru el. Mi-a zis că a scos-o din minți.

Brusc, mi s-a rupt vârful creionului. Nemernic, nemernic, nemernic, nemernic. Un nemernic incredibil de sexy și extrem de dulce.

— Șiiii, care dintre ei o să fie? Băiatul care te iubește, sau băiatul care-ți face poftă?

Cum era posibil ca o astfel de întrebare să iasă de pe buzele cuiva cu o înfățișare atât de angelică? Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, avea o minte pervertită. Nu mai avea rost să mă ascund după blocul meu de desen. L-am aruncat, dimpreună cu creionul, pe noptieră.

— Poate că m-o iubi Luke, dar nu e tocmai atent.

Lila s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână.

— Corect. E absorbit de propria persoană și gândește într-o singură direcție: numai la ce-i face lui plăcere. Dar simți, totuși, ceva pentru el!

— Da, dar nu sunt „prinsă” de el.

Nu-i vorba de asta, că nici de Noah nu eram „prinsă”, am completat, oftând în sinea mea. Doamne ferește să treacă trei secunde fără să mă gândesc la Noah!

— Noah e sexy, a apreciat Lila, dar știi că n-are ce să iasă din asta. Tu abia ți-ai recăpătat viața de dinainte. Să te cuplezi cu el ar însemna un coșmar în privința vieții tale sociale. În plus, nu simți nimic pentru el.

Își împărțise hamburgerul cu mine și mă făcuse să râd. Și nu un râs din politețe. Nu un râs prefăcut. Un râs de genul acela, zgomotos, care-i face pe oameni să se holbeze la tine. Un râs de

genul să-te-ții-cu-mâinile-de-burtă. Și-i povestisem despre mama, iar el găsise o cale de a mă face să mă simt mai bine.

— Echo, a insistat Lila, cu asprime. Te rog, spune-mi că nu simți nimic pentru individul ăsta.

— Nu contează, am mormăit. El nu merge la balul de Valentine's Day.

— Mda. A fost un răspuns total ciudat, dar îl iau de bun. Așadar, schimbăm subiectul. Ar fi cazul să iei anticoncepționale.

Pentru a doua oară, într-o singură zi, m-am pomenit că sunt solidară cu peștișorii din acvariu.

— Ba nu. N-ar fi.

— Ba da. Ar fi. Pun pariu pe geanta mea Big Buddha că vei intra în rând cu toată lumea de la masa noastră și vei face treaba până la terminarea liceului. Cu cine, asta n-o mai știu. Cu Luke, a șoptit imediat, după care a revenit la tonul ei normal. Dar categoric e nevoie să începi cu anticoncepționalele.

Anticoncepționale? Prescrierea anticoncepționalelor însemna discuții despre sex și eu mă socoteam norocoasă pentru faptul că puteam să evit discuțiile despre sex cu oricare autoritate părintească.

— Tata o să se urce pe pereți, am zis.

Lila s-a rostogolit jos de pe pat, m-a luat de mână și m-a tras după ea.

— O, nu, surioară, n-o să-l implicăm pe tati. Hai să cumpărăm rochii!

După cinci ore de tortură, Ashley și Lila au căzut în sfârșit de acord asupra rochiei mele pentru reintrarea în societate. Dacă nu voiam să apar pe post de soacră mică, nu aveam ce rochie cu mâneci lungi să aleg.

Așa că ne-am stabilit la o rochie din satin negru, fără bretele, lungă până la jumătatea coapsei și o pereche de mănuși asortate, tot din satin negru, care-mi ajungeau până la cot.

Acum stăteam cu Lila în zona restaurantelor, la o masă, sorbind din câte un latte, în timp ce Ashley îi plătea barmanului.

— Acum, m-a îndemnat Lila, în șoaptă.

— Acum, ce? Am întrebat, simțind că mă dor și picioarele și capul.

— Se pare că Ashley se simte foarte bine cu noi, așa că ține-te

după scenariu și-o să fie perfect.

Am făcut ochii mari. O, fir-ar! Acum, adică a venit momentul în care s-o convingem pe mama mea vitregă că trebuie să încep cu anticoncepționalele.

Ashley s-a așezat la masă.

— Foarte bine m-am distrat cu voi, fetelor. Îți amintești că obișnuiam să mergem la cumpărături în fiecare weekend?

Mda. Înainte s-o înjunghii pe mama pe la spate, culcându-te cu tata. Lila mi-a tras un picior pe sub scaun.

— Am menstruații dureroase.

Piciorul m-a durut și mai tare când m-a pocnit Lila încă o dată. Ashley a clipit mărunt, evident nedumerită.

— Poftim?

Lila și-a dres glasul și a luat cuvântul.

— Ceea ce cred că a vrut să spună Echo e că suntem încântate să ne petrecem ziua cu tine, fiindcă are nevoie să discutați o problemă. Una de-a fetelor, înțelegi? De genul celor la care bărbații nu se pricep. Știi, în ultimul an, menstruațiile ei au devenit foarte abundente și crampele tot mai dureroase. Zic bine, Echo?

— Au, am zis, simplu, străduindu-mă din răsputeri să nu clipesc de să-mi iasă ochii din cap. Chiar că sunt sub orice critică la asta. Lila mi-a mai tras un șut. Adică, da, am zis. Mult sânge și crampe. Uau. Crampe tare neplăcute. Crampe ca de la Hades. Mda, zău că detest crampele. Crampe, crampe, crampe.

De data asta, Lila și-a trântit piciorul peste al meu.

— În calitate de cea mai bună prietenă a ei, i-am spus lui Echo că trebuie să stea de vorbă cu tine. Mama, când am început să am menstruații abundente, m-a trecut pe pastile.

Lui Ashley i-a căzut fața pe moment, în timp ce-și plimba privirea între mine și Lila și înapoi. Cine avea să învingă? Soția, care știa că tatăl meu își va face praf Blackberry-ul în mână dacă ar afla că unica lui fiică ia anticoncepționale, sau femeia care-și dorește cu disperare să se simtă mai bine în timp ce-mi distruge viața?

— Da. Da, Lila. Ai avut dreptate, spunându-i lui Echo să discute cu mine, a zis până la urmă și un mic zâmbet i-a fluturat pe buze, însă privirea încă i se repezea încoace și-ncolo, îngrijorată. De când se-ntâmplă așa ceva?

De nicicând.

— Da mai mult de un an.

— Și de ce n-ai venit la mine mai devreme, scumpa mea?

Am ridicat din umeri.

Ashley a sorbit prelung din latte.

— Cum merg treburile între tine și Luke?

Rahat.

— Ashley, n-am putea să ne concentrăm asupra problemelor mele menstruale?

În ochii lui Ashley au apărut două luminițe. Sentimentul de vinovăție triumfase.

— Am programare la obstetricianul meu luni. Ce-ar fi să vii cu mine? O s-o rugăm să te consulte și să-ți dea o rețetă. Sunt programată la ecografie. Tatăl tău nu poate să vină și am fost tare dezolată data trecută, din cauză că n-am putut să aflăm sexul. Nu-i așa că ar fi palpitant pentru tine să-ți vezi frățiorul sau surioara?

Pentru o clipă, am avut impresia că Ashley se va apuca să cânte. De data asta, în loc să-mi dea cu piciorul, Lila m-a luat de mână pe sub masă. I-am strâns-o, în timp ce-i răspundeam lui Ashley:

— Mda. Ar fi grozav.

— Încetează odată să tot faci pe bosumflatul. Dacă i-ai fi tras-o de prima dată când te-ai întâlnit cu ea, n-ai mai fi așa întors pe dos și așa sucit ca un afurisit de covrig, s-a stropșit Beth, trântindu-și tava pe masa din autoservire.

Mi-am împins pizza deoparte și m-am lăsat pe spătarul scaunului. Până acum, Echo abia dacă-mi întâlnise, fugar, privirea. Exact cum îmi spusese, se întorsese la viața ei de dinainte și, teoretic vorbind, eu mă întorsesem la a mea. Problema? A mea nu-mi plăcea, cel puțin fără ea.

Isaiah și-a așezat tava de cealaltă parte a mea.

— Lasă-l în pace, Beth. Uneori n-ai cum să alegi de cine te îndrăgostești.

Cuvinte înțelepte din partea celui care-și ignorase atât timp sentimentele față de Beth.

Beth s-a încruntat și și-a înfipt furculița în chifteaua ei de pui. Își lăsase părul să cadă peste față, ca să-și ascundă vânătăile pe care nu le putuse acoperi cu machiajul.

— Pe tine ce te roade, Isaiah? Și tu ești aproape la fel de gânditor ca și Noah. Te rog, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit și tu de vreo fată intangibilă și prostănacă!

Isaiah s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Și, Beth, am auzit că te-a chemat doamna Collins în cabinetul ei.

— Pentru ce? M-am mirat eu. Era de-ajuns că doamna Collins se amesteca în viața unuia dintre noi.

— Presupun că vreunul dintre profesorii mei m-a dat de gol când a observat vânătăile. I-am spus că am căzut pe scară, acasă la tata.

I-a făcut cu ochiul lui Isaiah și amândoi au râs de gluma lor comună. Niciunul dintre ei n-avea habar cine i-ar putea fi tată.

Bătăile inimii mi s-au accelerat când am zărit un fulger roșu intrând în sala de mese. La ușa din colțul opus față de mine, Echo se oprise să facă o cercetare rapidă. Își ținea cărțile strânse la piept și mânecile prinse în pumni. Privirile ni s-au întâlnit. Ochii ei verzi s-au încălzit și mi-a dăruit acel frumos zâmbet de sirenă. Buzele mi s-au arcuit și i-am făcut semn să vină la masa noastră. Ce naiba era în capul meu?

Beth, în mod evident, începuse să-mi citească gândurile.

— Ce naiba faci?

Văzând că Echo face ochii mari, m-am întors repede spre Isaiah.

— Ai vrea să te uiți să vezi ce are o Corvette din 1965?

— Dacă aș vrea să am un milion de dolari? Da, ce naiba!

— Ai ceva de făcut după școală? L-am întrebat. Echo a aruncat o privire spre masa ei, după care din nou spre mine. Haide, mica mea sirenă. Vino la mine.

— N-am mai tras chiulul de ceva vreme, a constatat Isaiah.

— Mă bag, a sărit și Beth. Și n-avem nevoie de o mașină drept pretext ca să chiulim.

— Nu chiulim, am zis, fără să-mi desprind privirea dintr-a lui Echo. Ea se tot muta de pe un picior pe celălalt. Avea nevoie de un motiv ca să vină la mine. Am luat cartea de analiză și i-am arătat coperta. A răsuflat îndeajuns de tare cât să-și clintească vreo două șuvițe cârlionțate. În sfârșit, nimfa mea s-a apropiat.

— Salut, a zis, cu o voce atât de moale, încât am fost nevoit să-mi ciulesc urechile ca s-o aud. Privirea îi tot fugea de la mine spre Beth,

apoi spre Isaiah, după care se întorcea la mine.

— Vrei să stai? Am întrebat-o, deși știam deja răspunsul. Doar stând în picioare lângă masa mea, încălca o sută de reguli de societate ale micilor ei prietene încrezute.

— Nu, mă așteaptă prietenii mei, a răspuns, accentuând cuvântul înainte de a-și întoarce ostentativ privirea spre masa fetelor care urmăreau cu ochii holbați interacțiunea noastră. Unu la zero pentru tine, Echo. O dădusem atât de urât în bară sâmbătă seara, încât ea nu considera nici măcar că am fi prieteni. Beth a zâmbit și și-a fluturat mâna în bătaie de joc spre masa prietenelor lui Echo. Sirena mea a tresărit în exterior, iar eu, în interior. Care-i treaba, Noah? M-a întrebat, privind spre Beth și abia apoi mijindu-și ochii spre mine.

— El e Isaiah, i-am zis.

Ea a înălțat ambele sprâncene.

— OK.

— O să vină să vadă mașina lui Aires, după ore. Iar noi doi putem să învățăm la tine acasă, până evaluează el ce trebuie făcut.

Echo s-a luminat la față.

— Serios?

— Ce să fie serios? S-a auzit o voce cunoscută. Fir-ar să fie: maimuțoiul supradimensionat. Tocmai când începeam s-o manevrez pe Echo, atrăgând-o în colțișorul meu, fraierul de iubit al ei s-a năpustit și a cuprins-o cu un braț pe după umeri.

Echo continua să strălucească de bucurie.

— Isaiah o să vină la mine să vadă cum e cu mașina lui Aires.

Colțurile gurii mele s-au ridicat, în timp ce ale lui Luke s-au lăsat în jos.

— Când? S-a interesat el.

— Azi. După ore, i-a răspuns Isaiah, după care s-a foit pe scaun ca să-i ofere lui Luke posibilitatea de a-l privi mai bine, cu tot cu cercei, tatuaje și întreaga lui splendoare punk.

— Echo! A strigat-o una dintre prietenele ei.

Ea a aruncat o privire peste umăr, după care s-a scotocit prin ghiozdan.

— După pauza de prânz o să plec, pentru că am o programare undeva și nu mă mai întorc, dar după ore e de-a dreptul perfect.

S-a aplecat și și-a mâzgălit numărul de telefon pe un șervețel.

Bluza i s-a lăsat în jos, lăsându-i la iveală o idee din despicătura dintre sâni. Căutătura aprigă pe care i-am adresat-o lui Isaiah l-a avertizat ca nu cumva să se uite, iar zâmbetul expediat maimuțoiului de iubit al lui Echo în clipa în care ea a împins șervețelul spre mine a făcut ca maimuțoiul să strângă din pumni.

— Eu o să am telefonul închis, ne-a zis Echo. Dar îmi dați prin SMS un număr de-al vostru, ca să vă pot da indicațiile. Ne vedem după ore!

A făcut un pas, însă Luke n-a urmat-o.

— Tu nu vii?

— Mă duc mai întâi să-mi iau ceva de mâncare.

Echo și-a mușcat buza de jos și m-a privit pe furiș înainte de a se îndepărta. Prin urmare, n-o dădusem în bară chiar de tot. Mai aveam măcar o șansă cu Echo.

Un scaun a scrâșnit în contact cu podeaua și Luke s-a așezat la masa noastră.

— Care-i faza cu voi, ăștia popularii? A bombănit Beth. Nu puteți să-i lăsați în pace pe ratați?

Luke nu i-a acordat atenție.

— Am jucat baschet în echipe adverse în anul întâi.

Atât Beth, cât și Isaiah, au întors brusc capul spre mine. Eu nu discutam niciodată despre viața mea de dinainte de tutelă. Mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Așa e. Am jucat.

— Eu mă apăram la tine și tu m-ai făcut varză. Echipa ta a câștigat.

Aducea în discuție meciul acela de parcă ar fi fost ieri. Pentru mine, era la milenii distanță. Amintirile astea îi aparțineau unui băiat care a murit alături de părinții lui într-o casă incendiată.

Văzând că nu reacționez, a continuat.

— Ai câştigat în ziua aia, dar acum nu mai câştigi. Ea e a mea. Nu a ta. Ne-am înțeles, amigo?

Am chicotit.

— Din câte-am auzit eu, Echo e un vânat permis. Dacă tu nu ești îndeajuns de bărbat ca s-o satisfaci, ei bine...

Mi-am desfăcut brațele, ca să-mi las reputația să vorbească în locul meu.

Luke a sărit de pe scaun, roșu la față.

— Numai să te apropii de ea și te bat de te caci pe tine.

Regele balului probabil că nu se bătuse nici măcar o dată în viață. Tremura din tot corpul. Eu am rămas pe scaun, știind că liniștea mea îl va înspăimânta și mai mult.

— Haida-de! O să-ți rup curul așa cum am făcut și la baschet. Numai că, de data asta, nu te mai salvează niciun arbitru.

Luke și-a trântit scaunul de masa noastră și a plecat cu pași furioși. Beth și Isaiah au izbucnit în hohote de râs. Le-am ținut isonul, dar numai până când am remarcat oroarea de pe chipul lui Echo. Până să pot face vreo mișcare, ea s-a și repezit afară din sala de mese. Fir-ar să fie!

Echo locuiește într-unul dintre cartierele alea drăguțe. Nu de genul celor ale bogătașilor fandosiți, ci dintre cele cu copaci mari în curtea din fața casei, decorate amatoristic, dar simpatic, cu case din cărămidă cu un etaj și leagăne pe verandă. Și eu locuisem într-o casă ca astea... înainte. Sunt sigur că arăta chiar foarte drăguț primăvara. Probabil, mirosea a narcise și a trandafiri... așa cum era la mine acasă. Acum, însă, nu simțeam decât miros de pământ și de frig. Februarie e nașpa.

Ușa garajului cu două locuri s-a deschis când ne-am închis noi portierele. Echo își parcase Dodge-ul Neon pe o fâșie îngustă de beton din apropierea casei, lăsând numai roșia Corvette în garaj. Din dreptul volanului, se vedea bălăbănindu-se un picior de-al lui Echo, înveșmântat în blugi.

— Am o erecție numai când o privesc, frate, mi-a zis Isaiah, în timp ce înaintam agale pe alee.

— Ești distrus, am replicat, sperând că se referă la mașină, nu la Echo. Mi-ar fi displăcut profund să dau de pământ cu cineva pe care-l consider ca făcând parte din familia mea.

Beth s-a strecurat între mine și Isaiah.

— Bolnav la cap, mai degrabă.

— Ambele. Dumnezeule, astea sunt aripile originale? S-a minunat Isaiah, lăsându-și mâna să alunece de-a lungul caroseriei automobilului.

Am intrat în garaj, într-o oază de căldură. Un radiator era atârnat de grinzile tavanului, împreună cu vreo câteva reflectoare. Imediat

cum am intrat noi trei, ușa garajului s-a închis în spatele nostru.

Mai multe bancuri de lucru din lemn se întindeau de-a lungul peretelui din stânga și al celui din fund. Uneltele atârnau pe panoplii. Dulăpioarele cu scule erau împestrițate de fotografii cu mașini și oameni.

— Poate că ai reuși să ții și o fată lângă tine, dac-ai mângâia-o așa, a remarcat Beth, rezemându-se de unul dintre bancuri.

Isaiah i-a zâmbit cu superioritate, în timp ce inspecta masca radiatorului.

— Dac-aș întâlni o fată care să toarcă la fel ca pisicuța asta, aș dezmierda-o toată noaptea.

— Sunteți cumva drogați? A plutit spre noi sunetul vocii lui Echo, din mașină. Urma de răgușeală din glasul ei m-a râcâit ca o gheară pe inimă.

Beth și-a întors privirea încruntată spre mine.

— Din nefericire, nu. Atitudinea ta de mironosiță începe să-l molipsească și pe băiatul ăsta al meu, a răspuns.

O tot auzeam pe Beth plângându-se de mai multe zile pe tema asta. Dar eu, Isaiah și ea, eram ceva mai presus de niște ratați fumători de iarbă și voiam să-i dovedesc asta lui Echo.

Ea a rămas pe scaunul din dreptul volanului și încă nu se arăta la față. Mi-am păstrat atenția îndreptată spre mașină, prefăcându-mă că am o cât de mică idee despre ce naiba tot bodogănea Isaiah acolo. O singură șansă. Asta era tot ce îmi mai rămăsese. Dac-o dădeam în bară și azi, aveam să privesc cum maimuțoiul își duce traiul cu Echo. Totul din mine s-a încordat. Ce prostie. Eram emoționat din cauza unei fete.

Isaiah a continuat să-și plimbe mâna peste mașină, spre capotă, bălmăjind aberații incoerente. Azvârlea cu vorbe gen aripi, crom, caroserie și valve.

— Pot să trec la felul doi?

Privirea lui Isaiah a săgetat spre interiorul mașinii, după care, imediat, spre mine. Și-a înclinat capul spre Echo înainte de a-și strecura mâna sub capotă, așteptând-o să se deschidă.

Pe naiba. Isaiah n-a fost niciodată premiant la capitolul perspicacitate. Figura pe care i-o făcusem lui Luke probabil c-o iritase pe Echo. M-am dus spre partea ei, ca să-i traduc spusele

nătărăului care mi-era cel mai bun prieten.

— Vrea să-i deschizi capota.

Echo ținea în poală un album cu fotografii, atingând cu degetele o imagine. Avea din nou privirea aceea rătăcită. Aceeași privire pe care o arborase tot semestrul trecut, când intra în clasă cu câteva secunde înainte să se sune, prefăcându-se că nimeni altcineva nu există. Numai că abia acum îmi dădeam seama că ea nu se prefăcuse. În momentul acesta, Echo trăia în propriul ei mic univers.

Ea spusese că avea programare undeva, dar nu mai menționase nimic în rest. Oare să fi fost ceva în neregulă? M-am lăsat pe vine lângă ea, coroborându-mi vocea astfel încât numai ea să-mi poată auzi îngrijorarea.

— Echo...

Trezindu-se din lumea ei de vis, a inspirat adânc.

— A, da. Capota.

Și-a strecurat mâna sub bord și a tras de manetă. Ochii lui Isaiah au început să sclipească atunci când resortul s-a destins cu un pocnet și ușa către lumea lui fermecată s-a deschis.

— Beth, trebuie să vezi ce e aici, a zis.

— Obsesia ta pentru mașini e nefirească, a replicat Beth. Se comporta de parcă nu i-ar fi păsat, dar tot s-a desprins de banc, îndreptându-se spre Isaiah. Cum Dumnezeu mai găsiți și fete care să și-o tragă cu voi?

— Hai, lasă, doar știi că vorbele 8 cilindri în V te fac să-ți uzi chiloțeii.

— O, iubitule, a exclamat Beth, rece. Hai să ne-o tragem.

Echo m-a privit în ochi.

— Ești sigur că n-ați fumat ceva?

Mai multe comentarii sarcastice mi-au venit în minte, dar mi-am amintit mie însumi: o singură șansă.

— Suntem în casa ta și n-am putea să-ți arătăm o astfel de lipsă de respect.

Colțul drept al gurii i s-a arcuit în sus.

— Mersi, a zis, închizând albumul. Ești pregătit să plonjezi în lumea fizicii?

Mi-am rotit privirea prin garaj.

— Unde?

— Eu, de regulă, învăț aici.

— Glumești.

Dar privirea serioasă a ochilor ei verzi m-a informat că nu glumește, ca de altfel și ghiozdanul ei, așezat pe locul din dreapta.

— Știi, în general oamenii folosesc mese și scaune.

Echo a ridicat din umeri și-a scos cartea de fizică din ghiozdan, pe care apoi l-a pus pe jos, lângă mine. Apoi, mi s-a adresat, coborând tonul.

— În general, oamenii n-au cicatrice înșirate pe brațe și nici nu merg la ședințe săptămânale de terapie „insistent recomandate de Serviciul pentru Ocrotirea Copilului”. Învățăm, sau nu?

Am deschis portiera din dreapta și m-am așezat. Pe bord era lipită cu bandă adezivă o fotografie înfățișând-o pe Echo, cu brațele înfășurate înjurai unui tip mai înalt, șaten. Din câte se părea, Beth lăsase pe dinafară un iubit în lecția ei de istorie despre Echo. Închipuiți-vă: o drogată, să uite ceva.

— Cine e? Am întrebat-o.

Un zâmbet delicat i-a atins buzele, dar nu și ochii. În ochii aceia era cuprinsă atâta durere, încât am simțit cum un cuțit îmi sfârtecă măruntaiele.

— El e fratele meu, Aires. E ultima noastră fotografie împreună.

Mâna ei a început să mângâie, cu o mișcare absentă, albumul din poală.

Isaiah și Beth continuau să se ia reciproc peste picior, ceea ce conferea o oarecare intimitate conversației noastre.

— Ești norocoasă. Tot ceea ce însemna ceva pentru mine a fost mistuit de incendiu. Totul, cu excepția fraților mei. Nu mai am nici măcar o fotografie cu părinții mei. Uneori mă îngrozește gândul că o să uit până și cum arătau.

Și sunetul vocilor. Râsul adânc al tatii și hohotele însuflețite ale mamei. Mireasma parfumului mamei, când se pregătea pentru muncă. Mirosul aftershave ului tatii. Sunetul aclamațiilor lor, din tribune, când dădeam câte un coș. Doamne, cât de mult îmi lipseau!

Nici nu-mi dădusem seama că mă afundasem în propriul meu univers, până când n-am simțit degetele reci ale lui Echo strângându-le pe-ale mele.

— Vrei să fim normali?

Și inima mi s-a strâns de durere și de bucurie, în același timp. Mi-era dor de părinții mei, un dor mai presus de cuvinte și frumoasa nimfă de lângă mine mă înțelegea.

— Sunt total de acord cu normalitatea, i-am răspuns și mi-am deschis manualul de fizică.

Zgomotul capotei trântite ne-a făcut pe amândoi să tresărim. Stătuserăm două ore să revedem materia pentru testul nostru de la fizică. Dacă nu trec mâine de porcăria asta, înseamnă că nu mai trec vreun test în toată viața mea.

Dacă nu l-aș fi cunoscut atât de bine, aș fi crezut că Isaiah e în cea mai euforică stare provocată de droguri din întreaga lui viață, după zâmbetul nebunesc de pe fața lui.

— Știu cum s-o fac să meargă, a anunțat el.

Echo s-a luminat până la nivel de supernova.

— Zău?

Imediat și-a lăsat deoparte cartea de fizică și a sărit afară din mașină. M-am împotrivit din răsputeri ispitei de a mă duce în spatele ei și de a o cuprinde cu brațele, în timp ce țopăia în fața lui Isaiah, în culmea încântării. Pentru o clipă, am avut impresia că Isaiah i se va alătura în dansul veseliei.

— Îi trebuie doar câteva piese, chiar mărunțișuri. Le găsesc eu la vechituri. O să-mi ia ceva timp și probabil o să coste cam până-n două sute.

Echo a făcut ochii mari și eu mi-am simțit inima căzându-mi în stomac. Ea n-avea bani. Și cât putea să adune, meditând un neisprăvit ca mine? Eu aveam suma asta. Economisisem fiecare bănuț ca să mă pot muta într-o casă a mea după terminarea liceului și să-mi salvez frații. Puteam s-o împrumut și să ne înmulțim ședințele de meditații, până când se aduna destul ca să mi-i dea înapoi.

— Echo...

Ea, însă, s-a și aruncat pe Isaiah, placându-l într-o îmbrățișare.

— Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc. Ai nevoie acum de bani, sau mai târziu? Am cash, dacă e bine așa.

Isaiah s-a albit la față și s-a holbat la mine, cu brațele desfăcute pe lângă corp.

— Jur pe Dumnezeu, eu n-o ating, frate.

— Da, dar te atinge ea pe tine, a replicat Beth și umbrele întunecate din ochii ei m-au îmboldit să trec la acțiune.

Aflată în necunoştinţă cu privire la pericolul cu plete negre din spatele ei, Echo l-a eliberat pe Isaiah, strălucind la față de parcă Iisus și-ar fi făcut apariția și-ar fi prefăcut apa în vin. Un junghi de gelozie mi-a răscolit măruntaiele. Ca s-o împiedic pe Beth s-o sfâșie în bucăți pe Echo, m-am strecurat între ele două.

— Ți-am spus că pot să te ajut, i-am zis.

Urât din partea mea că încercam să-mi asum meritul, dar nu m-am putut împiedica. Voiam să fiu eu cavalerul ei.

Obrajii i s-au umplut de culoare și ochii i s-au luminat ca artificiile.

— Noah, a icnit, cu răsuflarea tăiată. Am reușit. O să-i reparăm mașina. O, Doamne, Noah…

Și-a azvârlit brațele pe după gâtul meu, lipindu-și fața de umăr.

Totul din mine a încremenit. Mi-am înfășurat brațele în jurul căldurii și moliciunii ei, închizând ochii ca să savurez mai bine sentimentul de pace pe care mi-l aducea prezența lui Echo. Viața ar putea fi aproape plăcută dacă s-ar putea să mă simt așa tot timpul. I-am împuns creştetul capului cu bărbia, expediindu-i o privire recunoscătoare lui Isaiah. El mi-a făcut un scurt semn de încuviințare, dar s-a întors brusc când a zărit-o pe Beth.

Ea se ținea cu o mână de gât și o expresie de îndoială îi golea chipul de culoare.

— Isaiah, eu…

A făcut doi pași înapoi, după care s-a întors și a rupt-o la fugă.

— Beth! A strigat Isaiah, pornind în goană după ea. Ușa garajului s-a trântit la loc în urma lor.

Folosindu-mi brațele pe post de lanțuri, am ținut-o pe Echo lipită de mine chiar și după ce și-a desprins capul de umărul meu.

— Care-i problema? S-a mirat ea.

E că zăpăciții mei de prieteni îmi strică tot momentul.

— Isaiah e îndrăgostit de Beth și nu vrea s-o recunoască, iar Beth nu vrea să fie îndrăgostită de nimeni. Cel puțin, nu de tipul pe care-l consideră cel mai bun prieten al ei. Dar faptul că tu l-ai îmbrățișat a făcut-o să turbeze.

— Aha.

Și-a descolăcit brațele de după gâtul meu și și-a împins trupul, încercând să se desprindă din brațele mele, dar eu nu eram pregătit să-i dau drumul... nu încă.

— Noah?

— Da?

— Eu am cam terminat cu îmbrățișatul.

Fără tragere de inimă, i-am dat drumul. O singură șansă. O singură șansă nenorocită. Și acum, ce naiba fac? Ce naiba vreau? Pe Echo. Să-i simt trupul încolăcit de al meu, să-i sorb parfumul ademenitor, s-o las să mă transporte în locul acela în care să uit de tot și de toate, în afară de ea.

Și-a pus la loc cărțile în ghiozdan, după care a rostit cuvintele din mintea mea.

— Ce se petrece între noi?

Nu știu. Mi-am trecut o mână peste față înainte de a privi spre Echo. O idee din despicătura dintre sâni i se ivea din bluză. Fir-ar să fie, era al naibii de sexy! O doream, rău de tot. Oare o noapte ar fi de ajuns, chiar dacă ea mi-ar dărui-o? Deja o simțeam pe Echo ca pe un drog puternic. De genul celor pe care le evitam cu bună știință: crack, heroină, metamfetamină. Cele care-ți tulbură mințile, ți se furișează în sânge și te lasă neputincios, neajutorat. Dacă ea mi-ar dărui trupul, oare aș putea să mă desprind apoi de ea, sau aș fi absorbit în acel giulgiu negru, cu chingi împlântate în pielea mea, condamnat la moarte de sentimentul pe care-l rezervasem pentru frații mei... dragostea?

— Te vreau.

Echo și-a închis ghiozdanul cu fermoarul și l-a azvârlit în ușa casei. A lovit lemnul, scoțând un bubuit, după care a alunecat în jos.

— Chiar? Serios? Pentru că sunt foarte sexy cicatricele mele, nu?

Oare ea cum se vedea pe sine?

— Mă doare drept în cur de cicatricele tale.

S-a îndreptat spre mine cu pași mari și apăsați, legănându-și șoldurile dintr-o parte în cealaltă, cu ochii oțeliți de furie. Și-a îndesat trupul într-al meu, părțile ei potrivindu-se perfect cu ale mele. Am înjurat încet, luptându-mă să-mi stăpânesc organismul.

— Și cum o să reacționezi când o să fim uite atât de aproape și-o să-mi scoți bluza? O să mă mai vrei și după ce-o să vezi dungile alea

roșii și albe? O să tresari de fiecare dată când o să-mi atingi accidental brațele și-o să simți ridicăturile pielii? Dar cum o să fie când o să te ating eu?

S-a desprins și s-a retras cu câțiva pași, lăsându-mi trupul rece după ce-i cunoscuse căldura.

— Sau o să interzici toate astea? O să-mi spui cum trebuie să mă îmbrac, sau ce mi se permite să-mi scot de pe mine?

Furia ei n-a făcut altceva decât să mi-o alimenteze pe-a mea.

— Pentru ultima oară îți spun, mă doare drept în cur de cicatricele tale.

— Ești un mincinos, s-a stropșit ea. Pentru că singura posibilitate ca să se împace cu mine cineva este să mă iubească. Să mă iubească într-adevăr și suficient cât să nu-i pese să sunt vătămată. Tu nu iubești pe nimeni. Tu doar faci sex. Și-atunci, cum ai putea dori să fii cu mine?

Mă caracterizase perfect. Eu nu iubeam pe nimeni. Ba nu! Adică, nu-i iubeam decât pe frații mei. Iar Echo merita ceva mai bun. Mai bun decât mine. O singură șansă. Încearc-o, sau du-te acasă. Sărut-o și riscă o legătură, sau las-o și stai să privești cum un alt tip se bucură de ce-ar fi putut să-ți aparțină.

Pentru când aveam să termin liceul, îmi pusesem în gând să pictez o tăbliță pentru doamna Collins: Terapia e o porcărie. Cu roz și alb și bulinuțe, ca să se asorteze cu perdelele de la ferestre.

— Îmi pare rău că am fost nevoită să-ți reprogramez ședința și să te scot de la inginerie economică. Dar conferința din Cincinnati a fost fabuloasă! Ești pregătită pentru balul de Valentine's Day, de mâine? Când eram adolescentă, noi țineam balurile vinerea, nu sâmbăta, ca voi.

Doamna Collins s-a apucat să vâneze după dosarul meu prin teancurile în creștere de hârtii și dosare de pe biroul ei. Cum de putea să rătăcească o chestie ca asta? Grație copioaselor ei însemnări, dosarul meu gros de opt centimetri crescuse până la zece.

A dat deoparte un alt dosar și numele mi-a sărit în ochi: Noah Hutchins. Nu mai vorbisem cu el de o săptămână și jumătate. OK... nu e întru totul adevărat. Săptămâna trecută, își rezervase treizeci de secunde înaintea orei de analiză matematică pentru dezvăluirea ultimului plan de atac pe care-l ticluise. Avea de gând să-mi

deranjeze ședința de terapie cerându-i doamnei Collins un tip oarecare de formular. Spera că ea va ieși din cabinet, iar eu voi putea avea acces la dosarele noastre. Dar nu s-a întâmplat așa. Noah a ieșit ca o furtună din cabinetul ei cu zece minute înainte de ora la care trebuia să se încheie ședința și nu s-a mai întors.

Am vrut să discut cu el luni, când a venit la mine împreună cu Beth și cu Isaiah, pentru următoarea ședință de meditații/reparații la mașină, dar el a menținut conversația exclusiv în domeniul analizei matematice. Iar când am terminat cu învățatul, el a început să facă glume cu Beth și cu Isaiah, ținându-mă în mod intenționat în afara cercului lor.

Nu-i vorbă, că nu-l învinuiam pe Noah pentru faptul că mă evita. Îi spusesem lucruri destul de urâte în garajul meu. Lucruri pe care habar n-aveam cum aș putea să mi le retrag. În plus, cum aș putea măcar începe să-i explic de ce fusesem într-o dispoziție atât de nenorocită?

Mai devreme, în ziua aceea, aflasem că Ashley poartă un băiețel în prețioasa ei umflătură abdominală. Ashley stătuse întinsă pe masă, fixând cu privirea ecranul alb-negru pâlpâitor și-mi spusese: „O, Echo! O să ai din nou un frate!” Din nou. Ca și cum aș fi pierdut un cățeluș și ea mi-ar fi produs un altul. Nu eram deloc interesată de un înlocuitor.

Noah venise acasă la mine și-mi înseninase lumea cu cunoștințele despre mașini ale lui Isaiah. Nu fusese obligat să mi-l aducă pe Isaiah, sau să-mi împărtășească amintiri despre familia lui. Încă o dată, îmi arătase ce băiat incredibil de minunat era în realitate, iar eu, ce făcusem? îi aruncasem în față că se culcase cu toate fetele care i se oferiseră. Îi spusesem că el nu știe să iubească, din cauză cu nu putea să-mi spună ceea ce-mi doream atât de aprig să aud de la el. Că-și dorește mai mult decât corpul meu: că mă dorește pe mine.

— Da, sunt pregătită pentru bal, i-am răspuns doamnei Collins, întorcându-mă la realitate.

— Fantastic. A, uite-l aici.

Mi-a deschis dosarul și s-a răsplătit cu o gură din noua ei fobleţe, Coca-cola dietetică.

— Astăzi aș vrea să discutăm despre mama ta.

— Ce?

Nimeni nu discuta despre mama mea.

— Despre mama ta. Aș vrea să discutăm despre mama ta. La drept vorbind, e un exercițiu pe care mi-ar plăcea să-l încerc cu tine. Poți s-o descrii în cinci cuvinte, sau mai puține?

Bipolară. Frumoasă. Schimbătoare. Talentată. Nestatornică. Dar am ales răspunsul prudent.

— Îi plăcea mitologia greacă.

Doamna Collins s-a lăsat pe spătarul scaunului, scoțându-și la iveală echipamentul: jeans și o cămașă încheiată la gât.

— Mie, când mă gândesc la mama mea, îmi vin în minte fursecurile cu fulgi de ciocolată.

— Sunt destul de convinsă că știți despre mama mea că nu e genul care să facă fursecuri.

Sau genul de mamă, în general.

Ea a chicotit, cu toate că nu avusesem în intenție să fiu amuzantă.

— Te-a învățat miturile?

— Da, dar s-a axat pe constelații.

— Zâmbești. Nu te văd prea des așa în cabinetul meu.

Mama mea. Mama mea nebună, nebună.

— Când se pornea mama, atunci se pornea. Înțelegeți?

— Nu. Explică-mi.

Piciorul a început să mi se bâțâie.

— Păi… ăăă… nu știu.

— Ce vrei să spui prin asta, că mama ta se pornea?

Îmi simțeam gura uscată, de parcă n-aș mai fi băut nimic de zile în șir. Zău că detestam să vorbesc despre ea.

— Îmi dau seama acum că momentele mele preferate dintre cele petrecute cu mama mea erau tocmai crizele ei maniacale. E cam nașpa, pentru că, în prezent, singurele amintiri frumoase pe care le am au fost pătate. Felul în care-mi zâmbea mă făcea să mă simt atât de importantă. Mi-a pictat constelațiile pe tavanul camerei mele cu vopsea fosforescentă. Stăteam întinse în pat și ea îmi povestea legendele, iar și iar. În unele seri, mă zgâlțâia, ca să mă țină trează.

Doamna Collins și-a ciocănit ușor bărbia cu pixul.

— Constelațiile, hm? Crezi că ai mai putea să le recunoști și acum?

Am ridicat din umeri, foindu-mă pe scaun. Piciorul meu bătea

ritmic podeaua. Oare la ce temperatură și-o fi reglat instalația de climatizare? Treizeci de grade?

— Cred că da. N-am mai privit stelele de ceva vreme.

— De ce nu? S-a interesat doamna Collins și atitudinea i s-a schimbat, trecând de la prietenosul Labrador la profesionistul pur.

Transpirația începea să mi se prelingă pe ceafă. Mi-am răsucit părul într-un fel de coc și mi l-am ținut ridicat cu mâna.

— Hm… nu știu. Pentru că au fost nori? Pentru că nu se-ntâmplă prea des să ies seara?

— Chiar? M-a întrebat ea, sec.

Furia mi s-a revărsat fulgerător în sânge. Îmi doream să pot arunca fascicule laser din ochi.

— Mi-am pierdut interesul, cred.

— Vreau să-ți arăt câteva fotografii care ar putea să-ți declanșeze revenirea unei amintiri. Numai dacă nu ai nimic împotrivă, Echo.

Hm… nu prea cred că-mi convenea, dar cum aș fi putut să spun nu? I-am făcut un semn de încuviințare.

— Profesoara ta de arte plastice mi-a dat câteva mici picturi realizate de tine în anul al doilea. E posibil să mă înșel, dar am impresia că înfățișează constelații.

Doamna Collins a ridicat un prim desen. Și un copil de clasa-ntâi putea să spună ce reprezintă.

— E carul mic, dar în mitologia greacă se numește Ursa Mică.

Următoarea imagine îmi era familiară, dar poate că nu și altora.

— Vărsătorul.

A treia m-a făcut să mă împotmolesc pentru o secundă. Mintea îmi oscila în zona aceea gri, cețoasă, pe care o detestam. Am înhățat răspunsul înainte să-l poată înghiți gaura neagră. Amețeala mă dezorienta, permițându-mi să vorbesc doar în șoaptă.

— Andromeda.

Inima îmi bătea cu putere și mi-am dat drumul părului, ca să-mi pot șterge transpirația adunată pe frunte. O senzație de greață îmi învolbura stomacul, urcând spre gât. Dumnezeule mare, aveam să vomit.

— Echo, respiră pe nări și încearcă să-ți lași capul în jos.

Abia am mai auzit-o pe doamna Collins, de cât de tare îmi țiuiau urechile. Gaura neagră creștea, amenințând să mă înghită. Nu

puteam să-i permit.

— Nu, am zis.

N-avea voie să crească. Gaura neagră era deja și-așa prea mare și asta se mai întâmplase o dată. Iar atunci aproape că-mi pierdusem mințile.

— Nu, ce anume, Echo?

De ce-i auzeam vocea atât de îndepărtată?

Mi-am strâns cu putere tâmplele între palme, ca și cum o astfel de mișcare mi-ar putea opri, fizic, prăbușirea în hăul întunecos. O lumină orbitoare a sfâșiat întunericul și, pentru câteva scurte secunde, mi-am văzut mama. Stătea întinsă lângă mine pe podeaua livingului ei. Părul roșu și creț i se revărsa, desprins din agrafa aurie. Avea ochii mari... prea mari. Inima mi-a luat-o și mai tare la goană. S-a întins spre mine, șoptind: „Și Perseu a salvat-o pe Andromeda de la moarte. Aires a fost Perseu al nostru. Curând, vom fi cu el."

O frică în stare pură – una înnebunitoare, de film de groază, cu fierăstraie cu lanț – mi-a inundat întregul trup cu adrenalină.

— Nu! Am urlat, repezindu-mi mâinile în față, ca s-o împiedic să mă atingă.

— Echo! Deschide ochii! A strigat doamna Collins și răsuflarea ei caldă mi-a atins fața.

Fiecare centimetru din mine tremura; am întins mâinile, vrând să mă echilibrez, dar doamna Collins m-a prins în brațe. Am clipit iute, scuturând din cap. Nu se putea să se întâmple asta din nou. Nu-mi aminteam să mă fi ridicat de pe scaun. Câteva dintre teancurile de dosare îngrămădite pe marginea biroului ei erau acum împrăștiate pe podea. Am înghițit repede de câteva ori ca să-mi alung uscăciunea gurii și să-mi calmez nervii.

— Mă scuzați, am zis.

Doamna Collins mi-a îndepărtat părul căzut peste față, cu o expresie în care se amestecau încântarea și compasiunea. Dac-ar fi avut coadă, sigur și-ar fi fluturat-o.

— N-ai pentru ce să te scuzi. Ți-ai amintit ceva, nu?

Nu știu. Așa să fi fost? M-am ținut mai strâns de brațele doamnei Collins.

— Ea îmi spunea povestea Andromedei și-a lui Perseu.

Doamna Collins a inspirat adânc, a clătinat aprobator din cap și

m-a ajutat să mă las pe podea, alături de dosarele răsturnate.

— Da. Așa a fost.

Căldura care mă copleșise mai devreme s-a risipit, lăsând în loc o senzație de frig și o piele de găină lipicioasă de transpirație rece și un dârdâit necontrolat. Înainte să se întoarcă la biroul ei, doamna Collins mi-a întins o sticlă nedesfăcută de Coca-cola dietetică.

— Bea. Cafeina o să te ajute. Cred că ne ajunge pentru azi. Mai bine zis, cred că, probabil, ar trebui să te duci acasă. Dar, desigur, alegerea îți aparține.

Am fixat sticla cu privirea, nefiind sigură că aș avea suficientă putere să-i desfac capacul.

— De ce îmi spunea povești? Și de ce zicea c-o să fim curând cu Aires? Ce, uitase că el a murit?

Doamna Collins s-a lăsat pe vine în fața mea.

— Încetează. Ai realizat un imens progres și acum ai nevoie să-ți odihnești mintea și emoțiile. Echo?

A așteptat până când a văzut că-i acord întreaga atenție.

— Tu nu ți-ai pierdut mințile.

Am inspirat brusc. Nu mi le pierdusem. Îmi amintisem ceva și nu-mi pierdusem mințile. Speranța a început să crească înăuntrul meu. Dacă era posibil? Dacă reușeam să-mi amintesc și să rămân întreagă?

— Și acum, spune-mi, acasă, sau la școală?

Coca-cola dietetică îmi tremura în mână.

— Nu sunt sigură c-aș fi în stare de școală.

Mi-a adresat un zâmbet blând.

— Foarte bine. Te deranjează dacă ies un pic, să-i sun pe tatăl tău și pe Ashley, ca să le spun ce s-a întâmplat și că te duci acasă?

— Deloc.

— Apropo, a adăugat, sunt mândră de tine.

Și doamna Collins a ieșit, închizând ușa după ea. Slavă Domnului. Ultimul lucru de care aș fi avut nevoie ar fi fost să mă vadă cineva din secretariat stând pe podea și tremurând ca o frunză, înconjurată de o droaie de dosare. Dosare. Dosare!

Am examinat podeaua și, în câteva secunde, l-am depistat pe-al lui Noah, dar al meu zăcea acolo, pe biroul ei... deschis. Erau acolo: toate momentele, toate secretele, toate răspunsurile. Mai întâi,

Noah. Dar ochii îmi tot fugeau spre dosarul meu. Nevoia de a-mi umple gaura aceea neagră mă apăsa cu putere. Însă Noah avea nevoie de lucruri mărunte… de informații rapide… nume de familie, adresă, numere de telefon, plus că… urlasem la el. Da. El mai întâi, iar eu, pe urmă.

Târându-mă de-a bușilea, am înșfăcat dosarul și am cercetat la repezeală paginile, căutând orice urmă a numelor Jacob și Tyler. Pe prima filă… nimic. A doua filă… nimic. A treia, a patra, a cincea. Din nou, privirea mi s-a abătut spre dosarul meu. Dumnezeule, intram în criză de timp. A șasea filă, a șaptea, a opta. Pe a noua: Tyler și Jacob Hutchins. Plasați sub tutelă de autoritatea statului Kentucky, după moartea părinților lor. În prezent, locuiesc cu Carrie și Joe…

Auzind țăcănitul ușii deschizându-se, am azvârlit dosarul pe podea.

— Echo, te simți bine?

M-am lăsat înapoi pe genunchi.

— Am încercat să mă ridic, dar am amețit un pic.

Și am clipit de trei ori la rând.

S-a repezit spre mine, cu o voce devastată de îngrijorare.

— Îmi pare foarte rău. Ce Dumnezeu, sunt chiar cea mai nepricepută terapeută de pe planetă? Să te las așa, aici, leșinată… Tatăl tău sigur ar fi cerut să mi se retragă licența.

Doamna Collins m-a ajutat să mă pun pe picioare.

— Hai să te duc la infirmerie și să stai un pic întinsă acolo. Patul ar trebui să-ți fie mai confortabil decât podeaua.

— Noah!

Prima dată când l-am strigat nu m-a luat în seamă. Infirmiera îmi dăduse, în sfârșit, drumul, când mai erau doar zece minute din pauza de prânz. Iar când intrasem în sala autoservirii, el, Isaiah și Beth, tocmai își aruncau resturile la gunoi și plecau.

Poate că la cantină nu m-o fi auzit, dar știu sigur că m-a auzit când l-am strigat pe coridor. Abia am mai avut energia necesară ca să alerg după el, în timp ce se îndreptau tustrei spre vestiarul aflat cu un etaj mai jos. Ținându-mă de balustradă, m-am târât în jos pe trepte.

— Noah, te rog…

Și-au văzut mai departe de drum, dar el a aruncat rapid o privire

peste umăr, după care a încremenit pe loc. Și-a lăsat ghiozdanul să cadă și a făcut calea întoarsă spre mine, prinzându-mă exact când mă împiedicam pe ultima treaptă.

— Ce-ai pățit? Arăți ca naiba!

Arătam ca o meduză în comă. Picioarele mi-au cedat sub mine și Noah m-a ajutat să mă așez pe jos. S-a așezat și el lângă mine, mângâindu-mi fața cu mâna lui puternică.

— Să știi că mă sperii de moarte! Mi-a zis.

— Peterson. Tutorii lui Tyler și Jacob sunt Carrie și Joe Peterson. Scuză-mă. Doamna Collins a intrat la loc înainte să pot obține și alte informații.

Mi-am rezemat fața încinsă de peretele rece din BEA. Of... cât era de bine!

— N-ai pentru ce să te scuzi. Îmi vine să te sărut chiar acum!

Și, judecând după expresia din ochii lui ciocolatii, vorbea serios.

— Mai bine, nu. Cred că-mi cam vine să vomit.

Îmi plăcea la nebunie felul în care i se arcuiau buzele în sus: în parte, zâmbet viclean, în parte, bărbat misterios.

— Noah, l-a strigat Isaiah. El și Beth îl așteptau la capătul celălalt al coridorului.

Mâna i-a căzut de pe fața mea și am inspirat aer. Acum nu mai eram prieteni. De ce mă durea inima din cauza asta?

— Du-te. Sunt bine.

— Vin imediat, le-a strigat el celorlalți, fără să-și dezlipească nici măcar pentru o clipă privirea de pe mine. Atunci, înseamnă că ai ajuns și la dosarul tău?

— N-am ajuns nici să-l deschid. L-am luat pe-al tău mai întâi.

Noah și-a trecut o mână peste față.

— De ce? De ce l-ai citit mai întâi pe-al meu?

— Era mai aproape.

Pentru că simțeam nevoia să fac asta... pentru el.

— În plus, am avut o frântură de amintire din seara aia. Nu mare lucru, dar suficient cât să mă înfricoșeze în ultimul hal.

Și să-mi alimenteze suplimentar coșmarurile pentru câteva săptămâni de-acum încolo. Cine are nevoie de mai mult de trei ore de somn pe noapte? Eu, nu.

S-a auzit soneria, vestind sfârșitul pauzei de prânz. Noah s-a

ridicat și m-a ajutat să mă pun și eu pe picioare.

— Haide, te conduc eu până în clasă.

M-am ținut de mâna lui caldă doar pentru că așa am vrut.

— Eu o să plec spre casă. Mintea mi-e un pic cam prăjită acum. Doamna Collins a sunat-o pe Ashley, ca să-i spună că am plecat și ea probabil face ca trenul dacă nu apar cât de curând. N-am știut c-o să fiu nevoită să fug după tine cât lungimea unui teren de fotbal.

Mi-a strâns ușurel mâna.

— Mda. Scuză-mă. Am fost... un bou.

Bine că recunoștea, măcar. I-am dat drumul și am deschis ușa laterală.

— Nu-i nimic. Să-mi povestești luni ce-am pierdut la ore.

— Ai grijă să vorbești despre mine. Vreau ca frații tăi să știe cine sunt, când or să vină să stea cu tine, mi-a zis Beth, pierzându-se într-un nor când aburul a început să șuiere și să se înalțe dinspre fierul de călcat. Îl tot plimba, meticuloasă, peste mânecile cămășii mele cu guler subțire și nasturi până la gât.

— O să am, am promis, continuând să lustruiesc perechea de ghete negre pe care o găsisem la Goodwill. Îmi veneau, dar erau zgâriate ca naiba.

Isaiah s-a prăvălit în zbor pe treptele subsolului, a înhățat o gheată și o cârpă și mi s-a alăturat pe canapea.

— De ce mai faci chestia asta, omule? Doar sunt frații tăi. Îi doare-n paișpe dacă te arăți într-o pereche de blugi sfâșiați și un tricou vechi.

— Nu e pentru ei. E pentru asistenta mea socială și pentru perechea aia de fandosiți. Tot ce fac și ce spun se judecă. Și am nevoie ca ei să vadă în mine un cetățean onorabil.

Să aibă încredere că sunt în stare să îngrijesc cele mai importante două persoane din viața mea.

— Și... a continuat Isaiah, schimbând o privire cu Beth. Care-i faza între tine și Echo?

Fierul de călcat a gâlgâit în clipa în care Beth l-a așezat pe scândură. A inspectat cămașa, căutând eventualele cute scăpate, după care mi-a înmânat-o.

— Cum a rămas cu „numai interesul”? Știi tu, mâinile și sentimentele, la distanță de Echo.

Mi-am strecurat cămașa pe mine. Căldura fierului mi-a mai alinat încordarea din ceafă.

— Tot așa a rămas ideea.

Beth s-a trântit lângă Isaiah, lăsându-și umărul pe el.

— Și-atunci, ieri ce naiba a mai fost?

Îmi venea greu să accept o astfel de sâcâială din partea regelui și a reginei tăgăduirii. Isaiah și Beth viețuiau într-o lume bizară, în care sentimentele rămâneau nespuse, dar, cu toate acestea, gravitau împreună, ca un cuplu. Instinctul îmi spunea că într-o zi o să-i găsesc goi în pat.

— Echo a reușit să arunce un ochi prin dosarul meu și a găsit numele de familie al tutorilor fraților mei. Poate că n-oi fi eu în stare să-i ofer o relație, dar prietenia nu pot s-o refuz. Numai o prietenă adevărată s-ar fi putut expune așa.

— Sau o fată căreia i s-a pus pata pe tine, a bombănit Beth.

Mi-am tras ghetele în picioare și le-am legat șireturile. Să fi avut oare dreptul la mai mult de o încercare? Experiența trecutului îmi spunea că nu, dar se mai petrecuseră miracole de când îmi pătrunsese Echo în viață.

— Voi ce-ați face dac-aș aduce-o pe Echo pe-aici?

Beth a scos un mormăit dezgustat.

— Eu aș cumpăra ceva clei, pentru când te-o lăsa numai țăndări. Uite câte ai făcut pentru fata asta și ea unde o să fie diseară? La bal, cu Craiul Luke, nu cu tine.

Imaginea maimuțoiului ăluia ținând-o de braț mi-a făcut sângele să scuipe lavă. M-am străduit să-mi las sentimentele deoparte. Singura mea grijă erau frații mei și, dacă nu-mi mișcăm fundul mai repede, aveam să întârzii.

— Ne vedem diseară, le-am zis.

— Spune-le că mătușica Beth îi iubește, a urlat Beth după mine.

Am trecut pe lângă Dale și Shirley, care și-au văzut de prânzul lor fără ca vreunul să ia act de prezența mea. Când s-or muta Tyler și Jacob cu mine, viața n-o să arate niciodată așa. O să stăm naibii tot timpul de vorbă. O să știu tot ce se petrece în viețile lor. Ajungând afară, aerul de februarie mi-a pișcat fața proaspăt bărbierită.

— Hei, m-a strigat Isaiah dinspre casă. Venise după mine. S-a tras ușor de cercel înainte de a continua să vorbească. Uite ce e, frate, eu

înțeleg. Noi nu ne atașăm de nimeni. Ne bazăm pe ceva, sau pe cineva și sistemul ni le smulge când îi vine cheful. Dar Echo nu e sistemul, frate. E o fată care arăta ca naiba ieri și care a fugit după tine când am hotărât cu toții să faci pe nebunul în loc să-i fii prieten.

Mi-am trecut o mână prin păr, după care mi l-am scuturat la loc peste ochi.

— Beth are dreptate, am zis.

— Beth n-are cum să vadă limpede situația asta. Să nu dea naiba să-i spui vreodată ce ți-am zis acum, că-ți rup curul. Luke a dat-o în bară cu ea înainte de anul al doilea. Ea chiar credea sincer că nesimțitul ăla o iubește. Era virgină, frate. El n-a sunat-o, nu i-a dat vreun mesaj, nimic. Noi doi suntem poame rele, așa o fi, dar măcar suntem pe față. Fetele nu se așteaptă la alintări sau la telefoane de la noi.

Dacă până acum n-am avut motive ca să-l iau la șuturi pe Luke, deși o făcusem, acum aveam unul temeinic. Beth era sora mea, chiar dacă n-aveam același sânge.

— Și asta ce legătură are cu Echo?

— Javrele astea populare în școală... Beth le echivalează cu sistemul. Asistenții sociali și judecătorii ne fac nouă viața un iad. Luke și Grace... ei sunt iadul pentru ea. Echo și Luke ajunseseră deja legendari când eu și cu Beth eram doar boboci. Beth crede cu toată sinceritatea că Echo e exact la fel ca Luke.

— Dar nu e așa, am zis, suindu-mă în mașină. Nevoia de a o apăra pe Echo împotriva oricărui atac îmi zguduia organismul. Numai că atitudinea înfrântă a maxilarelor lui Isaiah îmi dădea de înțeles că deja încercase să meargă pe drumul acesta cu Beth. S-a întors să se ducă spre casă, dar s-a oprit.

— Știi ceva, arăți de parcă ai vrea să te duci la bal, frate, mi-a zis.

I-am făcut semn să se care și am pornit în marșarier pe alee.

Spre surprinderea mea, doamna Collins stătea la masa din camera pentru vizite, purtând o rochie neagră cu paiete care-i venea până la genunchi. Detestam și să fiu pe același continent cu femeia asta, dar azi? Nu-mi păsa. Peste cinci minute, aveam să-mi văd frații.

— Sal’tare, doamnă Collins.

Mi-a răspuns râzând copios.

— Mă simt onorată. Credeam că n-o să-mi acorzi niciodată

privilegiul caracteristicului tău „sal’tare”.

— Poate că n-ați mai fost niciodată la chestii din astea, dar nu sunt chiar atât de protocolare. Să vă arăt ceva.

Mi-am desfăcut geanta și am scos din ea o cutie.

— Îmi plăcea la nebunie jocul ăsta când eram puști. Jucam cu tata partide după partide!

Eu mereu alegeam negrele şi el mă lăsa să-mi aşez primul jetonul rotund. Cine punea patru în linie câştiga. Eu câştigam mult mai des decât tata.

— Mersi pentru pont. După asta, eu mă duc la bal. Vei fi partenerul vreunei norocoase domnișoare?

Doamna Collins avea obiceiul ăsta, să ia o înfățișare nevinovată, ca de cățeluș, în timp ce-mi punea o întrebare care m-ar putea mușca de cur dac-aş da răspunsul greșit.

— ’Pare rău. Balul nu-i pentru mine.

— Hmm, păcat, a replicat ea, bătând darabana cu degetele pe masă. Ce s-a întâmplat cu fata căreia i-ai împrumutat geaca luna trecută?

Fir-ar să fie, mă cam băgasem aiurea cu chestia asta. Am fixat ușa cu privirea, rugându-mă să dea năvală frații mei și să mă salveze.

— Are alt partener.

— Ea pierde.

Mi-am împreunat palmele între genunchi. Tăcerea stânjenitoare care se prelungea între mine și doamna Collins a trecut la un al naibii de cu totul alt nivel. Până acum, piciorul lui Echo ar fi săpat o groapă până-n China. Echo, fata care mi se întipărise în creier.

Secundarul ceasului de deasupra ușii ticăia cu zgomot. Unde-or fi frații mei?

— De ce sunteți aici?

A zâmbit și, în același timp, a ridicat din sprâncene.

— Am mai vorbit despre asta, Noah. În calitate de asistent social medical al tău, sunt implicată în toate aspectele vieții tale. Ceea ce-i cuprinde și pe frații tăi.

— Noah!

Țipătul lui Jacob, venind dinspre hol, mi-a străpuns inima. Am sărit în picioare, cu gândul să mă duc după el, dar doamna Collins mi-a blocat trecerea.

— Nu, mi-a zis, apăsându-și degetele manichiurate pe pieptul meu. Ai încredere în mine, n-a pățit nimic.

Fiind cu vreo treizeci de centimetri buni mai înalt, m-am aplecat ostentativ deasupra capului ei.

— În eventualitatea în care nu v-ați prins, n-am încredere în dumneavoastră. Și acum, dați-vă la o parte din drumul meu, până nu vă dau eu.

Spre marele meu şoc, nu şi-a luat mâna.

— A avut un turneu de baschet azi-dimineață și a adormit pe drumul încoace. Joe l-a întins pe o canapea într-o altă cameră, ca să-l lase să doarmă. Jacob nu prea doarme bine și Carrie și Joe n-au avut inima să-l trezească. Îți promit c-o să-ți ai cele două ore.

Am aruncat o privire spre ușă, apoi din nou spre doamna Collins.

— Aveți treizeci de secunde ca să-mi explicați, după care dau buzna pe lângă dumneavoastră și afară pe ușă.

A tras adânc aer în piept, consumându-mi timpul.

— Una…

— Cât de bine crezi că poate să doarmă un copil, dacă a suferit o experiență traumatică?

Cuvintele ei m-au făcut să mă opresc brusc și problemele lui Echo mi-au năvălit în prim-planul minții.

— Ce vreți să spuneți, că are coșmaruri?

— Nu spun asta, dar cunosc un copil care are așa ceva și-ți spun că în trei ani copilul acela n-a dormit niciodată o noapte întreagă.

Am închis ochii. Prea multe lucruri erau nelalocul lor în tabloul acesta.

— Mie de ce nu mi s-a spus niciodată?

— Pentru că e o informație confidențială. În plus, Jacob vrea ca tu să-l vezi așa cum te vede el pe tine: ca pe un om puternic, ca pe un erou.

Ultima parte a afirmației ei mi-a dat creierul peste cap, dar nu puteam să mă concentrez asupra ei, mai ales atunci când Jacob avea nevoie de mine.

— Confidențială? Am repetat. Am deschis ochii și singura culoare pe care am văzut-o în cameră era roșul. Doar sunt fratele lui!

M-a sfredelit cu privirea.

— Corect. Ești fratele mai mare al lui Jacob, nu tutorele lui. Știi că

informațiile confidențiale nu-ți sunt permise.

Așa era. Îmi pierdusem toate drepturile referitoare la frații mei din momentul în care pumnul îmi intrase în contact cu falca primului meu tutore.

— Noah!

Țipătul lui înfiorător a răsunat prin cameră. Naiba să le ia pe toate.

— Te rog, lasă-i pe Carrie și pe Joe să se descurce cu asta, a stăruit doamna Collins, dar eu m-am repezit pe lângă ea și am ieșit din cameră. Keesha era pe hol, ținându-l pe Tyler. Cu Tyler ce pretext mai aveau, să-l țină departe de mine? Dar de asta aveam să mă ocup mai târziu.

— Mișcă-ți fundu' înapoi în camera aia, băiete. Carrie și Joe au situația sub control, mi-a zis Keesha.

Am ignorat-o în totalitate și am trecut pe lângă ea, punându-i mâna pentru un scurt moment pe creștetul capului lui Tyler. Țipete înfundate ieșeau din camera vecină cu cea din care ieșisem. Am împins ușa de perete și am dat peste Carrie și Joe, așezați pe covor lângă Jacob, care se zbătea necontrolat. Joe a făcut ochii mari când m-a văzut intrând în cameră.

— Ce cauți aici?

Jacob avea obrajii și tricoul de la baschet leoarcă de lacrimi. Era roșu la față și-și ținea mâinile strânse la piept, bălmăjind ceva incoerent.

Am îngenuncheat lângă Carrie, la câțiva centimetri de fratele meu. Ea m-a apucat de încheietură când am întins mâna spre el.

— Dacă-l atingi, doar îi înrăutățești starea.

Mi-am smuls mâna dintr-a ei și i-am pus-o pe cap lui Jacob, imitând felul în care obișnuia mama să mă mângâie pe mine.

— J-bird, sunt eu, Noah. Poți să te trezești, dacă te rog eu, amice?

Zguduindu-se din tot trupul, Jacob a scos un geamăt:

— Noah...

— Tu nu înțelegi, el nu e treaz. Nu știe că ești aici, în realitate, mi-a zis femeia, ștergându-și ochii. Știm noi ce trebuie să facem. Noi suntem cei care au grijă de el. Nu tu.

— Da și se pare că vă descurcați formidabil, am ripostat. Ați mai prins vreun peștișor de aur în ultima vreme?

Mi-am ridicat fratele în brațe și m-am așezat pe canapea cu el în poală. I-am cântat la ureche cântecul preferat al mamei. Am continuat să i-l șoptesc, până când lacrimile și convulsiile lui Jacob au început să se rărească treptat. În cele din urmă, a deschis ochii, mai degrabă conștient, decât derutat.

— Noah?

— Salut, frățioare.

Tyler m-a desenat pe timpul vizitei. Desene peste desene, o grămadă de desene. Mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat înainte să plece, dar tot n-a scos o vorbă. Jacob a stat în poala mea, în timp ce am jucat pe puțin o sută de partide. Când ne-a anunțat Keesha că a expirat timpul, m-am simțit de parcă mi-ar fi smuls cineva inima din piept, ar fi tăiat-o în bucățele și ar fi turnat alcool peste ea. Jacob și-a încleștat atât de strâns brațele pe după gâtul meu, încât mi-a comprimat căile respiratorii.

— Mi-e frică, Noah, mi-a șoptit el.

— Jacob, e vremea... a început Carrie.

Doamna Collins i-a făcut un „șșt”, iar pe mine m-a îndemnat, cu un gest, să continui. Am făcut ochii mari și l-am strâns și eu un pic mai tare. Fir-ar să fie! Ce gen de întrebări îmi punea mie doamna Collins?

— De ce anume ți-e frică?

— Dac-o să mai fie un alt foc? Tu n-o să mai fii acolo, ca să mă salvezi.

— Eu o să te salvez mereu, i-am zis. Pentru că așa și era. Eram în stare să mut munții din loc. M-aș fi dus de bunăvoie în infern și-aș fi rămas acolo. Aș fi dat orice și totul, pentru el.

S-a smiorcăit și a început să tremure din tot corpul. Cu gesturi absente, îl mângâiam într-una pe spate.

— Stai liniștit, frățioare.

— Dar dac-o să mai fie un foc...

Doamna Collins mi-a arătat spre Jacob și apoi spre Carrie și spre penibilul ei soț, dându-mi clar de înțeles ce voia. Dar eu mai degrabă m-aș fi întors la vreunul dintre foștii mei tutori, decât să-i spun lui să aibă încredere în idioții ăștia.

— N-o să mai fie un alt foc.

Doamna Collins și-a ridicat brațele, exasperată, clătinând din cap.

Iar el mi-a șoptit la ureche:

— De unde știi?

L-am sărutat pe obraz și i-am răspuns, tot în șoaptă:

— Știu.

Și, cu o voce abia auzită, Jacob mi-a zis:

— Te rog, nu spune nimănui.

— Niciodată.

— Să nu spui nimănui ce, noah?

Doamna Collins se privea concentrată în oglinda-geam despărțitoare, aranjându-și părul.

— Poftim? Am întrebat, îmbrăcându-mi geaca și adunând desenele lui Tyler.

— Jacob ți-a șoptit să nu spui nimănui și tu ai fost de acord, mi-a zis ea, după care s-a întors spre mine și mi-a zâmbit. Știu să citesc pe buze.

Normal că știe. Ce pana mea nu știe ea? A, da, să conducă.

— Sigur ați citit greșit.

— Ba nu, a replicat ea, îndreptându-și rochia. Cum ți se pare rochia asta, e prea de tot? N-am mai supravegheat niciodată vreun bal. Nu că ar mai conta, doar n-o să mai am timp să mă schimb. Și păstrarea secretelor n-o să-i fie de ajutor fratelui tău.

Ce naiba? Femeia asta chiar era incapabilă să aibă un fir coerent al gândirii? Rochii, supravegherea balurilor, frații mei?

Dă-le în mă-sa de impresii favorabile. Aici călca pe un teritoriu de care voiam s-o știu la mare distanță.

— Nu știți nimic despre mine și despre frații mei, așa că v-aș propune să rămâneți deoparte.

— E un fel de a trăi extrem de dificil. Să nu ai încredere în nimeni, mi-a zis ea, pe acel enervant ton de sunt-mai-în-vârstă-catine-și-știu-mai-bine. Aici nu e un meci între tine și frații tăi contra restului lumii. Nu te-ai săturat să fii nefericit? Nu vrei să știi cum e să te bucuri din nou de viață?

Ba da, dar lumea nu funcționa așa... nu și pentru mine.

A ridicat unul dintre desenele pe care i le făcuse Tyler.

— N-o să-ți găsești fericirea, până când n-o să înveți să ai încredere. Și, dacă tot trebuie să începi de undeva, de ce n-ai începe cu mine?

Aveam un milion de motive ca să-i răspund de ce nu... cu ea.

Mi-am tras de mănuși pentru, poate, a milioana oară pe seara asta.

Când Luke a venit cu ideea să mergem cu Lila, Grace, Natalie, câteva alte fete și toți partenerii lor, într-o plimbare cu limuzina, am zis să profit de ocazie. Am făcut greşeala să mă gândesc că asta ar putea împiedica mâinile rătăcitoare ale lui Luke să-mi atingă corpul.

Se pare că nu.

Limuzina se pregătea să se oprească în fața sălii de sport a şcolii. Mâna lui Luke mi-a atins pieptul într-o parte și buzele lui mi-au șoptit la ureche:

— Ești foarte apetisantă, Echo!

M-am tras mai departe de el și de răsuflarea lui mirosind a bere și mi-am încordat privirea, ca să văd dacă a observat cineva felul nepotrivit în care mă atinsese.

— Încetează, i-am răspuns apoi, tot în șoaptă. Ne vede lumea.

A dat pe gât ce-i mai rămăsese din bere și s-a înghesuit iar în mine.

— Spune-mi c-o să fie astă-seară. Ai mei sunt plecați până mâine după-amiază și tatăl tău mi-a zis că n-ai oră limită pentru întoarcere. Avem toată noaptea la dispoziție.

Și mâna i-a coborât spre posteriorul meu.

Grozav: era evident că tata voia ca eu să-mi încep viața sexuală. L-am pocnit pe Luke peste mână.

— Mi-ai zis c-o să-mi lași timp de gândire.

— Ai avut timp de gândire berechet. Haide, eșșști atât de frumoasssă!

Minunat, deja i se împleticea limba și nici măcar nu ajunseserăm la primul dans.

Limuzina s-a oprit și Stephen a deschis portiera.

— Domnişoarele mai întâi, a zis, făcându-i semn Lilei să coboare, însă eu am țâşnit prima jos din limuzină, de parcă mi-ar fi luat foc hainele.

Lila m-a urmat. Și în răsuflarea ei se simțea izul berii.

— Te simți bine?

— Perfect, am mințit eu. Luke își marcase teritoriul de-a lungul ultimelor câteva săptămâni precum câinii care fac pipi pe hidranții

pentru incendiu (ținându-mă de mână, petrecându-și brațul pe după mine, stând lângă mine la prânz) și mă făcuse, din nou, acceptabilă pentru societate. Pentru Lila, Grace și Natalie, viața revenise, în sfârșit, la normal.

Pentru mine, însă, „normalitatea” părea mai rea. Sigur, acum lumea vorbea cu mine, însă umblatul cu Luke și revenirea lui Grace ca prietenă declarată public nu făceau să înceteze nici privirile holbate, nici șușotelile. Rana aia mare și deschisă din interiorul meu nu se vindecase așa cum m-aş fi așteptat. În realitate, gaura se făcuse mai largă și mai adâncă.

— Ba nu ești bine, a zis Lila, oprindu-se în clipa în care Grace ne-a cuprins pe amândouă în brațe.

— Îmi place la nebunie! A strigat Grace, sărutându-ne pe obraz, întâi pe mine, apoi pe Lila. Suntem ca înainte!

Luke mi-a oferit brațul. I l-am acceptat și m-am lăsat condusă de el în sala de bal. Comitetul de organizare încercase să transforme sala de sport într-o insulă paradisiacă. Trei palmieri sclipitori și un fundal de studio foto înfățișând oceanul nu puteau să ascundă panourile de baschet și gradenele, nici să mascheze duhoarea de ciorapi murdari venită dinspre vestiarul băieților.

Luke dansa numai pe piesele lente, la cele mai ritmate lăsându-mă cu Lila, Grace și Natalie. Și, în timp ce noi dansam, el se tot ducea în vestiarul băieților, cu prietenii. Din nefericire, de fiecare dată se întorcea tot mai pilit.

— Am auzit că toată lumea merge acasă la Luke după ce se termină balul, mi-a zis Grace, în timp ce ne trăgeam amândouă sufletul un pic la masa noastră. Și-a lăsat capul pe umărul meu și mi-am simțit o parte din inimă ceva mai ușoară. Eram nespus de bucuroasă că Grace îmi redevenise prietenă în public.

— Mi-a pomenit și mie, am răspuns.

Împreună cu ideea că aș face bine să mă strecor în vestiarul băieților cu el și să beau ceva, ca să mă mai destind.

I-am urmărit cu privirea pe Lila și pe Stephen frecându-se, mă scuzați, dansând, pe podeaua din lemn de esență tare. Balurile școlii erau excepția de la regula interzicerii manifestărilor publice ale afecțiunii.

— Ești gata? M-a întrebat Grace.

— Hai să mai stăm un cântec și pe urmă o să fiu din nou gata pentru dans. Pantofii ăștia cu toc mi-au strivit degetele.

Circulația mi-a revenit la normal în picioarele îndurerate încă din clipa în care i-am descălțat. Mi-am rotit privirea prin penumbra din sală și l-am zărit pe Luke, râzând cu câțiva băieți din echipa de baschet.

— Probabil c-o să trebuiască să dansez cu Luke, am zis.

Grace a izbucnit în râs.

— Nu, prostuțo. Te-am întrebat dacă ești gata pentru noaptea asta. L-am auzit pe Luke când ți-a zis s-o faceți.

Tot sângele și energia mi s-au scurs în picioare, ieșindu-mi din corp și prelingându-se pe podea. Cearcănele întunecate de sub ochi, pe care cu multe strădanii mi le ascunsesem sub stratul de machiaj, îmi atârnau acum mai grele. M-am frecat la ochi, sperând că-mi voi reda energia. Nu. Nu eram gata.

— Salut, frumusețe.

Luke mă privea cu acel zâmbet larg și într-o rână pe care-l arbora numai când era beat. Grace m-a bătut cu palma pe genunchi și și-a luat tălpășița, lăsându-mă singură cu Luke. Nu numai că nu eram gata, dar trebuia să-l mai și informez de asta. Seara devenise cât se poate de nașpa. Mi-am lipit cu de-a sila un zâmbet pe față și m-am ridicat.

— Putem să stăm de vorbă?

Mâna lui, transpirată de la Dumnezeu știe ce, mi-a atins obrazul.

— Sigur. Într-o clipă. Mă duc să mai beau ceva.

Ochii au început să-i strălucească, de parcă ar fi descoperit leacul cancerului.

— Vrei să vii? Mai devreme le-am strecurat pe Lila și pe Natalie.

— Nu.

Cea de-a treia piesă lentă a serii a început să se deruleze. Grace îmi făcea semne cu mâna, cu ochii plini de disperare. Ținând să-mi aducă aminte că nu trebuie s-o dau în bară.

— Dansează cu mine, Luke. Pe urmă, o să facem o plimbare împreună și-o să avem o discuție, bine?

O discuție ca lumea. Una dintre acelea în care îi spune fiecare celuilalt ce simte în realitate. Una dintre acele înnebunitoare discuții în care afli despre celălalt un lucru atât de crud și de real, încât nu te

poți împiedica să te îndrăgostești.

Eu aș putea să-i spun că nu mă simt pregătită pentru sex, iar Luke să-mi răspundă că n-are nimic împotrivă. Să-mi spună că mă iubește atât de mult, încât m-ar aștepta o veșnicie, după care să-mi mărturisească un lucru pe care nu i l-a mai spus niciodată altcuiva. Eu i-aș putea destăinui cât de frică mi-a fost că nu voi ști niciodată ce mi s-a întâmplat, dar că mă înfricoșa și mai mult gândul că aș putea afla adevărul. El mi-ar zice că nu-i pasă de cicatricele mele și că pot să le arăt întregii lumi, că el tot mi-ar sta alături. Și atunci? Eu m-aș îndrăgosti de el și, dintr-odată, m-aș simți dispusă „s-o facem".

Ca și cu Noah. Am trântit ușa care se deschidea spre acel gând.

Atingându-i fața, mi-am lăsat degetele înmănușate să-i traseze contururile maxilarului, o mișcare adorată de el. Buzele i-au zvâcnit în sus.

— Vezi, frumusețe, ți-am spus eu c-o să ne regăsim unul pe celălalt.

Și am putea... eventual.

— Mda.

M-a luat de mână și a început să mă tragă spre ringul de dans. Asta era. Normalitatea. Un băiat care să mă iubească și să mă accepte. Sigur asta ar umple gaura neagră, căscată. Am aruncat o privire spre prietenele mele și am expediat zâmbetul meu autentic către Grace, Natalie și Lila.

Inima a început să-mi cânte de bucurie când le-am văzut fețele luminându-se ca focurile de artificii, știind că, pentru prima oară de secole, mă vedeau fericită.

Fericirea... atât de aproape era, că-i puteam simți gustul. Și, deodată, m-am oprit.

Picioarele mele, inima mea, fericirea mea, totul din mine s-a oprit. Trecuserăm de ringul de dans, ajungând pe coridorul care duce la sălile de baie.

— Unde te duci?

— Ți-am spus, la vestiar, mi-a răspuns Luke.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Cum a rămas cu dansul și apoi discuția?

— Mda, sigur, cum vrei. Mai târziu. Ajungem la fundul butoiului cu proviziile. Dacă nu mă duc imediat, îmi ratez șansa.

Din mai multe puncte de vedere decât și-ar putea imagina vreodată.

— Da, ți-o ratezi.

Mintea lui răvășită de mascul a receptat greșit mesajul. Luke m-a sărutat pe obraz.

— Știam eu c-o să mă înțelegi, mi-a zis. Și a plecat.

M-am rezemat de tocul ușii. Jumătate din mine, în penumbra sălii de sport. Cealaltă jumătate a mea, pe coridorul luminat.

Idioată. Fusesem o idioată. Am clipit de mai multe ori ca să-mi țin lacrimile în frâu și m-am cuprins singură în brațe. Inima ar fi trebuit să mă doară, dar nu mă durea. Din cauză că niciodată nu-mi investisem inima în această a doua șansă cu Luke. Turnasem în ea o cantitate considerabilă de speranță, dar niciodată nu-mi pusesem și inima la bătaie. Mă durea sufletul, de dezamăgire. Încercasem să recapăt normalitatea și eșuasem. Eu... un eșec.

Spre deosebire de ACT, partea asta a vieții mele nu puteam s-o susțin din nou și să-mi șterg rezultatul neplăcut. Nu era o pânză goală pe care să încep o nouă pictură, sau o coală pentru schițe, pe care să desenez de la zero. Mama dăduse greș cu mine și brațele mele erau garanția faptului că eu voi da totdeauna greș.

— Ți-am spus eu că meriți mai mult.

Inima mi s-a înălțat la auzul vocii aceleia profunde, pline de șiretenie.

— Noah?

Ca un hoț și-a făcut apariția lunecând dintre umbre, într-o cămașă albă încheiată până la gât, o cravată neagră slăbită până la al treilea nasture, blugi și bocanci negri de armată. Părul șaten închis îi cădea, neglijent, peste ochi.

— Echo, arăți...

Și-a lăsat privirea să rătăcească în jos, pe trupul meu și apoi să se ridice încet la loc. Un zâmbet viclean i s-a întins pe toată fața.

— Apetisantă, a încheiat.

Am izbucnit într-un râs zgomotos, făcându-i pe câțiva elevi din clasele mai mici, aflați în trecere, să caște gura. Dar, pentru prima oară după multă vreme, nu-mi păsa.

— Apetisantă, ca aripioarele de pui, sau apetisantă, ca un hamburger suculent?

Chicotelile lui m-au furnicat prin măruntaie. Noah s-a apropiat cu câțiva pași, invadându-mă în mod categoric spațiul personal.

— Apetisantă, ca de ce imbecil de iubit ai, că te lasă singură.

— Nu e iubitul meu.

Și nici n-o să fie vreodată.

— Bun. Pentru că tocmai voiam să te invit la dans.

Ca la un semnal, a început o nouă melodie lentă. Noah nu mi-a oferit brațul ca să mă conducă pe ring. În loc de așa ceva, chiar acolo, între intrarea în sala de sport și vestiare, m-a cuprins cu ambele brațe pe după talie și m-a tras spre el. Și, Dumnezeule, cât de bine îl simțeam… cald, solid… Mi-am strecurat brațele pe după gâtul lui, lăsându-mi degetele înmănușate să-i atingă ușor pielea.

— Credeam că nu te interesează balurile.

Noah mă ținea îndeajuns de aproape, cât să-i pot vedea ochii aceia ciocolatii.

— Nu mă interesează. Și, în după-amiaza asta, n-aveam nici cea mai mică intenție de a veni încoace, a adăugat, după care a înghițit în sec. Balul ăsta părea să fie al naibii de important pentru tine. Iar tu… tu ești importantă pentru mine.

S-a oprit din balans și și-a abătut privirea de la mine. Inima îmi bătea atât de zgomotos, încât el sigur o auzea, dacă nu cumva mi-o și simțea prin coaste.

— Echo, nu pot să-ți spun ce-o să se-ntâmple, pentru că nu știu. Eu nu sunt genul care să se țină de mână pe coridor, sau să stea la masa oricui altcuiva la prânz. Dar îți jur… pe frații mei… că nu vei fi niciodată o glumă pentru mine și că vei fi cu mult mai mult decât o fată pe bancheta din spate a mașinii mele.

Apropierea dintre trupul lui și al meu făcea ca exprimarea prin viu grai a miilor de emoții dezlănțuite înăuntrul meu să devină imposibilă. Degetele mi-au plutit în sus, de pe gât pe capul lui. L-am prins de păr și i-am călăuzit capul spre mine. Nu puteam să-i spun, dar puteam să-i arăt.

— Pleacă de lângă fata mea, Hutchins.

Cu mișcări iuți, ca de leu, Noah ne-a ghidat pe amândoi spre coridor și m-a plasat în spatele lui. Acum, stătea între mine și Luke.

— Ea nu e a ta.

Luke s-a înroșit la față și a strâns din pumni. Stephen, Chad și alți

câțiva tipi au ieșit, împleticindu-se, din vestiar. Râsetele lor s-au stins în clipa în care i-au observat pe Luke, pe Noah și, în cele din urmă, pe mine. Ce porcărie.

Ex-ul meu de acum m-a privit direct.

— Vino încoace, Echo.

— Trebuie să discutăm. În sala de sport, am zis.

Și să plecăm naibii de-acolo. Înapoi, unde bântuiau grămezi de profesori, ca să împiedice derularea unor astfel de scene. M-am retras tiptil către sala de sport, dar nici Noah, nici Luke, nu s-au clintit.

Stephen a înaintat, oprindu-se alături de Luke.

— Nu-i frumos să te dai la fata altuia.

Alo-o? Pe mine nu mă auzise nimeni? Să recapitulăm: era necesar să stau de vorbă cu Luke, așa că aveam să ne întoarcem cu toții în sala de sport, unde puteam să fim supravegheați de adulți. Mi-am înfășurat degetele peste mâna lui Noah și am tras ușurel.

— Noah!

Mi-a strâns ușor mâna, înainte să și-o retragă.

— Ce-ar fi să te duci înăuntru? Vin și eu imediat.

— Hm, nu. Nu și fără toți ceilalți.

Luke a făcut un pas de om beat spre Noah.

— Mda, du-te, Echo.

Așa ceva nu era posibil să se-ntâmple. Luke nu s-a oprit din înaintarea lui. Dimpotrivă, a prins viteză și s-a repezit în Noah. Amândoi s-au izbit de perete.

— Nu! Am strigat.

Luke i-a trântit lui Noah o lovitură în maxilar. Sângele a început să-i curgă din buză lui Noah, chiar în timp ce-i trimitea un pumn în burtă lui Luke, făcându-l să se îndepărteze.

— Fii serios, omule, i-a zis Noah, ștergându-și sângele de pe buză. Tu nu vrei să faci una ca asta.

— Te-am avertizat să stai la distanță de ea, a urlat Luke, repezindu-se din nou în Noah. Numai că, fiind pregătit de data asta, Noah l-a întâmpinat cu un pumn în abdomen și l-a trântit pe jos.

— Rămâi acolo, Manning, i-a șuierat el.

Luke s-a ridicat, clătinându-se și holbându-se la Noah. Am dat fuga spre ei. Chestia asta trebuia să înceteze. Numai că am ajuns un

pic cam prea târziu. Luke s-a avântat spre Noah în exact același moment în care mă strecuram eu între ei. Cimentul m-a izbit în stomac. Mi-am pierdut capacitatea de a respira, urmând un volum considerabil de durere.

— Echo! Au răsunat multiple urlete din diverse părți ale coridorului.

Stomacul mă durea mult prea tare ca să pot face vreo mişcare, să deschid ochii sau să vorbesc. O, Doamne. Absolut nici pic de aer nu-mi pătrundea în corp. Mi-am forțat gura să se deschidă și m-am străduit să absorb oxigen. Nț, nimic. Încă o dată... da. Nu mult, doar un pic, dar se numea aer... indiferent de cât de tare mă durea. Podeaua rece îmi atingea un obraz, iar părul meu mi-l atingea pe celălalt. Ce porcărie. Îmi luase o oră ca să-mi prind părul în agrafa aia. Dumnezeule mare, cred că mi-am rupt ceva, de exemplu, ficatul.

— Iisuse... Iisuse, am lovit-o, l-am auzit pe Luke bălmăjind din apropiere.

— Pleacă de lângă ea, jigodie, s-a răstit Noah. Degete calde mi-au atins fața, dându-mi părul deoparte. Echo? A zis el, coborându-și tonul. Ești bine?

Degetele acelea calde mi-au părăsit fața și apoi mi-au cuprins mâna. Mi-am concentrat întreaga energie în exercitarea unei presiuni asupra mâinii lui Noah. Mi-a răspuns aplicând și el o ușoară presiune.

— Am eu grijă de tine. Îți promit.

— Ce se-ntâmplă aici?

Am gemut, nu de durere, ci fiindcă recunoscusem persoana care pătrunsese pe coridor: doamna Collins.

— Echo? Echo!

Tocurile s-au apropiat, țăcănind cu rapiditate, de mine. O altă mână, mai rece și mai delicată, mi-a atins fața. M-am forțat să deschid ochii și am clipit ca să-mi alung dublurile imaginilor.

— Ești bine?

Nu.

— Da.

Făcând abstracție de țipetele tuturor mușchilor din corpul meu, mi-am ridicat capul de pe podea. Noah și-a strecurat mâinile sub spatele meu și m-a ajutat să mă ridic în șezut, învârtindu-se la câțiva

centimetri de mine.

Privirea blândă a doamnei Collins s-a înduioșat.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat din nou. Și-a plimbat privirea de-a lungul coridorului, evaluând situația. Curios lucru, prietenii lui Luke dispăruseră. Noah, îți curge sânge, a remarcat ea.

— Da, doamnă, a confirmat Noah, ștergându-se la gură.

— Tu ești Luke, corect?

Luke stătea la picioarele mele, cu ochii căscați.

— Da.

Doamna Collins a oftat adânc, clătinând din cap.

— N-o să-mi facă plăcere ce-o să aud, nu-i așa?

— Nț, a încuviințat Noah.

— M-am împiedicat, am zis eu.

Buzele doamnei Collins s-au comprimat într-o linie subțire.

— Și buza lui Noah?

— Păi și eu, la fel.

Și-a întors privirea spre Luke.

— Și vânătaia drăguță care ți se formează pe maxilar, de unde este?

Luke și-a frecat cu un gest absent maxilarul, însă fără să-și ia privirea de pe mine.

— Am fost implicat într-o încăierare astă-seară, mai devreme.

— Dar nu aici, corect?

— Nu, nu aici.

Doamna Collins a închis ochii și a oftat din nou. Tustrei ne-am ținut respirația, așteptându-i verdictul. În cele din urmă, i-a deschis la loc.

— Luke, ce-ar fi să te întorci la bal? Eu aș vrea să stau de vorbă cu Echo și cu Noah.

Luke a continuat să se holbeze, ca și cum ceva l-ar fi împiedicat, fizic, să-și ia ochii de pe mine. Mintea mea încețoșată începea să funcționeze. El nu se holba la fața mea, ci la brațe. Mănușa de pe brațul meu drept nu-mi mai proteja acum cicatricele de privirile lumii exterioare. Îmi atârna, moale, în jurul degetelor. Cu toate acestea, sub ochii mei, ea a lunecat brusc înapoi, în sus, pe braț. Noah a mai bombănit câteva cuvinte la adresa lui Luke, în timp ce-și plasa mâna peste mănușa pe care o potrivea.

— Echo, a zis Luke, iar eu m-am forțat să-l privesc. Te aștept, a adăugat el.

Privirea i s-a abătut din nou spre brațele mele, cu o clară expresie de dezgust. Și, cumva, a reușit să se întoarcă în sala de sport fără să se împleticească.

Doamna Collins s-a așezat pe podea lângă mine și și-a aruncat pantofii din picioare.

— Cred că voi fi nevoită să-mi dau rochia la curățătorie. Speram să evit asta. Am mania să-mi uit hainele pe-acolo, iar ei, până la urmă, ajung să le arunce.

A scos la iveală o batistuță din mica poșetă care-i atârna de încheietura mâinii.

— Ia, Noah. Nu e nevoie să umpli tot locul de sânge.

Noah s-a rezemat cu spatele de perete, trăgându-mă la pieptul lui, în spațiul dintre picioare. A luat batistuța de la doamna Collins, dar ținându-mă în continuare cu un braț protector. Prea epuizată ca să-mi mai pese de ce-ar putea să gândească doamna Collins, mi-am rezemat capul de pieptul lui.

— Așadar, Noah, Echo era fata cu geaca.

Aveam și o poreclă? Noah a chicotit.

— Mda.

— Echo, tatăl tău știe despre relația asta?

— M-ați crede dacă v-aș spune că nici eu nu știam despre ea?

Ochii ei râdeau.

— Da, mi-a răspuns, privindu-ne ca pe doi cobai într-un labirint. Trebuia să-mi fi dat seama că se va ajunge la asta, dar n-am reușit, a continuat ea. Ce mai puteri intuitive am! În orice caz, hai să vă duc pe voi doi la cabinetul medical. Asistenta a venit astă-seară, pentru eventualele cazuri de îmbolnăviri subite, sau accidente.

Noah m-a făcut să tresar, spunând „Nu” în același timp cu mine.

— N-am nimic, s-a justificat el.

— Nici eu, am adăugat. Adică, sunt bine.

— Dacă ziceți voi...

Doamna Collins și-a cules pantofii și s-a ridicat de pe podea.

— Aștept de la voi doi să vă mențineți conștiinciozitatea în ședințele de meditații. Am fost foarte mulțumită de rapoartele privind prezența și progresul la învățătură primite de la profesorii

tăi, Noah. Dar numai să văd o schimbare în sens negativ și-o să vă treziți cu mine între voi înainte să puteți zice terapie de grup. M-am exprimat clar?

Am bâiguit amândoi câte ceva, după care am urmărit-o cu privirea cum dispare în semiîntunericul sălii de sport.

Noah m-a împuns cu nasul în păr. Răsuflarea lui caldă mi-a trimis fiori pe șira spinării.

— Vreau adevărul, Echo. Te simți bine?

— Mda, n-am nimic, i-am răspuns în șoaptă, savurând senzația pe care mi-o dădea ușoara atingere a buzelor lui pe ceafă. Noah?

— Da?

Timbrul răgușit al vocii lui mă incendia toată. Detestam faptul că eram nevoită să pun capăt momentului, dar...

— Trebuie să stau de vorbă cu Luke.

L-am simțit încordindu-se, după care s-a ridicat, trăgându-mă după el.

— Ofertă cu valabilitate unică, Echo. Noi doi, dar cu condiția să renunți la maimuțoi. Te aștept afară. Ai douăzeci de minute.

Noah a plecat. Am rămas cu jumătate din păr desprins din agrafa de la mama, simțindu-mă dintr-odată singură. Am desfăcut clema, lăsându-mi și restul părului să-mi cadă pe umeri.

Când am intrat în sala de sport, abia dacă puteam să zăresc la câțiva pași în fața mea. Sclipitorul glob de discotecă genera singura lumină disponibilă.

Din fericire, m-au găsit prietenele mele.

— O, Doamne, Echo! Mi-a spus Stephen ce s-a întâmplat. Te simți bine? M-a întrebat Lila, prinzându-mă de braț. Pantofii mei i se bălăbăneau în mână. Natalie și Grace au încadrat-o, de-o parte și de cealaltă.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât. Oare ea îmi va ține partea? Cea mai bună prietenă a mea, încă de la grădiniță? Îmi ținuse partea și-așa de foarte multe ori. Dacă, din punctul ei de vedere aș alege un tip nepotrivit, oare aș distruge singura relație de care aveam absolută nevoie?

Grace mi-a împins deoparte câțiva cârlionți căzuți peste față. Pe Grace aș pierde-o. În mod sigur pe Grace! Dar chiar am fost prietene adevărate, în primul rând?

— Echo? M-a îmboldit Natalie. Ea se va lua după Lila. Mereu se ia după Lila.

— Trebuie să vorbesc ceva cu Lila, am zis. Iar când am văzut în privirile lor că Grace și Natalie se simțeau ofensate, am ticluit ceva la repezeală. Probleme legate de mama, le-am zis.

Grace și Natalie mi-au adresat zâmbete de încurajare și s-au întors să plece. Lăsau orice discuție privitoare la mama în seama Lilei.

Lila și-a proptit mâinile în șolduri.

— Eu nu-ți înghit pretextul cu maică-ta. Ai de gând s-o rupi cu Luke și vrei permisiunea mea.

— Nu sunt îndrăgostită de el și nici n-o să fiu. Pot să suport pierderea lui Luke. Pot să suport gândul că voi fi din nou respinsă de societate, dar pe tine n-aș suporta să te pierd.

— Te-ai îndrăgostit de Noah Hutchins?

Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, arăta deodată... serioasă.

Groaza și bucuria mă furnicau pe dinăuntru. Dacă-l alegeam pe Noah, era posibil ca Lila să creadă că am mers prea departe și, astfel, să distrug singura prietenie adevărată de care am avut vreodată parte. Dar simplul gând îndreptat spre numele lui Noah îmi făcea inima să tresalte. Și-mi aducea zâmbetul pe față. Și-mi dădea fiori, de cât de mult tânjeam după atingerile lui.

— Da, am răspuns. Lila m-a strâns în brațe.

— Aștept de la tine un raport cu privire la musculatura lui abdominală. Cu amănunte reale, nu aberații de telenovele.

— Și cum rămâne cu Grace și Natalie?

A oftat din greu, desprinzându-se de mine.

— Știi bine că Nat n-o să aibă nimic împotrivă. De Grace o să mă ocup eu, dar pentru asta aștept un desen cu abdominalii lui. În orice caz, mai sunt doar trei luni până la terminarea liceului.

— Echo? Am auzit vocea lui Luke, din spatele meu.

Lila m-a sărutat pe obraz, mi-a îndesat pantofii în mână și a plecat după Natalie și Grace.

— Luke, am răspuns, trăgându-mi de mănuși.

Își scosese sacoul și avea mânecile cămășii suflecate până mai sus de coate.

— Îmi pare rău că am dat peste tine. Te-am văzut, dar n-am mai

putut să mă opresc.

— Nu-i nimic, am zis, mutându-mi greutatea de pe un picior incomodat pe celălalt, simțind cum se scurge nisipul pe fundul clepsidrei. Luke...

— El te-a atins... Noah. Ți-a văzut cicatricele, dar nici n-a tresărit și pe urmă le-a atins, a zis Luke, frecându-se la ceafă. Știu că o să par de-a dreptul nemernic, dar eu n-aș fi fost în stare să fac una ca asta. Să le ating, sau să mă prefac că nici nu există. Crezusem că pot, dar...

Mi-am frecat brațele. Indiferent ce cuvinte mi-aș fi pregătit să-i spun, adevărul tot usturător rămânea.

— Luke, nu e nimic, pentru că, uite care-i adevărul...

Of, ce nașpa!

— Nu sunt îndrăgostită de tine și nici n-o să fiu. O parte din mine și-a dorit cu adevărat să facă eforturi, dar tocmai la asta am ajuns amândoi: la eforturi. Prima oară n-am avut nevoie să facem eforturi.

Luke a clătinat din cap aprobator, după care și l-a lăsat în jos. Umerii i s-au cocârjat și a rămas pentru o clipă cu privirea țintind podeaua, după care și-a șters nasul. Pe urmă și-a ridicat capul și și-a îndreptat de tot statura. S-a forțat să zâmbească, dar în ochii lui albaștri nu era nici urmă de lumină.

— Deanna a venit singură și spera să prindă un loc în limuzină, până acasă la mine...

— Poate să-l ia pe-al meu, am zis, fără să mai accentuez că aveam de gând să plec cu Noah.

A făcut un pas spre mine și mi-a șoptit la ureche:

— Eu chiar te-am iubit.

Lăsând deoparte cuvântul nerostit, odată.

— Și eu.

Odată.

Ar fi trebuit să mi-o azvârl pe umăr și s-o scot afară din sala de sport, în loc de asta, ca un idiot, am lăsat-o să aleagă. Să aleagă să-mi smulgă inima din piept și să mi-o dea înapoi în palmă. De ce n-am ascultat-o pe Beth? De ce l-am ascultat pe Isaiah? Beth avea experiență în treburi de genul ăsta, în timp ce Isaiah mi-a dat un sfat pe care el refuza să-l urmeze. Ar fi cazul să mă consult naibii la cap.

Cincisprezece minute. Fir-ar. Și ea nu venea. Ce-o să fac? O să stau mai departe aici, în ger, ca un imbecil? Aveam o petrecere la

care să merg. O petrecere unde aveau să fie din belşug fete dispuse să mi se dăruiască şi, tot din belşug, iarbă de fumat şi destul alcool ca să mă ajute să uit.

M-am împins cu spatele în peretele din cărămidă al sălii de sport, desprinzându-mă de el şi vârându-mi mâna în buzunar, după cheile maşinii. Uşa a zburat cât colo, gata să mă pocnească în faţă. Am deschis gura, pregătindu-mă să urlu la dobitocul care dădea buzna în halul ăsta, dar am amuţit când m-am văzut faţă-n faţă cu sirena mea proprie şi personală, cu nimfa mea... cu Echo. De data asta, n-avea să-mi mai scape.

Cuprinzând-o cu braţele, am mânat-o spre peretele de care tocmai mă desprinsesem.

— Spune-mi că m-ai ales pe mine, Echo.

Şi-a umezit buzele. Ochii aceia verzi ardeau la foc mocnit, chemându-mă spre ea.

— Te-am ales pe tine.

Pentru prima oară după trei ani, arcul permanent încordat din măruntaiele mele s-a destins.

— N-o să regreţi niciodată. Ţi-o promit.

Şi, lăsându-mi mâinile să i se plimbe uşor peste curbura taliei, m-am aplecat spre trupul catifelat.

O doream. Toată. Numai că Echo merita ceva mai mult decât un fior rapid şi ceva mai bun decât un tip ca mine. Totul trebuia să decurgă lent şi calculat. Voiam s-o înnebunesc cu fiecare mişcare şi cu fiecare sărut, astfel încât fiecare gând al ei să se întoarcă totdeauna la mine.

Iar eu nu aveam să mai ating vreodată pe altcineva fără să mă gândesc la ea.

Îi promisesem că ea va fi mai mult şi aveam nevoie să-mi ţin promisiunea asta. Reuşind să mă desprind, i-am luat mâna delicată într-a mea şi am pornit spre maşină.

— Hai, am îndemnat-o.

— Unde mergem?

I-am deschis portiera din dreapta şi m-am întors cu faţa spre ea. Ochii nevinovaţi ai lui Echo erau plini de nedumerire. Ea n-ar fi trebuit să fie cu mine. Amândoi trecuserăm prin infern, însă Echo merita ceva mai bun.

Și totuși, eu nu eram chiar atât de rău. Fusesem și eu bun, ca și ea. Și trebuia să afle asta.

— Într-un loc special, i-am răspuns.

— O să-ți cumpăr o geacă, i-am zis. Și vorbeam serios. Am deschis portiera și i-am așezat geaca mea de piele pe umeri. Suntem în februarie, ce naiba! De ce n-ai niciodată o haină pe tine?

Echo și-a strecurat brațele în geaca mea, închizând ochii și inspirând. Când, în sfârșit, i-a deschis la loc și-a fluturat genele, dăruindu-mi o privire de o seducție pură.

— Poate că-mi place mai mult s-o port pe-a ta.

Am înghițit în sec. Aveam planurile mele și în planurile astea nu era inclus sărutatul ei lângă mașină. Fir-ar să fie, o să mă omoare, nu alta!

— Felicitări, atunci, e a ta.

Râsul ei m-a încălzit într-un fel în care nicio geacă din lume n-ar fi putut s-o facă.

— Și acum, ce-o să faci, o să stai așa, ca fraierul? M-a întrebat.

Așa se părea. Mi-am împletit degetele cu ale ei și am condus-o dincolo de strada pustie, către fântână. Luminițe roșii și roz făceau să strălucească apa care șiroia din trei tije florale.

— E frumoasă, a zis Echo, privind cu atenție fântâna, cu ochii fugindu-i spre diversele flori gravate în metal.

Ba nu, ea era frumoasă.

— Am contribuit la construirea ei.

— Ce?

Am făcut un gest spre casele care înconjurau fântâna.

— Casele. Am contribuit la construirea caselor de colo. Mama și tata erau implicați în organizația Habitat pentru Omenire. Așa s-au cunoscut. În loc să-și petreacă vacanța de primăvară în Cancun, s-au dus în estul statului Kentucky și au construit case. Apoi, s-au căsătorit și au continuat să construiască.

Echo și-a desprins mâna dintr-a mea și a privit mai bine micile case placate cu materiale plastice, cu verande și leagăne în față. Tata avusese grijă ca fiecare casă să aibă leagănul ei. Iar când a făcut stânga-mprejur de tot, a observat și placa de pe o margine a fântânii: în memoria lui David și Sarah Hutchins.

— Părinții tăi?

Gâtul mi s-a strâns, nedându-mi voie să-i răspund. Am încuviințat din cap.

— De fiecare dată când am impresia că te-am ghicit, Noah, reușești să mă surprinzi.

Tocmai de-asta te-am și adus aici.

— Nu ne-am terminat dansul.

Privirea ei neliniștită a săgetat spre ferestrele micului cartier. Toate storurile erau lăsate. La unele se vedea lumină, la altele nu, dar nimeni nu stătea să privească.

— Aici?

— De ce nu?

Tocul înalt al lui Echo a început să ciocănească în trotuar, semn care-i trăda nervozitatea. Am făcut, fără grabă, un pas spre ea și am prins-o de mijloc înainte să poată bate în retragere din fața mea. Sirena mea îmi cântase prea mult timp, luându-mi inima în captivitate, ispitindu-mă cu trupu-i, înnebunindu-mă încetul cu încetul. Acum, voiam ca ea să mă răsplătească.

— Ai auzit? Am întrebat-o.

Echo a ridicat dintr-o sprânceană, fiindcă nu auzea nimic altceva, în afara susurului apei curgând în fântână.

— Ce să aud?

Mi-am lăsat mâna dreaptă să lunece în jos pe brațul ei, i-am luat mâna și i-am pus-o pe pieptul meu, după care am început să mă balansez, cu tot cu ea, într-o parte și-n cealaltă.

— Muzica, i-am răspuns.

Ochii îi dansau.

— Poate c-ar fi bine să-mi spui tu ce-ar trebui să aud.

— Un ritm lent de baterie, am zis, bătând ritmul cu un deget în curbura mijlocului ei. O chitară acustică, am continuat. M-am aplecat și i-am murmurat la ureche cântecul meu preferat. Mirosul ei dulce, de scorțișoară, mă îmbăta de-a binelea.

S-a relaxat, contopindu-se perfect cu trupul meu. În aerul rece și înviorător de februarie, ne legănam împreună, mișcându-ne în ritmul nostru propriu, aparte. Pentru moment, evadam din infern. Nu tu profesori, nu tu terapeut, nu tu prieteni binevoitori, nu tu coșmaruri: doar noi doi, dansând.

Cântecul meu s-a terminat, degetul a încetat să bată ritmul și noi

doi ne-am oprit balansul dintr-o parte în cealaltă. Ea a rămas perfect nemișcată, lăsându-și mâna într-a mea și odihnindu-și capul pe umărul meu. Mi-am îndesat nasul în căldura cârlionților ei mătăsoși, strângând-o și mai tare în brațe. Echo devenea esențială, la fel ca aerul.

Mi-am strecurat mâna sub bărbia ei, ridicându-i fața spre a mea. Cu degetul mare, îi mângâiam obrazul cald, catifelat. Inima îmi bă tea mai repede.

Umbra acelui zâmbet de sirenă i-a binecuvântat buzele în timp ce-și lăsa capul pe spate, apropiindu-l de al meu, creând acea de netăgăduit atracție a marinarului rătăcit pe mare către frumoasa zeiță care-l cheamă acasă.

I-am sărutat buzele. Moi, pline, calde: întru totul cum visasem că va fi și mai mult de-atât, mult, mult mai mult. Echo și-a apăsat și ea buzele pe-ale mele, ezitantă, ca într-o întrebare curioasă pentru care aveam răspunsul potrivit. Am întredeschis gura și am început să-i sâcâi buza de jos, cerând, implorând permisiunea.

Mâinile ei delicate mi s-au urcat încet spre gât și apoi m-au tras de păr, aducându-mă mai aproape.

Și-a deschis gura și limba ei mi-a atins-o, seducătoare, pe-a mea, aproape făcându-mă să cad în genunchi. Vâlvătăi mă străbăteau pe dinăuntru, pe măsură ce sărutul nostru devenea tot mai profund. Degetele ei îmi masau pielea capului și-a gâtului, nefăcând altceva decât să zgândărească focul.

Dând uitării absolut toate regulile pe care mi le creasem pentru momentul acesta, mi-am lăsat mâinile să-i rătăcească în sus pe spinare, să i se împletească în păr, s-o aducă mai aproape de mine. O doream pe Echo. Aveam nevoie de Echo.

Portiera unei mașini s-a trântit, făcând-o să tresară. S-a desprins iute de mine și a întors capul spre locul din care se auzea zgomotul motorului. Am urmărit cu privirile luminile roșii ale farurilor de poziție, strălucind spre noi, apoi îndepărtându-se, pe măsură ce mașina accelera de-a lungul străzii.

Privirea ei mi-a căutat-o din nou pe-a mea.

— Așadar, asta ce înseamnă, pentru noi?

Mi-am coborât fruntea spre a ei.

— Înseamnă că ești a mea.

Dimineața de luni mi-a adus o nouă etapă a vieții mele: afișarea în public cu Noah Hutchins.

În clipa în care Noah a apărut în spatele meu și m-a sărutat într-o parte pe gât, oscilam între a mă bizui pe el și a da bir cu fugiții. Absolut toți mușchii din corp îmi urlau să mă lipesc de el. Creierul mă povățuia să fug. Oftând, mi-am ascultat rațiunea.

— Încâlci o mulțime din regulile școlii privitoare la etalarea publică a afecțiunii.

Noah a chicotit, în timp ce eu îmi încuiam dulăpiorul.

— Și?

Chiar și?

— N-am poftă să fiu pedepsită.

— Ești mult prea încordată. Cred că știu ce te-ar putea ajuta să te destinzi.

Felul în care mă devora din ochi îmi sugera că n-ar fi bine să mușc din momeală, dar tot am făcut-o.

— Și ce anume ar fi?

Noah și-a înghesuit trupul într-al meu, împingându-mă în dulapuri.

— Un sărut.

Mi-am ținut cărțile lipite de piept, luptându-mă cu tentația de a le lăsa să cadă și de a-l strânge pe el în brațe. Dar prin asta doar i-aș fi încurajat comportamentul și, Doamne Dumnezeule, i-aș fi declanșat fantasticele lui sărutări. Dar, fantastice sau nu, sărutările în public ar fi însemnat, fără dubii, detenție și un bilețel de întârziere.

M-am strecurat pe sub brațul lui și am inspirat aerul proaspăt, recunoscătoare oricărui miros care nu-mi aducea aminte de el. Noah s-a grăbit să mă prindă din urmă, după care a încetinit, potrivindu-și pasul după al meu.

— Știi, poate că tu n-ai remarcat până acum, dar avem analiza matematică împreună, mi-a zis. Ai fi putut să mă aștepți.

— Și să-ți dau ocazia să mă târăști în debaraua femeii de serviciu? Nu, mersi.

Noah își ținea cărțile într-o mână, pe lângă corp, iar pe cealaltă și-o înfundase în buzunarul blugilor. După cum promisese, nu m-a ținut de mână, nici nu mi-a cuprins umerii cu brațul, dar era evident

că-mi acorda mie mai multă atenție decât oricui de pe coridorul din fața lui, sau celorlalți elevi care bântuiau prin preajmă.

Am intrat în clasa în care aveam analiza matematică și, jur, toată lumea din sală a încremenit și a privit cum se oprește Noah lângă banca mea.

— O să trec mai târziu pe la tine, cu Beth și cu Isaiah.

— Foarte bine, am răspuns.

Meditații, reparații la mașină, să sperăm că și niște sărutări prelungi.

Mi-a adresat zâmbetul lui viclean și a adăugat, coborând tonul:

— Doamna Frost întârzie mereu. Aș putea să te sărut acum și să-i dau mulțimii ceea ce așteaptă.

Ar fi fost o modalitate minunată de a începe ora. Mi-am umezit buzele și i-am răspuns în șoaptă:

— O să-mi creezi o grămadă de necazuri!

— Al naibii de adevărat, a replicat Noah, dezmierdându-mi obrazul înainte de a porni spre locul lui, din fundul clasei. M-am așezat mai bine pe scaunul meu și mi-am petrecut întreaga oră străduindu-mă să-mi mențin creierul concentrat asupra analizei matematice și nu la cum l-aș săruta pe Noah Hutchins.

Lila s-a desprins de perete și mi s-a alăturat în drumul spre autoservire.

— Mult ți-a mai luat. Unde ai fost, în definitiv?

— Am avut nevoie să dau pe la vestiar înainte de masă.

De fapt, n-am avut, însă m-am folosit de pretextul acesta ca să pot trece pe lângă dulăpiorul lui Noah și să-i fur câteva secunde... Bine, mă rog, câteva sărutări. În sfârșit, înțelegeam de ce el și prietenii lui preferau coridorul acesta pustiu ca să ajungă la autoservire.

— Mm-hm. Așadar, înaltul, întunecatul și misteriosul n-o să stea cu noi la masă?

— Nț, am răspuns, inoculându-mi optimism în glas și forțându-mă să fiu de acord cu asta.

La urma urmei, chiar nu aveam de ales. Cred că puteam să stau eu cu Noah la masă, dacă voiam cu adevărat. Zăbovisem destul timp.

— Și, care-i verdictul în legătură cu statutul meu social?

— S-a amânat pentru la prânz.

Superb. Măcar ar fi putut să mă prevină înainte de a ne strecura

în autoservire. De ce, o, de ce nu se putea ca Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, să-și fluture bagheta fermecată și să facă astfel încât întreaga populație a țării Munchkin să mă adore?

Ca un memento al primei zile din anul al treilea, toți se holbau și șușoteau în timp ce treceam pe lângă ei. Bine măcar că de data asta nu se holbau la brațele mele, ci-și plimbau privirile între mine, Luke și masa goală a lui Noah.

— Ia o tavă, să luăm ceva de mâncare, a mormăit Lila, în timp ce treceam pe lângă masa noastră. Natalie mi-a expediat un zâmbet firav, iar Grace și-a făcut de lucru cu un borcan de iaurt.

Inima mi s-a prăbușit dintr-odată. Părerile tuturor celorlalți din școală, sincer, nu aveau importanță pentru mine. Râsetele și comentariile lor șușotite mă usturau, dar până la urmă, nu contau. Faptul că Grace mă respingea, însă, îmi zdrobea inima. Mi-am împins tava după cea a Lilei, dar fără să mă ating de nici măcar un aliment.

Deloc caracteristic pentru ea, Lila a înșfăcat o farfurie cu cartofi prăjiți și două bucăți de pandișpan cu cremă de unt.

— Școala e împărțită. Deanna le-a spus prietenelor ei că Luke doar s-a folosit de tine, ca s-o facă pe ea geloasă, ceea ce te împinge la loc în lumea celor vrednici de milă. Mulțumită încăierării de la bal și reprizei de giugiuleală dintre tine și Noah, de dinaintea primei ore, unii cred că l-ai lăsat cu ochii-n soare pe Luke pentru Noah, ceea ce te instalează în mod oficial pe drumul spre tărâmul sperietorilor.

Minunat. Poate c-aș reuși să fiu regina sperietorilor, domnitoare peste oamenii cu cicatrice sufletești de pretutindeni. Cam ca un soi de soră vitregă pentru Vrăjitoarea cea Bună.

— Iar restul școlii e de părere că tu și Luke v-ați folosit unul de celălalt, că locul lui e lângă Deanna și că tu și Noah sunteți o pereche trăsnet, a încheiat Lila, adresându-mi un zâmbet șiret și făcându-mi cu ochiul în timp ce-i întindea banii casierei.

Am urmat-o și, în drum spre masă, l-am zărit pe Luke învârtindu-se pe lângă Deanna și rânjind spre ea ca un nebun, într-adevăr, îl lăsasem pe Luke pentru Noah, dar și Luke mă lăsase pe mine. Ca să spunem adevărul pe de-a întregul, eu mă folosisem de el pentru normalitate. Oare și el să se fi folosit de mine, ca să și-o recâștige pe

Deanna?

Deanna m-a observat că privesc spre ei. Și-a îngustat privirea. Luke mi-a schițat o jumătate de zâmbet, în timp ce-o lua de mână pe Deanna. Poate să se fi folosit el de mine, dar nu mă deranja, în cazul acesta, două fapte rele aveau ca rezultat una foarte bună.

— Dă-mi voie să ghicesc: tu și cu Natalie alcătuiți ultimul grup.

— Noi suntem singurele care contează, este?

M-am oprit alături de Lila în fața mesei cu condimente.

— Dacă majoritatea celor din școală m-au aruncat în autobuzul pentru țara sperietorilor, atunci de ce e o atât de mare scofală cu prânzul?

Lila și-a turnat muștar dulce peste toată farfuria cu cartofi prăjiți.

— Grace, mi-a răspuns ea.

Așezată lângă Natalie și o alta dintre prietenele ei recunoscute public, Grace își amesteca într-una în iaurt.

— Mă mir că încă nu și-a luat hotărârea. Reputația, contra prieteniei. Reputația câștigă totdeauna, corect?

— Ea se străduiește. Dă-le bârfelor puțin răgaz ca să se stingă și-o să se dea și ea pe brazdă.

Mda, poate că așa va fi. Mi-am lăsat tava goală pe masa cu condimentele.

— Când vorbești cu Natalie, să-i transmiți salutări din partea mea, bine?

— Unde te duci?

— Să pictez.

— Sal’tare, doamnă Collins, am zis, intrând agale direct în cabinetul ei și trântindu-mă pe scaunul plasat față-n față cu ea. Aveam o oră de pierdut înainte de a-mi începe schimbul din seara de vineri. Aburi și duhoare de cafea ieftină se înălțau din cana neatinsă de pe colțul biroului ei.

Și-a ridicat privirea de pe un dosar și m-a gratulat cu un zâmbet abia schițat.

— Mă declar impresionată. Ai răspuns la o convocare în aceeași zi. Nu credeam c-o să mai aflu vești despre tine până săptămâna viitoare.

— Ați scris cuvintele magice: Jacob și Tyler.

— Hmm.

Privirea doamnei Collins a căzut la loc spre dosar. Mai multe cute îi încrețeau pielea în jurul ochilor și omniprezentul ei entuziasm de cățeluș lipsea.

— Frații mei sunt bine?

S-a frecat pe frunte, arătând dintr-odată istovită. M-am tras mai pe marginea scaunului. Dacă nemernicii ăia le-or fi făcut vreun rău fraților mei...

— Doamnă Collins, sunt bine?

— Da. Da, frații tăi sunt foarte bine. Scuză-mă, mi-a răspuns, fluturându-și mâna pe deasupra dosarului înainte de a-l închide. Sunt un pic cam distrasă și obosită. Slavă Domnului că-i vineri, nu? Sau voi, tinerii, nu folosiți expresia asta?

Doamna Collins și-a adus cu forța un zâmbet blând pe chipul obosit, așezându-și palma pe dosarul gros de zece centimetri. Abia atunci am văzut și numele înscris pe el. Era dosarul lui Echo. Am simțit cum mi se răsucesc măruntaiele. Ceva era în neregulă.

— După cum știi, ziua în care Tyler va împlini cinci ani se apropie cu rapiditate, așa că i-am convins pe Carrie și pe Joe să te lase să ai o zi de vizită suplimentară.

— Fără caterincă!

Un pic din încordare i s-a mai șters de pe față și a chicotit.

— Fără caterincă, dar aş prefera să nu mai foloseşti expresia asta, nici în prezența mea, nici a fraților tăi.

A ridicat un plic alb mic de pe marginea biroului ei și mi l-a înmânat.

— Invitația la petrecere. Băieții fac mare tămbălău din asta. Va fi o petrecere exclusivistă, la centrul pentru vizite, cu tine ca unic invitat. A, în afara mea. Poate reușești să iei ceva baloane pentru camera de vizită. Eu o să aduc niște confeti. Cine nu e gata, îl luăm cu lopata.

Jacob mâzgălise, cum zgârie pisica, numele meu pe plic. Nu mi-aş fi închipuit niciodată c-o să apuc ziua în care să pot sărbători vreun eveniment important împreună cu frații mei.

— Pe-asta cum ați mai pus-o la cale? Am întrebat-o pe doamna Collins.

— Ți-am spus că, dacă te vei concentra să lucrezi asupra propriei tale persoane, eu mă voi ocupa de situația cu frații tăi. Iar când îmi

dau cuvântul față de cineva, intenționez să mi-l și respect.

Și-a lăsat palma deschisă peste dosarul lui Echo și l-a fixat din nou cu privirea. Asta să fi fost problema? Să-i fi făcut lui Echo vreo promisiune pe care n-a putut să și-o țină?

Am încercat, la derută.

— Echo vrea să-și aducă aminte ce s-a întâmplat cu ea. Credeți că veți putea s-o ajutați?

— Nu pot să discut despre Echo cu tine, exact la fel cum nu pot să discut despre tine cu ea.

Cât se poate de corect. Încercarea cu numărul doi.

— Ea mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama ei. Mai bine zis, mi-a povestit ce i-a povestit lumea că s-ar fi întâmplat cu mama ei, ceea ce e altă gâscă. Sincer să fiu, țăcănită sau nu, chiar nu pot să-mi închipui cum ar putea o mamă cumsecade să-și rănească propriul copil.

Doamna Collins s-a relaxat pe scaunul ei și, deși încă arăta epuizată, o sclipire i-a luminat ochii.

— Normal că nu poți. Tu ai avut o relație foarte apropiată cu mama ta.

Dintr-odată plin de dorința de a mă izbi cu capul de perete, m-am lăsat moale pe scaun. Mi-o făcusem cu mâna mea.

— Mda, așa e, am răspuns, gândindu-mă cum mama naibii aș putea să întorc iar discuția spre Echo.

Entuziasmul de cățeluș i-a revenit.

— Jacob adoră să scrie, dar asta o știi deja. În orice caz, Carrie și Joe m-au lăsat să citesc povestea asta înduioșătoare, despre cum a declarat mama voastră cea dintâi zi de vineri a fiecărei luni ziua oficială de tabără cu cortul în familie. Sună absolut încântător. A fost așa în realitate, sau e doar ficțiune?

Doamna Collins râvnea după adevăr. Îi dădusem cățelului un os.

— Realitate. Mama și tata au inaugurat tradiția atunci când am ratat prima mea tabără cu corturile a cercetașilor mici, din cauză că am fost bolnav. Asta era metoda mamei de a mă face să mă simt mai bine.

Ea mereu găsea o cale să facă astfel încât totul să fie mai bine.

— Și restul e tot adevărat? Poveștile cu fantome, prepararea de s’more[1], toată lumea dormind în cortul ridicat în living? A enumerat

doamna Collins, râzând. Sigur ai fost un frate mai mare simpatic!

Am strâns mai tare între degete plicul cu invitația.

— Și mai sunt și-acum, dar nu pot să-mi asum meritul. Taberele au fost exclusiv datorate părinților mei.

— Și-atunci, ei de ce erau la etaj, în loc să fie în cort, împreună cu frații tăi, în noaptea incendiului? M-a întrebat pe neaşteptate, sfredelindu-mă cu privirea. Eu cred că tu ştii de ce are Jacob coşmaruri.

M-am ridicat de pe scaun.

— Trebuie să mă duc la lucru.

— Noah, povestește-mi despre noaptea aia. Dă-mi o șansă de a-ți ajuta fratele.

— Așa cum o ajutați pe Echo?

Doamna Collins a clipit mărunt. Bun: pentru prima oară, reușisem să i-o trag.

— Așa m-am gândit și eu, am mai zis.

Zgomotul apei curgând într-o chiuvetă din inox era amestecat cu bubuiturile când am intrat în sala de clasă. Profesoara de pictură se îndeletnicea cu curățatul unor castroane, în timp ce Echo stătea pe un taburet, cu o pensulă mustind de vopsea în mână. Mai multe pete de un albastru deschis îi presărau obrajii și ea își mai crea și altele când își ciocănea, absentă, bărbia cu degetul arătător, făcând ca pensula din mâna ei să-i însemneze fața în același ritm.

— Pot să te ajut cu ceva?

Apa s-a oprit din curgere.

— Am venit după Echo.

Serviciul va trebui să mai aştepte. Dacă Echo avea probleme, voiam să ştiu.

Echo continua să-și ciocănească bărbia cu degetul și-și crea tot mai multe puncte pe față, în timp ce fixa cu privirea pânza. Intensitatea privirii ei m-a șocat.

Profesoara de arte plastice a stivuit castroanele și s-a îndreptat spre ușă.

— Vezi că e în lumea ei. Dacă vrei să-i captezi atenția, îți doresc succes. Și fă-mi un serviciu. Dacă ajunge să-și picteze toată fața, ia camera mea foto de pe birou și fă-i o poză. S-o adaug la colecție.

A aruncat o privire spre Echo și a zâmbit.

— Pe-asta am s-o intitulez Ştrumf. Apropo, drăguțe tatuaje.

— Sunt concentrată, nu surdă, a bombănit Echo, după ce a plecat profesoara. Şi-a lăsat jos pensula și a încercat să-și șteargă fața cu o cârpă.

Albastrul nu făcea decât să-i accentueze roșul părului.

— O întinzi și mai rău, i-am atras atenția.

— E un obicei prost de-al meu, mi-a explicat Echo, dându-se bătută și lăsându-și vopseaua albastră pe obraji. A sărit jos de pe taburet și s-a întins. Tu ce cauți aici? M-a întrebat.

Cerul nopții se întindea pe pânza lui Echo. Curbura Pământului era luminată ca de flăcări în nuanțe vii de galben, roșu și portocaliu. Albastrul deschis se pierdea brusc în întunericul presărat cu stele ce sclipeau. Toată lumea îmi zisese că e o artistă, dar eu habar n-avusesem.

— Echo, asta e...

— De rahat, m-a întrerupt ea, strâmbând din nas.

— Nu, pe bune...

— Cum vrei tu, a zis, dându-și ochii peste cap. Ce-ți trebuie?

— Tu.

Mi-a plăcut la nebunie cum s-a luminat la față. S-a înălțat pe vârfurile picioarelor și m-a pupat în fugă pe buze.

— Dacă mai fac asta, te umplu și pe tine de vopsea.

Tot ce făcea sau spunea Echo căpăta în mintea mea conotații sexuale și m-am străduit din greu să-mi alung imaginile cu ea, goală și acoperită de vopsea.

— Doamna Collins mi-a obținut o invitație la petrecerea de ziua lui Tyler.

— Zău? Dar e formidabil!

— Mda.

Dar nu pentru asta venisem.

— Ea tocmai îți răsfoia dosarul când am intrat în cabinet și părea cam... îngrijorată, am continuat. Zâmbetul i-a dispărut lui Echo de pe chip.

Pe toată durata săptămânii, dispoziția ei scăzuse de la o zi la alta, iar eu o lăsam să alunece în jos tocmai când prinsese viață pentru mine. Gata cu alunecatul. Voiam răspunsuri.

— N-ai fost toată săptămâna la masa de prânz. Ce se-ntâmplă,

pui?

— Nimic, mi-a răspuns, ridicând din umeri.

Am apucat-o de una dintre găicile pantalonilor și i-am lipit corpul de al meu.

— Noah, vopseaua.

— Dă-o în mă-sa. Pot să-mi schimb hainele.

Am tras-o de bărbie, ca s-o forțez să mă privească.

— Nu mă pricep prea grozav să fac pe iubitul, dar să știi că nu mă interesează doar să te sărut.

— Știu și asta înseamnă foarte mult pentru mine. Doar că... trag de timp, pentru Grace, mi-a mărturisit, încercând o jumătate de zâmbet, dar fără succes.

Când îmi povestise, acum câteva zile, despre mica ei prietenă mofturoasă, replica mea o făcuse să plângă. Spre norocul meu, învăț repede, așa că mi-am ținut gura închisă; cel puțin, când a venit vorba despre Grace.

— Și ce-o fi dărâmat-o atât de rău pe doamna Collins?

— Nu știu.

Am tras adânc aer în piept, ca să-mi stăpânesc furia.

— Echo, dacă nu poți să ai încredere în mine...

M-a întrerupt din nou, de data asta ridicând tonul.

— Nu știu! Doamna Collins a devenit foarte serioasă, punându-mi mai multe întrebări despre mama și despre ce cred eu legat de ordinele de restricție, iar tata și Ashley au devenit enervanți la un cu totul alt nivel. Azi-dimineață mi-au luat mașina și m-au anunțat că de-acum încolo mă duc ei cu mașina la școală și tot ei mă aduc. Au inventat o scuză penibilă, zicând că vor s-o îmbunătățească. Dar cine îmbunătățește un Dodge Neon? Îți spun eu: nimeni. Oricât de lipsită de creier o fi Ashley, până și ea știe asta! Ashley răspunde de fiecare dată când sună telefonul de-acasă, iar mobilul meu nu mai e conectat. Tata mi-a zis c-o să rezolve el, dar nu-l cred.

Doamna Collins a discutat cu ea despre ordinele de restricție? Tatăl ei i-a luat mașina și mijloacele de comunicare? Steagurile roșii ale alarmei au împânzit cerul. Mama lui Echo echivala cu primejdia.

— Mama ta a mai luat legătura cu tine?

Și-a lăsat capul să-i cadă la loc.

— Nu începe și tu!

Pe deplin conştient de faptul că ăsta nu e un răspuns, am simțit cum un arc rău-prevestitor se încordează înăuntrul meu. Nimeni n-are voie să se atingă de fata mea!

— Echo?

— Nu, mi-a răspuns și cu un suspin înfrânt și-a relaxat trupul, rezemându-l de al meu. Știu că sună nebunește, dar câteodată mi-e dor de ea, mi-a mărturisit.

Într-adevăr, suna nebuneşte şi totuşi, în acelaşi timp, suna rațional. Am sărutat-o pe creştet, mângâindu-i spinarea. Echo ori nu vedea semnele, ori refuza să le recunoască: familia ei și doamna Collins erau îngrijorați de o posibilă reapariție în viața ei a mamei. Mintea mea oscila furioasă între a-i destăinui lui Echo teoria mea și a o menține într-o fericită neștiință.

Dar, dacă stăteam să mă mai gândesc, era posibil ca ei să fie necăjiți și din alte motive.

— E vorba despre mine? Nu cumva ei îți fac viața amară din cauză că ești cu mine?

Echo mi-a apăsat brațele ca să-i dau drumul și am lăsat-o liberă. Mi-am masat ceafa, ca să-mi mai eliberez tensiunea.

— Mie poți să-mi spui, am asigurat-o.

— Ashley și cu tata nici măcar nu știu despre. Tine. Aveam de gând să te prezint în weekendul care vine, înainte să ieşim împreună, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

Întreaga frază era doldora de semnificații.

— Cum adică? O să-ți cunosc părinții în weekendul ăsta, adică ne facem planuri împreună?

S-a înroșit toată la față.

— Scuză-mă. Am, ăăă, presupus că, știi tu, că, din moment ce-ai zis că sunt a ta, că noi o să cam, bănuiesc…

Fir-aş al naibii, că drăguță mai e când se bâlbâie!

— Eu mă gândisem să te duc la o petrecere mâine seară, dar dacă tu ai alte planuri, sunt maleabil. Și n-am nimic împotrivă să-l cunosc pe tatăl tău. Nu pot să garantez că el n-ar avea nimic împotrivă să mă cunoască pe mine.

Roșeața din obraji i-a mai zăbovit, dar tot am scos un zâmbet de la ea.

— Nu, e bine cu petrecerea, a zis, dar apoi și-a încrețit fruntea. Cu

toate că nu știu pe nimeni care să dea vreo petrecere. Cu tata o să fie OK. Numai să nu înjuri. Ești în stare să te abții de la înjurături, nu?

— Doar am fost cercetaș.

A chicotit ușor, după care s-a întors la pictarea cerului nopții, orice urmă de veselie dispărându-i.

— Vorbesc serios că e un tablou frumos, am zis.

— Mama picta în permanență constelațiile. Acum, m-am blocat și eu pe același lucru, mi-a zis, după care s-a oprit pentru câteva clipe. În rarele ocazii în care mama se hotăra să fie mamă, îmi spunea povestea Andromedei și-a lui Perseu, înainte să adorm. De ce mi-o fi spus-o și în ziua în care am fost rănită? Sunt foarte aproape de aflarea adevărului.

Mă durea inima s-o văd cum suferă și, pentru o clipă, mi-am blocat toate sentimentele. Într-o zi, ea își va da seama că e prea bună pentru un ratat ca mine, iar când va pleca, nu știu cum voi putea să suport suferința. Am privit-o cum își ciocănea iarăși fața cu pensula. Ce naiba, merita să risc. Am învăluit-o cu trupul meu încă o dată, sărutând-o pe gât, într-o parte.

— Atunci, i-am zis, hai să trecem la lucruri serioase. Marți, pătrundem în dosarul tău.

— Ei încă stau pe gânduri, am zis, aruncând o privire pe fereastra dormitorului meu, după vreun semn al apariției lui Noah, ținând în același timp strâns lipit de ureche receptorul telefonului fără fir.

Nu mai aveam telefonul mobil conectat de douăzeci și patru de ore. Cred că tare nașpa a fost să trăiești înainte de anii nouăzeci.

— Da, pentru că Noah e visul oricărui tată, devenit realitate, a replicat Lila, cu un evident dispreț. Și să știi că m-am interesat peste tot. Nu dă nimeni vreo petrecere. Pun pariu cu tine că petrecerea lui constă în droguri, o mașină parcată și el, făcându-ți cunoștință cu bancheta din spate.

— Ai zis c-o să mă sprijini.

— Am zis c-o să-mi fii totdeauna cea mai bună prietenă. În orice caz, eu m-am cam gândit c-o să te giugiulești puțin cu tipul și-o să treci mai departe. Nu să iei toată treaba atât de în serios, a continuat Lila, oftând. Hai cu mine și cu Stephen la film. Îl iei și pe Noah, dacă-i musai.

Imaginea lui Noah, stând cu stoicism lângă un Stephen bine

muștruluit, mi-a inundat mintea. Noah fusese de acord să fie cu mine, nu să se împrietenească la cataramă cu gașca elevilor populari.

— Poate în weekendul viitor, i-am zis.

Sau, mai bine, niciodată.

Huruitul unui motor s-a auzit din ce în ce mai tare, semn că se apropia de casă.

— Tre' să închid. A venit Noah.

Am coborât în salturi scara, sperând să ajung la ușă înaintea lui Ashley sau a tatii.

— Echo!

Prea târziu. Femeia fără creier și-a făcut repede apariția în antreu.

— Cunoști regulile tatălui tău. El răspunde la ușă, în timp ce tu aștepți în living. E cât se poate de cuviincios ca noi să facem cunoștință cu partenerul tău.

„Noi", însemnând Ashley, cea care crease regula asta, când aflase că-i dădusem papucii lui Luke.

Am auzit fotoliul tatii trosnind în living, apoi l-am văzut pe el apărând în antreu. Caracteristicile lui cute de îngrijorare erau acum mai adânc săpate decât în mod normal și cearcănele întunecate ale oboselii îi atârnau sub ochi. Felul iritat în care strângea din dinți îmi dădea de înțeles că era exact la fel de entuziasmat ca și mine de regula „lui".

Ashley a început să se dichisească în oglinda de pe hol. Probabil că ar trebui să fiu cu ochii pe ea, din moment ce are o înclinație către bărbații altor femei. Până acum, reușisem s-o țin la distanță de Noah, din moment ce ne programam ședințele de meditații exact în timp ce ea își urmărea emisiunile preferate la televizor.

Tata s-a rezemat de colțul peretelui, așteptând să se audă soneria. A închis ochii și și-a lăsat capul să cadă pe spate.

Tatăl meu poartă mereu cu el îngrijorarea și stresul, la fel cum poartă un St. Bernard leacurile, însă azi mi se părea că arată mai rău decât în mod obișnuit. Îmi amintea de zilele de dinainte ca el și mama să divorțeze, sau de când mă întorsesem eu la școală, după incident.

— Te simți bine, tati?

A deschis ochii brusc.

— Da. Am avut o zi de muncă mai solicitantă.

Ne-am privit reciproc timp de câteva secunde, amândoi în căutarea unui subiect de discuție, sau, ce naiba, a unei propoziții coerente. Ce tot făcea Noah afară? Doar nu i-o fi ruginit motorul și i-o fi murit, astfel încât el să fi fost nevoit să-și împingă mașina pe alee?

Tata a tușit, dregându-și glasul.

— S-au întâmplat anumite lucruri ciudate cu abonamentul tău de telefonie mobilă și de luni o să primești un număr nou. Fă-mi un serviciu: încearcă să-l dai numai persoanelor care au cu adevărat nevoie de el.

Asta pentru că popularitatea mea echivala cu facturi telefonice copioase.

— Și mașina?

După atâtea îmbunătățiri, mă gândeam că ar trebui să arate ca un Porsche.

Tocmai atunci, s-a auzit soneria, scutindu-l pe tata de un răspuns. În timp ce punea mâna pe clanță, mi-a adresat privirea lui de mai-ai-timp-să-te-răzgândești.

— Să știi că mie chiar îmi plăcea de Luke. Ar trebui să-i mai dai o șansă.

Mi-am înfundat mâinile în buzunare, notându-mi în minte să-mi iau mănușile înainte de plecare.

— Mie îmi place de Noah, tati. Așa că, ai putea să încerci să nu fii – exagerat, sâcâitor, răutăcios – tu?

Tata chiar mi-a zâmbit și zâmbetul i-a ajuns și la ochi. Dar, la fel de repede pe cât a apărut, a și dispărut, când a deschis ușa. A făcut un schimb de saluturi înfundate cu Noah. După câteva clipe, Noah al naibii Hutchins era deja în antreul meu, arătând la fel de apetisant ca oricând și deloc pocăindu-se pentru faptul că e atât de sexy. În timp ce tata, întors cu spatele, închidea ușa, Noah m-a fulgerat cu un zâmbet de pirat și mi-a făcut cu ochiul.

Pe față i s-a așternut solemnitatea când tata a intrat în living, invitându-ne prin gesturi pe amândoi să-l însoțim. Noah a venit lângă mine și mi-a șoptit:

— Cred că glumește.

— Aș fi vrut eu.

În optsprezece ani de viață, avusesem numai doi iubiți: pe Luke și

acum, pe Noah. Cu toate că termenul de iubit nu mi se părea că i s-ar potrivi lui Noah. Îmi plăcea să consider că suntem… Împreună. Când eram boboacă, prima mea întâlnire amoroasă a însemnat ca mama lui Luke să-l aducă la mine acasă cu mașina, ca să vedem un film pe DVD. Pe atunci, tata nu avea reguli atât de stupide în privința ieșirilor cu băieții. Când Luke și-a luat permisul de conducere, pentru noi doi s-a deschis o lume cu totul nouă, însă tatii i-a trebuit aproape un an ca să-și mai încălzească inima față de el. Noah, în schimb, apăruse din senin.

M-am așezat pe canapea și am scos un mic țipăt șocat când Noah și-a ocupat locul lângă mine, punându-și o mână pe genunchiul meu: mișcare observată imediat de ochiul peste măsură de vigilent al tatii.

Vizibil gravida mea mamă vitregă s-a făcut comodă pe noul leagăn de trei sute de dolari pe care-l cumpărase pentru copil, iar tata s-a așezat pe fotoliul lui rabatabil.

— Și, Noah, cum ai cunoscut-o pe Echo?

Uau, oare chiar se făcuse atât de cald aici? Privirea mi-a fugit spre Noah, așteptându-se să zărească panica. Dar, în loc de așa ceva, pe chipul lui se instalase un zâmbet relaxat.

— Echo și cu mine avem mai multe ore de clasă împreună.

Ashley s-a luminat la față și și-a apăsat burta cu palma.

— Zău? Care?

— Analiza matematică.

— Și fizica, am adăugat. Și ingineria economică.

— Și spaniola.

Oare intenționat să-și fi făcut el vocea atât de profundă și de sexy? Mâna i s-a mișcat în sus cu câțiva milimetri și mi-a strâns ușor piciorul, exercitând o delicioasă presiune asupra interiorului coapsei mele. Mi-am răsucit părul, îndepărtându-l de ceafă, ca să se mai degaje ceva din fierbințeală. Noah ori s-a înecat cu propria salivă, ori și-a înăbușit un hohot de râs.

Din fericire, tata a ratat spectacolul.

— Părinții tăi cu ce se ocupă?

Hopa! Ar fi trebuit să-l pun în gardă pe tata cu privire la situația familială a lui Noah. OK, adevărul e că mă gândisem la asta, dar până la urmă sperasem că subiectul nu va fi abordat niciodată. Am

deschis gura să spun ceva, dar el mi-a luat-o înainte.

— Shirley stă acasă, iar Dale lucrează la fabrica de camioane.

Între tata și Ashley s-a produs un schimb de priviri prelungi, preocupate. Ashley s-a foit pe leagănul ei și și-a cuprins între ambele palme balonul menit săi țină locul fratelui meu.

— Le spui părinților tăi pe numele mic?

— Sunt tutorii mei.

Jur pe Dumnezeu, m-am auzit și cum clipesc. Poate că i-aş fi auzit și pe tata și pe Ashley clipind, dar niciunul dintre ei n-a făcut așa ceva. Noah și-a retras mâna de pe piciorul meu și și-a masat ceafa.

— La sfârșitul primului meu an de liceu, părinții mi-au murit într-un incendiu.

Tata și-a împreunat mâinile și s-a aplecat în față, fixându-l pe Noah cu o privire ca un fascicul laser capabil să facă găuri prin el. Ashley și-a astupat gura cu palma.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău.

M-am mutat uşurel mai spre marginea canapelei, dorindu-mi s-o pot şterge de-acolo înainte ca ei să-l mai întrebe și altceva.

— Cred că ar trebui să plecăm, am zis. Nu că aş fi avut habar încotro.

— Unde îmi duci fata? L-a întrebat tatăl meu pe Noah, cu o maliție pe care crezusem că o rezervase exclusiv pentru mama. Era clar că încetase să mai asculte și altceva după cuvintele tutorii mei.

Temperatura s-a mai săltat cu încă treizeci de grade. De ce nimeni din viața mea nu reușea să vadă cât de minunat e Noah? Mi-am smucit mânecile în sus, primind cu recunoștință aerul răcoros pe piele.

— Echo, oprește-te! A exclamat Ashley, propulsându-se jos de pe leagăn. Am încremenit și abia apoi mi-am amintit că Ashley e defectă. Mergeam cu Noah doar la o petrecere, nu fugeam să ne căsătorim în Vegas.

Mâna puternică a lui Noah mi-a alunecat peste încheietură, înainte de a-și împleti degetele cu ale mele. Senzația de piele caldă peste o suprafață pe care nu permiteam nimănui s-o vadă, cu atât mai puțin s-o atingă, mi-a stârnit un fior.

Am făcut ochii mari, dându-mi seama că interpretasem greșit reacția lui Ashley. Asta o înspăimântase de fapt pe ea. Ce mă

apucase? Eu niciodată nu-mi ridicam mânecile. Tot timpul, mi le trăgeam în jos. Oare când începusem să mă simt… în largul meu? Și-a frecat ușurel degetul mare de mâna mea.

— M-am gândit s-o duc la mine acasă, unde o să-i cunoască pe câțiva dintre prietenii mei.

Noah ar fi putut la fel de bine să-i spună că mă duce în ghetou ca să cumpărăm crack, că ei tot nu l-ar fi auzit. Ashley înțepenise în loc, holbându-se la cicatricele mele expuse, în timp ce tata se holba la mâinile noastre împreunate. Am dat să-mi trag mâneca în jos, însă Noah mi-a pus, ca din întâmplare, o mână pe antebraț, împiedicându-mi mișcarea. Tot aerul mi-a țâșnit afară din plămâni. Noah Hutchins, de fapt, o ființă umană, îmi atingea fățiș, ostentativ, cicatricele.

Încetasem să mai respir de câteva clipe, la fel ca și Ashley. În schimb, Noah a continuat, ca și cum nu s-ar fi produs nimic de proporțiile unui cutremur distrugător.

— La ce oră trebuie să fie Echo acasă?

Clipind înapoi spre realitate, am răspuns în locul lor:

— Ora mea limită e unsprezece.

— Douăsprezece.

Tata s-a ridicat și a întins mâna.

— Adineauri n-am avut ocazia să mă prezint așa cum se cuvine. Eu sunt Owen Emerson.

Echo a păstrat tăcerea pe drumul spre casa lui Shirley și Dale. În repetate rânduri și-a tras de mănuși în sus și, în același timp, de mâneci în jos, în tinzând de fiecare dată materialul la maximum. Era evident că avea nevoie de ceva timp ca să se detensioneze după întâlnirea asta interesantă. La radio cânta trupa mea punk preferată și băteam cu degetele pe volan în ritm cu basul. Încă-mi venea greu să conștientizez situația: Echo Emerson era în mașina mea, ieșind de bunăvoie cu mine. Mama ar fi adorat-o.

Mai multe mașini de rahat se aliniau pe marginile străzilor. Lucram în schimbul de seară la Malt and Burger de atât de mult timp, încât uitasem ce înseamnă să ieși cu prietenii. Sigur, ei erau încă prin preajmă când ajungeam acasă, dar la ora aia erau mult prea varză de drogați ca să mai fie distractivi.

Am parcat pe stradă, în spatele porcăriei de mașină gen gangster

a lui Rico.

Echo a privit pe geam spre căsuța ca o cutie.

— Unde suntem?

— Acasă la tutorii mei. Dale și Shirley sunt la rulota lor, pe malul lacului.

Piciorul ei a început să bată ritmic în podea în timp ce examina casa. Plasticul ar fi trebuit ori înlocuit, ori revopsit. Eu și Isaiah curățaserăm odată o fâșie din spate și constataserăm că plasticul fusese la origine galben, nu gri, de la mizeria care-l îmbrăca în prezent. Casa era asemănătoare cu celelalte porcării înghesuite laolaltă în cartier: despuiate, fără garduri vii sau grădini. Pe verandă, trei umbre mari trăgeau din țigări și-și lătrau hohotele grave, aspre.

Am coborât din mașină și am ocolit-o repede ca să-i deschid ei portiera. S-a dat și ea jos, dar fără să-și dezlipească nici măcar pentru o clipă ochii de casă.

— Câți oameni sunt înăuntru?

— Vreo zece, cu aproximație.

Sfârșitul lui februarie ne adusese o vreme mai caldă pe timpul zilei, așa că nopțile nu erau prea friguroase. Totuși, Echo și-a înfundat mâinile în buzunarele gecii, de parcă s-ar fi temut că moare de frig. Bine că măcar de data asta purta geacă. Îmi doream să se simtă în largul ei, dar îmi mai doream să fiu și cu prietenii mei și cu fata mea, în același timp.

Am înghesuit-o cu corpul meu la marginea mașinii.

— Sunt înăuntru și Isaiah și Beth.

A ridicat din sprâncene.

— Beth mă urăște, a zis.

Am râs încetișor. Îmi plăcea de Echo că le spunea lucrurilor pe nume. I-am încadrat fața cu mâinile mele, lăsându-mi degetele să savureze senzația de satin a pielii ei.

— Tu ești lumea mea, așa că, aș spune, asta compensează.

Echo a făcut ochii mari și s-a albit la față. De ce era necăjită?

Mi-am derulat cu atenție în minte fiecare moment, după care puneam pauză, dădeam înapoi, derulam din nou și iarăși puneam stop-cadru pe cuvintele spuse de mine.

Trecuse atât de mult timp de când nu-mi mai permisesem să mă îndrăgostesc de cineva. Am privit drept în frumoșii ei ochi verzi și

teama ei s-a topit. Un zâmbet sfios i-a gâdilat buzele, iar mie, inima. Naiba să mă ia și pe mine și tot restul lumii: eram îndrăgostit!

Mâinile înmănușate ale lui Echo s-au ridicat și mi-au călăuzit capul spre al ei.

M-am lăsat scăldat în căldura ei și am adâncit sărutul, bucurându-mă de gustul ispititor al limbii ei și de felul în care buzele-i moi se mişcau peste ale mele. Foarte uşor, aş putea să mă pierd înăuntrul ei... pe veşnicie.

— Nu te-a învățat niciuna dintre tâmpitele de foste mame de împrumut ale tale ce înseamnă bunele maniere? Măcar adu fata în casă și dă-i o bere și pe urmă începe s-o pipăi, a strigat Rico, de pe verandă.

Am sărutat-o uşor pe buze pe Echo, degetele arzându-mi de văpăile obrajilor ei dogoritori. Brațele i-au căzut pe lângă corp, în timp ce eu căutam în minte calea cea mai potrivită de a-l răsplăti pe Rico pentru faptul că o pusese într-o situație stânjenitoare.

— Vega, probabil că te crezi tare în boașe dacă-mi necăjești fata.

Lumina de pe verandă s-a aprins și Rico a scăpat o înjurătură în barbă în clipa în care eu și Echo am pătruns în cercul de vizibilitate.

— Scuze, vato, n-am ştiut că ai adus-o pe Echo.

— Cam câte fete săruți tu lângă mașină? S-a interesat Echo, pe un ton sec.

Am căscat gura, dar n-a ieșit nici măcar un sunet. Rico și cei doi veri ai lui au izbucnit în hohote văzându-mi fața. Am închis gura imediat când Echo mi-a făcut cu ochiul. Fir-ar să fie, tare mult îmi mai plăcea când riposta.

— Echo Emerson, te rog, nu-mi spune că ești într-adevăr cu fraierul ăsta!

Vărul lui Rico, Antonio, a coborât de pe verandă, zâmbind cu gura până la urechi.

Am dat s-o trag mai aproape de mine, dar Echo, pe neaşteptate, a ţâşnit înainte, aruncându-şi brațele pe după gâtul lui.

— O! Doamne! Dumnezeule! Nu pot să cred că ești aici!

Gelozia mi-a zguduit stomacul când l-am văzut pe Antonio ridicând-o în brațe pe Echo și legănând-o prin aer.

— Ești superbă, ca totdeauna, i-a zis.

Cred că niciodată n-o să mă prind ce e cu fata asta. Pe Antonio

nu-l mai despărțea decât un ritual de inițiere de intrarea într-o bandă. Echo nici măcar nu avusese ochi pentru mine pe toată durata primului semestru, dar acum se azvârle de gâtul nemernicului ăstuia.

Până la urmă, a lăsat-o jos. Echo a început să țopăie, entuziasmată.

— Și, cum e?

Antonio și-a frecat maxilarul și zâmbetul i-a pierit.

— Incredibil. Profesorii, elevii, sălile de clasă, totul e...

Și-a abătut privirea de la ea.

— Tare nasol că nu ești și tu acolo.

Entuziasmul lui Echo s-a mai stins, însă ea s-a forțat să-și păstreze zâmbetul la locul lui.

— Bine că măcar unul dintre noi a reușit să ajungă la Hoffman. Ar fi putut anula locul, când l-a refuzat tata.

Rotițele din creier mi-au țăcănit atât de răsunător, încât m-am mirat că nu le-a auzit și altcineva. Antonio era la Hoffman, singura școală de artă creativă și interpretativă din țară, care admitea numai elevi din ultimii doi ani de liceu. Locurile erau acordate pe baza talentului și concurența pentru ocuparea lor era furibundă. Gelozia încă îmi străbătea în valuri tot corpul. Dar aveam nevoie să-mi confirm deducția, înainte de a distruge o prietenie.

— Tu ai fost la Eastwick?

— Am fost cu Echo la toate orele de pictură din primii doi ani. Cei de la Hoffman mi-au oferit locul ei, când ea n-a mai putut să-l accepte, mi-a explicat Antonio, întinzându-mi mâna. Beth o înnebunește de cap pe Mana, m-a informat apoi. Crezi că ai putea să-i spui surorii tale să-i mai dea o pauză?

I-am strâns mâna, bucuros să aflu că Antonio își adusese o fată cu el.

— Lui Beth nu-i place de nimeni și dacă i-aș spune să-ți lase fata în pace n-aș reuși decât să înrăutățesc situația.

— Mda, ai dreptate. Și, cum ai reușit să convingi o fată stilată ca Echo să umble cu un neisprăvit ca tine? M-a întrebat Antonio, strângându-mi pentru o clipă mâna cu și mai mare putere, înainte de a-i da drumul. Poate că n-o fi fost interesat de ea, dar se vedea că ține la ea suficient cât să nu-i placă ideea de a o ști cu mine. Ceea ce

spunea extraordinar de mult despre prietenia lui cu Echo. Până acum, pe Antonio nu-l interesase niciodată câte și ce fel de fete aduceam ca să mă culc cu ele.

Fără să-mi dau seama prea bine ce sentimente am cu privire la Antonio și Echo, mi-am înlănțuit degetele de ale ei. Antonio a ridicat dintr-o sprânceană, mirat. Te-ai prins, frăție. După cum vezi, mi-am marcat teritoriul. Rico i-a tras vărului său un pumn în umăr.

— Noah s-a făcut om serios de-a binelea. Ba chiar s-a dus și la un bal.

Antonio s-a destins imediat.

— Fără caterincă! Și ce urmează, balul absolvenților? Aș da bani pe bilet să te văd împopoțonat ca un maimuțoi.

— Vai, ce nostim ești, am bombănit, făcându-mi loc pe lângă Rico și hienele lui de veri și conducând-o pe Echo în casă.

Livingul și-așa strâmt, dădea impresia că s-ar fi comprimat cu câteva numere, grație mai multor adolescenți împrăștiați pe mobilier și pe podea. Beth stătea pe masa din bucătărie, cu o bere într-o mână și țigara bălăbănindu-se în cealaltă. Isaiah era în picioare, lângă ea, făcând tot felul de mutre ridicole și savurând fiecare moment în care Beth exploda în hohote răsunătoare. Din câte se părea, ei doi făcuseră cunoştință mai devreme cu pachetul de marfă de zece dolari cumpărat azi-dimineață.

Scrâșnetul cauciucurilor unui automobil s-a auzit dinspre televizor. Mai multe persoane și-au strigat salutările și mi-au cerut să mă dau la o parte ca să poată vedea ecranul.

— Sal'tare, frate, mi-a zis Isaiah, prinzându-mă într-o semi-îmbrățișare, cu un zâmbet tâmp pe față. Bună, Echo.

Eco s-a lipit mai strâns de mine și am profitat de situație, încolăcindu-mi brațul pe curbura taliei ei. Îmi lăsa gura apă de la mirosul ei dulceag. Doamne, frumos mai mirosea.

— Bună, Isaiah. Ce mai faci, Beth? A întrebat Echo.

Beth a tras prelung din țigară, privind-o chiorâș pe Echo. Fără să se dea bătută, Echo i-a întors privirea, prefăcându-se că furia lui Beth n-are importanță pentru ea. Un sentiment de mândrie m-a inundat din cap până-n picioare. Beth a cedat prima, suflând fumul într-o parte.

— Am fost la magazin azi, Noah și am cumpărat clei. Din ăla

pentru nebuni.

Echo a tresărit din tot corpul și n-am fost eu singurul care a observat.

Isaiah i-a șuierat ceva la ureche lui Beth, în timp ce ea gâlgâia copios din bere. Ochii ei injectați de sânge aruncau scântei de bucurie acuzatoare.

— Hai, dă-mi voie să-ți arăt casa, i-am zis lui Echo, împingând-o ușor din spate și dirijând-o spre hol. De parcă un tur al casei ar fi putut contribui la salvarea situației.

— Excursie plăcută, prințesă! A zbierat Beth.

După ce Echo s-a îndepărtat cu câțiva pași, am întors capul spre Beth.

— Termină, i-am șuierat printre dinți.

Ea doar a ridicat din umeri și-a mai luat o gură de bere.

Din nefericire, n-aveam unde să mergem prea departe. După doar patru pași, eram în mijlocul holului, lângă baia placată cu gresie roz și verde. Echo a privit cu atenție vopseaua albă crăpată a tavanului, probabil întrebându-se dacă n-ar putea evada pe-acolo.

— Camera din spatele nostru e a lui Beth, iar cealaltă, a lui Shirley și a lui Dale, i-am explicat.

Echo își tot trăgea de mănuși. Dar trebuia să știe că, de data asta, Beth pe mine voise să mă sfâșie.

— Echo, ceea ce a spus Beth... era o înțepătură la adresa mea, nu a ta. Ea crede c-o să fie nevoită să mă lipească la loc după ce tu o să-mi sfâșii inima și-o să mă faci țăndări.

Hohote de râs au izbucnit în living, însoțite de o înjurătură din partea lui Rico. De două ori, în aceeași seară, îmi declarasem sentimentele în fața ei și ea încă nu răspunsese. Tăcerea dintre noi s-a prelungit. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Ești bun de ceva la Xbox?

Nu se poate să fie atât de ușor. De fiecare dată când Beth demola câte o fată adusă de mine acasă, eram nevoit să-mi pierd mai mult timp convingându-le să n-o ia în seamă, decât încercând să le ajung pe sub lenjerie. Voiam să mă joc, dar voiam și ca Echo să se simtă bine.

— Mda, i-am răspuns.

— Și-atunci, de ce nu-mi dovedești?

M-a smucit de mână și m-a condus spre living. Oare să fie un soi de test? Ar trebui cumva să protestez și să-i spun că mai bine plecăm, din cauză că Beth a făcut-o să se simtă incomodată? Asta era ceea ce voiseră celelalte fete. Ea, însă, părea să insiste, fiindcă imediat cum am intrat în living mi-a făcut semn că vrea să intrăm în joc. Aveam să aflu cât de curând dacă era un test, sau nu. M-am repezit pe locul liber de pe canapea și mi-am așezat-o pe Echo în poală.

— Hei, Rico, dă-mi o telecomandă, am zis.

— Da, Rico, dă-i-o cuiva care mai și știe să joace, m-a completat Isaiah. Au urmat noi valuri de râsete și insulte.

— Ai juca mai bine fără mine în poală, mi-a șoptit ea.

M-am înscris în joc și m-am pregătit să-i fac praf.

În timp ce toți ceilalți își alegeau personajele, i-am atins ușor cu buzele lobul urechii. Mi-a plăcut enorm cum a închis ochii și s-a lăsat pe mine.

— Da, dar atunci n-aș mai putea să fac asta.

După o jumătate de oră, Antonio a ademenit-o să plece, aruncând cu vorbe precum tehnică și umbrire. Mi-am propus să mă duc după ea în bucătărie după ce se va termina jocul, dar m-am răzgândit când am văzut-o înșfăcând un creion și turuind ceva la repezeală în timp ce schița un desen. Îmi dorisem ca ea să se simtă în largul ei și-mi dorisem să-mi petrec timpul cu prietenii mei. Într-un fel, mi se îndepliniseră ambele dorințe.

După o oră și jumătate, Antonio stătea pe un scaun, de cealaltă parte a mesei față de Echo și se giugiulea cu fata lui. Din când în când, mai mormăia câte ceva spre Echo, care desena și sorbea câte puțin dintr-o bere.

Beth și-a făcut apariția de la subsol, cu pachetul de iarbă și foițele pentru rulat în mână. Am aruncat telecomanda pe canapea.

— Eu am ieșit.

Câțiva au început să geamă când l-au văzut pe Rico înhățând telecomanda rămasă liberă. Isaiah a aruncat în mine cu o cutie goală de bere.

— Ce mi-ai făcut, frate? Rico e ultimul fraier! Nu pot să cred că mă lași în aer!

Le-am ignorat comentariile privitoare la bărbăția mea, în

tentativa de a mă atrage înapoi la joc. Mâna lui Echo zbura cu iuțeală pe coala de hârtie, iar privirea o urmărea ca o săgeată. Mi-am trecut degetele prin cârlionții ei, trăgând ușor de ei până-i îndreptam, ca pe urmă să-i las să țâșnească la loc.

Era genială. Îi desena pe Antonio și pe Maria, înlănțuiți într-o îmbrățișare. Imaginea de pe hârtie dădea impresia că ar putea să prindă viață. Cum era posibil să izbutească așa ceva, într-o perioadă atât de scurtă de timp?

Beth s-a așezat la masă și a început să-și răsucească un joint. Voiam s-o scot pe Echo de acolo și imediat.

— Încă nu ți-am arătat unde stăm eu și Isaiah.

— Stai numai o clipă. Vreau să fac cum trebuie umbrirea aici, mi-a răspuns Echo. Era pierdută în lumea ei și nu mai știa de mine. Și, la naiba, Beth nu-și mai răsucise în viața ei un J atât de repede. Și l-a vârât în gură și l-a aprins. Mirosul familiar a început să plutească prin încăpere, atrăgând atenția tuturor, inclusiv a lui Echo.

A privit-o pe Beth cum inhalează fumul și-și ține respirația. De când locuiam aici, niciodată nu refuzasem să trag și eu, dar nici gând să fac așa ceva de față cu Echo. Beth a suflat fumul afară. Buzele i s-au arcuit în sus în timp ce-i întindea jointul lui Echo.

— Vrei un pic? A întrebat-o.

Toată lumea din încăpere privea și-și aștepta rândul răbdătoare, astfel aducând-o pe Echo în centrul atenției tuturor. Piciorul ei a început să bată în podea. Și-a lăsat blocul de desen pe masă, împingându-l spre Antonio.

— Nu, mersi, a zis, după care m-a săgetat cu privirea. Nu te jena pentru mine!

Drăguț, exact ceea ce sperasem să evit. Am întins mâna spre ea.

— Hai să mergem.

Am luat în primire mâna lui Noah, făcându-i cu ochiul lui Beth în timp ce el mă conducea afară. Dacă fusesem drăguță față de Beth, nu mă alesesem cu nimic bun și, măcar o dată, mă simțeam bine fiind răutăcioasă. Fața ei încruntată mă avertiza ce răzbunare de proporții cosmice îmi va servi ea altă dată.

Noah a deschis ușa care dădea spre subsol și mi-a făcut semn să cobor eu prima. Temperatura a scăzut cu cel puțin cincisprezece grade în clipa în care am atins cu tălpile podeaua din beton. Un

recamier cu arcuri și o saltea se întindeau într-un colț al peretelui. O canapea veche acoperită cu o pătură era plasată de cealaltă parte a camerei și un televizor stătea pe peretele dintre ele. Mai multe perechi de blugi și tricouri erau împăturite în două coșuri pentru rufe.

Ușa s-a închis în urma noastră și treptele din lemn au început să geamă sub greutatea pașilor lui Noah. Mi-am înfundat mâinile în buzunare și am examinat tavanul. Gâtul mi-a fost cuprins de spasme când prin minte mi-a trecut imaginea sutelor de păianjeni minusculi, așteptând să mă asalteze.

— Cum ți se pare? M-a întrebat.

— E… ăăă… plăcut, am zis. Și sunt convinsă că păianjenilor le plăcea la nebunie. Ca și acelor gândaci ciudați care se fac ghem când îi atingi.

Noah mi-a dat părul peste umăr și mi-a plasat o sărutare delicioasă pe ceafă.

— Mincinoaso, mi-a șoptit la ureche.

Uf… dilemă morală: canapea sau pat; canapea sau pat? Mi-am pierdut dreptul la decizie când Noah și-a încolăcit un deget printr-o gaică de la spatele pantalonilor mei și a început să mă tragă, de-a-ndărătelea , spre pat. Mâinile i-au șerpuit pe după mijlocul meu și m-au tras în jos, după el.

S-a rezemat într-un cot, cu zâmbetul viclean la locul lui.

— Ai idee de câtă vreme tot vreau să te văd în patul ăsta?

— Nț, am răspuns. Tivul puloverului mi-o luase în sus în urma căderii, lăsându-mi la iveală buricul. Noah a început să-mi traseze cerculețe pe piele, până la blugii mei cu talia joasă. Atingerea lui îmi trimitea prin tot corpul o combinație de furnicături și fiori reci. Bătăile inimii mi s-au accelerat și am fost nevoită să mă lupt ca să-mi mențin respirația la un nivel normal.

Toate zvonurile despre Noah erau întemeiate. Sărutările lui mă făceau să mă topesc, iar acum, simpla lui atingere îmi cutremura trupul. Teama se contopea cu plăcerea în fluxul meu sanguin.

— Noah? Am zis încet.

— Da?

Ochii lui întunecați urmăreau degetele care-mi sâcâiau buricul.

— Când ai început să fumezi iarbă?

Și-a lipit palma desfăcută de abdomenul meu.

— O să mă pui la muncă pentru asta.

Am încuviințat din cap, temându-mă că vocea mi-ar suna ca un chițăit, în locul unui răspuns normal. Lucrurile se mișcau cu iuțeală, cu o mult prea mare iuțeală pentru o fată înceată ca mine.

Noah și-a azvârlit pantofii din picioare și s-a ridicat puțin câte puțin pe pat, spre perne.

— Haide, m-a îmbiat. Mâna îmi tremura în timp ce-mi desfăceam fermoarul cizmelor mele negre și le aliniam frumos pe podea, alături de pantofii lui azvârliți cu talpa în sus. De ce eram atât de agitată? Doar eram cu Noah: cel cu care învățam, cu care vorbeam, cu care râdeam și complotam.

În timp ce mă târâm pe pat ca să mă întind lângă el, fluturii mei cât pterodactilii îmi făceau tumbe prin stomac. Bunule Dumnezeu, e un tip superb și eu sunt în pat cu el! M-am rezemat cu spatele de perete, trăgându-mi genunchii la piept. El a rămas întins. Eu am rămas în șezut. Nu, nu era stânjenitor.

Zâmbetul lui Noah a tremurat.

— Nu-mi face asta, Echo.

Mi-am trecut o mână tremurătoare prin păr și m-am luptat să-mi controlez vocea.

— Ce fac?

Mi-a luat mâna și mi-a mângâiat-o cu degete delicate.

— Ți-e frică de mine.

S-a ridicat un pic, iar eu m-am lăsat suficient în jos ca să-mi pot pune capul pe umărul lui. Eram dispusă la negocieri.

— Nu mi-e frică de tine.

De ce-ai putea să faci cu corpul meu, poate, dar nu de tine.

— Atunci, de ce ți-e frică?

— Răspunde-mi tu mai întâi la întrebare.

Și-a întins brațul pe după umerii mei și și-a proptit capul de al meu, învăluindu-mă într-un mic balon de căldură.

— În anul întâi, semănăm mult cu Luke: vedetă la baschet, tipul care umbla cu toate fetele corespunzătoare și avea toți prietenii corespunzători... Am încercat să rămân aceeași persoană și în anul al doilea, dar oricât de mult m-aș fi străduit, dădeam greș într-una. Nu puteam să rămân într-o echipă sportivă, din cauză că n-aveam cum

să-mi permit costurile pentru echipament, sau tutorii mei îmi făceau imposibilă prezența la antrenamente sau la meciuri. În cele din urmă, am obosit să mă străduiesc din greu ca să dau greș, așa că am renunțat. Într-o zi, un tip m-a întrebat dacă vreau să trag un fum, așa că...

Nu și-a mai terminat fraza.

Așadar, Noah fumează iarbă. Eu beau bere. Alcătuim o pereche minunată.

— Eu n-o să fumez niciodată iarbă, sau să iau droguri. Nu vreau să fac nimic care poate să altereze mintea. E ceva foarte fragil.

Pentru că mă îngrozea gândul de a întreprinde orice ar putea apăsa comutatorul care ar face din mine ceva asemănător mamei mele. Studiile dădeau de înțeles că existau șanse cuprinse între patru și douăzeci și patru la sută ca eu să-i fi moștenit micile gene maniacale.

— Dac-o să încerci să obții tutela asupra fraților tăi, nu ți-e teamă că, la un moment dat, s-ar putea cere un test antidrog? Cum să-ți spun, dacă aș fi judecătoare, eu așa aș face.

El îmi tot împletea sărutări ușoare prin păr, făcându-mi pielea de găină la ceafă; auzindu-mă, s-a oprit brusc.

— Presupun că ai dreptate.

M-am desprins de el și l-am privit drept în ochi.

— Pe mine nu mă interesează dacă fumezi iarbă. Adică, e adevărat că n-am de gând să-ți urmez exemplul și că prefer să stau cu tine când ești treaz, dar nu încerc să te schimb.

Noah și-a schimbat poziția, astfel încât părul să-i pice peste ochi și și-a menținut fața inexpresivă, fără măcar un zâmbet. Și-a scărpinat ușor începutul de barbă.

— De ce nu te-ai dus la Hoffman?

— Din cauză că tata consideră arta malefică, întocmai ca diavolul însuși.

Și, că dacă aș fi continuat să-mi dezvolt talentul, m-aș fi transformat în copia exactă a mamei mele.

— E total ilogic.

Da, este, dar ce puteam să fac?

— Mama era pictoriță. Iar el îi asociază talentul cu comportamentul.

Noah m-a tras de o șuviță cârlionțată.

— Tu nu ești nebună.

Am încercat să-mi compun un zâmbet liniștitor, dar am ratat pe puțin.

— Mama a renunțat la tratamentul medicamentos pentru că-i inhiba creativitatea. Pentru fiecare tablou pictat de mama, eu pot să-ți spun cronologia crizelor ei de demență. Ca, de exemplu, când am împlinit eu nouă ani, iar ea, în loc să se sinchisească să-mi cânte mulți ani trăiască, a pictat Partenonul pe peretele livingului nostru. Nu poți să-l învinovățești pe tata pentru că vrea să mă protejeze împotriva riscului de a deveni o persoană capabilă de așa ceva, am încheiat, întinzându-mi brațele acoperite de mâneci, ca dovadă.

Noah s-a întins să mi le apuce, dar mi le-am retras brusc. L-am văzut strângând din buze și apoi, pe neașteptate, smulgându-și cămașa de pe el și dezvăluindu-și toată splendoarea musculaturii. Mi-a împins bicepsul sub ochi.

Am icnit, șocată.

— O, Doamne, Noah!

Un cerc de piele înroșită i se reliefa pe braț, de exact aceeaşi mărime cu a – un bolovan mi s-a prăbușit în stomac – unui trabuc. Am dat să-l ating, dar apoi mi-am tras mâna înapoi.

— Nu-i nimic. Poți s-o atingi. Nu m-a mai durut după câteva zile de la întâmplare. N-o să-ți muște degetele. E o cicatrice. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Mi-am dus o mână la gură, în care simțeam gust de fiere.

— Ce s-a întâmplat?

— Tutorele numărul unu. Vina mea. Mi-a venit să fac pe eroul și să-l împiedic să-și bată fiul natural.

O spunea atât de firesc, atât de nonșalant, de parcă o astfel de înfierare i se întâmpla oricui.

— Iar asta...

— Noah și-a atins vârful de sus al tatuajului de pe celălalt braț – e de când mi-am folosit corpul ca să-i apăr pe Tyler și pe Jacob de dărâmăturile din incendiu.

Cicatricea lată de doi centimetri și jumătate se întindea pe mijlocul tatuajului înfățișând o cruce, terminându-se odată cu marginea de jos. Partea de sus a cicatricei i se continua pe spinare.

Mi-am smuls ochii de la ea, ca să studiez modelul tatuajului. Un singur trandafir se împletea prin neagra cruce celtică. Fiecare vârf al crucii purta câte un nume: al mamei, al tatălui, ale fraților. Greutatea din piept îmi strivea plămânii. Am trasat cu degetul contururile crucii, nu ale cicatricei.

— E un frumos omagiu adus lor, am zis. Nu mă puteam închipui pierzând totul. Cel puțin tata îmi mai rămăsese. Poate că voi fi nevoită să mă strecor toată viața prin gaura acului ca să-i fac lui pe plac, dar cel puțin, pentru moment, aveam încă... sau așa cred... dragostea lui.

Noah mi-a luat mâna cu care-i urmăream tatuajul și mi-a sărutat degetele.

— Da, este. Părinții mei ar fi fost mândri de fiecare cicatrice.

Mi-am întors brusc privirea spre el.

— Nu mă refeream... eu ziceam despre... tatuaj...

Și-a umezit buzele înainte de a-mi adresa zâmbetul lui poznaș.

— Știu. Eu ți le-am arătat pe-ale mele, acum e momentul să mi le arăți tu pe-ale tale.

Am început să scutur din cap încă dinainte ca el să-și termine măcar fraza.

— Nu e același lucru. Tu ești puternic. Tu i-ai ajutat pe alții. Pe când eu am avut încredere în cine nu trebuia și uite că am ajuns demnă de plâns și nu-mi amintesc o iotă. În orice caz, tu ești bărbat. Cicatricele, la bărbați, sunt, într-un fel, sexy. Cicatricele fetelor... sunt pur și simplu... urâte.

Și, iată, am zis-o: clar și răspicat.

M-a strâns mai tare de mână și ochii i s-au înnourat, prevestind furtuna.

— Mi se rupe de asta. Nu-i nicio rușine în a avea încredere în maică-ta. Ea a dat cu palma-n rahat. Nu tu. Cât despre bălăriile alea, cu demnă de plâns... mi se rupe și de alea. Tu nu ești de plâns. Tu ai avut curajul să te întorci la școală și să-ți trăiești viața mai departe, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În timp ce eu? Am pierdut totul, iar ce mi-a rămas, am aruncat în vasul de toaletă și am tras naibii apa! Asta e de plâns.

Deodată, Noah mi-a lăsat mâna și s-a apropiat de mine ca un leu furios. Cu mișcări fulgerătoare, mi-a încolăcit mijlocul cu brațele și

m-a întins pe pat. Inima a început să-mi bubuie în piept când l-am văzut plutind deasupra mea.

— Pui, nimeni n-o să mai facă niciodată greșeala de a pronunța cuvântul urât la adresa ta. Mai ales când sunt eu prin preajmă.

Mi-a împins deoparte cârlionții de pe față, degetele lui lăsând în urmă dâre învăpăiate.

— Totul la tine e frumos și al naibii de sexy, mi-a zis.

Am întors capul într-o parte, nefiind în stare să-i îndur privirea.

— Mai e și altceva.

Pentru că totdeauna mai e și altceva. Mama mea e garantă pentru asta.

Am apucat de tivul puloverului și, înainte să-mi piară curajul, l-am tras peste cap și m-am răsucit ușor, lăsând la iveală nu numai sutienul meu negru din dantelă și brațele, ci și singura cicatrice despre existența căreia nimeni, în afara mamei și a tatălui meu, n-a știut vreodată.

Degetele lui Noah au atins lunga și groasa creastă de sub omoplatul meu stâng. Vocea i s-a îngroșat și mai mult.

— Îmi pare foarte rău, pui.

— Nu mai știe nimeni altcineva, Noah. Nici măcar Lila.

M-a sărutat pe spate, lăsându-și mâna să lunece peste cicatricele de pe brațul meu.

— Ești frumoasă, a șoptit, cu gura lipită de pielea mea. Apoi, Noah mi-a ridicat brațul și l-a privit, în timp ce gura lui înșira sărutări de-a lungul cicatricelor. O foame absolută îi întuneca ochii aceia ciocolatii.

— Sărută-mă.

Emoțiile în stare pură și nevoia de a-l simți cât mai aproape m-au copleșit. Fiecare părticică din mine tânjea dureros după el: mintea mea, sufletul și trupul. Fără cea mai mică ezitare, am anulat spațiul dintre noi și mi-am apăsat buzele nerăbdătoare pe ale lui.

Mâinile lui Noah erau pretutindeni, pe părul meu, pe gât, pe spate și, slavă tuturor celor sfinte, pe sâni. Iar mâinile mele rătăceau exact la fel de lacome pe superbul lui trup. După ce m-a drogat cu delicioase sărutări pentru un timp nici pe departe îndestulător, buzele lui calde mi-au mângâiat în treacăt gâtul și au coborât să-mi sărute despicătura dintre sâni, provocându-mă să-mi arcuiesc

spinarea și să-mi pierd mințile.

Fără să vreau, am gemut și i-am șoptit numele, când mâinile i s-au abătut spre coapsele mele și mi-au pus pe foc universul și sângele. M-a întins la loc pe pat și părul mi s-a împrăștiat peste tot în jurul meu.

— Ador felul în care miroși, mi-a șoptit, jucându-se cu lobul urechii mele între buze.

— Ador cât de frumos poți să fii.

I-am căutat cu insistență buzele și mi-am încolăcit un picior de al lui, în timp ce ne mișcăm, fiecare în ritmul celuilalt. Și, printre sărutările frenetice, am șoptit cuvintele „Te iubesc”. Pentru că așa era. Noah știa să mă asculte. Mă făcea să râd și mă făcea să mă simt specială. Știa să fie puternic și cald și afectuos și... de toate. Îl iubeam. Îl iubeam mai mult decât iubisem vreodată oricare altă persoană, în toată viața mea.

Toți mușchii din corp mi-au înlemnit când Noah s-a oprit din sărutat și m-a privit de deasupra, cu ochii dilatați. Mi-a mai mângâiat de două ori obrazul și și-a lăsat capul pe spate.

— Fă dragoste cu mine, Echo. N-am mai făcut dragoste niciodată.

Nu se poate. Reputația de amant experimentat a lui Noah înainta pe coridoarele școlii cu mult în fața lui.

— Dar...

Noah mi-a tăiat vorba cu un sărut.

— Da, dar niciodată dragoste. Numai fete care n-au însemnat nimic. În timp ce tu...

Limba lui mi-a hărțuit buza de jos, făcându-mi tot corpul să se topească.

— Tu ești totul. Mi-am făcut analizele în vacanța de iarnă și sunt în regulă și am și mijloace de protecție.

A întins mâna pe după marginea patului și, ca prin farmec, a făcut să apară un mic pătrat portocaliu.

Am încremenit din nou. Simțindu-mi ezitarea, Noah m-a sărutat lent pe buze, dezmierdându-mi în același timp obrazul.

— Și după vacanță? L-am întrebat.

— N-a mai fost nimeni, a șoptit, cu buzele lipite de ale mele. Te-am întâlnit la scurt timp și nu m-am mai putut atinge de altcineva.

Îl iubeam și eram împreună. Mi-am împletit degetele în părul lui

și i-am tras capul înapoi spre al meu, dar în clipa în care mâna lui mi-a atins talia blugilor, inima mi-a tresăltat și mâinile mi s-au repezit ca să-l oprească.

— Te rog. Așteaptă. Noah...

Of, Doamne, chiar aveam s-o spun!

— Sunt virgină.

Acum, a fost rândul lui Noah să rămână încremenit.

— Dar ai fost cu Luke...

Un zâmbet firav mi-a crescut pe buze. De regulă, eu eram cea cu limba legată și mi se părea distractiv să-l văd și pe el o dată în pană de cuvinte.

— De-asta ne-am și despărțit. Nu eram pregătită.

Și-a mutat trupul de pe mine și m-a tras aproape, la căldura lui. Mi-am lăsat capul să i se așeze pe piept și să asculte liniștitorul sunet al bătăilor inimii. Noah și-a trecut mâna prin părul meu.

— Mă bucur că mi-ai spus. E necesar să fie așa cum trebuie pentru tine și eu o să aștept, oricât vei simți de cuviință.

Aproape toate mașinile plecaseră când m-am întors eu acasă. O lăsasem pe Echo la ea acasă înainte de miezul nopții, după care mai condusesem timp de vreo două ore, încercând să prelucrez în minte tot ce se petrecuse între noi. Faptul că s-a expus în fața mea, că a avut încredere în mine, care nu merit încrederea nimănui, era... demn să-mi schimbe viața.

Rico dormea pe canapea, cu trupul încurcat de al unei gagici oarecare. Destule șanse ca ea să regrete când se va trezi, dimineață. La subsol, pâlpâia lumina dinspre televizorul lăsat fără sonor.

Am înhățat telecomanda ca să-l închid, dar m-a oprit Isaiah.

— Eu încă mă uit, frate.

— Scuzele mele.

Am zâmbit, pomenindu-mă că folosesc o expresie de-a lui Echo. Zâmbetul mi-a pierit când am observat spatele gol al unei fete trecută în lumea viselor în brațele lui Isaiah. M-am întors imediat spre scară, vrând să urc înapoi.

— Scuză-mă, frate. N-am știut că ai companie.

N-ar fi fost prima oară când uita să încuie ușa după el.

— Stai liniștit. E Beth.

Răspunsul lui doar m-a îmboldit s-o rup la fugă. Trăisem destul

timp fără s-o văd goală și n-aveam nici cea mai mică intenție să încep de-acum.

— Nu-i nimic, am zis.

— Așteaptă-mă, vin să bem o bere.

Isaiah i-a bălmăjit ceva lui Beth și ea i-a dat un răspuns de om matol.

Ajungând în bucătărie, am deschis frigiderul și am scos două beri.

Isaiah și-a făcut apariția de la subsol, îmbrăcat numai în blugi. I-am întins una dintre beri și i-am răsucit capacul celeilalte.

— I-am spus lui Echo că e a mea.

— Am pus-o cu Beth.

Ne-am rezemat amândoi de bufet și ne-am băut berile.

— Tu și Beth, un cuplu?

— Naiba să mă ia dacă știu. O cunoști doar. O să zic că am noroc dacă nu fuge la maică-sa pentru o lună când se trezește și-și dă seama ce-am făcut. Iar cazul cel mai rău și-o trage cu primul fraier întâlnit, ca să-și dovedească sieși că n-are nevoie de nimeni. Fir-ar, Noah, am stricat totul.

I-am lăsat tăcerea necesară ca să se adune. În cele din urmă, s-a ciupit de cercelul cel mai de jos și a reînceput să vorbească.

— S-a întâmplat. Trebuie să mă împac cu ideea. Chiar și dacă aș fi nevoit să mă prefac că nu s-a întâmplat. Doar că... eram amândoi praf și ea mirosea al naibii de bine...

Nu aveam nevoie de explicațiile lui Isaiah. Știam totul despre fetele care miroseau frumos. Dacă nu m-aș fi priceput, aș fi crezut că Echo trăiește într-o brutărie.

— Așadar, ai gagică? M-a întrebat Isaiah.

— Mda, am răspuns. Acum, eram în mod oficial cuplat. Am rămas amândoi tăcuți, luând la răstimpuri câte o gură de bere.

— Am vrut să vă zic ceva, mai devreme. Am probleme cu găsirea unei piese care-mi trebuie ca să-i repar mașina. Va trebui s-o cumpăr dintr-un magazin.

Cunoștințele mele despre mașini sunt limitate, dar până și eu îmi dădeam seama că nu poate să fie o veste bună.

— Cât?

— O sută.

Mama mă-sii. Echo se baza pe ședințele noastre de meditații

pentru bani și până acum îi dăduse lui Isaiah tot ce avusese. Știam că tatăl ei are destui bani, însă el refuzase s-o ajute.

— Nu-i mai spune ei. Cumpără ce-ți trebuie și-ți dau eu banii.

— Ești sigur?

— Mda.

Echo își dorea ca mașina să fie în stare de funcționare, iar eu îmi doream să văd zâmbetul acela de sirenă. Mai multe coli mari de hârtie cu numele lui Echo în partea inferioară mi-au atras privirea. Cum de-a putut să deseneze atât de repede? făcuse unul cu Isaiah și Beth, râzând unul spre celălalt. Iar ultimul mi-a făcut inima să se oprească în loc. Am văzut ochii mamei mele.

Isaiah a venit în spatele meu.

— E artistă, frate, ce pana mea. Desenul ăsta ești tu, leit.

— Doar n-ai crezut la modul serios că ai putea să ieși din școală fără să știu eu, nu?

Doamna Collins a închis ușa cabinetului și și-a aruncat haina pe umeri.

Mă gândisem să ies pe ușa laterală, din apropierea vestiarului, însă remarca lui Echo, legată de iarbă, mă determinase să gândesc mai departe: un astfel de gest nu mi se mai părea acum atât de ușor de făcut. Dacă voiam să fac impresie bună, atunci era de preferat să încep prin respectarea unor reguli. Sau, măcar să dau impresia că le-aș respecta.

— Am un bilet de învoire de la ore din partea lui Shirley și Dale. E întru totul regulamentar.

Și-a dat ochii peste cap și și-a extras cheile mașinii din geanta ei voluminoasă.

— Când ai de gând să accepți ideea că eu sunt de partea ta? Te conduc și te aduc înapoi la timp pentru ultima oră.

Mi-am terminat de scris numele în condica pentru ieșiri și am azvârlit creionul pe scândura ghișeului.

— Mai degrabă, mă băgați în spital, am bombănit.

Doamna Collins a trecut în viteză pe lângă mine și eu am urmat-o afară, spre mașina ei.

— V-ar deranja să-mi spuneți de unde știți despre asta? Am întrebat-o, după ce am închis portiera din dreapta și mi-am prins cum trebuie centura de siguranță.

— Soțul meu lucrează ca voluntar la Societatea pentru Asistență Legală și mi-a vândut pontul cum că ți-ai făcut programare.

Minunat. Oare o să pot vreodată să mă descotorosesc de femeia asta? M-am ținut strâns de brațul scaunului în timp ce ea ambala motorul intrând pe autostradă și luându-i fața unei dubițe.

— Chestia aia mare, roșie și lucioasă, pe lângă care ați trecut la câțiva centimetri, să știți că era un alt vehicul.

A izbucnit în râs, plesnind volanul cu palma.

— Ori de câte ori am impresia că nu reușim să comunicăm, tu mă tachinezi. Ador asta!

În fața noastră s-a văzut licărul roșiatic al unor faruri de poziție. În loc să frâneze, ea a accelerat.

— Zonă în construcție, am zis.

Doamna Collins a tras de volan în fața unui tractor cu remorcă, fără ca măcar să privească în oglinzi și a reușit la limită să prindă ieșirea de pe autostradă. Semaforul de la capătul rampei și-a schimbat culoarea în roșu. Ea a așteptat până când am ajuns la mai puțin de un metru și jumătate ca să pună frână. M-am pomenit aruncat în față, apoi trântit la loc de spătar.

— Aș putea să vă învăț să conduceți, dacă sunteți în stare să recunoașteți că nu știți.

Doamna Collins a aruncat, în sfârșit, o privire în oglinda ei retrovizoare, dar numai ca să-și verifice rujul de pe buze.

— N-ai vrea să-mi spui ce ai tu de discutat cu un avocat? Rămăsesem cu impresia că ai fost de acord să lași în seama mea preocupările pentru bunăstarea lui Jacob și a lui Tyler.

— Atunci, bănuiesc, e foarte bine că nu discut despre asta, am zis, rămânând cu privirea lipită de drumul din fața noastră. Oricât ar fi făcut pe tâmpită doamna Collins și chiar dacă era cea mai catastrofală șoferiță de pe fața pământului, ea totdeauna știa mai multe decât lăsa să se vadă și presimțeam că situația prezentă nu făcea nicidecum excepție.

Pe site-ul societății pentru asistență legală se promitea ajutor legal gratuit, ceea ce era bine, pentru că eu aveam nevoie de ajutor și aveam nevoie ca el să fie gratuit.

Amplasat în centrul orașului, sediul Societății era găzduit de una dintre acele vechi clădiri cu valoare istorică pe lângă care adora să

treacă tata la volan. Mi-l aminteam cum i se plângea mamei despre cât de greu e să împiedici municipalitatea să demoleze construcțiile vechi. Lui i-ar fi făcut mare plăcere să vadă că Societatea reamenajase vechea clădire într-una pentru birouri.

Timp de o jumătate de oră, eu și doamna Collins am stat pe scaunele din lemn aflate față-n față cu recepția. În jurul nostru, unii oameni așteptau răbdători, iar alții, nerăbdători. Se auzeau telefoane sunând, iar dinspre birouri pluteau murmure de conversații. Ca toate celelalte lucruri din viață, dacă e inclus cuvântul gratis, se subînțelege încetineala. Până la urmă, doamna Collins și-a terminat de verificat corespondența electronică pe Blackberry și și-a întors fața spre mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că norocul meu tot avea să se sfârșească, odată și-odată.

— Ce-ar fi să-i dai bătaie și să-mi spui pentru ce-ai venit aici?

M-am aplecat în față și mi-am proptit coatele pe genunchi.

— Sunteți perspicace, așa că sunt convins că ați dedus și singură.

— Așa e, dar prefer s-o aud de la tine.

Frecându-mi mâinile între ele, m-am gândit dacă să-i spun adevărul. Dacă soțul ei lucrează acolo, tot o să afle, oricum; numai că, într-un fel, rostirea cuvintelor față de ea însemna c-o invit în lumea mea personală. Întrebarea era: oare aveam suficientă încredere în ea, încât s-o las să între?

— Vreau ca frații mei să-mi fie încredințați după ce termin liceul și împlinesc optsprezece ani. Și am nevoie să-mi spună cineva cum se poate proceda.

— Noah... a început ea, dar s-a oprit. Întreruperea ei a făcut ca aerul dintre noi să pară mai dens. Ai cumva idee cât de greu este să crești un copil de opt ani și unul care urmează să împlinească foarte curând cinci?

N-ar putea să fie o viață mai rea decât cea de-acum.

— Aveți cumva idee cât de greu îmi e mie să trăiesc fără ei?

— Keesha și cu mine încercăm să sporim frecvența vizitelor.

Un mușchi al maxilarului mi-a tresărit și am fost nevoit să fac eforturi ca să nu urlu.

— Eu nu vreau frecvență sporită a vizitelor. Eu îmi vreau familia înapoi.

— Dac-o să câștigi tutela asupra lui Jacob și Tyler, tot n-o să-ți

poți aduce părinții înapoi.

Inima mi s-a izbit de coaste și mi-am întors capul brusc spre ea.

— Nu credeți că știu asta? Nu credeți că mi-am petrecut ultimii doi ani și jumătate știind că viața mea nu va mai fi niciodată aceeași?

— Exact, a replicat ea. Nu va mai fi niciodată aceeași. Tu nu vei mai fi fratele lor. Vei fi tatăl lor. E o diferență imensă... chiar te-ai gândit cu toată seriozitatea la toate aspectele? Ce fel de serviciu crezi că ai putea să obții, ca proaspăt absolvent de liceu? Cum crezi că ți-ai putea permite să-i crești și pe ei și să te îngrijești și pe tine? Există pe lumea asta programe cu rolul de a-i ajuta pe cei ca tine, Noah. Pe tine. Pentru că ești în grija statului, statul va plăti ca tu să poți merge la facultate. Gândește-te la viața pe care ai putea să ți-o creezi pentru tine. Gândește-te la viitorul pe care l-ai putea avea.

O femeie cu părul șaten lins pe spate, îmbrăcată într-un costum bleumarin și-a făcut apariția dintr-un birou.

— Noah Hutchins?

Era și timpul, naibii. M-am ridicat, privind-o de sus pe doamna Collins.

— Viitorul meu sunt frații mei.

— Frații tăi sunt bine așa, a insistat, cu o privire imploratoare, îți garantez că sunt la loc sigur.

Am scuturat din cap, străduindu-mă să nu iau în seamă vocea enervantă, repetându-mi că doamna Collins e singurul adult care dă doi bani pe mine și care nu m-ar minți. Imaginea chipului plin de vânătăi a lui Tyler mi-a apărut în minte. Să am încredere în ea ar însemna să le întorc spatele fraților mei și una ca asta n-aș face-o niciodată.

Aveam nevoie să mă țin de planul meu: să discut cu cei de la Asistența Legală despre obținerea pe cale judecătorească a tutelei, să-mi spăl impresia la școală, să-mi găsesc o slujbă cu un salariu cumsecade înainte de terminarea liceului și să dovedesc că Joe și Carrie sunt nepotriviți ca părinți.

Iar pentru această din urmă cerință, aveam nevoie să pun mâna pe dosarul meu.

— O să meargă, a murmurat Noah, satisfăcut.

Terminasem cu învățătura de o oră, datorită exclusiv îndărătniciei mele absolute. Îi stăteam pe genunchi, pe scaunul din dreapta al

mașinii lui Aires, în timp ce Isaiah trudea de cealaltă parte a capotei deschise. Noah mi-a explicat noul său plan prin care să putem ajunge la dosarele noastre, în același timp aducându-mi trupul în pragul exploziei cu mângâierile și sărutările lui. Planul acela stupid avea o sumedenie de lipsuri, dar puterea lui de seducție îmi încețoșase gândirea și mă împiedicase să-mi dau glas părerilor, până acum.

— Tu chiar crezi la modul serios că doamna Collins o să muște momeala? L-am întrebat. În primul și-n primul rând, probabil c-o să-ți spună să aștepți, sau c-o să ți-l aducă ea miercuri; sau o să vadă drept prin tine și-o să-și dea seama că punem ceva la cale.

— Ea nu-și dorește nimic mai mult pe lume decât ca eu să mă duc la facultate și dacă o să-i spun că vreau să dau testul ACT, o să facă treaba mare pe ea. E înnebunită să-mi depun dosarul pentru înscrierile de ultim moment.

Noah s-a apucat să-mi înșire sărutări în jos pe gât, perturbându-mi capacitățile de luare a hotărârilor. Am deschis portiera și m-am strecurat afară din mașină.

Martie năvălise peste noi ca un leu, aducând vreme aspră, dar caldă. Eram destul de aproape de marginea garajului deschis, pentru ca vreo câteva picături calde de ploaie să-mi atingă pantofii. Noah nu mi-a înghesuit trupul cu al lui, așa cum ar fi procedat în mod normal. În loc de asta, s-a rezemat de cadrul ușii garajului, la mică distanță de mine.

Ultima noastră tentativă de a pătrunde în dosarele noastre, de săptămâna trecută, eșuase. Dar înalta noastră rată de eșec doar ne stimula și mai aprig să căutăm succesul. Din când în când, mă întrebam dacă nu cumva unicul motiv pentru care eram împreună ar fi fost tocmai scopul nostru comun de a șterpeli dosarele acelea. Câteodată, era singurul subiect despre care discutam, dar pe urmă zăream căldura din ochii lui căprui și știam: ținea la mine.

— Dac-o să meargă și eu nu afirm c-o să meargă, sunt de părere că ar trebui să iei întâi dosarul tău, i-am zis. Îmi pare rău că numele de familie nu ți-a fost de folos.

Încercase pe toate căile posibile – anuare telefonice, Google, Facebook – și tot nu găsise nimic despre tutorii lui Jacob și Tyler.

— Ba nu. I-am văzut pe tatăl tău și pe doamna Collins discutând

între patru ochi azi-dimineață. Ceva se petrece și avem nevoie să ne dăm seama ce anume.

Noah și-a întors privirea spre ploaia de afară, arătând mai degrabă ca un model pentru lenjerie Calvin Klein, decât ca un copil sărman sub tutelă.

— În plus, eu cred că avem şanse bune la ambele dosare, din moment ce tu o să ai o ședință de hipnoză marți. Mâine, când o s-o ademenesc afară pe doamna Collins, arunci un ochi în dosarul tău, după care o să arunc și eu într-al meu marți.

— Nu e hipnoză. E terapie de relaxare și eu încă n-am zis că aş fi de acord.

— E perfect. Tu și cu doamna Collins veți fi în infirmerie, iar personalul secretariatului își va fi terminat ziua de lucru. În plus, tu mi-ai zis săptămâna trecută ce crede doamna Collins, că ai fi în pragul unui enorm salt înainte.

Ploaia răpăia pe acoperişul garajului. Mi-am întors privirea spre Isaiah și Beth. Nu-mi plăcea deloc s-o văd pe ea cocoțată pe bancul de lucru preferat al lui Aires, dar îmi plăceau scânteile pe care i le aducea în ochi lui Isaiah.

Cât de ciudat va fi să pun, în sfârşit, piesele cap la cap? Să înțeleg de ce tot pictam cerul nopții, iar și iar. Să înțeleg de ce-mi spunea mama povești de adormit copiii, în timp ce eu sângeram pe podea. Poate că și coşmarurile vor înceta, în sfârşit şi voi putea dormi o noapte întreagă, odihnitoare, pentru prima oară în ultimii doi ani.

Dar dacă nu avea să meargă? Doamna Collins zisese că, după părerea ei, mintea mea ar fi pregătită să-și amintească un pic mai mult... cu ajutorul unui impuls corespunzător. Frântura aceasta de informație o propulsase pe Ashley într-un delir conversațional de revistă informativă despre cât de bine ar fi dac-am încerca din nou hipnoterapia. Până la urmă, reieşise că ea deja făcuse cercetări, găsise un alt hipnoterapeut şi-i verificase recomandările.

Doamna Collins îl cunoştea pe terapeut, așa nu avusese nimic împotrivă, deși nu era încântată. Vrând să-i facă pe plac lui Ashley, tata se declarase, fără tragere de inimă, de acord, iar eu, ca de fiecare dată, fusesem de acord prin neexprimarea dezacordului.

În plus, nu era vorba să cercetăm întreaga memorie. Dimpotrivă, scopul nostru era să vedem dacă mi-aş putea aminti câteva dintre

momentele de dinainte ca mama să mă târască în infern.

Se presupunea că terapia aceasta de relaxare va fi diferită față de cea care-mi afectase mintea în vara ulterioară incidentului.

Doamna Collins spusese că terapeutul fusese lipsit de experiență și că insistase prea mult și prea repede. Marți, Ashley avea să aducă în scenă un reputat „profesionist”. Doamna Collins m-a asigurat în repetate rânduri că ea va fi prezentă ca să supravegheze ședința și că eu voi fi în deplină siguranță: că mintea mea nu va suferi o nouă fractură.

Până acum, ea avusese dreptate în majoritatea privințelor, dar... Am vorbit în șoaptă, astfel încât să nu mă poată auzi nimeni altcineva.

— Dar dacă tata are dreptate? Dacă mintea mea nu poate să suporte adevărul?

— Pui, tu ai destulă forță și tenacitate cât să dobori și traficanți de droguri. O să fie bine.

Mi-aș fi dorit eu să am încredere și credință în mine așa cum avea Noah. Nimic nu-l clintea vreodată și, dintr-un motiv oarecare, era convins că pot să mut munții din loc și-apoi să jonglez cu ei. Într-o zi, avea să fie foarte dezamăgit, văzându-mă așa cum sunt în realitate: o ființă slabă, jalnică.

— Unde e tatăl tău? M-a întrebat Noah. De obicei era acasă la ora asta.

Încă de când își dăduse tata seama că Noah și Isaiah își petreceau fiecare după-amiază de marți în garajul nostru, ținea cu tot dinadinsul să se întoarcă de la serviciu cât de curând era omenește posibil. Chiar dacă l-o fi acceptat el pe Noah în calitate de iubit al meu, tot nu-i plăcea ca sus-numitul iubit să fie singur cu mine.

Piciorul meu a început să se bâțâie, nervos. Comportamentul ciudat al tatii cotise, mai nou, pe Bulevardul Bizareriei.

— Vechiul meu Neon n-a rezistat îmbunătățirilor. Azi se duce să-mi ia altă mașină de la mâna a doua.

Iubisem mașina aia. Umblasem împreună cu Aires s-o căutăm timp de săptămâni de-a rândul, încercând să descoperim combinația cea mai potrivită între preț și fiabilitate. Iar când, în sfârșit, o cumpăraserăm, o luaserăm pe mama într-o excursie la Dairy Queen, să sărbătorim cu câte un milk-shake cu ciocolată. Bine că-mi

promisese Isaiah că va repara mașina lui Aires. Altminteri, m-aș fi făcut ghem și aș fi plâns o nouă pierdere a lui Aires… și a mamei mele.

Am surprins-o pe Beth aruncându-mi o privire ucigătoare, în timp ce asculta discuția dintre mine și Noah. Discutam deschis de față cu ea și Isaiah, dar nu aminteam niciodată pe față problemele mele. Noah îi considera ca fiind familia lui și avea încredere în ei. Eu aveam încredere în Noah, iar de Isaiah îmi plăcea. Pe Beth o toleram.

— A fost interesant azi la sport, a zis deodată Beth și buzele i s-au arcuit într-un rânjet diavolesc.

Foarte rar se întâmpla ca ea să mi se adreseze direct. Pterodactilii lui Noah începuseră să se hrănească din membrana mea stomacală.

— Zău? Am întrebat, cu semnificația te rog, întoarce-te la ignorarea mea.

— Am ajuns s-o aud pe mica ta prietenă, Grace, majoreta, făcând bășcălie de tine. Trebuie să recunosc, e pentru prima dată când spune ceva care mă face să râd.

Cuvintele lui Beth în confirmau ceea ce, în sufletul meu, știam deja: că umblatul în public cu Noah o împinsese pe Grace dincolo de graniță și distrusese fragilele rămășițe ale prieteniei noastre. Dacă Beth avusese în intenție să mă eviscereze ca pe un pește, atunci reușise. Stomacul mă durea ca în seara în care se izbise Luke de mine ca berbecul.

Noah s-a desprins de cadrul ușii, pornind furios spre Beth.

— Fir-ar mă-sa a naibii, Beth! Ce pana mea e în neregulă cu tine?

— Cu mine? Tu ești cel care umblă cu domnișoara Țaca-Țaca, a ripostat Beth, sărind jos de pe bancul de lucru și răsturnând din greșeală un pahar plin cu șaibe, care a pornit să se rostogolească spre marginea bancului.

— Beth, prinde-l! Am răcnit.

Ea s-a întins, dar degetele ei n-au mai apucat decât aer, fiindcă paharul deja se rostogolea dincolo de margine, făcându-se țăndări pe podea. Zgomotul de sticlă spartă mi-a vibrat în tot capul. Mai multe imagini au început să pâlpâie, iar gaura neagră din creierul meu a crescut, rotindu-se. Un tablou cețos și-a făcut loc cu forța în față, în timp ce sute de baroase îmi băteau piroane ascuțite în craniu.

Sunt întinsă pe mocheta bej de pe podeaua livingului mamei. Mă înconjoară cioburi colorate și sânge. Mult, foarte mult sânge. Durerea îmi spintecă și-mi pârjolește brațele. Mă răsucesc ca să scap de ea, dar ajung să zbier în agonie când ceva tăios îmi despică spinarea.

Stau cu ochii pe ușa din față. Trebuie să ajung acolo. Neapărat să ies. Să nu iau în seamă durerea. Să mă lupt cu frica. Mă rostogolesc pe o parte, urlând din răsputeri când cioburile îmi pătrund în genunchi și-n brațe. Sticla scrâşneşte, zdrobită sub greutatea mea. Fiecare ciob mare înfipt în muşchii mei usturā ca un tăciune aprins şi fiecare aşchie minusculă își implântă muchiile în pielea mea. Mă târăsc înainte. Epuizarea îmi îngreunează orice mișcare, îmi încețoșează mintea și-mi învolbură stomacul. O, Doamne, el unde-o fi? Mie mi-a zis c-o să vină. O, Doamne, te rog... Tati, te rog, vino!

— Echo!

Am clipit iute și m-am pomenit ghemuită pe podeaua garajului, strângându-mi capul în mâini. Inima îmi bubuia cu putere și fiecare părticică din trup îmi tremura.

Noah se lăsase pe vine lângă mine, privindu-mă cu ochii mari și chipul marcat de şoc. Mi-a îndesat în spatele urechii câteva şuvițe de păr și mi s-a adresat cu o voce scăzută, liniştitoare.

— Puiule, ce-ai pățit? Te doare ceva? Eşti amețită?

Am săgetat cu privirea înjur, simțind primejdia. Isaiah și Beth mă priveau ca pe o nebună. Noah mi-a încadrat fața între palmele lui, obligându-mă să-i acord întreaga atenție.

— Te rog, pui.

Am înghițit în sec, într-o tentativă de a-mi ajuta gura uscată să vorbească.

— Vitralii. Ăsta era cel mai nou proiect al mamei.

Înțelegerea mi-a încălzit privirea.

— Ți-ai amintit ceva.

Un fulger a spintecat cerul, trosnind. Mușchii mi-au tresărit până dincolo de piele. Noah m-a tras mai aproape de el.

— Nu-i nimic. Eşti cu mine.

Ceafa îmi ardea și dinții îmi clănțăneau în ritm cu tremurul trupului. M-am smiorcăit, ca să-mi țin lacrimile la distanță. Dacă așa m-am simțit când mi-am amintit doar o frântură, oare ce s-ar

întâmpla dacă mi-aş aminti întreaga poveste? Oare aş ceda?

Lacrimi fierbinți îmi bălteau la colțurile ochilor; le-am șters cu dosul mânecii.

— M-am săturat să tot am coşmaruri.

M-am săturat să mă tot întreb dacă-mi pierd mințile.

Noah m-a mângâiat pe păr şi m-a strâns mai tare în brațe.

— O s-o scoatem noi la lumină şi pe-asta, Echo. Îți jur c-o s-o scoatem la lumină.

— Aş vrea să fi putut dormi cu tine, mi-a murmurat prin telefon vocea ca-naiba-de-sexy şi adormită a lui Echo.

— Un cuvânt să-mi spui, iubito şi intrarea în paradis ți-e garantată!

Ajunsesem acasă de la serviciu la puțin după miezul nopții şi mă hotărâsem s-o sun pe Echo.

Stăteam pe uscătorul pentru rufe, oferindu-le lui Beth şi Isaiah intimitatea de care amândoi pretindeau că n-au nevoie. Isaiah se comporta ca şi cum repriza lor de drăgosteală nici nu s-ar fi întâmplat, iar Beth făcea la fel. Vestea cea bună era că Beth nu dăduse fuga la maică-sa, nici nu-l lăsase pe un alt tip oarecare să se folosească de ea.

Vestea cea rea era că Isaiah suferea ca naiba. Dar, pe moment, am încercat să uit de problemele celor mai buni prieteni ai mei şi să mă concentrez la a-mi aminti deliciosul miros de scorțişoară al lui Echo, ca să acopăr duhoarea de igrasie şi mucegai a subsolului.

Râsul micii mele nimfe mi-a umplut sufletul.

— Pervers mai eşti. Eu vorbeam despre somn. Adică, somn adevărat. Nu sex.

— Nu e nevoie să facem sex. Mai sunt şi alte lucruri pe care aş putea să le fac ca să te ajut să dormi.

— Eşti imposibil, a zis ea, în foşnet de aşternuturi. Tu mă faci să mă simt în siguranță, Noah. Poate, dacă m-aş fi simțit în siguranță, aş fi putut să dorm.

Oare de-asta avea şi Jacob coşmaruri? Nu se simțea în siguranță?

— O să mă strecor într-o noapte în camera ta şi-o să facem o încercare. Somn şi-atât, promit.

— Tata o să te omoare, iar pe mine o să mă închidă într-o mănăstire.

— Sunt dispus să risc.

— Așa... a schimbat vorba Echo, trecând la un ton extrem de sprințar. Ți-am spus eu că povestea legată de ACT n-o să meargă.

La zece minute după ce începuse ședința de terapie a lui Echo, intrasem în cabinetul doamnei Collins și-mi anunțasem subitul interes pentru facultate. Într-o privință intuisem corect. Doamna Collins chiar a făcut treaba mare în pantaloni. Dar, în loc să sară imediat ca să obțină informațiile, mi-a turuit la repezeală că are nevoie de timp ca să strângă nu știu ce rahaturi. După care mi-a întins un bon de programare pentru marți, imediat după ore și cu un pic înainte de programarea lui Echo pentru hipnoză.

— Și-ți place la nebunie să ai dreptate, nu-i așa?

— Șșșt. Lasă-mă să-mi savurez momentul de glorie, mi-a zis Echo, căscând zgomotos.

Coșmarurile ei deveniseră și mai frecvente și mai îngrozitoare, ca urmare a ședințelor ei de terapie. Instinctul îmi spunea că ea nu mai dormea nici măcar o mână de ore pe noapte, silindu-se să stea trează ca să evite visele.

Gândul mi s-a abătut spre Jacob și spre coșmarurile lui.

— Dacă ți-ai cunoaște cauza coșmarurilor, ai discuta cu doamna Collins despre ea?

— Ce, ai fumat? M-a întrebat ea, dar n-a mai așteptat să-i răspund că nu. Ea îmi cunoaște cauza coșmarurilor, dar, ca să-ți răspund la întrebare, da, aș discuta. Tanti asta e cam nebună, dar cred că știe ce face. În fine... oarecum... mult mai mult decât ceilalți idioți la care am mai fost. Nu știu. Cred că îmi cam place de ea, mi-a mărturisit și vocea a început să-i devină mai puțin inteligibilă spre final.

— Hai, la culcare, pui. Ne vedem mâine la școală.

Echo a căscat din nou.

— Te las, dar cred c-o să mai stau să citesc o vreme.

Și a închis, știind că n-o să-i răspund la fel. Mi-ar fi plăcut să am curajul ei.

— Spune-mi că ai rupt-o cu ea, mi-a strigat Beth.

Am sărit jos de pe uscător și i-am găsit pe Beth și pe Isaiah ghemuiți în pat și uitându-se la televizor.

— De ce-aș face una ca asta?

— Din cauză că e nebună. Și, înainte să te apuci s-o aperi, adu-ți aminte că i-am văzut mica ei criză de nervi.

Mi-am scos cămașa, am aruncat-o în coșul pentru rufe și m-am întins pe canapea, ca să dorm. Primul lucru pe care-mi planificasem să-l cumpăr când voi avea casa mea va fi un pat. Un pat mare, dublu, cu perne pufoase și așternuturi.

— Cum îndrăznești să mă ignori?! Isaiah, spune-i tu lui Noah că încalcă nu știu ce cod al bărbaților. De exemplu, că nu se umblă cu gagici țicnite.

Uite-așa. Am deschis gura ca să i-o întorc lui Beth, dar m-a oprit Isaiah.

— Taci, frate. Taci și gata.

Am luat o pernă veche, pătată și mi-am îndesat-o sub cap.

— Nu mai fi cățea.

— Mersi, a murmurat Isaiah. Beth detesta să i se spună cățea. Dar și-o merita...

— Cum vrei tu. Spune-ți în continuare singur că nu umbli cu Sybil. Ea n-o avea nume diferite pentru diferitele ei personalități?

— Las-o baltă, Beth, a povățuit-o Isaiah.

Povestea asta era cazul să se termine. Cu cât mai rău se lua Beth de mine și cu cât o apăram mai îndârjit pe Echo, cu atât mai mari erau șansele ca Beth să se năpustească asupra ei. Și Echo avea deja destule rahaturi în viața ei și fără să mai fie nevoită să aibă de-a face cu gură spartă de soră-mea nu-de-sânge. Dacă vreodată ar afla, Echo ar fi mai mult decât scoasă din sărite, dar eram nevoit să fac asta... pentru sănătatea mintală a tuturor. Mi-am aruncat un braț peste față, sperând că, de îndată ce voi fi spus totul, voi putea, în sfârșit, să adorm.

— La sfârșitul anului al doilea al ei, Echo a fost victima unui atac. Mintea ei reprimă acum amintirile, iar doamna Collins încearcă s-o ajute să și le recapete. Ce ați văzut voi în garaj a fost fiindcă ea și-a amintit o frântură din întâmplările acelei seri. Lăsați-o în pace.

La televizor s-au auzit râsete înregistrate pe bandă, urmate de un comentariu șmecher al unui actor. Am așteptat să aud riposta scârboasă a lui Beth. Mi-am luat brațul de pe față, la timp cât să-i surprind expresia oripilată. Isaiah i-a îndepărtat ușor părul căzut peste față și i-a șoptit ceva. Ea a clipit mărunt, revenind la viață.

— Îmi pare rău, Noah, a șoptit ea. Îmi pare rău.

— ... și am adăugat câteva informații acolo cu privire la Universitatea Louisville și la Universitatea Kentucky, cu toate că autoritățile vor alege bucuroase oricare instituție de stat. Ambele au programe de învățământ admirabile pentru arhitectură.

Doamna Collins a făcut prima ei pauză pentru respirație după cinci minute. Soarele după-amiezii făcea din cabinetul ei o cameră de tortură dintr-o închisoare.

— Arhitectură? Am repetat, căutând s-o privesc în ochi, ca să-mi dau seama dacă n-o fi fumat ceva recent.

— Arhitectură, a confirmat, zâmbind bucuroasă.

Fără tragere de inimă, am răsfoit câte ceva din muntele de broșuri din poala mea. Tata fusese arhitect. El proiectase casele Habitat construite de noi, ba chiar mă lăsase să-l ajut și eu la asta. Am început să citesc cerințele pentru admitere. Ce tot făceam eu acolo? Am închis repede dosarul.

— Echo are încredere în dumneavoastră, am zis. Nu știu de unde mi-o fi venit, dar simțeam nevoia să mă reorientez de pe drumurile pe care nu puteam s-o apuc.

Privirea i s-a înduioșat, dar foarte repede și-a pus la loc masca de cățeluș.

— Hei, hei, ți-am mai spus deja că nu vom discuta despre Echo, m-a dojenit, rotindu-se în stânga și-n dreapta cu scaunul. Bun, îmi iau vorba înapoi. Putem discuta orice implică relația ta cu Echo. Voi fi cinstită cu tine. Mor să aflu amănunte!

Eu nu obișnuiesc să bârfesc, cu atât mai puțin cu terapeutul meu. Însă Echo arătase de-a dreptul epuizată azi și mi s-a părut chiar că ar fi ațipit în timpul orei de analiză matematică. Dacă în cazul ei coșmarurile erau atât de rele, oare cum să fi arătat viața lui Jacob?

— Nu sunt sigur dacă eu am încredere în dumneavoastră. Am antecedente împuțite rău cu adulții.

— Da. Așa e. Ce te frământă, Noah?

Mi-am trecut o mână peste față și am înghițit în sec. Dacă mă înșelam în privința ei? Putea să-l distrugă pe Jacob și, totodată, șansele mele de a-mi reuni familia.

Doamna Collins s-a aplecat peste birou, întinzându-și brațele pe el.

— Îți jur că orice îmi vei spune va rămâne între noi, afară de cazul în care îmi vei cere contrariul.

— Credeți în Dumnezeu? Am întrebat-o.

Întrebarea mea a prins-o nepregătită, dar tot mi-a răspuns.

— Cred.

— Atunci, jurați-mi pe Dumnezeul în care credeți.

— Jur pe Dumnezeu că voi păstra secret tot ce-mi vei spune, în afara cazului în care-mi vei cere să procedez altfel.

Iadul s-o înghită dacă m-o minți.

— Jacob a provocat incendiul.

A icnit, inspirând precipitat, dar și-a recăpătat rapid stăpânirea de sine.

— Nu e ceea ce afirmă raportul comandantului de pompieri. A fost clasat ca un accident.

— A fost un accident. El n-a vrut să facă asta, am zis, continuând s-o privesc în ochi. Trebuia să mă creadă. Jacob n-ar fi în stare să-i facă rău nimănui în mod intenționat.

Ea s-a frecat la ochi și a scuturat din cap, ca și cum ar fi încercat să împrăștie efectul a ceea ce-i spusesem.

— Ești sigur? Poate că el a înțeles ceva greșit și doar crede că el l-ar fi provocat.

— El l-a provocat. Dar eu sunt de vină.

Sentimentul de vinovăție generat de alegerile mele din noaptea aia avea să mă bântuie toată viața.

— În loc să stau acasă cu frații mei, să facem tabăra, m-am dus cu o fată la bâlci. La vremea aia, ieșirea cu ea mi se păruse foarte importantă și...

Vinovăția pe care mă străduisem atât de asiduu s-o îngrop sub straturi și straturi de eschivări s-a ridicat la suprafață, sub forma unei stări de greață. M-am luptat cu ea, stăpânindu-mi impulsul de a vomita pe loc.

Mi-am alungat înapoi sentimentele. Aici nu era vorba despre mine.

— Nu mai contează, am zis.

Mi-am șters nasul și furia a început să-mi înfierbânte sângele din vene. Dacă nu izbuteam să trec de ședința asta fără să m-apuce plânsul, nu-mi meritam frații. Mi-am dres glasul și am continuat.

— Mama i-a promis lui Jacob c-o să facem tabăra vinerea viitoare, dar Jacob tot s-a supărat. După ce mama și tata l-au pus în pat, Jacob l-a trezit pe Tyler, ca să facă s'more. Mama avea o lumânare în baia de pe hol. Bănuiesc că a uitat chibriturile la vedere. Jacob a aprins lumânarea, au copt bezele, după care au coborât să doarmă în living. Tata montase cortul înainte să afle că eu ies în oraș.

Doamna Collins și-a dus mâinile la față, de parcă s-ar fi rugat. Ochii îi luceau.

— Incendiul a pornit din baia de pe hol. S-a presupus că unul dintre părinții voștri a aprins lumânarea și a uitat s-o stingă. Nimeni n-a avut habar că fratele tău fusese.

Restul îl știa și ea. Părinții mei muriseră în camera lor, iar eu ajunsesem acasă când focul urla turbat.

— Jacob mi-a povestit la spital și eu i-am jurat că n-o să spun nimănui.

Un jurământ pe care acum mi-l încălcăm.

— De ce? A întrebat ea, cu o exasperare lesne de sesizat. De ce nu i-ai spus cuiva? Un asistent social ar fi putut să-l ajute.

Am salutat familiarul sentiment de iritare provenit din trădare și furie.

— Ne-au despărțit. Dumneavoastră în cine ați fi avut încredere?

Și acum, hai să-mi duc până la capăt propria trădare.

— Vă rog, ajutați-mi fratele.

Doamna Collins s-a șters la ochi.

— Îl voi ajuta. Îți promit.

Privirea i s-a ridicat spre ceasul care arăta că ședința noastră de terapie se încheiase.

Fiindcă nu-mi mai rămăsese nimic de spus, m-am ridicat, mi-am înfundat mâinile în buzunarele gecii și m-am pregătit să dau ochii cu Echo, de cealaltă parte a ușii.

— Și, Noah, mi-a mai zis doamna Collins. Am de gând să te ajut și pe tine, să știi.

Eu nu-mi doream ajutor. Nu aveam nevoie de ajutor, dar nici nu era s-o contrazic pe femeia care mi-ar putea salva fratele. Am deschis ușa și am găsit-o pe Echo, sprijinită de ghișeul secretariatului și fixând cu privirea podeaua, în care piciorul ei bătea într-una, necontrolat.

Noah arăta sleit. Ochii ciocolatii îi erau umbriți, iar umerii îi erau trași în față. A închis după el ușa de la cabinetul doamnei Collins și i-am ieșit în întâmpinare la jumătatea drumului.

— Ai pățit ceva?

Mi-a zâmbit cu jumătate de gură și m-a prins în brațe, lipindu-mă de el.

— Sper că am făcut ce trebuia, mi-a zis, strângându-mă mai tare. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am încercat să-l liniștesc, mângâindu-l pe spinare.

— Sunt sigură că ai făcut ce trebuia, am zis. Știam că-și făcea griji cu privire la Jacob și la posibilitatea de a avea încredere în doamna Collins. Tu niciodată n-ai putea să le faci vreun rău fraților tăi, am adăugat.

— Mersi.

M-a sărutat pe păr și a fost la un pas de a-mi scoate tot aerul din plămâni.

— Aveam nevoie să aud asta, mi-a mai zis.

Am rămas nemișcați pentru câteva alte secunde, înainte ca el să mă elibereze din strânsoarea mortală.

— O să mai bântui pe hol, ca să-ți dau timp să te instalezi în infirmerie, după care o să mă furișez în cabinetul ei.

Semăna ciudat de mult cu o intrare prin efracție, ceea ce muta planurile noastre pe teritoriul ilegalității. Stomacul mi-a tresăltat, stânjenit.

— Nu știu ce să zic. Poate n-ar trebui să facem așa ceva. Nu vreau să fii prins în cabinetul ei.

Sau să ai necazuri, sau să fii dat afară din școală, sau dus la închisoare.

Noah m-a săgetat cu zâmbetul lui poznaș.

— Ți-am mai spus vreodată că ești paranoică?

Mi-am încrucișat brațele pe piept.

— De mai multe ori, i-am răspuns. El m-a sărutat tocmai în clipa în care doamna Collins deschidea ușa de la cabinetul ei.

— Eu mă fac că n-am văzut nimic, a declarat ea.

Noah mi-a făcut cu ochiul, după care a ieșit din secretariat. Doamna Collins zâmbea cu gura până la urechi, fluturându-și coada imaginară.

— Voi doi alcătuiți un cuplu foarte drăguț. O să-ți fie partener la balul de absolvire?

O întrebare cât se poate de ciudată.

— Nu știu. Balul e peste mai mult de o lună. Și, în orice caz, Noah nu-mi dă impresia cuiva amator de baluri.

— Dar a venit la balul de Valentine's Day, a replicat ea, trecând pe lângă mine și continuându-și drumul pe coridor, dincolo de cancelarie, spre infirmerie, invitându-mă prin mișcarea degetelor s-o urmez.

— Cred că a fost o întâmplare irepetabilă, am zis, urmând-o fără tragere de inimă. Știți, eu n-am zis niciodată că sunt de acord cu asta.

Ea a râs: pur și simplu, a râs de mine.

— O, Echo! O s-o faci, fie și numai din principiu, pentru că ți-o cer eu. Complexul tău față de autoritate sigur devine folositor în anumite momente.

M-am oprit în mijlocul infirmeriei și mi-am înfundat mâinile în buzunare.

— Asta nu cumva încalcă vreun cod al terapeutului? Știți la ce mă refer, că-mi folosiți complexele împotriva mea.

— Posibil, a răspuns ea, dăruindu-mi încă un zâmbet. Echo, ți-l prezint pe domnul doctor Reed.

Adică terapeutul relaxant cules de Ashley. Bărbatul scund s-a ridicat și mi-a strâns mâna.

— Cum te simți astăzi, Echo?

Oribil.

— Foarte bine.

— Te vei simți mult mai relaxată dacă te întinzi, m-a sfătuit doamna Collins.

Mi-a trebuit până și ultimul dram de putere ca să nu mă arunc imediat pe pat. Degetele îmi băteau, nervoase, darabana prin buzunare, iar inima îmi bubuia în piept. Îi arăt eu ei.

— Am impresia că Noah te cam influențează. Acum, după ce mi-ai dovedit că ai trecut de faza în care erai un adversar facil, fapt pentru care îmi asum meritele, ești amabilă, te rog, să te întinzi?

Dacă tot mă ruga atât de frumos, iar inima îmi zvâcnea ca la un infarct…

— Sigur că da.

Doamna Collins a lăsat o lumină mai slabă, iar eu m-am întins pe patul incomod, acoperit cu o folie de plastic. La picioarele lui era întinsă o cuvertură drăguță și groasă, iar la cap, o pernă pufoasă. Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Am vrut să te simți comod, s-a justificat ea.

Două lumânări se odihneau pe masa din apropierea chiuvetei.

— O să aprindeți și lumânări?

— Mă gândisem, a recunoscut ea, oftând. Dar n-am o dispoziție prea lumânăroasă în clipa de față. L-ai anunțat pe tatăl tău că s-ar putea să cam dureze? Nu vreau să se supere pe mine pentru că nu ajungi acasă la ora obișnuită.

Acum era rândul meu să oftez.

— Da. Domnul Exagerare e pe deplin informat și am primit ordin direct să-l sun în clipa în care am terminat.

— Și eu, a zis ea, chicotind. Domnul Exagerare, hmmm? Categoric i se cam potrivește.

Doamna Collins și-a pierdut tonul jucăuș când i s-a adresat doctorului Reed.

— Când sunteți gata, începem.

Înhățând cuvertura și înfoindu-mi perna, m-am cuibărit ca un urs pregătindu-se pentru hibernare. Dacă tot trebuia s-o fac și pe-asta, atunci era de preferat să-mi fie cald.

Doctorul Reed a început cu câteva exerciții de respirație și de meditație. După o vreme, mintea a început să-mi umble haihui, iar vocea lui a căpătat o sonoritate liniștitoare, hipnotică.

— Spune-mi când te-ai simțit ultima dată în siguranță, Echo. Cu adevărat, dar cu adevărat în siguranță.

— Noah mă face să mă simt în siguranță.

Am urmat vocea aceea lină și liniștitoare, în timp ce-mi imaginam trupul cald și puternic al lui Noah și mirosul lui dulceag, de mosc, învăluindu-mă în balonul lui protector și sigur.

— Caută mai adânc, Echo. Foarte, foarte adânc, a continuat el să vorbească, extrem de calm. M-am îngropat și mai adânc sub cuvertură și i-am ascultat vocea cum îmi pipăie mintea, ca să descopere vremea aceea, pe când mă simțeam în siguranță. Amintirile s-au succedat ca într-o proiecție de diapozitive, până

când am găsit-o pe cea care mi-a încălzit inima.

— Aires mă făcea să mă simt în siguranță, am zis.

El s-a ascuns cu mine în șifonier de mai multe ori, când mama trecea prin crize de demență mai energice decât în mod obișnuit. Până să mă descopere Aires, tata se ocupase deja de mama, însă eu refuzasem să ies din șifonier. Atunci, el rămăsese cu mine și-mi citise povești la lumina lanternei, până când adormisem.

— Ashley.

Ciudat, vocea semăna cu a mea și lumea părea să fie foarte departe. În copilărie, imaginea lui Ashley însemna jocuri, băi fierbinți și mese de seară, povești normale de adormit și cântece de leagăn.

— Tati.

Protectorul meu. Mântuitorul meu. El o convinsese pe mama să-și ia medicamentele și ea le luase. Îl iubea. El făcuse din noi o familie și, în perioadele acelea întunecate în care maladia mamei amenința să ne sfâșie, el mă apărase. Ca și în spital, când nu putusem să dorm, îngrozită de cel dintâi val de coșmaruri, se întinsese în pat cu mine și mă ținuse în brațe, șoptindu-mi iar și iar cât de mult mă iubește.

Scena din mintea mea s-a modificat. Eram în siguranță. Știam, cumva, asta, încă... ceva era nelalocul lui... nepotrivit...

Lumina lunii scălda livingul mamei, reflectându-se din miile de cioburi de sticlă împrăștiate pe podea.

Un lichid cald îmi șiroia în jos pe brațe și m-am străduit să respir printre suspinele de durere. O durere arzătoare. O durere sfâșietoare. O durere cutremurătoare. Toți mușchii îmi țipau și gâtul mi se făcea carne vie odată cu fiecare senzație. Luptându-mă să mă mențin ridicată pe palme și pe genunchi, mi-am pus toată voința în încercarea de a înainta. Nu-mi puteam permite să închid ochii.

Nu pot.

Dar pleoapele îmi sunt îngreunate și la fel și musculatura. Aș putea să mă odihnesc. Doar câteva secunde. Da, aș putea să mă odihnesc.

Cedez în fața greutății corpului, prăbușindu-mă în liniștea podelei pline de cioburi. Dacă nu mă mișc, sticla spartă nu mă mai poate sfâșia în bucățele. Respir, în ritm cu pulsațiile lente ale inimii și-mi las mintea să rătăcească spre alte gânduri, mai presus de durere și de

sânge. Somn. Da. Am nevoie de somn.

Nu! Îmi forțez ochii să se deschidă și clipesc repede, ca să-mi limpezesc vederea. Muchiile sticlei incolore strălucesc acum roșiatic... de sânge. Sângele meu.

„Tati!”, șoptesc. Tati trebuia să fie aici deja. Îi trimit în minte o implorare, rugându-l să mă audă cumva și să știe...

Mă concentrez asupra ușii, dar nici gând să pot ajunge la ea. Nu acum. Picioarele îmi sunt ca și moarte: nu pot să le controlez, nu pot să le mișc.

Brațele. Da, brațele încă pot să le mișc, însă durerea... „O, Doamne!” Durerea.

„îmi pare foarte rău, Echo. Nu trebuia sub nicio formă să te las să te ridici, dar durerea va trece în scurt timp.”

Fără să ia în seamă cioburile, mama stă întinsă lângă mine, cu capul pe podea, la doar câțiva centimetri de al meu. Ochii ei mari, sticloși, au în ei o undă de îngrijorare.

„Nu plânge”, îmi zice și degetele ei pline de bătături îmi șterg lacrimile de pe față. „Curând, vom fi cu Aires și nu va mai fi nici durere, nici întristare. Numai bucurie și fericire și vom putea să pictăm – tu și cu mine – iar Aires va putea să ciocănească oricâte mașini poftește.”

Cu greu îmi recunosc propria voce, răgușită și tremurată. „Eu nu vreau să mor, mami. Te rog, nu mă lăsa să mor.” „Șșșt”, murmură ea. „Nu te gândi la asta ca la o moarte.” Cască și pleoapele îi flutură ușor. „O să dormim și când ne trezim, o să fim din nou împreună cu fratele tău.”

Și zâmbește spre mine, iar eu scâncesc: „O, Doamne, tati!” Simt o greutate în stomac. N-o să-l mai văd niciodată pe tata. Pe tatăl meu, care fusese vorba că vine să mă ia, pe tatăl meu, pe care-l rugam, iar și iar, să între pe ușa aia, așa cum îmi promisese. Te rog, tati, te rog. Am nevoie de tine.

„O să-ți spun o poveste, exact așa cum făceam când erai micuță. Casandra a avut o frumoasă fiică, pe care a numit-o Andromeda...”

Am deschis ochii și am clipit de mai multe ori. Doamna Collins stătea în cadrul ușii, iar doctorul Reed, pe scaunul de lângă patul infirmeriei. Mi-am azvârlit cu picioarele cuvertura de pe mine. Transpirația mi se prelingea de-o parte și de cealaltă a feței. Sângele

îmi curgea năvalnic, pulsându-mi în tâmple de parcă le-ar fi izbit cu ciocanele, iar inima mi se zbătea în același ritm. Am simțit că mă usturǎ pielea când m-am dezlipit de pat și trupul mi s-a părut că mi-e mai ușor, după ce-am cunoscut povara amintirii.

Aerul rece m-a plesnit în plin, dezorientându-mi trupul și mintea. Căzusem și spărsesem unul dintre geamurile cu vitralii pe care și le rezemase mama în living, dar de ce? Să fi fost un accident?

Nu se putea să fi fost așa, pentru că ea arăta atât de calmă și de pașnică... și hotărâtă. Dar își ceruse scuze.

— Tati, am șoptit. Lacrimile mi-au usturat ochii și imediat am căutat-o cu privirea pe doamna Collins, pentru o explicație.

Trebuia să fi existat o explicație, fiindcă el nu m-ar fi lăsat acolo... niciodată. Gâtul mi s-a strâns și chiar dacă am înghițit, n-am reușit să-l readuc la normal.

— El unde-a fost? Am întrebat.

— Cred că ajunge pe ziua de azi, a zis doamna Collins.

Mi-am fluturat mâna în semn că refuz un astfel de răspuns.

— Nu. Nu. Mi-am amintit ceva și acum e rândul dumneavoastră.

— Îți înțeleg frustrarea, însă mintea ta are nevoie să înfrunte totul încetul cu încetul.

O stânjeneală ciudată îmi râcâia cu ghearele ei inima și totul din mine se contorsiona și se prăbușea. Un singur cuvânt îmi sfârteca inima... trădare.

— Unde a fost tatăl meu?!

Și atunci, din spatele doamnei Collins, s-a auzit vocea tatii.

— Am uitat să vin după tine.

Am hoinărit pe coridoare timp de douăzeci de minute. Echo emana nervozitate. Voiam să-i las timp suficient ca să ajungă la infirmerie și să înainteze bine de tot în ședința ei, înainte ca eu să fac vreo încercare de a pătrunde în cabinet.

— Aires mă făcea să mă simt în siguranță.

Vocea lui Echo a răzbătut până în secretariat. Fir-ar să fie, doamna Collins lăsase ușa de la infirmerie deschisă. Teoretic vorbind, nici nu avea nevoie să închidă ușa, fiindcă școala ar fi trebuit să rămână pustie până la ora asta.

— Ashley.

Am încremenit. Vocea lui Echo suna somnoroasă. O parte din

mine și-ar fi dorit să rămân acolo și să ascult, dar atunci aș fi ratat șansa de a afla răspunsuri pentru amândoi.

Mama sigur ar fi fost mândră de mine: iată-mă spărgând cabinetul îndrumătoarei mele! Cu toate că, după cum am ținut să-mi precizez mie însumi, ea își lăsase ușa larg deschisă. Am încercat să-mi alung sentimentul de vinovăție care-mi rodea măruntaiele și care s-a stins de la sine în clipa în care mi-am văzut numele ițindu-se de sub alte două dosare.

L-am înșfăcat și am dat imediat la pagina cu informațiile referitoare la frații mei. Pe spatele uneia dintre broșurile facultăților primite de la doamna Collins, am copiat toate datele, având grijă să nu pierd absolut nimic din vedere.

— Noah! Ce cauți aici?

Domnul Emerson m-a speriat ca naiba, dar mi-am golit chipul de orice emoții, închizând discret dosarul înainte de a mă răsuci spre el.

Am ridicat broșurile la vedere.

— Planuri pentru facultate.

Puteam foarte bine să mai ciugulesc câteva puncte pentru admitere.

— Bine, a zis el, privind înapoi peste umăr în sala secretariatului. Bravo ție!

— Eu nu vreau să mor, mami. Te rog, nu mă lăsa să mor.

Vocea disperată a lui Echo vibra de-a lungul coridorului. Puteam să simt teroarea conținută în ea. Atât eu, cât și domnul Emerson, am făcut câte un pas spre infirmerie. Mișcările noastre simultane ne-au atras atenția reciproc.

— O, Doamne, tati! A țipat ea.

Chipul domnului Emerson a căpătat o bizară nuanță de cenușiu.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, mi-a zis.

Inima a început să-mi bată mai repede. Cu mușchii încordați, l-am privit furios pe domnul Emerson, așteptându-l să-mi dea o explicație de oricare fel a motivului pentru care fata iubită de mine îl striga, cuprinsă de panică și de disperare.

El și-a lipit o palmă de perete și s-a sprijinit în ea.

— Du-te, Noah.

Să plec, ori să rămân? Dacă rămâneam, trebuia să-mi explic prezența, riscând să fiu prins și să pierd informațiile despre frații

mei. De asemenea, riscam și o discuție în contradictoriu cu tatăl ei.

Dacă plecam, eram un rahat cu ochi. Nu cavalerul de care avea nevoie Echo să fiu. Trebuie să mă revanșez față de ea. O să găsesc o cale. Am ieșit din secretariat și am format numărul ei de telefon mobil.

„Eu sunt. Știi ce ai de făcut”, m-a întâmpinat dulcea ei voce din mesagerie.

— Bună, pui. Sună-mă când poți. Te...

Iubesc.

— ... abia aștept să te aud.

— Ai uitat să mă iei?

Totul din interiorul meu a devenit dur ca o stâncă și exact la fel de inert.

— Așa cum uiți să iei ouă de la magazin, sau să iei hainele de la curățătoria chimică? Așa cum uiți să iei bucățica de cereală care ți-a picat pe podea, sau o cutie căzută din plasa cu cumpărături? Ai uitat să mă iei.

Tata se trăgea nervos de lobul urechii, cu privirea în podea.

— Păi... ăăă...

A tușit încetișor.

— Ashley avea întâlnirea promoției ei din liceu în seara aia și întârziaserăm din cauza festivității tale de premiere. Te-am lăsat acasă la mama ta, ca să-i poți povesti cum ai câștigat Cupa Guvernatorului și am pierdut noțiunea timpului.

Privirea mea se plimba între tata și doamna Collins. Doctorul Reed s-a foit pe scaun, dar nu l-am luat în seamă. Doamna Collins stătea atipic de nemișcată, cu privirea lipită de mine.

— Care a fost motivul? L-am luat eu tare. Ai pierdut noțiunea timpului, sau chiar ai uitat să mă iei?

Mărul lui Adam i-a zvâcnit când a înghițit în sec. Haosul din capul meu s-a luminat pentru o clipă, când mi s-a aprins un beculeț.

— Tu trebuia s-o lași pe ea la întâlnire, după care să vii după mine. Era vorba să fie o vizită scurtă, numai că Ashley te-a convins să rămâi.

A încuviințat cu o mișcare abia perceptibilă a capului.

— Iartă-mă, Echo.

Am scormonit și mai mult prin gaura neagră din mintea mea.

Trebuia să mai fie ceva acolo.

— Era evident că mama nu avea mintea întreagă, așa că, de ce m-ai lăsat acolo?

Sau, mai bine zis, eu de ce-am rămas?

Doamna Collins și-a inoculat o doză de optimism forțat în voce și a zâmbit.

— Ce-ar fi să mergem în cabinetul meu și să discutăm despre această nouă evoluție? Am putea să bem ceva. Vă place Coca-cola dietetică, nu?

Furia îmi dăduse o îndrăzneală pe care până acum doar visasem s-o am.

— Nu merg nicăieri, până nu-mi răspunde. De ce m-ai lăsat acolo?

— Domnule Emerson, haideți să-i lăsăm lui Echo un mic răgaz ca să se reculeagă și între timp noi doi să avem o discuție.

— Nici gând, am zis, făcând un pas spre tata. El îmi va răspunde.

— Echo... a dat să protesteze doamna Collins, dar am oprit-o, ridicând o mână.

— Dumneavoastră credeți că el e acum stăpân pe situație? Trebuia să-l fi văzut după divorț. Eu nu mi-am văzut mama timp de doi ani. Știți ce înseamnă să fii în școala generală, fără mamă? Menstruații, sutiene pentru sport, băieți. Eu n-am avut pe nimeni.

— Ai avut-o pe Ashley, a încercat tata. Eu n-am împiedicat-o pe mama ta să te vadă. Ea știa ce trebuie să facă dacă voia să-și exercite dreptul de vizită. A preferat să nu facă nimic.

— Nu! M-am răstit eu. Tu ai ales-o pe Ashley și ai distrus-o pe mama. Dar mama a reușit să-și revină, nu-i așa? A primit ajutor. Și-a luat medicamentele și... știți ce-a făcut tatăl meu, doamnă Collins? A tratat-o ca pe un ucigaș în serie. Ea a trebuit să sară prin cercuri de foc ca să ne poată vedea. Nici măcar o dată nu i-a permis să ne viziteze, decât dacă a fost sută la sută sigur că starea ei e stabilă. Așa că, ia spune-mi, tată, de ce m-ai lăsat acolo?

— Din cauză că mă grăbeam și n-am observat-o cum e când te-am lăsat pe tine, a răspuns tata și pentru prima oară mi-a întâlnit privirea, lăsându-mă să văd că spune adevărul. Nu era vorba să lipsesc decât un sfert de oră. O jumătate de oră, maximum.

— Te-am sunat?

Pentru că așa aș fi făcut. După ce trăisem timp de șaisprezece ani cu suișurile și coborâșurile mamei mele, învățasem că ea minus medicamente egal vizită sub supraveghere adultă.

El și-a abătut din nou privirea.

— Da, a zis.

Povara acestui cuvânt mi-a zdrobit inima.

— Și tu ai răspuns?

Tata și-a vârât mâinile în buzunare și a închis ochii.

O tâmpită. Am fost o tâmpită. Nimeni nu m-a iubit. Nimic din ce-aș putea face sau spune n-ar schimba vreodată realitatea asta. Tata abia dacă pomenea despre sărit, iar eu întrebam dacă trebuie să cumpăr o trambulină. Asta nu era iubire: asta era manipulare. Tata o alesese pe Ashley, iar Aires alesese infanteria marină, nu pe mine. Iar Noah încă nu mi-a spus că mă iubește, deși eu am rostit cele două cuvinte la adresa lui.

Mă învățasem să cred că tata ține la mine. În definitiv, ținea destul, cât să vrea să controleze absolut toate aspectele vieții mele și eu îl lăsam. Îl lăsam pentru că-l iubeam și-mi doream cu atâta disperare să mă iubească și el. Dar mă înșelasem, amarnic mă înșelasem. Pe el nu-l interesase de mine nici măcar cât să răspundă la telefon. Eram de neiubit încă dinainte ca mama mea să mă fi atins măcar vreodată.

Mi-am făcut loc pe lângă el și m-am dus să-mi iau lucrurile din cabinetul doamnei Collins.

— Te rog să mă ierți, a zis tata, încercând să-mi bareze drumul.

Eu, însă, i-am ignorat vocea răgușită, l-am ocolit și am țâșnit mai departe pe coridor. Mă săturasem să fiu manipulată.

Trebuia să fi rămas. Dacă rolurile ar fi fost inversate, ea m-ar fi așteptat pe mine; și totuși, eu aveam nevoie să-mi văd frații. Când mă va suna, voi da fuga înapoi la ea.

Case nou construite, mari, spațioase, alcătuiau un cerc în jurul unui parc întins. Cu tot tacâmul: alei pentru plimbări, copaci, tufișuri, bănci și cel mai mare teren dejoacă de pe suprafața planetei.

Doi copii au zburat afară dintr-o clădire albastră, cu două etaje. Tatălui meu i-ar fi plăcut mult: arhitectură Al Doilea Imperiu: acoperiș mansardat, lucarne, turn pătrățos, colțari decorativi și cornișă cu mulură. Mi-am amintit cum râdea tata în timp ce-mi

arăta fotografiile. „Imaginează-ți Doamna și Vagabondul, Noah”, îmi zicea el.

Când cei doi copii s-au apropiat în goană, am recunoscut zâmbetul mamei. Au urcat în mare grabă treptele celui mai înalt tobogan din parc și și-au dat drumul pe pantă. Jacob s-a oprit în repetate rânduri ca să-l ajute pe Tyler, care se cam chinuia să urce.

Am coborât din mașină și m-am așezat pe o bancă, departe de terenul dejoacă, privindu-mi frații cum râd și se zbenguie. Totul din mine mă durea. Erau atât de aproape și tot ce-mi doream eu era să fiu cu ei.

Mi-am scos telefonul, aducându-mi aminte de scopul meu: să dovedesc că tutorii lor sunt nepotriviți.

Și, apropo, unde naiba era Carrie? Sau Joe? Jacob are numai opt ani. Tyler nici măcar n-a împlinit cinci. N-ar trebui să fie supravegheați?

Mi-am ridicat telefonul ca să fotografiez situația, când o voce m-a luat prin surprindere.

— Puțin mai la dreapta. Pe banca de sub arțar.

Doamna Collins s-a așezat lângă mine pe bancă. Și, într-adevăr, pe o altă bancă, sub un copac, Carrie urmărea fiecare mișcare a fraților mei. Mi-am vârât la loc telefonul în buzunar.

— Le place să se dea pe tobogan... fraților tăi, adică. Și-ar petrece ore în șir acolo.

Am mai stat un timp tăcuți, unul lângă celălalt, ascultând chicotele îndepărtate ale fraților mei. N-aveam nici cea mai mică idee cum să mă scot și din asta. Tăcerea: apărarea vinovatului.

— Și, voi doi ați lucrat împreună în tot acest timp, sau tu ai profitat de ocazie atunci când s-a ivit?

Puteam foarte bine să joc cartea tăgăduielii.

— Am impresia că v-ați pierdut mințile.

— Eu sunt dezordonată, dar o dezordonată organizată. Nu ți-ai pus dosarul în locul potrivit. Ai cumva idee câte probleme pot să se abată asupra ta din cauza asta?

Fir-ar să fie...

— Ce vreți să știți? Am întrebat, cu gândul că, dacă joc cum cântă ea, poate mă lasă să scap mai ușor.

— Tu și Echo ați complotat împreună?

— Următoarea întrebare, am replicat. Niciodată n-aș da-o de gol pe Echo.

Doamna Collins a oftat.

— I-am promis lui Echo discreție și ea a avut încredere în mine. Tu n-ar fi trebuit nicidecum să te apropii de cabinetul acela astăzi.

Mi-am înghițit nodul de vinovăție din gât, amintindu-mi că o lăsasem acolo.

— Ea e bine?

Tyler a chițăit de bucurie când Carrie l-a împins cu leagănul. Doamna Collins și-a netezit părul spre spate.

— Probabil că ar trebui s-o suni pe ea, ca să afli.

Mi-am împreunat mâinile între genunchi și m-am aplecat în față.

— Cum rămâne cu principiul că nu discutați niciodată cu mine despre Echo?

— Ce pot să spun? A fost o zi proastă de la un capăt la altul.

Am rămas din nou tăcuți. După un timp, Joe și-a oprit mașina pe alee și a traversat în fugă strada, spre parc. Tyler a sărit jos din leagăn și s-a aruncat în brațele lui larg deschise. Iar eu m-am simțit ca și cum aș fi primit un pumn în burtă.

— Ei sunt fericiți aici, Noah. Ești chiar atât de încântat să-i rupi de toate astea?

Trebuia să recunosc, era drăguț aici. Cred că nu te descurci deloc rău dacă ești vreun bogătan.

— Tu ce-ai avea să le oferi? Un apartament cu trei camere într-un cam-lasă-de-dorit capăt al orașului? Presupun că ai citit dosarul. Ei merg la cea mai bună școală particulară din întregul district. Din întregul stat, la drept vorbind. Amândoi frații tăi au multiple activități extrașcolare. Tu cum ai putea echilibra un serviciu cu program întreg și creșterea a doi băieți mici? Cum ți-ai găsi timp ca să jonglezi cu programul lor actual? Și, mai important decât toate astea, cum ți-ai putea permite?

Joe și-a acoperit ochii cu o mână și a început să se joace de-a v-ați ascunselea cu frații mei. Jacob s-a ascuns în vârful toboganului, în timp ce Tyler s-a pitit pe după Carrie, pe bancă. Atunci când s-a oprit din numărat, Joe l-a văzut imediat pe Tyler, dar s-a prefăcut că nu-l vede, spre încântarea lui Tyler.

Doamna Collins s-a aplecat în raza mea vizuală.

— Există și alte opțiuni. Tu poți să te duci la facultate. Să-ți continui relația cu Echo. Să devii bărbatul pe care și l-au dorit părinții tăi.

Mușchii mi s-au încordat dintr-odată.

— Ce are de-a face Echo cu asta?

— Ai întrebat-o vreodată ce planuri are pentru viitorul ei? Crezi că e pregătită să umble cu un tată necăsătorit?

Am privit-o pe doamna Collins pentru prima oară în ochi. Țipa sinceritatea din ei. Am tras o înjurătură în barbă și am continuat să-mi privesc frații. Echo. În toate scenariile mele imaginare implicându-mi frații sau pe Echo, nici măcar o dată nu mă gândisem la ei ca făcând parte din unul și același viitor. Separat, da. Împreună, nu. Cum naiba să se combine astea două... sau ar putea?

Carrie și Joe i-au strigat pe băieți, anunțându-i că e vremea să între în casă. Jacob și Tyler au pornit fuga înainte. Am urmărit cu privirea cum o Suburban neagră demarează dintr-un loc aflat la doar câțiva pași distanță de frații mei.

Totul și-a încetinit mișcarea în universul meu. Am sărit în picioare și m-am repezit în goană spre ei, în timp ce Jacob și Tyler țâșneau în fața mașinii în mișcare. Nu. Te rog, nu. Nu și pe ei. Frânele au scrâșnit, un claxon a zbierat, iar Jacob și-a înfășurat brațele în jurul fratelui nostru mai mic.

Inima a reînceput să-mi bată doar când mașina s-a oprit la câțiva centimetri de Jacob și de Tyler. Carrie și Joe i-au luat pe sus și au intrat grăbiți în casă. Mie, sângele îmi pulsa agitat prin tot corpul și nu puteam să respir decât superficial.

Doamna Collins mi-a pus o mână pe braț.

— Ei sunt bine aici, Noah. Sunt în siguranță. Da, pe naiba.

— Mai în siguranță ar fi cu mine.

Tata a mers în urma mea până acasă, trecând de două ori pe roșu ca să se poată ține după mine. A pus frână în fața casei, în scrâșnetele cauciucurilor și a deschis portiera înainte să oprească motorul.

— Echo!

O, iată bărbatul pe care-l cunoșteam. Ton de sergent de instrucție, iute ca un iepure. N-avea decât să-și latre ordinele la mine cât o pofti. Eu m-am lăsat la vatră din milităria lui. Dar tot m-a

apucat de un braț când m-a prins din urmă, în bucătărie.

A trântit ușa după el, determinând-o pe Ashley să sară ca arsă de la masă. Revista ei de scandal a căzut pe podea.

— Ce s-a întâmplat? S-a interesat ea.

Mi-am smucit brațul.

— Îți spun eu ce s-a întâmplat. M-am născut. După vreo câțiva ani, genialii mei părinți și-au dat seama că mama mea suferă de tulburări bipolare. Iar în timp ce ea se lupta să-și înțeleagă starea, tu te-ai strecurat în viețile noastre și-ai aruncat-o afară din ele, tocmai când ea a acceptat, în sfârșit, că are nevoie de medicamente.

Ashley a clipit mărunt și și-a întors privirea spre tatăl meu, pentru consolare.

— Owen, ce s-a întâmplat?

Ea m-a rănit. Chiar dacă Ashley nu mi-a făcut tăieturile de pe brațe, a fost absolut în totalitate la fel de răspunzătoare. Sângele meu picura de pe unghiile ei manichiurate.

— De câte ori a vrut el să răspundă la telefon și tu l-ai oprit? L-ai sedus ca să mai întârzie la tâmpită aia de întâlnire a ta, sau i-ai adus aminte că eu nu merit efortul?

Gura ei malefică a luat forma unui O mic și rotund, iar rujul sângeriu s-a văzut și mai învăpăiat pe fața ei, acum palidă. Dezgustul și-a făcut loc în interiorul meu.

— Spune-mi, Ashley, când mi-au dus trupul golit de sânge și de viață la spital, te-ai simțit ușurată când ți-au spus să s-ar putea să nu rezist? Ai sărbătorit perspectiva ca eu să dispar, în sfârșit, din viața ta? În definitiv, Aires murise, iar mama mea fusese proscrisă pentru totdeauna. Eu rămăsesem singurul obstacol care-ți mai stătea în cale.

Ea a scuturat din cap și o singură lacrimă prefăcută i-a alunecat în jos pe obraz.

— Nu-i adevărat. Eu v-am iubit mereu. Pe tine, pe Aires și pe tatăl tău. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să-ți fiu mamă.

Firul subțire care-mi mai reținea ultimele fărâme de stăpânire a plesnit atât de zgomotos, încât am clipit o singură dată. Ochii mi s-au mărit până în punctul în care amenințau să-mi iasă din orbite.

— Cât poți să fii de...

— Termină, Echo, a zbierat tatăl meu, interpunându-se cu forța

între mine și Ashley. Pe mine ești supărată, nu pe ea. N-o amesteca pe Ashley în asta.

— Să n-o amestec în asta? Am țipat eu la el. Dar ea e amestecată în asta. E până în gât în toate astea. Spune-mi că ea ți-a zis să răspunzi când te-am sunat. Spune-mi că ți-a explicat despre cine știe ce prostie făceați acolo, că nu poate fi mai importantă decât fiica ta!

El n-a răspuns nimic, dar un singur mușchi din maxilar i-a zvâcnit. Îl descoperisem. Adevărul. Adevărul pe care niciunul dintre ei n-ar fi vrut să-l știu. Mama îmi spusese mereu că adevărul mă va elibera. Dar eu nu mă simțeam liberă. Sentimentul trădării îmi otrăvea sângele din vene ca un mâl negru, punând stăpânire pe tot ce întâlnea în cale. Ei doi nu mai puteau, de-acum, să-și ascundă păcatele. Îmi amintisem și pretindeam ispășire.

Tata a rămas pe poziție, cu stoicism. Îmi ucisese sufletul și eu voiam să i-l iau pe-al lui, în schimb.

— Mama s-a prăbușit după ce ai părăsit-o în favoarea bonei. Iar pe urmă i-ai furat tutela asupra noastră. Nu i-ai mai lăsat nimic. Tu erai lumea întreagă pentru ea. N-a mai avut nimic pentru care să trăiască, niciun motiv pentru care să-și ia medicamentele. Ai părăsit-o tocmai când încerca să se pună pe picioare!

L-am văzut îngustându-și privirea.

— Sunt cuvintele tale, Echo, sau ale mamei tale? Ai dreptate într-un singur aspect. Am făcut tot ce-am putut ca să mă asigur că-mi veți fi încredințați, tu și fratele tău. Am angajat cei mai buni avocați cu săptămâni înainte de a-i cere mamei tale să declare în scris că nu va împărți niciodată tutela cu mine. Singurul meu regret e că i-am permis vizitele, dându-i timp să-și împroaște minciunile astea și să-ți facă rău.

Mama spunea că eu și Aires eram un joc pentru el. Că el se folosea de noi ca s-o rănească pe ea.

— Vrei să spui că regreți că mă ai pe mine. Regreți că am descoperit c-o preferi pe Ashley față de tot și de toți, am ripostat, urlând atât de tare, încât a început să mă usture gâtul. Fiecare părticică din mine tremura, iar fierbințeala îmi înroșise obrajii și ceafa. Oare el m-o fi iubit vreodată? Oare? Cum de-ai putut să mă abandonezi? Am continuat.

Furia s-a scurs de pe fața tatălui meu, lăsând-o doar palidă și

îmbătrânită.

— Îmi pare rău. Habar n-ai cât de rău îmi pare.

Mi-am tras nasul, străduindu-mă să-mi împiedic căderea lacrimilor. Nu aveam să plâng de față cu el. Nu aveam să-i dau satisfacția de a ști că mă sfâșiase într-o mie de bucăți. Dar simțeam nevoia de odihnă. Simțeam nevoia ca toate vocile și coșmarurile să plece. Acum nu mai aveam pe nimeni. Pe nimeni. Și să-i ia naiba pentru că mă obligau să mă rog pentru singurul lucru care mi-ar putea oferi o tihnă de câteva ore.

— Îmi vreau somniferele. Sunt obosită și am nevoie să dorm. Pentru o singură noapte, am nevoie doar să dorm.

Ashley s-a strecurat lângă tata, punându-i o mână pe umăr. N ici măcar pentru o clipă nu și-a îndreptat privirea spre mine.

— Ți le aduc eu. Doctorul a zis că poți să crești până la zece miligrame.

— Sunt la mine în cameră, am zis și am plecat, fără să-mi pese dacă voi mai vorbi vreodată cu tatăl meu.

Aseară, Echo m-a sunat în timp ce eram la muncă. Mi-a lăsat un mesaj, spunându-mi că ia somnifere și că n-o să răspundă la telefon până dimineață. Părea… distrusă. Cu nervii întinși la maximum, am așteptat-o în vestiar, lângă dulăpiorul ei, înainte să înceapă orele, dar ea n-a apărut, lăsându-mă să-mi pierd naibii mințile la ingineria economică. Trei mesaje. Îi lăsasem fetei ăsteia trei mesaje. Ce naiba, eu nu lăsam niciodată mesaje, dar fetei ăsteia îi lăsasem trei. Unde o fi?

Am fixat cu privirea scaunul gol din față, dorindu-mi s-o pot face să apară prin puterea voinței, ca prin farmec. Domnul Foster dondănea mai departe. Fiecare secundă îi lua ceasului de pe perete de trei ori mai mult decât în mod normal până s-o ticăie. Buzunarul din dreapta a început să-mi vibreze și mi-am scăpat creionul, ca să mă pot apleca după el.

Simultan, Isaiah și Rico m-au săgetat cu privirile în clipa în care au auzit vibrațiile.

Când am privit ecranul ca să văd numele apelantului, mi-a sărit inima cât colo. Echo.

— Domnule Hutchins? M-a luat în primire domnul Foster.

Mama mă-sii.

— Da, domnule.

Telefonul a încetat să-mi vibreze, apelul lui Echo fiind deviat către mesageria vocală.

— Acela pe care-l aud e cumva un telefon mobil?

— Da, s-a amestecat Isaiah. Mă scuzați, domnule profesor. Am uitat să mi-l las la vestiar azi-dimineață.

Domnul Foster și-a plimbat privirea între mine și Isaiah și înapoi și era evident că nu înghițise gălușca; totuși, a întins mâna spre Isaiah.

— Cunoști regulamentul. Poți să-l iei înapoi la sfârșitul zilei de școală.

Isaiah i-a înmânat telefonul fără să crâcnească, adresându-mi un zâmbet șiret în timp ce se întorcea la locul lui. I-am mulțumit cu un semn discret din cap. Ce-am făcut, ca să merit un frate ca el.

S-a aplecat spre mine de îndată ce domnul Foster și-a reluat plicticoasa lui prelegere.

— Transmite-i salutări din partea mea.

Am zburat afară din clasă, apăsând pe butonul pentru apelare rapidă în timp record. Inima îmi palpita la fiecare sonerie. Fir-ar sa fie! Răspunde! Frumoasa ei voce mi-a umplut timpanul. „Eu sunt. Știi ce ai de făcut.” – intrase iar mesageria!

— Pui, mă omori cu zile, am zis. Și am închis.

M-am dus la dulapul meu, mi-am azvârlit cărțile înăuntru și mi-am verificat mesageria vocală. Isaiah s-a dus agale de cealaltă parte a coridorului și s-a rezemat de perete. Beth i s-a alăturat după câteva secunde, cu o țigară încă neaprinsă în mână.

— L-a sunat Echo în timpul orei trecute și el n-a putut să răspundă. Acum e șucărit, a informat-o Isaiah.

— Ba nu, nu sunt, m-am răstit eu.

Ba da, eram.

Isaiah a ridicat din umeri, reprimându-și un zâmbet.

Echo îmi lăsase un mesaj scurt, lipsit de viață. „Salut, cred c-o să încerc mai târziu. Te iubesc.”

Fir-ar să fie, Echo! Tu trebuie să-mi spui mai mult decât atât.

Pauza de prânz și alte trei ore de clasă. N-aveam cum să supraviețuiesc.

— Mă duc să iau ceva de mâncare. Ne vedem în autoservire.

— Stai. Venim și noi, mi-a zis Beth. O să fumez după.

Nu aveam nimic la mine când am intrat în autoservire, așa că, în loc să mă duc la masa mea, m-am îndreptat direct spre linia pentru servire. Gagicuțele din gașca lui Echo se strânseseră la masa lor, necunoscând faptul că undeva, de cealaltă parte a zidurilor școlii, ea suferea. Am tresărit când privirea mea a întâlnit o pereche de ochi albaștri.

Lila tasta cu furie ceva pe telefonul ei, înainte de a mă striga în gura mare: „Noah!" întreaga masă a încremenit, holbându-se la ea.

— Lila? A întrebat-o Grace, cu sfială.

Lila i-a adresat lui Grace o privire ucigătoare și a venit spre mine. Cu asta, a crescut în ochii mei.

— Ai vorbit cumva cu Echo?

— Numai prin mesaje. Ce se petrece?

Lila a aruncat o privire peste umărul meu. L-am urmărit direcția și l-am zărit pe Luke fixându-ne insistent.

— Nu știu, mi-a răspuns ea. M-a sunat aseară, dar eram în oraș, cu Stephen.

Exact în același moment, amândouă telefoanele noastre au ciripit, anunțându-ne că am primit un SMS. Le-am scos amândoi simultan și am tras precipitat aer în piept când am citit mesajul lui Echo: Sunt vizavi.

Îți mulțumesc, puiule, pentru aceste două minunate cuvinte. M-am răsucit pe călcâie, murmurând către Lila:

— Hai să mergem.

M-am oprit când am văzut că Lila continuă să stea cu ochii pe telefon.

— Are nevoie de mine, mi-a zis și telefonul ei a ciripit încă o dată. Dar zice că nu-i nimic dacă nu vin.

Un război al sentimentelor se desfășura pe toată fața ei.

— Am un test ora următoare și...

— Nu vrei să lipsești.

Și-a netezit părul pe spate.

— Uite ce e, ea îmi spune într-una ce tip grozav ești. Crezi că ai putea să mă uimești și să-mi păstrezi cea mai bună prietenă întreagă până după școală, când pot s-o preiau?

Puteam să fac ceva și mai bun. Puteam să am grijă de ea acum,

clar și după ore.

— Mda, i-am răspuns.

— Spune-i c-o iubesc, bine? A adăugat Lila. Și c-o să vin cât pot de curând.

— Mda, am mormăit iar, dându-mi seama că fata asta chiar line la Echo. Asta pot s-o fac.

ı’cho stătea, cu geamul deschis, la volanul automobilului Honda Civic gri, pe care i-l cumpărase tatăl ei, ca să-i înlocuiască vechiul Dodge Neon. Mi-am strecurat mașina lângă a ei. Și tocmai când voiam să opresc motorul și l-a pornit pe-al ei. M-a privit, în timp ce-mi lăsam geamul în jos.

— Vreau să merg undeva, mi-a zis, dar nu vreau să merg singură. Îmi pare rău că te-am făcut să chiulești.

Mie nu.

— Te duc oriunde vrei tu să mergi, pui.

Speram într-un zâmbet, dar în loc de așa ceva, ea a scuturat din cap. Orice s-ar fi întâmplat ieri, sigur era ceva foarte important.

— Vrei să vii după mine? Aș cam avea nevoie de câteva momente doar pentru mine.

— Orice vrei tu, am răspuns, cu toate că muream să respir același aer ca ea.

— Noah? Mi-a mai zis, înainte să-mi ridic geamul. Mersi că ai chiulit pentru mine.

Și, în sfârșit, a zâmbit. Nu era un zâmbet enorm, nu era nici plin de bucurie, dar măcar era acolo.

— Orice, pentru tine.

Mama adora zilele ca asta: căldura primăverii, cu norii ăia mari, albi și pufoși, pe cerul de un albastru regal.

Eu uram locul ăsta, indiferent de vreme. Resthaven va însemna totdeauna ziua aceea cenușie, ploioasă, înăbușitoare de iunie, cu mine și frații mei stând sub un cort neîndemânatic aruncat acolo. Tyler mă strângea de gât, plângând după mama, iar Jacob mă întreba dacă mama și tata nu s-or uda cumva, explicându-mi iar și iar că mama detesta să fie udată. Nu permitea nici stropitul în cada de baie. Iar tata era în costum și tata se va supăra dacă i-l va uda ploaia.

Pentru prima oară în viața mea, îmi dorisem să mor. Îmi dorisem să fi fost adormit în patul meu și să fi murit alături de părinții mei;

dar, dac-aş fi fost eu acasă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Sentimentul de vinovăție îmi atârna ca un ştreang de gât. Povara care trebuie dusă. Iar după ce voi termina liceul, voi îndrepta totul. Îmi voi reuni familia la loc.

Am parcat în spatele lui Echo, în grădina dinspre est, sub falnicii stejari. Echo prinsese verde când să între aici, iar eu nu, ceea ce-i dăduse un avantaj. Acum, stătea turceşte în mijlocul cimitirului, rezemându-şi capul pe mâinile împreunate şi fixând cu privirea o piatră funerară din marmură albă. Cârlionții roşcați i se mişcau în bătaia vântului şi razele soarelui străluceau drept peste ea: un înger, drept în mijlocul iadului.

Nu şi-a luat nici măcar pentru o clipă ochii de pe piatra de mormânt.

— Mersi pentru asta, Noah. Ştiu că şi ție ți-e greu să fii aici.

„Greu" era un eufemism, dar asta nu făcea decât să demonstreze cât de mult țineam la ea.

— Crezi că doamna Collins va da vina pe mine pentru subitul tău imbold de a sări peste şcoală?

Echo a deschis gura ca să-mi răspundă, dar, în loc de asta, a expirat. Eu o spusesem ca să-i mai înseninez dispoziția, dar ea era prea adâncită ca să mai vadă lumina zilei.

M-am aşezat lângă ea. Neputând să mă împiedic, mi-am făcut mana greblă printre cârlionții care i se revărsau pe spinare. S-o ating, într-un astfel de moment, era o necesitate. Îmi plăcea simplitatea pietrei funerare: Aires Owen Emerson: fiu, frate, puşcaş marin.

— Ce anume ți-ai amintit?

Şi-a frecat uşor bărbia de mâinile împreunate.

— El m-a lăsat acolo. Acasă la mama. L-am sunat şi el n-a răspuns. A... ăăă... n-a răspuns, a încheiat Echo, lăsându-şi capul în jos.

Am continuat să-i pieptăn părul mătăsos şi să ascult păsările strigându-se între ele. Umerii ei nu s-au zguduit nici pentru o clipă. Nici măcar o lacrimă nu i s-a scurs pe față. Cel mai îngrozitor plâns nu e cel pe care-l poate vedea toată lumea: văicăritul la colț de stradă, sfâşierea veşmintelor. Nu, cel mai îngrozitor e când îți plânge sufletul şi, orice-ai face, n-ai cum să-l alini. O porțiune din el se veştejeşte şi rămâne ca o cicatrice pe partea din suflet care-ți mai

supraviețuiește. La oameni ca mine și ca Echo, sufletul ajunge să cuprindă mai mult țesuturi cicatrizate, decât viață.

A smuls câteva fire de iarbă.

— Acum sunt singură. Aires e mort. Mama e... Dumnezeu știe pe unde. Prietenele mele... mă rog... știi tu. Tata era cam departe, dar cel puțin îmi închipuiam că-l am pe el. M-am străduit să devin fiica pe care-și dorea el s-o iubească, dar...

Echo s-a oprit puțin, scuturând din cap.

— E nașpa să fii singur.

— Vino încoace, pui.

Și, concomitent cu cuvintele mele, Echo s-a lăsat pe mine: moale, flexibilă, zdrobită.

— Tu nu ești singură, am șoptit, cu buzele în părul ei, în timp ce-o adăposteam în brațele mele. Nu ești singură, pentru că mă ai pe mine.

Și te iubesc, mai mult decât ai putea ști tu vreodată.

Noah s-a oferit să se învoiască de la serviciu, ca să ne putem petrece seara împreună. O parte uriașă din mine spera să fie așa. Îmi doream să stau în brațele lui pentru tot restul vieții. Din cauza asta, am avut nevoie să-mi adun până și ultima fărâmă de autocontrol ca să nu-i accept imediat oferta. Știam că are nevoie de bani. În plus, Lila începuse să-mi dea mesaje pe telefon din două în două secunde, după ce le dăduseră drumul de la școală.

— Tatăl tău a sunat-o pe mama ca s-o întrebe de tine, m-a informat Lila, din dreapta mea. Ea i-a spus că ești aici.

Stăteam pe treptele impresionant de mari ale platformei din spatele casei ei, cu vedere spre câmp. Clopoțeii de vânt zornăiau în adierea brizei blânde și soarele îmi săruta brațele goale.

— Și, vine după mine? Am întrebat. Sigur aflase că am chiulit de la școală.

— Nu, dar tot a rugat-o pe mama să-ți aducă aminte să fii acasă până la miezul nopții.

Ispita râsului mi-a zguduit corpul și, cu cât mă străduiam mai mult să-l zăgăzuiesc, cu atât devenea mai puternică. Până la urmă, i-am dat drumul. Lila a zâmbit la început, după care a început să râdă laolaltă cu mine.

— Ce e atât de amuzant?

Am inspirat adânc și m-am șters la ochi.

— Tatăl meu m-a lăsat să mor și acum îl roade grija la ce oră ajung naibii acasă.

Lila a chicotit.

— Da, e într-un fel amuzant, a zis, apoi a oftat. Și ce-o să faci? M-a întrebat.

— Nu știu, i-am răspuns. Și nu știam. Simpla idee de a mă duce acasă îmi râcâia nervii ca șmirghelul. Dar știi ce anume știu? Am zis apoi.

— Ce?

Mi-am întins larg brațele.

— Că mi-e dor de atingerea soarelui pe piele. Doar de curiozitate, cum ai reacționa dacă aș veni cu mâneci scurte la școală?

Colțurile gurii Lilei au zvâcnit în sus.

— Nu diferit față de cazul când ai avea mâneci lungi.

— Grace o să facă infarct.

— Grace poate să se ducă naibii.

Deloc caracteristica explozie de furie a Lilei m-a luat prin surprindere.

— Mai avem două luni până la absolvire, a continuat ea. Poți să-ți trăiești viața ca să le faci pe plac tuturor celorlalți, sau ca să-ți placă ție. Toamna viitoare, eu o să trăiesc pe picior mare la Universitatea din Florida și-o să uit că am fost vreodată prietenă cu persoane ca Grace. Eu mi-am luat hotărârea. A ta care e?

Imediat cum mi-am terminat dușul, m-am gândit s-o sun pe Echo, după care să mă duc la Antonio acasă, pentru restul petrecerii. La ora unsprezece, încă puteam s-o găsesc ușor pe Echo trează. Tot ce speram era ca Lila s-o fi ajutat să-și mai aline lovitura dată de proaspăta amintire. N-ar fi trebuit să mă duc la muncă. Ar fi trebuit să stau cu ea. Frate, dar dobitoc am mai fost. Mă revanșez eu mâine față de ea.

Acum trei ani, îmi imaginam că-mi voi petrece ultimul an de liceu alegând pentru ce universitate să joc baschet, nu să-mi negociez salariul și primele ca manager de zi la Malt and Burger. Dar ce puteam să zic împotriva unui salariu, a unei asigurări și a unui program stabil? N-ar fi ca și cum aș sparge o bancă, dar tot mi-aș putea permite o locuință mică și decentă pentru mine și frații mei.

Aveam o listă lungă de lucruri pe care aş fi preferat să le fac, mai degrabă decât să întorc hamburgeri de pe-o parte pe alta. Întorsul hamburgerilor şi învăţarea altora cum să întoarcă hamburgerii: visul meu devenit realitate, ce pana mea!

Vânătoarea după un apartament va fi etapa următoare. Unul cu trei camere, poate doar cu două. Eu aş putea să dorm pe canapea, în sufragerie şi să le las dormitorul fraţilor mei.

Oricum ar fi, apartamentul meu trebuie să aibă o baie cu un duş cu o pâlnie cât se poate de bună şi tone de apă opărită, ca să-mi spele plictiseala şi tonele de grăsime de la întorsul hamburgerilor.

După zece minute, apa fierbinte a pierit, lăsând în urmă numai aburul. Ceaţa s-a furişat în baie şi în creierul meu. Ce tot făceam? Mama mă lua în cabinetul ei din campus cel puţin o dată pe lună. „Facultatea e obligatorie, chiar şi dacă te recrutează pentru armată. Facultatea mai întâi şi pe urmă îţi hotărăşti viitorul", îmi predica vocea ei lină.

Am şters oglinda şi-am văzut ochii mamei privindu-mă din ea.

— Dar nu mi-ai spus ce pana mea să fac dacă tu mori.

Picăturile de apă atârnau prin aerul dens de umezeală şi pe trupul meu. Instalaţia de încălzire a subsolului a bubuit de câteva ori înainte de a intra în funcţiune, expediind un aer mai rece prin supapa din podea. Am rămas pe loc, holbându-mă, aşteptând ca ea să-mi răspundă.

— Noah?

O voce bine-venită: nu a mamei, dar, oricum, bine-venită: a lui Echo. Un zâmbet mi s-a întins pe toată faţa. Era prea frumos. Eu, într-un prosop, singur în toată casa cu nimfa mea. Am ieşit din baie.

— Sal'tare, pui.

Echo s-a zgâit de după colţ şi cârlionţii ei roşii au tresăltat când şi-a întors repede capul în partea opusă.

— O, Doamne, îmi cer mii de scuze. Te aştept afară, sau unde vrei, până... ăăă... ştii tu, pui ceva pe tine.

Am lipăit după ea până în living, plimbându-mi mâna pe spinarea ei.

— Ce-i cu tine aici? Tu şi cu Lila aţi dat deja gata toate bârfele femeieşti?

— Am... ăăă... luat o hotărâre. Poţi să-ţi pui ceva pe tine?

— S-o dai naibii de oră limită, este?

A ridicat din umeri, evitând să privească în direcția mea.

— Haide, i-am zis, luând-o de mână și conducând-o spre subsol.

— Nu, pe bune, Noah, a insistat ea. Aștept până când te îmbraci.

Ca să pierd roșeața asta care i se strecoară pe față? Nici gând.

— Poți să te întorci cu spatele, dacă vrei, dar nu mă deranjează dacă te uiți.

I-am lăsat mâna când am ajuns la picioarele scării și m-am dus spre coșul meu cu haine, de unde am cules o pereche de blugi.

— Acum, întoarce-te. Sau nu.

Am aruncat o privire peste umăr. Echo era întoarsă cu spatele spre mine și cu ochii acoperiți. Am chicotit ca pentru mine.

— Ce se-ntâmplă, pui? Tu nu ești genul care să încalce regulile.

— N-am chef să merg acasă. Cel puțin, nu încă.

Mi-am tras în sus fermoarul blugilor.

— Acum poți să te întorci.

Echo s-a întors și privirea înăbușitorilor ei ochi ca smaraldele a plutit spre pieptul meu gol. S-a lins pe buze și repede și-a concentrat atenția asupra împachetării unei pături lăsate de Beth pe canapea.

— Ești încă ud.

Ea mă dorea... doar că nu la fel de aprig pe cât o doreau toți mușchii care-mi zvâcneau în corp. În spatele expresiei flămânde din ochii ei zăcea o suferință mută. A așezat pătura perfect împăturită la loc pe canapea și a mai netezit-o de câteva ori cu palma, insistând să găsească perfecțiunea într-o lume în care nu există așa ceva.

— Dacă nu vrei să te duci acasă, ce-ai vrea să faci? Am întrebat-o, așezându-mă pe pat.

Echo s-a trântit pe canapea, înfășurându-și trupul cu brațele.

— Lila mi-a zis că pot să stau peste noapte la ea, dar până la urmă a venit Stephen...

Tonul ei dădea de înțeles că ar prefera să-și bată cuie în frunte, decât să fi rămas acolo.

— Părinții lui Antonio sunt plecați din oraș. Beth și Isaiah sunt deja acolo și au de gând să stea toată noaptea, am informat-o, fără să mai consider necesar să menționez și cantitatea de iarbă pe care și-o luase Beth cu ea.

Abia am putut să-i aud înfundatul „Ura", însă fluturarea sarcastică

a mâinilor în semn de prefăcută veselie ar fi fost greu de ratat.

— M-a sunat în mod special și m-a întrebat dacă te iau și pe tine, i-am zis. Și tocmai acesta era motivul pentru care nu pomenisem niciodată despre petrecere față de Echo. Prieten vechi sau nu, era mult prea prietenos cu fata mea. Dar, dacă întâlnirea cu un alt guru al artelor plastice ar face-o să zâmbească, aș duce-o.

— Am putea...

Genunchiul i-a zvâcnit.

— Am putea să rămânem aici?

— Da.

Și-a întins mânecile și a fixat podeaua cu privirea. Cel puțin, acum nu mai purta mănușile de față cu mine. Îmi treceau prin cap destule lucruri pe care le-aș putea face dacă aș fi singur într-o casă cu Echo. Ce naiba, avusesem destule fantezii cu astfel de momente, dar naiba să mă ia dacă ea nu mă făcea să-mi doresc să fiu un om mai bun.

— Vrei ceva normal? Am întrebat-o.

Un licăr ciudat i-a traversat fața.

— Vrei să învățăm?

— Mai sunt și alte lucruri normale, am zis. Și, aranjându-mi discret blugii, am luat telecomanda, m-am dus lângă Echo pe canapea și i-am tras trupul suplu lângă al meu.

Am savurat senzația că ea se topește în mine când am nimerit peste un post care părea promițător.

— Pot chiar să fac și popcorn, am anunțat-o.

Pe toată durata filmului, ba ne-am dus să facem popcorn, ba ne-am tot foit ca să stăm comod, doar ca să nimerim tot incomod: un dans stângaci, cu mine străduindu-mă să-mi țin mâinile la distanță de zonele familiare și mai puțin familiare ale corpului divin al lui Echo. Eram capabil să fiu gentleman cât ține un film. Măcar. Genericul de final a început să se deruleze, iar mâna mea stângă, pe care mi-o pusesem sub cap ca să evit s-o îndrept spre ispititorul ei abdomen, mă furnica de amorțeală.

În cele din urmă, răbdarea mea a cedat.

— E de-a dreptul ridicol, am zis. Am luat-o pe sus și mi-am săltat-o pe umăr, cu tălpile ei goale atârnând în fața mea.

Un râs de clopoței a umplut încăperea.

— Ce tot faci?

Am aruncat-o pe pat. Părul ei roșu ca focul s-a împrăștiat pe toată perna.

Sirena mea și-a înălțat zâmbetul spre mine.

— Fac... să ne simțim comod, am răspuns.

Echo a clipit și o foame absolută a luat locul râsului care-i juca în ochi cu câteva clipe înainte. Degetele ei delicate mi-au lunecat în sus pe braț, excitându-mi fiecare celulă.

— Nu pari să te simți prea comod, mi-a zis.

Tonul ei fierbinte a stârnit ceva din adâncul meu. Am înghițit, încercând să-mi alung neașteptata fluturare a nervilor din stomac.

— Echo...

Inima mi-a tresăltat brusc, făcând să mă doară pieptul și ca respirația să devină aproape imposibilă. Paralizat de frumusețea ci, mă învârteam pe deasupra. Nu era o nimfă, ci o zeiță.

Mâinile ei și-au continuat pârjoli torul urcuș pe brațul meu și, apoi, pe piept. Îndrăznețe mișcări din partea ei. Pieptul i se înălța și cobora într-un ritm mai rapid.

— Vreau să stau cu tine în noaptea asta, mi-a zis.

Am inspirat precipitat când degetele ei mi s-au plimbat pe șănțulețele dintre pectorali și am rugat-o în gând să continue, în timp ce-și urmau lenta coborâre. Dezmierdând roșeața caldă care i se forma pe obraz, m-am lăsat pe pat, lângă ea.

— Ești sigură?

— Da.

— Și tatăl tău?

— Mă descurc eu cu tatăl meu, a șoptit.

Mâini tandre s-au împletit în părul meu, călăuzindu-mi capul spre al ei. I-am inhalat mirosul delicios, cald: chifle cu scorțișoară, proaspăt scoase din cuptor. Gustul dintâi al buzelor ei n-a fost o dezamăgire. Dulceața zahărului mi-a mângâiat limba, făcându-mă și mai conștient de darul pe care mi-l oferea Echo.

Fata asta îmi pusese stăpânire pe suflet și-mi furase inima. Se deschisese față de mine, dăruindu-mi iubire și necerând vreodată ceva în schimb. Am sărutat-o și mai apăsat, cuvintele te iubesc întipărindu-se adânc în mintea mea.

Noah mi-a înșirat o dâră de sărutări dogoritoare pe mijlocul cefei, tulburându-mi mintea. O parte din mine îi răspundea, se agăța de el,

îl strângea mai tare spre mine. Cealaltă parte îngheța de frică, absolut îngrozită de necunoscut, înspăimântată că l-ar putea dezamăgi.

— Spune-mi ce să fac.

Răsuflarea lui caldă mi-a gâdilat urechea.

— Relaxează-te.

Numai că, împotriva voinței mele, muşchii mi-au reacționat exact invers. Sub tipic de îmbietoarea atingere ai lui Noah, am devenit rigidă.

— Te rog, Noah, nu vreau să fac ceva greşit. Spune-mi cum să le fac să te simți bine.

El și-a schimbat poziția, ajungând cu corpul întins lângă al meu, dar cu un braț și un picior încă înlănțuindu-mă. Mă simțeam mică sub căldura și puterea lui.

Ochii ciocolatii i s-au înduioșat.

— Când sunt cu tine, mă simt bine. Când te ating – mi-a așezat o șuviță după ureche – mă simt bine. N-am dorit în viața mea pe nimeni așa cum te doresc pe tine. Nu ai ce să greșești, când simplul fapt că respiri face ca totul să fie bine.

Aş fi vrut să-l cred, dar Noah era experimentat, iar eu... nu. Poate încerca să mă facă să mă simt mai bine, dar îl plictisea lipsa mea de pricepere.

Mâna lui mi-a încadrat fața și în ton i-a apărut o nuanță autoritară, aspră.

— Te vreau, dar numai dacă mă vrei și tu pe mine.

— Doare prima dată. Prietenele mele, toate mi-au zis asta.

Și a doua și a treia, până când, în cele din urmă, uneori, nu mai doare.

— Și ar trebui să-ți spun că iau anticoncepționale. Așa că... înțelegi... Sunt protejată de...

Copii.

— Chestii. Dar ar trebui să foloseşti și tu ceva... pentru că.

Zâmbetul ștrengăresc pe care-l iubeam atât i s-a întins pe față.

Buzele lui mi le-au atins pe-ale mele, conturând cu tandrețe un răspuns.

— Relaxează-te și-o să am eu grijă de toate.

I-am răspuns la sărut, lăsându-mi brațele să se încolăcească în

jurul lui. Degetele lui mi-au masat cu blândețe ceafa, eliberând-o de tensiune, ștergându-mi stânjeneala. Sărutul a devenit un drog, făcându-mă să tânjesc după și mai mult, odată cu fiecare atingere. Trupurile noastre s-au îngemănat atât de strâns între ele, încât nu mai știam de unde încep și unde se termină fiecare.

Noah îmi dădea senzația de putere și de căldură și de soliditate și de siguranță și mirosea, o, Doamne, delicios. Nu m-aş fi putut opri din sărutat nici dacă viața mi-ar fi depins de asta: buzele lui, gâtul, pieptul... Și Noah părea să fie la fel de flămând ca mine. Ne-am rostogolit și ne-am atins și ne-am lepădat nedoritele veşminte. Am gemut și el a gemut și mintea și sufletul și trupul mi-au stat în echilibru pe muchia extazului pur.

Și am așteptat. Am așteptat momentul de pauză pentru aplicarea prezervativului și apoi durerea arzătoare descrisă de prietenele mele, dar Noah nu s-a oprit deloc și durerea n-a mai venit deloc, nici măcar când i-am șoptit numele și L-am lăudat pe Dumnezeu de mai multe ori în șir. Amândoi gâfâiam după aer în li mp ce ne sărutam delicat și eu mă zbăteam să înțeleg că sunt încă virgină.

S-a dat jos de pe mine și m-a tras aproape de el. Întregul trup mi-a fost cuprins de o caldă moleşeală, fericire și sațietate. I-am ascultat bătăile inimii și am închis ochii, savurând relaxanta trecere a mâinii lui prin părul meu.

— Noah, am șoptit. Credeam...

...c-o să facem dragoste.

Mi-a ridicat bărbia, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Avem o eternitate la dispoziție pentru asta, Echo. Hai să ne bucurăm de fiecare pas.

Mintea îmi tot plutea încoace și-ncolo. În principal, se concentra asupra inimii lui, a atingerilor lui și a celui mai dulce cuvânt din câte am auzit vreodată: eternitate.

Un gând limpede rătăcit mi-a forțat ochii să se deschidă.

— Tu mă adormi.

— Și? A întrebat el, cu puțin cam prea multă nevinovăție.

Am înghițit în sec.

— Am coșmaruri.

— Atunci, vom avea un pretext ca s-o luăm de la capăt.

Familiarul ton de apel m-a smuls brusc din somn. Brațele și

picioarele îmi erau încolăcite ca tentaculele înjurai lui Echo, nimfa mea care dormea cu spatele lipit de mine. Mi-am luat mâna de pe abdomenul ei ca să-mi caut telefonul mobil în buzunarul blugilor, care fuseseră azvârliți în decursul activităților noastre anterioare.

— Alo? Am răspuns, dregându-mi glasul.

— Noah?

— Da?

Nu recunoșteam vocea de bărbat care se auzea din difuzor. Echo rămânea cufundată într-un somn extatic. M-am îndepărtat ușurel de ea, învelindu-i mai bine cu pătura silueta zveltă. Milioane de gânduri îmi goneau prin mintea epuizată. Oare se întâmplase ceva cu Isaiah, sau cu Beth? Să fi fost răniți, sau duși la închisoare? Dac-ar fi fost ceva legat de frații mei, m-ar fi sunat Keesha, sau doamna Collins.

— Sunt Owen Emerson. Tatăl lui Echo, s-a prezentat el, apoi a tăcut puțin.

Masându-mi țeasta ca să-mi trezesc creierul, mi-am ținut gura închisă cât timp m-am dus spre cealaltă parte a subsolului. N-ar fi fost un bun început de conversație să-i menționez că fiica lui zăcea în patul meu, aproape goală.

— Îmi cer scuze pentru că te trezesc, dar Echo a plecat azi-dimineață destul de supărată pe mine și n-a mai venit acasă.

Mi-am lungit gâtul ca să văd afișajul radioului cu ceas de pe podea, de lângă pat. Două dimineața. Tatăl ei probabil că era în pragul infarctului. Dar, lucru destul de neașteptat, vocea nu era a unui pitbull turbat.

— Și-a închis telefonul, așa că am sunat la prietenele ei. Lila mi-a dat numărul tău și mi-a spus că ar putea să fie cu tine.

Pătura se ridica și cobora în ritmul respirației regulate a lui Echo. Ea venise la mine în noaptea asta, pentru că avusese încredere în mine. Dacă i-aș spune lui, ar veni s-o ia de-aici, zdrobindu-mi inima și, poate, încrederea ei în mine.

— Domnule Emerson...

— Te rog, Noah, e fata mea. Am nevoie să știu că e bine.

N-am mai auzit niciodată în viața mea un bărbat atât de disperat. Aproape la fel de disperat ca propria-mi nevoie de a-i ști pe Jacob și pe Tyler în siguranță.

— E aici, i-am răspuns și inima mea și-a oprit bătăile, așteptând

tipica muștruluială a taților de fete.

— E bine? M-a întrebat el. Și mi s-a părut mie, sau vocea îi sunase... ușurată?

— Mda. Doarme. Tot doarme, de ceva vreme. N-aș vrea s-o trezesc.

O nouă pauză.

— Când a adormit?

Să ghicesc?

— Cândva, înainte de unu.

— Și de-atunci a dormit neîntrerupt?

Bine că-i cunoșteam obiceiurile lui Echo în materie de somn, sau de lipsa acestuia. Altfel, mi s-ar fi părut că sunt supus la un interogatoriu total neobișnuit.

— Da, domnule. Doarme de-atunci.

Am așteptat, într-o tăcere apăsătoare, ca el să-și cântărească variantele: să mă pună s-o trezesc și s-o trimit acasă, sau s-o las să doarmă.

— Pe tutorii tăi n-o deranjează că e și ea acolo?

— Nu.

Ei, oricum, erau lângă lac, dar chiar și să fi fost acasă și să-mi acordat suficientă atenție, încât să remarce că-mi adusesem o fată acasă, n-ar fi făcut decât să-mi atragă atenția că nu poate să locuiască și ea aici după ce rămâne gravidă.

— Aș putea să vorbesc cu ei?

Nu.

— Dorm.

— Normal, normal. Echo mi-a pomenit despre faptul că ai o soră prin adopție. Presupun că a împărțit camera cu ea.

Păi, teoretic vorbind...

— Da.

Pentru că, atunci când era aici, Beth într-adevăr dormea pe pat.

— Spune-i să mă sune când se trezește de dimineață.

— Bine, domnule.

— Și, Noah, îți mulțumesc pentru că mi-ai spus adevărul.

— Cu plăcere.

Am închis și m-am strecurat înapoi în pat, îndesându-mă în Echo.

M-am trezit cu brațele goale. Echo stătuse cu trupu-i cald lipit de

mine toată noaptea. O menghină mi-a strâns pieptul. Unde-o fi?

Am deschis ochii, ca să descopăr cea mai sexy imagine din lume. Într-o pereche de bikini negri și o bluză decoltată fără mâneci, Echo stătea întinsă lângă mine. Pe pat era blocul ei de desen, iar creionul i se mișca rapid în mână. O fotografie înfățișându-i pe frații mei era rezemată de pernă.

— Bună, pui.

Mi-a aruncat o privire rapidă, însoțită de un zâmbet sfios.

— Bună.

Am privit ceasul. Zece și jumătate dimineața. Isaiah și Beth probabil că aveau să apară curând, dar ar fi fost păcat s-o văd punându-și hainele pe ea.

— Cum ai dormit?

Zâmbetul i-a pierit, dar a continuat să deseneze.

— Mai bine ca de obicei.

Am simțit cum mi se îngreunează inima. Îmi doream să fiu rezolvarea pentru problemele ei.

— Ai mai avut coșmaruri?

A încuviințat.

— Totuși, nici pe departe atât de vii. Plus că am dormit mai mult decât în mod normal.

— De ce nu m-ai trezit?

— Pentru că ești drăguț când dormi. Vezi?

A întors o foaie și mi-a arătat un desen cu mine dormind.

— La ce lucrezi acum? Am întrebat-o. I-am înhățat blocul și i-am luat mâna într-a mea când a vrut să și-l recupereze.

— Nu te uita. E un proiect în lucru. De fapt, doar mă prostesc. Noah...

Am întors coala ca să văd proiectul ei în lucru și am încetat să mai respir.

— Te rog, nu te supăra. Voiam să-ți dau ceva. O, Doamne, s-a văitat ea, proastă idee am avut.

Mi-am smuls privirea de pe foaie și i-am cuprins fața în palmă.

— Ba nu. E cel mai frumos cadou pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

Îmi doream s-o sărut, dar nu putem. Trebuia să privesc încă o dată desenul.

— Cum ai făcut?

Cum, necum, îmi desenase părinții.

S-a apropiat grăbită de mine, lăsându-și capul pe umărul meu.

— Tu vorbești foarte mult despre ei. Nu la modul monologuri, sau așa ceva, dar suficient cât să-mi fi putut contura o imagine în minte. Mi-ai spus că Jacob seamănă cu tatăl tău, iar tu și Tyler, cu mama. Mi-ai mai spus și că doamna Marcos îți amintește de mama ta. Am văzut fotografia asta cu frații tăi și, nu știu... le-am pus pe toate cap la cap.

Te iubesc. Fiecare părticică din mine mă implora dureros să i-o spun. Am privit-o în ochii ei frumoși și am știut că o iubesc mai mult decât pe mine însumi.

Știam asta de mai multe săptămâni, dar nu puteam să rostesc cuvintele. Rostirea cuvintelor... făcea ca Echo să devină oficială. Făcea ca atașamentul pe care știam deja că-l am față de ea să devină real.

Și totuși, era real și era oficial. Iar eu, un pămpălău, pentru că nu pronunțam cuvintele. Spune-le. Spune-le și gata! Am inspirat grăbit, am deschis gura, după care am închis-o și mai repede la loc. Nu. Nu aici. O s-o duc într-un loc drăguț. Într-un loc frumos. Poate din nou la fântâna părinților mei.

— Tatăl tău m-a sunat azi-noapte, căutându-te. I-am spus că ești aici.

S-a desprins de mine și și-a cuprins genunchii cu brațele.

— Bănuiesc să ar trebui, probabil, să plec spre casă.

Un zâmbet amar i-a fluturat pe buze.

— Crezi c-o să mă ierte fiindcă am încălcat regula pentru o singură noapte?

Nu voiam ca ea să plece, niciodată. Mi-o doream pe Echo în patul meu în fiecare noapte, să am brațele și picioarele încolăcite în jurul ei. Dar cum? Peste două luni, ea va fi o femeie liberă. Eliberată de liceu și, dacă așa va vrea, eliberată de tatăl ei, însă eu nu voi fi liber.

Îngrijirea fraților mei n-ar fi ca o slujbă de babysitter, ar fi o muncă în toată regula. Cu program întreg și multă răspundere. Cum să le explic unor copii mici diferența dintre o relație amoroasă serioasă și o relație oficializată prin căsătorie, când se vor trezi și-o vor găsi pe Echo în patul meu? Și, mai mult, oare judecătorul mi-i va

mai încredința pe frații mei spre creștere, dac-ar ști că jumătate din inima mea aparține altcuiva?

N-aș mai fi fratele lor mai mare. Fir-ar, doamna Collins avusese dreptate: eu le-aș fi tată, iar Echo... Echo ar fi femeia cu care mă culc. Și vorbele mi s-au rostogolit de pe buze înainte să-mi dau seama ce anume spun.

— Mărită-te cu mine.

A făcut ochii mari, iar capul i-a zvâcnit într-o parte.

— Ce?

Mi-am înlăturat cu mâna părul căzut peste ochi și m-am ridicat în capul oaselor, lăsând jos blocul de desen.

— Știu că e o nebunie, dar după ce terminăm liceul, hai să ne căsătorim. O să obținem tutela fraților mei și tu o să poți scăpa de tatăl tău și-o să fim o familie. Știu că-ți dorești o familie la fel de mult ca mine.

A rămas cu gura căscată și privirea i-a rătăcit între pernă și așternuturi.

— Noah, eu... nu știu. Adică, tu cum crezi că am putea să ne întreținem? Unde am locui?

— Frank mi-a oferit ieri postul de manager pentru tura de zi. Dacă te măriți cu mine, o să beneficiezi de asigurarea mea. Știu că o să prinzi una dintre bursele pentru care ți-ai depus actele, așa că nu trebuie să ne facem griji pentru plata școlarizării. Poți să-ți iei un serviciu parttime și să mă ajuți să-i cresc pe băieți. Poate, dacă lucrurile decurg bine, o să fac și eu ceva cursuri la seral, peste un an.

Entuziasmul mă străbătea în valuri. Poate că nu voi fi nevoit să negociez. Poate că aș reuși să le am pe toate, doar că într-un ritm mai lent decât aș fi preferat.

— O să fie perfect. Tu poți să te duci la cursuri și la lucru cât timp sunt băieții la școală. Eu pot să-i pregătesc pentru școală și să-i duc înainte să-mi încep schimbul, iar tu vei ajunge la timp ca să-i iei acasă. Nu există absolut niciun motiv pentru care judecătorul să-mi spună nu.

— Nu.

Vocea abia perceptibilă a lui Echo m-a luat prin surprindere. Si-a înhățat blugii și s-a rostogolit jos din pat.

— Nu. Asta am fost eu tot timpul pentru tine? M-a întrebat,

strecurându-se în pantaloni și apoi aruncându-și bluza pe ea. Un pion, cu ajutorul căruia să-ți iei frații înapoi?

Nu se poate! Ea îmi deforma fiecare cuvânt. Am țâșnit din pat.

— Nu, pui. Tu trebuie să știi cât de mult țin eu la tine.

Și-a tras cu violență cizmele în picioare.

— Serios, Noah? Tu nu mi-ai spus nici măcar o dată până acum că mă iubeşti şi, cu toate astea, eşti dispus să te căsătoreşti cu mine. Nu sunt convinsă că te-ai auzit, dar să ştii că toată cererea ta a sunat cam aşa: „Hei, puiule, mărită-te cu mine și-o să te las să ai grijă de frații mei!”

Totul din mine se zvârcolea și începea să se destrame. O feştelisem.

— Tu sigur știi ce simt. Te rog, pui, eu...

Și-a azvârlit un braț în sus, reducându-mă la tăcere.

— Nu. Nu-mi deprecia sentimentele față de tine, mințindu-mă. Eu sunt idioata în situația asta. Tu mi-ai zis că sunt a ta, nimic mai mult decât un obiect din patrimoniu: un corp cu care să te culci. Niciodată nu mi-ai promis și altceva. Măcar te-ai ținut de cuvânt și m-ai făcut să fiu mai mult decât curvele de pe bancheta din spate a maşinii tale. Aşa că, mersi, Noah, mersi pentru că nu mi-ai tras-o.

Uşa subsolului s-a deschis şi Isaiah a strigat de sus:

— Cobor, înveliți-vă!

În timp ce el cobora, Echo a zburat în sus pe trepte. Isaiah s-a oprit la picioarele scării, privind-o cum pleacă.

— Unde arde, Echo?

— Echo, stai! Am urlat după ea. Dar Isaiah îmi bloca drumul.

— Ce naiba, frate? S-a mirat el.

— Lasă-mă să trec, am mârâit și m-am împins pe lângă el. Dar până să ajung eu pe veranda din fața casei, mașina lui Echo ieșea deja pe stradă.

Mi-am trântit pumnul în peretele casei, dar durerea care-mi făcea mâna să zvâcnească nu se compara cu suferința care-mi sfâșia inima. O pierdusem pe Echo.

Stăteam întinsă în patul meu, strângându-mi tricoul la piept și dorindu-mi ca pumnalul să înceteze să-mi străpungă inima. Mirosul dulce, de mosc, al lui Noah îmi zăbovea încă pe tricou. Mă duruse când mă despărțisem de Luke, dar nu fusese nimic pe lângă asta. Pe

Noah îl iubeam. Da, îl iubeam, cu adevărat îl iubeam.

Mesajele de la el aveau sens. Toate. Încetasem să le număr după ce trecuseră de cinci. El ținea la mine, voia să fie cu mine și vorbise fără să gândească. Noah se întrebase, în taină, cum să Iacă lucrurile să se lege între mine și frații lui.

Numai să-l sun și va găsi el o cale. Sigur, i-ar plăcea să se însoare cu mine, dar când voi alege eu momentul, nu el.

Ieri dimineață, fusesem înfuriată, dar pe măsură ce se scurgea ziua, mi-am dat seama că lumea nu se învârteşte în jurul meu. Mai mult decât orice, îmi doream să-l sun pe Noah, să-i accept scuzele şi să mă las să cad în brațele lui sigure, puternice, numai că el merita ceva mai bun decât egoista de mine.

Fără să gândesc vreodată mai departe de următoarea ședință de meditații, mă lăsasem prinsă în propriile mele amăgiri de redescoperire a amintirilor pierdute.

Nu mă gândisem la ce avea să se-ntâmple după absolvire, sau ce ar însemna pentru el să-i fie încredințați frații pentru creştere, îl iubeam pe Noah mai mult decât iubisem vreodată pe oricine altcineva. Îl iubeam îndeajuns ca să fac lucrul care-mi provoca suferință.

Tocmai îmi trăgeam nasul și-mi ștergeam fața, când a bătut cineva în ușă.

— Pot să intru? A întrebat tata, de pe cealaltă parte.

Nu, însă posibilitățile mele de alegere erau limitate. Mai devreme, mă strecurasem pe lângă el și Ashley, ca să evit o confruntare. Muştruluiala din partea tatei tot trebuia să aibă loc, la un moment dat. Mi-am îndesat tricoul sub pături, m-am ridicat în capul oaselor și am luat o pernă în brațe, ca să nu mă destram.

— Sigur, am răspuns.

Tata s-a aşezat pe marginea patului, cu privirea spre picturile mamei. Arăta la fel de obosit pe cât mă simțeam eu.

— Promite-mi că n-o să mai încâlci altădată regula cu ora de ajuns acasă.

— Foarte bine.

Capitularea mi se părea mai ușoară pe moment.

A deschis gura în timp ce vorbeam eu, apoi a închis-o. În mod evident, crezuse c-o să ne contrazicem.

— Noah a sunat de două ori pe fix. Ori v-ați certat?

— Ne-am despărțit.

El s-a foit pe marginea patului.

— Draga mea, el a procedat corect spunându-mi că ești acolo.

N-aveam chef de conversația asta cu el și nici de o alta.

— Un pic cam târziu ca să ne jucăm de-a tata, nu-i așa?

— Sunt tatăl tău și niciodată nu te-am considerat un joc.

Mda, spune-i asta și mamei.

— Uite ce e, mai am un pic mai mult de două luni până la absolvire. Hai să trecem cu bine prin ele, da? De îndată ce termin liceul, plec. Găsesc un cămin care să mă primească mai devreme, sau îmi iau o slujbă și-mi închiriez un apartament. Termin cu voi și voi puteți să terminați cu mine. Dacă n-am calculat greșit, pot să fiu deja dispărută înainte de nașterea copilului, iar tu vei putea să-ți ai începutul de la zero.

Toate cutele îngrijorării de pe față i s-au adâncit.

— Echo...

Am lăsat furia care mi se acumulase pe dinăuntru să izbucnească nestăvilită.

— Du-te și spune-i lui Ashley. Ea e singura de care te-a interesat vreodată.

— Nu e...

— Tu m-ai lăsat să mor, i-am zis, arătându-i spre ușă. Ieși de-aici și ieși din viața mea!

Tata și-a lăsat capul în jos, a încuviințat și apoi a ieșit din cameră.

Fără să-mi mai bat capul cu vestiarul, m-am dus direct spre autoservire. Echo găsise cum să mă evite în cursul dimineții, dar naiba să mă ia dac-o mai lăsam acum să mi se strecoare printre degete.

— Ai putea să-i spui că am comandat piesa pentru mașină, mi-a propus Isaiah, când s-a așezat lângă mine.

— Am de gând ca asta să fie replica mea de deschidere, am răspuns, fixând cu privirea ușile și așteptând-o să-și facă apariția, îmi spuneam că-i mai dau cinci minute, după care încep s-o caut prin toată clădirea.

— De data asta chiar ai pus-o de mămăligă, Einstein, mi-a zis Beth, trântindu-și pe masă tava plină de mâncare.

— Tu o urăști, am bombănit.

— A crescut pe scara mea de valori. Oarecum ca mușchiul pe copaci.

Unde o fi? Ușa autoservirii s-a deschis și prietena ei favorită s-a prelins înăuntru.

— Lila! Am strigat. Mi-am împins scaunul în spate, pregătindu-mă să-i ies în întâmpinare, însă și-a schimbat ea direcția și a venit spre mine. M-a privit, înălțându-și o sprânceană sâcâită.

— Da?

Foarte puțini oameni erau capabili să mă reducă la tăcere, însă privirea pe care mi-a aruncat-o Lila era capabilă să-i facă și pe asasinii în serie să-și murdărească pantalonii.

— Știi cumva unde e Echo?

— De ce? Ai nevoie de babysitter? M-a întrebat, pe un ton sec. Fir-ar să fie, înseamnă că Echo era întoarsă rău pe dos. Oare mi-o fi ascultat vreunul dintre mesaje?

— Am dat-o în bară și vreau să vorbesc cu ea.

— Poți s-o mai spui o dată.

— Pariez că ești în culmea plăcerii, regină a balului, a mârâit Beth spre ea. Ți-era cumva teamă că, petrecându-și timpul cu oameni adevărați ca noi, ea o să-și dea seama că tu și celelalte mici tentative de păpuși Bărbie sunteți de rahat?

Lila și-a răsfrânt buza cu dispreț.

— Că veni vorba despre tentative, ce-ai de gând, te repezi iar la ce-a aruncat Echo?

Fir-ar a naibii, numai asta nu-mi trebuia. Beth s-a aruncat spre Lila, dar Isaiah a prins-o de mijloc și i-a șuierat să se calmeze. Scaunul mi s-a răsturnat când m-am ridicat de la masă.

— Las-o baltă. Mă duc eu s-o caut.

Echo stătea pe un taburet, cu privirea fixând pânza, dar de data asta nu avea o pensulă în mână. Mâinile ei înmănușate erau rezemate pe genunchi.

— Știi că e nepoliticos să nu întorci apelurile telefonice, i-am zis și mi-am ținut respirația, așteptându-i revărsarea de mânie, în schimb, ea mi-a dăruit un zâmbet trist, sfâșiindu-mi inima. Oricând aș fi preferat s-o văd furioasă, decât îndurerată.

— Nu e prima oară când crezi despre mine că sunt nepoliticoasă,

mi-a răspuns, după care și-a ridicat privirea spre mine. Salut, Noah.

— Bună, Echo.

Mi-am permis să mă apropii, dar nu prea mult.

— E luni, ceea ce înseamnă că ar trebui să mă meditezi după-amiază.

— Tu n-ai avut niciodată nevoie de meditații, ci doar de o motivație.

Masându-mi ceafa ca să-mi mai eliberez tensiunea, am continuat:

— Uite ce e, am dat cu bâta-n baltă sâmbătă. Niciodată n-ar fi trebuit să aduc în discuție căsătoria. O luasem pe arătură. Tu ai făcut desenul ăla cu părinții mei, după care eu m-am gândit la cât de mult te iubesc și cum n-aș putea să te păstrez și pe tine și să-i am și pe frații mei. Am adunat un gând tâmpit cu un alt gând tâmpit și am obținut un morman de rahat.

Buzele lui Echo au zvâcnit în sus.

— E cea mai de rahat scuză din câte am auzit vreodată, dar o primesc.

Și și-a întors la loc privirea spre pânza goală.

Rostisem cuvintele pe care nu i le mai spusesem vreodată unei fete: îi declarasem că o iubesc. Fetele jinduiau după astfel de cuvinte, însă distanța dintre noi se mărise. Poate că ea nu fusese pe fază.

— Te iubesc, Echo. Poți să nu te măriți niciodată cu mine și eu tot o să te iubesc. O să găsim noi cum să le scoatem pe toate la lumină. Tu nu ai nicio răspundere față de frații mei.

— Știu, mi-a răspuns, oftând. Arăta nespus de istovită. Piciorul a început să-i tresalte pe lângă piciorul taburetului. Și eu te iubesc și din cauza asta, cred că e timpul să punem punct.

Durerea m-a străpuns, pârjolindu-mă și aducând în urma ei un fulger iute de mânie.

— Dar ai spus că mă ierți!

Ea a luat o pensulă, a înmuiat-o în vopsea neagră și a început să mânjească tot felul de puncte în mijlocul pânzei.

— Am până la douăzeci la sută șanse să moștenesc genele mamei.

— Și ce-are asta a face cu tot restul? Tu nu ești mama ta. Tu nu semeni nici pe departe cu cățeaua aia nebună.

— E bolnavă, Noah, nu nebună, m-a corectat ea în șoaptă.

Toată discuția asta era o nebunie.

— Ea te-a tăiat în bucăți. Asta înseamnă nebunie.

Echo a închis strâns ochii și a tresărit.

— Am căzut.

I-am smuls pensula din mână și am azvârlit-o de cealaltă parte a încăperii.

— Pe naiba. Dac-ar fi fost un nenorocit de accident, ți-ai fi amintit!

Mi-am trecut o mână peste față, parcă vrând să-mi șterg furia.

— Și ce naiba are asta de-a face cu toate? Cu noi?

Echo a deschis ochii, dezvăluindu-mi o suferință înmărmuritoare.

— Totul.

Nevoia de a o atinge m-a copleșit și i-am cedat. Am înaintat spre ea, însă Echo a sărit jos de pe taburet și l-a interpus între noi. Eu l-am trântit deoparte și am continuat să mă apropii. Ea și-a apăsat mâinile pe pieptul meu și a încercat să mă împingă.

— Nu pot să gândesc corect când ești atât de aproape.

Am obligat-o să se retragă până când a ajuns cu spatele de perete.

— Nu-mi plac gândurile care-ți umblă prin cap. Am de gând să stau aici până când o să mă privești în ochi și să-mi spui că ești a mea.

Și-a lăsat capul în jos, ascunzându-și fața după cortina părului. Iar când a vorbit, tonul ei mi-a amintit de al lui Jacob, din ziua în care a înțeles, în sfârșit, că mama nu-l va mai ține niciodată în brațe.

— Asta n-o să meargă. Niciodată n-ar fi putut să meargă.

— Pe naiba. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

Echo s-a smiorcăit și zgomotul mi-a sfârtecat inima. Mi-am îndulcit tonul.

— Uită-te la mine, pui. Știu că mă iubești. Acum trei nopți, erai dispusă să-mi oferi totul. Nu se poate să renunți la noi.

— Doamne, Noah...

Vocea i s-a frânt.

— Sunt o epavă.

O epavă?

— Ești o frumusețe.

În sfârșit și-a ridicat capul. Nu mai erau lacrimi, dar dârele rămăseseră.

— Sunt o epavă din punct de vedere mental. Peste două luni, o să

stai în fața unui judecător și să-l convingi că ești persoana cea mai indicată pentru creșterea fraților tăi. Eu sunt o povară care te-ar trage înapoi.

O voce sâcâitoare îmi cerea să tac și să ascult.

— Nu-i adevărat. Frații mei te vor iubi și tu îi vei iubi pe ei. Tu nu ești o povară.

— Dar judecătorul cum mă va vedea? Ești cu adevărat dispus să-ți asumi un asemenea risc? M-a întrebat ea, înghițind în sec. La două luni după incidentul cu mama mea, un terapeut a încercat să-mi recheme amintirile pierdute. Doamna Collins e de părere că a insistat prea mult. Am cedat nervos. M-am trezit într-un spital, după două zile, cu amintirile încă reprimate. Până acum, am avut noroc, dar ce s-ar întâmpla cu tine dacă norocul mi s-ar termina? Noah, privește din perspectiva cuiva din exterior. Eu sunt plină de cicatrice, dar nu-mi amintesc ce mi s-a întâmplat. Am trecut deja printr-un colaps mental, fiindcă am încercat să-mi amintesc. Mama e bipolară. La majoritatea bipolarilor, simptomele încep să se etaleze pe la sfârșitul adolescenței, sau imediat după douăzeci de ani. Ce s-ar întâmpla dacă judecătorul ar afla despre mine? Dacă ar descoperi cu ce epavă umbli?

Respirația a devenit o corvoadă dureroasă. Colțurile buzelor ei erau lăsate în jos în timp ce degetele calde îmi mângâiau obrazul. În mod obișnuit, atingerea asta mă punea în genunchi, însă acum mă despica în două.

— Știai că atunci când încetezi să faci pe încăpățânatul și accepți că e posibil să am dreptate într-o privință, ochii ți se fac puțin mai mari și-ți înclini capul într-o parte? M-a întrebat.

M-am forțat să-mi țin capul drept și mi-am îngustat ochii.

— Te iubesc.

Mi-a expediat zâmbetul ei superb, care apoi a devenit cel mai trist zâmbet din lume.

— Îți iubești mai mult frații. Și nu mă deranjează asta. În realitate, e unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine. Ai avut dreptate alaltăieri. Chiar vreau să fac parte dintr-o familie. Dar nu mi-aș ierta niciodată dacă aș fi motivul pentru care tu n-ai putea s-o ai pe-a ta.

Spre oroarea mea, lacrimile au început să-mi înțepe ochii și gâtul

mi s-a umflat, astupându-se.

— Nu, mie să nu-mi vii cu spanacul ăsta cu sacrificiul. Te iubesc şi tu mă iubeşti şi suntem făcuţi să fim împreună.

Echo şi-a lipit strâns trupul de mine şi degetele ei mi s-au prins de păr. Ochii îi sclipeau, apoşi.

— Te iubesc îndeajuns cât să nu te fac să alegi vreodată.

S-a ridicat pe vârfuri spre mine, trăgându-mi capul în jos şi m-a sărutat pe buze cu delicateţe. Nu. Nu se putea să fie un adio. Îi voi umple viaţa şi-o voi face să înţeleagă că totdeauna îi va fi goală fără mine.

Am făcut-o pe Echo să fie a mea. Mâinile mele îi revendicau părul, spatele. Buzele mele îi revendicau gura, limba. Trupul îi tremura lângă al meu şi i-am simţit gustul sărat al lacrimilor de pe obraji. Şi-a îndepărtat buzele cu forţa, dar eu am înlănţuit-o şi mai strâns.

— Nu, pui, nu, am şoptit în părul ei.

S-a împins cu palmele în părul meu, după care s-a prefăcut într-un fulger înceţoşat, alergând pe lângă mine.

— Îmi pare rău.

El mă iubeşte.

Noah Hutchins mi-a spus că mă iubeşte şi asta mi-a transformat săptămâna trecută la şcoală într-un iad absolut.

S-a sunat de ieşire. Toată lumea şi-a închis în grabă cărţile şi-a tras fermoarele de la ghiozdane şi a plecat din sala pentru inginerie economică, pentru prânz. Eu am rămas complet nemişcată.

Am strâns mai tare creionul în mână când Noah a trecut pe lângă mine şi a ieşit din clasă, cu spatele ţeapăn şi capul sus. Nici măcar pentru o clipă n-a dat de înţeles că ar lua act de prezenţa mea. Isaiah, pe de altă parte, nu s-a grăbit şi m-a privit cu tristeţe în ochi, în timp ce-şi urma cel mai bun prieten.

De o săptămână, aşa arătau interacţiunile dintre mine şi Noah. Eu aşteptam ca el să iasă mai întâi din clasă. El se repezea afară. Eu trăgeam aer în piept, dorindu-mi ca suferinţa să înceteze de îndată ce se va goli clasa. În fine, cu excepţia bunei mele prietene.

— Echo, m-a întrebat Lila, oprindu-se în faţa băncii mele, cu cărţile strânse la piept. Te simţi bine?

Nu. Nimic nu va mai fi bine de-acum încolo.

— Am auzit întâmplător la toaletă azi-dimineaţă că Lauren Lewis

are de gând să-și încerce norocul cu Noah.

Lacrimile îmi amenințau deja colțurile ochilor.

— N-ar trebui să mă intereseze. M-am despărțit de el, așa că poate...

Să se culce cu oricine vrea... Dar n-am putut să zic și asta, fiindcă mi s-a pus un nod în gât.

— Lila, a strigat Stephen de pe coridor, mai vii la masă sau nu?

Ea deja începuse să scuture din cap în semn că nu, când am răspuns eu în locul ei:

— Vine.

— Echo, a exclamat Lila, pe un ton mustrător.

— N-am nimic, am zis, cu cel mai nereușit zâmbet fals din lume. Poate c-o să trec azi și pe la autoservire.

Nu vorbeam serios. Ea știa asta, totuși m-a bătut ușurel peste mână și mi-a zis:

— Ne vedem acolo.

După care l-a luat de mână pe Stephen și au plecat la masă.

În timp ce-mi aruncam lucrurile în ghiozdan, am continuat să mă lupt cu imboldul cu care mă războiam de șapte zile: să dau fuga la Noah și să-l implor să mă primească înapoi. Nu-l pierdusem numai pe el, ci și rutina pe care ajunsesem să mă bazez: învățat, meditații, complotatul despre cum să ajungem la dosarele noastre și Isaiah și Beth lucrând la mașina lui Aires. Pierderea lui Noah însemna pierderea unei vieți. Și mai însemna și pierderea șansei mele de a obține răspunsuri.

Noah fusese creierul aflat în spatele tuturor planurilor noastre și eu mă bizuisem pe curajul lui pentru reușită. Sau eu să fi fost? Mi-am lăsat cea din urmă carte să cadă în ghiozdan și am ridicat dintr-o sprânceană la gândul acesta. Mintea a început să mi se transforme într-un vârtej în timp ce ieșeam din clasă. Eu îi convinsesem pe doamna Collins și pe tatăl meu să schimbăm programarea; nu Noah. Eu găsisem numele de familie al tutorilor fraților lui. Poate, doar poate, aș reuși să găsesc răspunsurile și pe cont propriu.

Am trecut de colțul coridorului gol și am încremenit. Sprijinită cu spatele de dulăpiorul meu, Grace își examina unghiile.

— Ce cauți aici? Am întrebat-o.

— Să stau de vorbă cu tine. Dac-ai fi rămas cu Luke, ne-am fi

putut păstra prietenia, mi-a zis, lustruindu-și unghia degetului mare și abia apoi ridicându-și privirea spre mine.

— Tu n-ar trebui să fii acum la masa de prânz și să-i dovedești lumii întregi că e perfectă? Pentru prima oară în viață, nu aveam chef să-mi plec capul în fața ei.

— El te-ar primi înapoi, a continuat ea. Luke. Când a auzit că te-ai despărțit de Noah, numai că n-a făcut tumbe. E pe cale s-o termine cu Deanna. Pe tine te vrea. Nu pe ea.

Ba nu, nu mă voia. Era un zvon pe care-l auzisem până și eu, numai că eu știam ceea ce nu știa nimeni altcineva: că Luke nu putea să-mi suporte cicatricele.

Mi-am lăsat capul pe spate înainte de a mă concentra din nou asupra obstacolului care-mi bloca accesul la dulăpior.

— Și pe tine de ce te-ar interesa? Ultima dată când am auzit despre tine îi făceai pe toți din sala de sport să râdă pe seama mea.

Grace a fost apucată subit de un interes demențial față de propriile încălțări.

— Așadar, nu sunt o sfântă, Echo. Împuşcă-mă. Dar prin asta nu faci să fie nimic mai uşor, a zis, după care și-a închis gura și și-a înclinat capul pe spate, semn care arăta cu certitudine că încerca să-și regăsească stăpânirea de sine. Eu încă vreau să-ți fiu prietenă, a continuat ea și am putea să salvăm totul: prietenia noastră, ce crede lumea despre tine, totul. Acum, dacă tot i-ai dat papucii ratatului, o să spunem doar că Noah e un cap sec. Că s-a folosit de tine. Te-a manipulat. Și că ai văzut și tu ce imbecil e în realitate. Toată lumea va crede asta.

Furia s-a declanșat deodată în mine. Cum de nu înțelegea?

— Eu îl iubesc pe Noah.

Ea s-a desprins de dulăpior și fața i s-a schimonosit de enervare.

— Și uite unde te-a adus asta! Fără iubit. Fără prietene. Ce naiba, Echo, te-ai supus la linșajul monden al anului, în clipa în care l-ai sărutat pe băiatul ăla în public și totul în numele dragostei. Toate astea, pentru nimic! Nimic nu s-a schimbat la tine. Încă-ți ascunzi cicatricele, încă te ascunzi de lume în pauza de prânz și încă te ascunzi de lume în general. Erai mai bine înainte să-l cunoști pe Noah Hutchins. Ce n-aș da să fie iarăși ianuarie! Atunci, măcar veneai la prânz. Cel puțin, te străduiai.

Cuvintele ei se prefăceau în cuțite care-mi sfârtecau pielea, usturând și apăsând mai mult decât credeam că ar fi cazul.

— Nu sunt eu cea care pune condiții pentru prietenia noastră. Nu sunt eu cea îngrozită de ce-ar crede lumea despre mine dacă aș fi prietenă cu cineva despre care consideri că e mai prejos decât tine.

Grace a izbucnit în râs și nu era unul vesel. Era unul care dădea de înțeles că e iritată peste măsură.

— Ba da, ai pus, Echo. Ai pus condiții pentru prietenia noastră în clipa în care ți-ai tras mănușile alea pe mâini și mi-ai cerut să mint față de toată lumea în numele tău. A trebuit să spun lumii întregi că nu știu ce i s-a întâmplat uneia dintre cele mai bune prietene ale mele. Cât despre faptul că mă arăți cu degetul, acuzându-mă că sunt îngrozită de ce crede lumea, întoarce-ți degetul invers, surioară. Dacă ești atât de măreață și de puternică, atunci de ce naiba îți mai ascunzi cicatricele alea?

Am înghițit și toată mânia resimțită cu numai câteva secunde înainte mi s-a scurs din trup și s-a risipit prin aer. Avea dreptate. Grace avea absolută dreptate.

Am privit în dulăpiorul deschis, bătând darabana cu degetele în ușă. Puteam să fac treaba asta. Categoric că puteam s-o fac... mâine, sau luna viitoare, sau niciodată... Nu, nu. Puteam s-o fac. Puteam să-mi trăiesc viața după placul meu, sau după al tuturor celorlalți. Al meu. Voiam să fac pe placul meu. Din câte îmi aminteam, până acum trăisem ca să le fac pe plac tuturor celorlalți:

Mamei mele, tatălui meu, profesorilor, terapeuților. Mă îngrozea gândul că, dacă m-aș abate de la linie, le-aș pierde respectul. Și, în cazul părinților mei... dragostea lor. Dar, gata cu asta. Voiam răspunsuri privitoare la trecutul meu și nu aveam să le descopăr decât dacă-mi găseam ceva curaj.

Ieri, Grace mă provocase de-a dreptul și azi, îi răspundeam pe măsură.

Pentru prima oară în ultimii doi ani, venisem îmbrăcată cu mâneci scurte la școală, chiar dacă-mi păstrasem un pulover pe deasupra bluzei. Dar eu nu voiam să port pulover. Îmi ținea de cald și era incomod și-mi provoca mâncărimi.

Vârându-mi mâna în spatele umerilor, mi l-am tras peste cap și am luat o înviorătoare gură de aer când relativa răcoare mi-a atins

brațele. Senzația mi-a adus aminte de acele reclame estivale, când oamenii vizibil înfierbântați se aruncă în apa răcoroasă, îmbietoare. Asta era senzația libertății.

Mi-am lăsat cărțile și puloverul în dulăpior și am pornit pe coridorul pustiu în direcția autoservirii. Ciudat lucru, mă simțeam despuiată, ca și cum aș fi avut pe mine doar sutienul și chiloții, nu bluza mea preferată cu mâneci scurte și o pereche de blugi decolorați.

Ca nu cumva să-mi vină să mă întorc, mi-am agățat degetele mari de buzunare și am început să număr plăcile de gresie de pe jos. Gresia se termina la marginea suprafeței din beton a autoservirii. Râsetele și conversațiile sonore se revărsau afară din sală. M-am rugat pentru două lucruri. Unu: să nu leșin. Doi: Lila să mă mai iubească și de-acum încolo.

Gâtul mi s-a umflat și pieptul mi s-a strâns când am ridicat piciorul și am traversat granița dintre coridor și sala de mese.

Imediatele icnete de „Mamă, Doamne" din stânga mea mi-au oprit înaintarea. Notă pentru uzul propriu: asta a fost, probabil, cea mai proastă idee a mea de până acum.

Am examinat cu privirea sala, urmărindu-i pe ceilalți cum se apleacă de la o masă la alta, ca să informeze masele că sperietoarea intrase în sală. Dați-i înainte, holbați-vă. Poate că data viitoare o să fiu mai deșteaptă și-o să vând bilete.

Din cealaltă parte a sălii, privirea unor ochi căprui și calzi mi-a întâlnit-o pe-a mea.

Totul a început să mă doară pe dinăuntru: era Noah. Timp de o săptămână, fiecare dintre noi se prefăcuse că celălalt n-ar fi existat niciodată. El se plimba țanțoș prin școală cu delicioasele lui căutături sumbre și atitudini de tip periculos, ca niciodată în viața lui. Râdea și comenta la masa lui de prânz și stătea imperturbabil în clasă.

Acum, însă, nu mai era imperturbabil. S-a ridicat lent de la masă, de pe scaunul lui plasat între Isaiah și Beth fără să-și ia nici măcar pentru o clipă privirea de pe mine. Mi-am mușcat buza, m-am rugat în gând să nu plâng, iar pe el, să nu se apropie de mine. Nu puteam să le fac pe-amândouă în aceeași zi. Nu aveam suficientă putere ca să mă expun în fața lumii și să-l țin pe el la distanță.

Când a făcut un pas în direcția mea, am scuturat din cap și l-am implorat din ochi să se așeze la loc. Noah a rămas nemișcat, apoi și-a trecut o mână peste față și o înjurătură pe care am auzit-o la el nu o dată a început să i se alcătuiască pe buze. Oare despărțirea asta îl omora la fel de mult pe cât mă omora pe mine?

A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a deschis la loc, a plecat din sală, izbind cu pumnul în ușă la ieșire. Isaiah s-a repezit după el.

O salvă de râsete a explodat din direcția vechii mele mese și când mi-am îndreptat privirea într-acolo, am constatat că toată lumea se holba la mine. Inclusiv Grace, cu toate că ea era singura de la masă care nu râdea. Mi-a făcut un scurt semn cu capul și apoi a privit în altă parte.

— Dă-i în mă-sa.

Am tresărit când am observat că Beth se oprise atât de aproape de mine, încât mă atingea cu brațul.

— Poftim?

Ea mi-a făcut un gest spre toți ceilalți din sala autoservirii.

— Dă-i în mă-sa. Nu merită.

— O dată în viață, sunt de acord cu tine, a intervenit Lila, luându-mă de mână. Puteai să-mi fi spus că ai de gând să faci chestia asta. Aş fi intrat împreună cu tine.

Mi-am întors privirea din nou spre Beth, numai că ea plecase deja. I-am mai zărit doar părul negru fluturându-i în urmă, în timp ce ieșea pe ușa pe care ieșise și Noah.

— Ți-e foame? S-a interesat Lila.

Mai degrabă îmi venea să vărs.

— Nu tocmai.

Lila mi-a dăruit zâmbetul ei strălucitor, demn de Glinda, Vrăjitoarea cea Bună din Oz.

— E bine. Înseamnă că n-o să ne mai simțim vinovate pentru că mâncăm numai desertul, mi-a zis, după care m-a tras de mână. Hai să mergem, că au brownies cu ciocolată și cremă caramel.

Pumnul mi s-a izbit de dulăpior și puternica bubuitură a însoțit înjurătura care-mi zbura de pe buze.

— Drăguță îndoitură, frate, a apreciat Isaiah, rezemându-se cu șoldul de colțul coridorului și încrucișându-și brațele tatuate pe piept. Apreciez faptul că ai ales dulăpiorul meu ca să-l bați până

spune tot. Chiar căutam un pretext ca să nu-l mai deschid niciodată.

Capul mi s-a smucit brusc și mi-am dat seama de confuzie. Fir-ar să fie, dădusem în altul. Șocul provocat de eroarea mea a avut ca rezultat scurgerea furiei din mine, lăsând în urmă doar o durere surdă în articulațiile pumnului.

— Scuză-mă.

— Ți-a trecut măcar pișcătura de streche?

Mă înșelasem, o parte din furie încă îmi clocotea prin măruntaie.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Înseamnă că fata pe care o iubești e în sala de mese, dezgolindu-și sufletul, iar tu stai aici, să dai cu pumnul în dulăpioare. Asta numesc eu pișcătură de streche.

Mi-am trecut o mână peste față.

— Ea a rupt-o cu mine. Nu invers. Și, în plus, am continuat, arătându-i spre autoservire, eu am vrut să-i fiu alături. Și ea mi-a făcut semn s-o las.

— Și de când te-ai prefăcut în oaie, în pana mea?! După cum văd eu, poate că ea o fi fost cea care a pronunțat cuvintele, dar e clar că și tu voiai să te desparți.

Mușchii mi-au zvâcnit și pumnii mi s-au strâns instinctiv, ceea ce l-a făcut pe Isaiah să se desprindă de perete. S-a oprit cu picioarele depărtate și brațele țepene pe lângă corp. Isaiah simțea iminența unei încăierări și nu se înșela.

Mi-am coborât tonul.

— Ce-ai spus tu acum?

Fiindcă el știa cât de mult o iubeam pe Echo, iar cuvintele pe care tocmai le rostise frizau trădarea. Și totuși, fratele meu nu s-a oprit.

— Că sigur aveai ceva îndoieli cu privire la voi doi, fiindcă mi-ai dat impresia că ai renunțat prea ușor.

Impulsul de a lovi din nou ceva m-a străbătut prin tot corpul, dar durerea care-mi pulsa articulațiile pumnului m-a reținut.

— Eu o iubesc pe Echo. O iubesc atât de mult, încât i-am propus să ne căsătorim. Ție asta îți sună a renunțare?

Sprâncenele i s-au înălțat până la marginea părului său ras, iar mușchii i s-au destins.

— Spune-mi că glumești apropo de partea cu căsătoria.

Prăbușindu-mă cu spatele peste dulăpior, mi-am lăsat capul să se

izbească de metal. Aş fi vrut eu să fi glumit. Întrebarea asta devenise piesa de domino care-mi distrusese relația cu ea.

— Nu glumesc. Am făcut totul varză, frate și nu știu cum să mai dreg lucrurile.

Bocancii de armată ai lui Isaiah au bubuit pe podea când el s-a apropiat de mine.

— Tot ceea ce spun eu, e că nu te văd luptându-te pentru gagica ta, omule. Dac-o vrei, atunci încetează să cafteşti dulăpioare şi începe să te concentrezi asupra trofeului.

Mirosul de vopsea acrilică mi-a gâdilat nările încă din clipa în care am intrat în galerie. Pânzele de pe pereți erau pline de peisaje. Un tablou înfățișând fire înalte de iarbă îndoindu-se în bătaia vântului mi-a atras privirea. Astăzi, ceva mai devreme, mi-am expus brațele. În după-amiaza asta, aveam să găsesc răspunsuri.

Nervozitatea îmi făcea sângele să-mi tresalte în vene. Ultima oară când vizitasem locul acesta, Aires trăia încă, iar mama își lua medicamentele. Mama chicotise când Aires îi spusese că nu-i înțelege unul dintre tablouri, iar el mă trăsese de păr fiindcă-l făcusem idiot. Şi râsese când îl pocnisem în replică.

O greutate mi-a apăsat plămânii. Aires râsese. Trebuia să-l fi îmbrățișat atunci. Trebuia să-l fi îmbrățișat și să nu-i mai fi dat drumul niciodată.

— Pot să vă fiu cu ceva de folos? A întrebat o voce feminină.

Mi-am zugrăvit un zâmbet pe față și m-am întors.

— Bună, Bridget.

Bridget şi-a căscat ochii ei albaştri. Părul negru-albăstrui îi atârna pe umeri, făcându-i chipul să pară mai colțuros. La un metru şi optzeci înălțime, mă domina clar. La fel cum mi-o aminteam mereu şi acum purta un costum business şic, negru.

— Echo... Dumnezeule, ce-ai mai crescut.

— Se mai întâmplă, am zis, mutându-mă de pe un picior pe celălalt. Ai câteva minute?

— Pentru tine, totdeauna. Vrei puțină apă?

— Sigur.

A pornit înainte spre biroul ei.

— Ce pot să fac pentru tine?

Acum, ori niciodată.

— Speram să mă poți ajuta cu două lucruri.

Mi-a întins o sticlă cu apă și și-a desfăcut-o și pe-a ei.

— Zi-mi primul lucru.

— Mi-ai spus odinioară că, dacă m-ar interesa vreodată să-mi vând tablourile, ai vrea să te anunț pe tine mai întâi. Oferta asta a mai rămas valabilă?

Bridget și-a umezit buzele și s-a așezat pe scaun.

— Mama ta mi-a tot arătat ani de-a rândul ce schițe făceai. Muream de nerăbdare așteptând ziua asta. Mi-ai adus ceva ca să mă uit?

Am scuturat din cap.

— Alege-ți cinci tablouri preferate și adu-mi un bloc întreg cu schițe, ca să le răsfoiesc mâine, mi-a zis, după care m-a privit, îngustându-și ochii. Tu ești încă la școală, nu?

— Termin liceul luna viitoare.

— Splendid, a exclamat și ochii i-au sclipit, ca și cum mintea i-ar fi rătăcit undeva, într-un loc îndepărtat. S-a scuturat apoi, revenind în prezent.

— Și al doilea?

— Vreau să dau de mama.

Sclipirea i-a dispărut, odată cu zâmbetul.

— Cassie nu mai lucrează aici. Știi asta.

— Mda, știu, dar tu îi erai cea mai bună prietenă. Speram că-mi vei putea spune măcar pe unde a mai ajuns. Poate, dacă și-a găsit alt serviciu, cine a angajat-o, sau măcar cine a sunat după recomandări.

Bridget a băut îndelung din sticla cu apă.

— Mama ta a fost într-o pasă proastă care a durat foarte mult timp, Echo. Ce s-a întâmplat cu tine a fost o tragedie și ea nu simte altceva decât remușcări.

Bătăile inimii mi s-au iuțit.

— Tu știi ce mi s-a întâmplat?

— Da, a răspuns, în timp ce unghiile ei lungi sfâșiau eticheta de pe sticlă.

— Și ea mi-a zis că nu știi.

Adrenalina a început să mi se reverse în corp. Piciorul meu lovea ritmic podeaua.

— Mai vorbești cu ea?

— Da.

Zgomotul etichetei sfâșiate a umplut tăcerea care a urmat.

Mi-am vârât mâna în buzunarul de la spate și am scos un plic de acolo.

— Te rog doar să-i dai asta. Pe urmă, o să hotărască ea cum o să procedeze. Bine?

Ea a rămas cu privirea fixată pe mâna mea întinsă.

— Știu că tatăl tău prefera să te țină într-un glob de sticlă, așa că poate nu ești informată cu privire la ordinul de restricție.

— Nu sunt interesată s-o trimit la închisoare. Nu vreau decât s-o văd, am precizat, fluturând scrisoarea din mână și străduindu-mă să afișez privirea de cățeluș a doamnei Collins. Te rog, Bridget.

Bridget a luat plicul.

— Nu-ți promit nimic. Înțelegi?

Am încuviințat din cap, prea agitată ca să mai pot vorbi. Ori îmi rezolvam toate problemele, ori îmi cream o serie cu totul nouă. Nu mai avea importanță. M-am săturat să trăiesc în lașitate. A venit vremea să fiu puternică.

— Ce mai faci, Noah? M-a întrebat doamna Collins, când am intrat în cabinetul ei și m-am lăsat să cad pe scaun.

— Se putea și mai bine.

Cu asta i-am atras atenția.

— Măcar ești sincer, pe ziua de azi. Ce ți-a venit?

Am scuturat din cap, nefiind în stare să răspund. Auzisem un zvon cum că Luke ar fi rupt-o cu gagica lui de săptămâna asta, cu intenția de a o invita pe Echo să-i fie parteneră la balul de absolvire. Nemernicul, doar trei săptămâni a așteptat, până să se dea la fata mea.

Foindu-mă pe scaun, m-am străduit să-mi șterg din minte ideea că Echo ar fi fata mea. Ne despărțiserăm și Isaiah avea dreptate: eu nu făcusem nimic ca să repar asta. Voiam ca Echo să fie fericită și nici gând să fie posibil așa ceva cu un iubit care ar fi ocupat cu creșterea a doi băieței.

Isaiah era de părere că ar trebui s-o las pe ea să aleagă și să încerc să mai vorbesc o dată cu Echo. Da, mi-o doream pe Echo în viața mea, dar până la urmă viața ei ar fi mai bună fără mine.

Beth a promis c-o să se intereseze și să afle dacă Echo a acceptat

oferta lui Luke. O parte din mine spera ca ea să fi spus da.

O dădusem în bară cu ea la balul de Valentine's Day. Merita mai mult la balul absolvenților.

— Cred că te vei bucura să afli că testul antidrog cerut de judecător a ieșit negativ.

Am ridicat din umeri. Nu mă mai atinsesem de iarbă de luni de zile.

— V-ați așteptat la alt rezultat?

Ea a început să râdă.

— Am cunoscut-o pe Beth, mi-a zis.

Am râs și eu împreună cu ea. Femeia asta, cel puțin, le spunea lucrurilor pe nume.

În ultimele două săptămâni, doamna Collins tot încercase să pătrundă în adâncul meu, însă avusesem grijă să mențin subiectele de conversație axate asupra fraților mei. Uneori, discutam despre posibilitatea unui viitor universitar, pe care n-aveam să-l cunosc vreodată.

— Cum mai merg treburile cu Jacob? M-am interesat. După vizita mea la Asistența Legală, Carrie și Joe găsiseră un ticălos de avocat și reușiseră să-mi anuleze drepturile la vizite. Ceva aberații, cum că aș fi consumator de droguri și amator de petreceri și în consecință aș exercita o proastă influență asupra fraților mei. De aici și testul antidrog. Isteață mișcare din partea lor. Înainte s-o cunosc pe Echo, afirmațiile lor n-ar fi fost aberații, dar de-atunci încoace, erau.

— Știi că nu pot să discut despre amănunte cu caracter personal, dar aș putea să-ți spun o poveste despre un băiat minunat, pe nume Jack, care a avut coșmaruri timp de trei ani.

Buzele mi-au zvâcnit a zâmbet. Până la urmă, doamna Collins nu era chiar atât de rea.

— Și, ce e cu Jack?

— Jack a dormit o noapte întreagă fără să aibă vreun coșmar, săptămâna trecută.

Aerul mi s-a oprit în piept, îngreunându-mi un pic respirația.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc. Nu cred că Joe și Carrie și-ar fi dat seama ce-l chinuia, dacă nu mi-ai fi spus tu.

Am rămas tăcuți timp de câteva secunde. Eu am stat să-mi

studiez bocancii de armată.

— Aş vrea să discutăm acum şi ce te chinuie pe tine.

— Echo a lipsit foarte mult, am zis. Lipsise trei zile acum două săptămâni şi două, săptămâna trecută.

Doamna Collins a ridicat din sprâncene.

— Nu e tocmai ceea ce căutam, dar hai să muşc momeala. Da, aşa e.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât mă vâram singur la colţ, dar nu-mi păsa. Poate chiar voiam să fiu încolţit.

— Ea o fi bine?

— De ce n-o întrebi?

— Nu vorbim.

Cu toate că ar fi fost cazul. Piesa pe care o comandase Isaiah pentru maşina lui Aires sosise, în sfârşit.

Doamna Collins s-a aplecat în faţă, peste birou.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

— Ne-am despărţit, am replicat sec. M-am răzgândit. Nu mai vreau să vorbesc despre Echo, am anunţat-o, întorcându-mi privirea în altă parte. Mă durea şi să mă gândesc la Echo.

Ea m-a fixat cu privirea aceea de căţeluş şi mi-a deschis dosarul.

— Atunci, hai să discutăm despre data viitorului test ACT.

Doamna collins mă corupsese să mă înscriu pentru ACT. Dacă luam testul şi-mi depuneam dosarul pentru înscriere la vreo câteva facultăţi, îmi promisese că mă va ajuta să-mi pregătesc apariţia în faţa judecătorului după absolvire. Îşi pierdea timpul. Orice îndoieli mai avusesem referitor la necesitatea demersurilor de obţinere a tutelei asupra fraţilor mei se risipiseră când Carrie şi Joe îmi furaseră dreptul la vizite.

Telefonul mobil al doamnei Collins a început să sune, ceea ce nu se mai întâmplase de când o cunoşteam. A răspuns imediat, după care s-a întors spre mine.

— Ne vedem săptămâna viitoare. Te rog, transmite-i lui Echo că o s-o chem peste câteva minute.

Întâlnirea noastră ajunsese la sfârşit. Mi-am trecut o mână peste faţă în timp ce deschideam uşa. În ultimele trei săptămâni, ieşisem ca glonţul din cabinetul ei, ca să evit să mă trezesc singur cu Echo, iar acum...

Fir-ar!

Ea stătea singură pe unul dintre scaunele din şir, umblând la iphone şi bâţâindu-şi piciorul în propriul ei ritm mut. Am închis uşa după mine şi m-am sprijinit cu spatele de ea.

— Isaiah are piesa care-i mai trebuie ca să termine de reparat maşina lui Aires.

M-a fulgerat cu un zâmbet surprins şi ochii ei verzi i-au sclipit.

— Vorbeşti serios? Am crezut că după ce... ştii tu... el n-o să mai vrea să...

— Isaiah e ca turbat după ce-a văzut maşina aia. În plus, ţi-am promis c-o să te ajut s-o repari.

O parte din mine se înălţa spre cer, văzând-o că se bucură; cealaltă parte se cufunda în nefericire.

— A zis c-o să treacă pe la tine în weekend ca s-o termine.

— În weekendul ăsta? A strigat Echo, sărind de pe scaun. Isaiah o să repare maşina fratelui meu în weekendul ăsta? Nu. Se. Poate! E incredibil! A exclamat, ducându-şi o mână la gură.

Şi, deodată, s-a aruncat de gâtul meu. Am închis ochii în clipa în care m-au cuprins braţele ei. Mi-am strecurat mâinile în locuri cunoscute şi m-am delectat cu parfumul ei delicios. Timp de trei săptămâni, mă simţisem ca un puzzle cu piese lipsă. Trupul lui Echo se potrivea perfect cu al meu făcându-mă să mă simt din nou întreg.

— Mi-ai lipsit, i-am şoptit.

Aş putea să jur că Echo m-a strâns mai tare, înainte de a face pasul înapoi.

— Scuză-mă. A fost ceva total nepotrivit.

În ciuda voinţei mele, i-am dat drumul, chicotind.

— Sunt mare amator de lucruri nepotrivite.

Râsul ei m-a tămăduit şi m-a usturat, în acelaşi timp.

— Da, eşti, mi-a zis. Şi-a muşcat buza şi zâmbetul meu a devenit mai larg când i-am surprins privirea rătăcindu-mi pe corp, de sus în jos şi înapoi. Echo a clipit mărunt. Cum mai merge treaba cu fraţii tăi? M-a întrebat.

I-am făcut un semn cu bărbia spre scaune şi ne-am aşezat unul lângă celălalt. Mă atingea, aproape insesizabil, cu genunchiul şi umărul şi-mi doream mai mult decât orice să-mi pot trece degetele prin părul ei.

— Judecătorul a fixat o dată la care să mă audieze, după absolvire. Doamna Collins o să mă pregătească.

— Dar e minunat!

— Mda, am răspuns, injectându-mi tonul cu un optimism forțat.

Colțurile buzelor i s-au pleoștit, ca de altfel și veselia.

— Care-i problema?

— Carrie și Joe și-au angajat un avocat și m-au făcut să-mi pierd dreptul la vizite.

Echo și-a pus mâna ei delicată peste a mea.

— Of, Noah! Cât de rău îmi pare! Dar i-ai mai văzut, măcar?

Îmi petrecusem nenumărate ore pe canapeaua mea de la subsolul casei, cu ochii în tavan, întrebându-mă ce-o face ea. Râsul ei, zâmbetul ei, senzația pe care mi-o dădea știindu-i trupul lângă al meu și regretul că o lăsasem să se despartă atât de ușor de mine, toate acestea mă torturau. M-am hotărât să risc și mi-am împletit degetele de ale ei. Era posibil să nu mai am niciodată șansa unei astfel de apropieri față de ea.

— Nu, am răspuns. Doamna Collins m-a convins că e cel mai bine dacă păstrez distanța și urmez litera legii.

— Uau, păi doamna Collins e o minune de asistent social, ce naiba! Periculosul Noah Hutchins, pe calea cea dreaptă și îngustă! Dacă nu ești atent, o să-ți distrugă și reputația cu fetele, mi-a zis, fâlfâind din sprâncene.

— Nu că ar mai conta, am zis, coborându-mi tonul, dar nu mă interesează decât ce crede o singură fată despre mine.

Și-a destins degetele într-ale mele și m-a mângâiat cu degetul mare.

— Cu doamna Collins de partea ta, o să îi recâștigi.

După doar câteva minute de stat împreună, ne regăsiserăm, ca și cum n-ar fi trecut deloc timpul. Aș fi putut s-o învinuiesc pentru că provocase despărțirea, dar până la urmă, fusesem de acord cu hotărârea ei.

— Dar tu, Echo? Ți-ai găsit răspunsurile?

Și-a lăsat părul să-i cadă peste față și genunchiul a reînceput să i se bâțâie.

— Nu.

Dacă tot făcusem abstracție de regulile despărțirii, puteam foarte

bine să merg până la capăt. I-am împins cârlionții dincolo de umăr și mi-am lăsat degetele să zăbovească pe ei mai mult decât ar fi fost necesar, ca să le pot savura atingerea mătăsoasă.

— Nu te ascunde de mine, pui. Am trecut prin prea multe împreună.

Echo s-a lăsat pe mine, punându-și capul pe umărul meu și lăsându-mă s-o cuprind cu un braț.

— Și tu mi-ai lipsit, Noah. M-am săturat să te tot ignor.

— Atunci, n-o mai face.

Și pentru mine, s-o ignor însemna să trec prin chinurile iadului.

— Dar nu suntem tocmai genul de prieteni, a zis și parcă vrând să-și sublinieze spusele și-a înclinat capul pe spate. Răsuflarea ei caldă mi-a mângâiat gâtul, provocându-mi furnicături în tot corpul în timp ce-mi închipuiam c-o sărut.

Am înghițit în sec, străduindu-mă să-mi blochez amintirile ultimei noastre nopți împreună.

— Unde ai fost? Mor când nu te văd la școală.

— Un pic cam peste tot. Am fost la o galerie de artă și custodele a manifestat ceva interes față de lucrările mele și mi-a vândut primul tablou după două zile. De atunci, tot umblu pe la diverse galerii, căutând să-mi vând marfa.

— E minunat, Echo, am zis, mângâind-o, cu un gest absent, pe umăr.

O parte din mine se entuziasma pentru ea, dar cealaltă parte se necăjea din cauză că ea făcuse salturi atât de importante fără mine.

— Se pare că te adaptezi perfect la viitorul tău, am adăugat.

Bine de ea. Fără bătălii juridice pentru încredințarea tutelei, fără hamburgeri de întors de pe-o parte pe alta, fără perspective de a fi părinte unic.

— Unde te-ai hotărât să-ți continui studiile? M-am interesat apoi.

— Nu știu dacă-mi mai continui studiile.

Șocul mi-a zguduit organismul și m-am îndepărtat cu câțiva centimetri, privind-o ca să mă asigur că am înțeles bine.

— Cum pana mea să nu știi? Facultățile se bat pentru tine și tu nu știi, în pana mea, dacă vrei să te mai duci?

Afurisita mea de mică sirenă a râs de mine.

— Văd că ți-ai îmbunătățit limbajul.

Puuuf: ca prin farmec, furia a dispărut. O furie pe care doamna Collins tare mult ar fi vrut s-o analizeze. Cred că șmecheria ei, de a mă face să mă gândesc la propriul viitor, dăduse roade. Am tras-o pe Echo la loc spre mine.

— Dacă nu te mai duci la facultate, atunci care-ți sunt planurile?

— Am tablouri și desene în câteva galerii diferite din statul ăsta și din altele învecinate. N-o să mă îmbogățesc, dar tot scot câte un pic la fiecare lucrare vândută. Mă gândesc să mai amân facultatea cu un an sau doi și să călătoresc prin țară, sărind de la o galerie la alta.

Naiba să mă ia dacă întreaga ei lume nu se schimba cu totul.

— Și tatăl tău n-are nimic împotrivă?

— Nu e după el, mi-a răspuns și i-am simțit furia strecurându-se în tonul aparent relaxat. Poate că unele lucruri nu se schimbaseră, totuși. Nu vreau să mai locuiesc cu el și cu Ashley, a continuat ea. Să-mi vând tablourile: ăsta e biletul meu de ieșire. Nu vreau să tot stau cu ochii pe pereți și să mă gândesc la mama. Nu vreau să stau în camera mea și să mă gândesc la serile în care Aires rămânea până târziu cu mine, să discutăm. Nu vreau ca fiecare moment din viață să-mi fie plin de amintiri despre o altă viață pe care n-o să mai pot vreodată s-o iau înapoi.

Normal. Amândoi tânjeam după fosta viață și niciunul nu putea s-o mai trăiască vreodată. Ea sperase că aflarea adevărului despre ce se petrecuse între ea și mama ei ar fi rezolvarea problemelor pe care le înfrunta și eu îi promisesem c-o s-o ajut.

— Mă simt ca un nemernic. Am făcut un târg și te-am lăsat în aer. Nu sunt genul care să-și ia cuvântul înapoi. Cum pot să te ajut ca să ajungi la adevăr?

Pieptul lui Echo s-a înălțat, odată cu inspirația, apoi s-a dezumflat când a expirat.

Simțind că momentul nostru se apropie de sfârșit, m-am împuns cu nasul în părul ei, savurându-i mirosul. Ea m-a bătut ușor cu palma peste genunchi și s-a desprins.

— Cu nimic. N-ai cu ce să mă ajuți.

A traversat încăperea și s-a oprit, rezemându-se de ghișeu.

— Am mai încercat de câteva ori cu hipnoza, dar nu mi-am mai amintit nimic în plus. Cred c-a venit momentul să trec mai departe. Ashley e vorba să nască peste vreo două săptămâni. Tata e pe cale

să-și întregească familia cea nouă. De îndată ce-o să termin liceul, partea asta din viața mea o să se încheie. Nu mă mai deranjează că nu știu ce s-a întâmplat.

Cuvintele ei sunau frumos, dar eu o cunoșteam mai bine. Mai ales că a și clipit de trei ori la rând.

Doamna Collins a deschis ușa.

— Scuză-mă, Echo, dar am avut o urgență...

Privirea i-a căzut asupra mea, după care s-a mutat repede spre Echo și a revenit la mine. Am clătinat din cap când i-am văzut buzele zvâcnind în sus.

— Poți să intri, când ești gata, i-a mai zis și a închis ușa fără să mai aștepte răspuns.

— Cred c-ar fi cazul să mă duc, a zis Echo, întorcându-se la scaunul de lângă mine și luându-și ghiozdanul.

Când și-a îndreptat la loc spinarea, m-am ridicat și mi-am strecurat brațele în jurul ei, trăgând-o aproape de mine și savurând atingerea fiecărei curburi delicate.

Timp de trei săptămâni, tot încercasem să mă conving că despărțirea noastră reprezenta alegerea corectă. Dar acum, fiind atât de aproape de ea, auzindu-i râsul, ascultându-i vocea, mi-am dat seama că mă mințisem.

A făcut ochii mari când mi-am lăsat capul în jos, spre al ei.

— Nu trebuie să fie așa. Putem găsi o cale ca să fim împreună.

Și-a lăsat capul pe spate și și-a umezit buzele, șoptindu-mi printre respirațiile precipitate:

— Nu joci corect.

— Nu, nici nu vreau.

Echo gândea prea mult. Mi-am împletit degetele în părul ei și am sărutat-o, nedându-i vreo șansă de a se mai gândi la ce făceam. Voiam ca ea să simtă ce simțeam și eu. Să se lase în voia tentației, a atracției. Ce naiba, voiam ca ea să mă iubească fără discuții.

Ghiozdanul i-a căzut pe podea cu un bubuit răsunător și degetele ei fermecate au început să-mi exploreze spatele, ceafa și capul. Limba lui Echo s-a avântat într-un dans frenetic cu a mea, flămândă și excitată.

Mușchii i-au devenit rigizi când a intrat și creierul în funcțiune. Am ținut-o și mai strâns, refuzând s-o las să-mi scape din nou cu

atâta ușurință. Echo și-a retras buzele, dar n-a reușit să se îndepărteze de trupul meu.

— Noah. Nu se poate.

— De ce nu? Am întrebat, scuturând-o fără să vreau, dar dacă era să pun ceva la loc, atunci o mai scuturam o dată.

— Pentru că totul s-a schimbat. Tu ai de salvat o familie. Eu...

Și-a îndepărtat privirea, clătinând din cap.

— Eu nu pot să mai stau aici. Când o să plec din oraș, o să pot să dorm. Înțelegi ce spun?

Da. O înțelegeam mult prea bine, oricât aș fi detestat ideea. De-asta ne și ignoraserăm unul pe celălalt. Când se îndepărtase prima oară de mine, blestemata mea de inimă se frânsese și jurasem că n-o să mai permit vreodată să se-ntâmple așa ceva. Și acum, iată-mă, ca un idiot, cum montam explozibil.

Ambele mâini mi s-au strecurat iar în părul ei, apucându-i cârlionții mătăsoși. Dar, oricât mi-aș fi întețit strânsoarea, șuvițele îmi tot scăpau printre degete, ca o aversă căzută din cer. Mi-am rezemat fruntea de a ei.

— Eu vreau să fii fericită, i-am zis.

— Și eu vreau ca tu să fii fericit, mi-a șoptit.

I-am dat drumul și am ieșit din secretariat.

Prima dată, când începusem să comunic cu Echo, îi promisesem c-o s-o ajut să-și găsească răspunsurile. Eu sunt un om de cuvânt și Echo va afla cât de curând asta.

Nervozitatea a pus stăpânire pe mine și am fost nevoită să mă concentrez ca să nu fac pipi în pantaloni. Vezica mi s-a comprimat, ajungând de douăsprezece ori mai mică decât în mod normal și transpirația mi-a scăldat subsuorile tricoului din bumbac cu mâneci scurte. Eram sigură că arătam nemaipomenit.

Un boa constrictor vâscos și rece mi s-a încolăcit înjurai inimii, începând să strângă: cicatricele. Acum purtam în majoritatea timpului bluze cu mânecă scurtă și reușeam din ce în ce mai mult să scap de obsesiile legate de brațele mele... în orice caz, până se holba cineva la ele. Sigur, ea știa despre existența lor, dar să le și vadă poate că i-ar fi mai greu. Am oftat din rărunchi în timp ce-mi parcam mașina sub stejarii masivi. Era prea târziu acum ca să mă mai reped acasă și să mă schimb.

Era în picioare, lângă mormântul lui Aires. Mi-am lăsat ochii în pământ și am numărat fiecare pas începând de la mașină. Undeva, între pasul al treilea și al cincilea, adrenalina a început să-mi furnice prin sânge, dându-mi senzația că aș fi un balon plutitor. Ziua aceea de sâmbătă din luna aprilie era una caldă, dar eu îmi simțeam pielea lipicioasă și rece.

Eu cerusem să mă întâlnesc cu ea, dovedind astfel în mod oficial că-mi pierdusem naibii mințile. Dându-mi părul pe după urechi, m-am oprit. Mormântul lui Aires era între noi. Mama de o parte și eu, de cealaltă.

— Echo, a șoptit ea. Lacrimile i-au apărut, sclipind, în ochii ei verzi. A făcut un pas spre mine. Inima mi s-a zbătut înnebunită în cutia toracică și am făcut imediat un pas înapoi. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să fug și m-am luptat din greu cu mine ca să rămân pe loc.

Mama s-a retras și a ridicat palmele, într-un gest care cerea pace.

— Nu vreau decât să te îmbrățișez, mi-a zis.

I-am analizat la repezeală cererea. Să-mi îmbrățișez mama ar trebui să fie un gest firesc, o reacție automată. Am înghițit în sec și mi-am îndesat mâinile în buzunarele de la spate.

— Îmi pare rău. Nu pot.

A încuviințat printr-o înclinare neputincioasă a capului și și-a întors privirea spre piatra funerară a lui Aires.

— Mi-e dor de el.

— Și mie.

Toate amintirile mele despre mama nu se potriveau cu femeia din fața mea. Mi-o aminteam frumoasă, plină de tinerețe. Acum, rivaliza cu tata. La ochi avea întipărite riduri gen laba-gâștii și alte cute îi încadrau gura pe ambele părți. Părul roșu, cârlionțat, rebel de la natură, pe care-l ținusem minte, îl avea acum drept, întins cu placa.

În perioadele ei de exaltare, mama părea să meargă prin aer. Când se prăbușea, se ținea strâns de pământ. Acum, stând în fața mea, nu era nici sus, nici jos. Era și-atât. Părea aproape normală. Ca oricare altă femeie îmbătrânită, jelind într-un cimitir. În momentul acesta, mama nu era nici super-femeie scăpată de sub control, nici vrăjmaș primejdios. Era o simplă femeie, umană, aproape sociabilă.

Dar, sociabilă sau nu, toate instinctele țipau la mine, cerându-mi

să fug.

M-am simțit gâtuită și m-am abținut cu greu să nu vomit. Aveam de ales: ori mă așez, ori leșin.

— Te deranjează dacă stăm jos? Fiindcă eu aș avea nevoie.

Mama mi-a zâmbit scurt și a clătinat aprobator din cap, așezându-se.

— Ți-aduci aminte când v-am învățat, pe tine și pe Aires, să confecționați brățări și coliere din trifoi?

A cules câteva mici flori albe și a început să le împletească între ele.

— Ție-ți plăcea să-ți faci cununi și să le porți în păr.

— Mda, a fost singurul meu răspuns. Mamei îi plăcea să simtă iarba sub tălpile goale, așa că niciodată nu ne-a forțat, pe mine sau pe Aires, să purtăm încălțăminte. Toți trei adoram să stăm în aer liber. Ea a continuat să împletească trifoiul într-un singur șnur, în timp ce atmosfera de stânjeneală devenea tot mai evidentă.

— Mersi pentru că mi-ai dat SMS. Pe care dintre scrisori ai primit-o?

Vizitasem intenționat galeriile de artă în care-și vânduse mama odinioară lucrările, lăsând la fiecare câte o scrisoare pentru ea.

— Pe toate. Să vin, totuși, Bridget m-a convins.

O scânteie iute de mânie mi-a pișcat stomacul. Scrisoarea mea nu fusese suficientă ca s-o convingă?

— Vii des să-l vizitezi pe Aires? Am întrebat-o.

Mâinile i-au încremenit.

— Nu. Nu-mi place să-mi știu copilul în pământ.

N-avusesem de gând s-o necăjesc, dar Resthaven mi se păruse un loc sigur. Dacă ne surprindea cineva împreună, puteam să spunem că se întâmplase să venim în același timp. Nu putea s-o acuze nimeni de încălcarea ordinului de restricție.

Ar fi trebuit s-o întreb despre noaptea aceea și să plec, dar faptul c-o vedeam, c-o urmăream cu privirea... Mi-am dat seama că aveam mult mai multe întrebări.

— De ce nu m-ai sunat de Crăciun?

În decembrie anul trecut, durerea provocată de pierderea lui Aires devenise într-atât de insuportabilă, încât o sunasem. Îi lăsasem mesaj, dându-i atât numărul telefonului meu mobil, cât și pe cel de

fix. Îi spusesem și între ce ore să sune. Nu dăduse niciun semn. Pe urmă, evident, în ianuarie, tata schimbase numărul de fix, după care, în februarie, îmi schimbase și numărul de mobil.

— Am avut o perioadă grea, Echo. Am avut nevoie să mă concentrez asupra mea, mi-a răspuns simplu și fără intenție de scuză.

— Dar aveam nevoie de tine. Și ți-am spus asta, nu?

Cel puțin, așa credeam că-i spusesem în mesaj.

— Mi-ai spus, a confirmat ea, continuând să lege firele de trifoi între ele. Ai crescut și te-ai făcut o tânără femeie frumoasă.

— Dacă n-ar fi fost cicatricele, am replicat, dar mi-am mușcat limba încă din clipa în care am pronunțat remarca. Mama a rămas tăcută, în timp ce mie mi se bâțâia piciorul, înainte și-napoi. Am smuls un fir mare de iarbă și, cu gesturi metodice, am început să-l rup în bucăți. Nu știu mare lucru despre ordinul de restricție, am continuat. Dar sigur trebuie să expire în curând.

Poate că gaura din inima mea nu mi s-ar mai părea atât de imensă, dac-aș putea s-o mai văd pe mama din când în când.

— Bridget mi-a arătat lucrările tale, mi-a zis mama, ignorându-mi din nou replica. Ești extrem de talentată. La ce facultăți de artă ți-ai depus dosarul pentru înscriere?

Am întârziat răspunsul, așteptând ca mama să-și ridice capul și s-o pot privi în ochi. Nu cumva mă evita? Un vânt cald adia prin cimitir. Între noi, distanța era cât lungimea sicriului lui Aires, însă eu o simțeam cât Marele Canion.

— La niciuna. Tata nu mi-a mai dat voie să pictez după ce s-a întâmplat. Mamă, tu chiar ai citit vreuna dintre scrisorile pe care ți le-am lăsat?

Cele în care o imploram să ne întâlnim, astfel încât să pot înțelege, în sfârșit, ce s-a petrecut între noi două. Cele în care-i spuneam că-mi lipsește o mamă. Cele în care îi explicam cât eram de distrusă, din cauză că, într-un interval de timp de șase luni, îl pierdusem pe Aires, apoi și pe ea.

— Da, mi-a răspuns, atât de încet, încât aproape că era să n-o aud. Deodată și-a îndreptat spinarea și a început să vorbească pe tonul ei profesional, de custode al unei galerii de artă.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, Echo. Noi discutam

despre viitorul tău. Tatăl tău nu ne-a înțeles niciodată și nici nevoia noastră de a crea artă. Sunt sigură că a profitat de ocazie ca să te purifice de tot ce avea legătură cu mine. Bravo ție că nu te-ai luat după el și ai continuat să pictezi. Cu toate că aș fi vrut să te lupți mai mult pentru tine și să te înscrii la o școală ca lumea. Presupun că ai putea încerca la admiterea din primăvară. Am o influență considerabilă în comunitatea artistică. Nu m-ar deranja să-ți scriu o recomandare.

Să-mi scrie o recomandare? Creierul îmi era ca o pânză goală în timp ce încercam să-i urmez firul gândirii. O întrebasem cu voce tare despre ordinul de restricție, este?

— Eu nu vreau să merg la o facultate de arte.

Mama s-a înroșit la față și un curent subteran de iritare i s-a infiltrat în mișcări și în cuvinte.

— Echo, tu nu ești făcută pentru facultățile economice. N-ai fost niciodată. Nu-l lăsa pe tatăl tău să te împingă cu forța spre o viață pe care nu ți-o dorești.

Uitasem cât de mult detestam permanenta întrecere de tragere a frânghiei dintre ei. Ironia sorții, toată viața mi-o petrecusem încercând să-i fac fericiți – pe mama, cu arta, iar pe tata, cu învățătura – și, cu toate astea, până la urmă, amândoi se lepădau de mine.

— Am făcut cursuri economice în liceu și am luat calificative maxime la absolut toate, i-am zis.

Ea a ridicat din umeri.

— Și eu gătesc, dar asta nu face din mine un chef.

— Ce?

M-a privit drept în ochi.

— Adică ești exact ca mine.

Ba nu, nu sunt, a strigat o voce firavă din capul meu.

— Pictez, am rostit cu voce tare, ca și cum aș fi vrut să dovedesc că asta ar fi unica verigă de legătură dintre noi.

— Tu ești o artistă. Exact ca mine. Tatăl tău nu m-a înțeles niciodată, așa că nu-mi închipui că ar putea să te înțeleagă pe tine.

Nu, tata nu mă înțelegea.

— Dă-mi voie să ghicesc, a continuat ea. E tot timpul după tine. Orice-ai face, nu e suficient de bine. Sau nu se ridică la standardele

lui, așa că stă pe capul tău până când începi să simți c-o să explodezi.

— Da, am șoptit și mi-am simțit capul rotindu-se spre dreapta. Asta nu mi-o mai aminteam despre ea. E-adevărat, uneori îi mai administra tatii câte un pumn verbal și mereu voise ca eu să aleg în viață calea întrezărită de ea și nu cea cerută de tata, dar aici simțeam că e ceva diferit. Simțeam că e ceva personal.

— Nu pot să spun că m-ar surprinde. A fost o catastrofă ca soț și-și desăvârșește catastrofa fiind un tată groaznic.

— Tati nu e chiar atât de rău, am bâiguit, cuprinsă dintr-odată de un sentiment protector față de el și de prudență față de femeia din fața mea.

Niciodată nu-mi închipuisem că întâlnirea asta va fi una ușoară, dar nici nu-mi închipuisem că va fi chiar atât de ciudată.

— Ce s-a întâmplat între noi două în seara aia?

A lăsat să cadă împletitura din trifoi și, încă o dată, mi-a evitat întrebarea.

— Am fost plecată pentru o vreme. La început, nu de bunăvoie, dar pe urmă, după ce-am înțeles ce s-a întâmplat, ce-am făcut... am... ăăă... am rămas. Doctorii și personalul au fost foarte drăguți, nu m-au judecat. De atunci, mi-am luat medicamentele cu sfințenie.

O durere slabă, surdă, a început să-mi pulseze în apropierea tâmplelor. Al naibii de bine pentru ea. Își lua medicamentele și totul era bine pe lume.

— Nu asta te-am întrebat. Spune-mi ce s-a întâmplat cu mine.

Mama și-a masat fruntea cu o mână.

— Tatăl tău mereu verifica, să vadă în ce stare sunt, înainte să te lase în vizită. Eu mă bazam pe asta. Owen trebuia să aibă grijă de mine, de tine și de Aires, dar a dat-o în bară cu noi toți.

Ce naiba zice?

— Cu Aires cum a dat-o în bară?

Și-a mijit ochii spre mine.

— I-a dat voie să se înroleze în armată.

— Dar asta voia Aires să facă în viață. Doar știi că era visul lui.

— N-a fost visul fratelui tău. A fost un lucru pe care i l-a împlântat în minte vrăjitoarea cu care s-a însurat taică-tău. Ea a fost cea care i-a împuiat capul cu povești despre tatăl și frații ei și

carierele lor. N-a interesat-o dacă moare. N-a interesat-o ce-o să se-ntâmple cu el. Eu i-am zis lui Aires să nu se ducă. I-am zis cât de mult mă face să sufăr hotărârea lui. I-am zis...

A șovăit pentru o clipă.

— I-am zis că nu mai vorbesc în viața mea cu el, dacă se duce în Afganistan.

Vocea i s-a frânt, iar eu, dintr-odată, am vrut să plec, dar nu mă puteam mișca. Un soi ciudat de calm țâfnos a pus stăpânire pe creierul meu.

— Astea au fost ultimele tale cuvinte față de Aires?

— Tatăl tău e de vină, a replicat ea, pe un ton categoric. El a adus-o în viețile noastre și acum fiul meu e mort.

De data asta, eu am vorbit ca și cum ea n-ar fi spus nimic.

— Nu „te iubesc”. Nu „te aștept acasă”. Tu i-ai spus că nu mai vorbești în viața ta cu el.

— Vrăjitoarea aia mi-a stricat casa. Și l-a furat pe taică-tău.

— Aici nu e vorba despre Ashley, sau despre tata, sau chiar despre Aires. Aici e vorba despre tine și despre mine. Ce naiba mi-ai făcut?

Clopoțeii de vânt de pe locul unui mormânt vecin au zornăit sub adierea brizei. Eu și mama aveam ochii de aceeași formă și culoare. Ochii aceia apatici și lipsiți de viață mă fixau acum. Tot ce puteam să sper era ca ai mei să fi avut un aspect mai vesel.

— El dă vina pe mine pentru seara aia? M-a întrebat ea. Dar a catadicsit taică-tău să-ți spună cum te-a lăsat la mine în grabă? Și că nu ți-a răspuns când l-ai sunat să-l chemi în ajutor?

— Mamă, am zis și m-am oprit puțin, încercând să găsesc cuvintele cele mai potrivite. Eu vreau doar să-mi spui ce s-a întâmplat între noi două.

— El nu ți-a spus, așa-i? Evident că nu ți-a spus. Aruncă toată vina pe mine. Tu nu înțelegi. Îl pierdusem pe Aires și nu puteam să mă împac cu gândul. Am crezut că, dacă pictez, o să mă simt mai bine.

A smuls câteva mâini de iarbă din pământ.

— Tata nu aruncă nicio vină pe tine. Și-a acceptat partea lui de răspundere, dar eu nu-mi amintesc ce s-a întâmplat între noi două. Am căzut pe un vitraliu de-al tău, după care m-am trezit că stăteai întinsă lângă mine, în timp ce sângeram, am zis și, pe măsură ce

vorbeam, tonul îmi devenea din ce în ce mai ridicat. Nu înțeleg. Ne-am certat? Am căzut? M-ai împins tu? Și de ce n-ai chemat pe nimeni în ajutor și de ce-mi spuneai povești de adormit copiii, în timp ce eu sângeram?

A mai smuls câteva mâini de iarbă.

— Nu sunt eu de vină. El ar fi trebuit să-și dea seama. Dar așa e tată tău. Niciodată n-a încercat să înțeleagă. Voia o soție gospodină și a divorțat de mine în momentul când și-a găsit una.

— Mamă, tu nu ți-ai mai luat medicamentele. Tata nu are nimic de-a face cu asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu, a exclamat, săltându-și bărbia în sus și lăsând-o așa, împinsă în față, în atitudinea de încăpățânare pe care mi-o aminteam atât de bine.

Am tresărit.

— Nu?

— Nu. Dacă tu nu-ți amintești, eu nu-ți spun. Am auzit că ți-a găsit nu știu ce terapeut de fițe și supraevaluat, de la Harvard, ca să te ajute.

Un zâmbet amar i-a arcuit buzele.

— N-o fi descoperit tatăl tău și altceva, care să nu se poată repara cu bani și ține sub control?

Pentru un moment efemer, cimitirul mi s-a părut că seamănă cu o tablă de șah și mama tocmai și-a mutat regina. Dacă eu și Aires nu eram decât pioni în jocul părinților noștri, oare mama n-o fi observat că eu ieșisem din joc?

— Ai auzit? Am repetat eu, fiindcă răspunsul ei mă izbise. Există un ordin de restricție. Cum a fost posibil ca tu să auzi ceva?

Mama a clipit de mai multe ori și toată culoarea i s-a scurs din obraji.

— Am vrut să știu ce mai faci, așa că am luat legătura cu tatăl tău.

O senzație de greață mi-a alunecat în jos pe gât.

— Când?

Ea și-a lăsat capul în jos.

— În februarie.

— Mamă... de ce nu m-ai sunat pe mine? Doar ți-am dat numerele mele.

M-am oprit, nefiind în stare să țin pasul cu emoțiile și întrebările

care mi se învălmășeau în cap. Februarie. Cuvântul vibra peste tot prin mine. Februarie fusese luna în care tata îmi luase telefonul mobil și mașina, fără să-mi spună de ce. Mă mințise, ca să mă poată ascunde de ea.

— Eu am vrut să vorbesc cu tine. Te-am implorat atunci, în decembrie, să mă suni. De ce l-ai sunat pe tata? Adică, riscai să ajungi la închisoare. Există un ordin de restricție!

— Nu, nu există, a replicat ea, simplu. Ordinul a fost revocat la treizeci de zile după ce tu ai împlinit optsprezece ani.

Acum, mă simțeam de parcă m-ar fi lovit cineva cu piciorul, din voleu, drept în stomac.

— Ce?

— A fost termenul stabilit pentru expirarea ordinului, când l-a semnat judecătorul, acum mai mult de doi ani. Tatăl tău a încercat să-l extindă până termini tu liceul, însă a trecut destul timp ca judecătorul să nu mă mai considere o amenințare.

Nu mai puteam să respir și capul îmi tremura în toate direcțiile.

— Adică tu puteai să iei legătura cu mine încă din februarie și n-ai făcut-o?

— Da, mi-a răspuns, după un moment de ezitare.

— De ce?

Să fi fost eu într-atât de nedemnă de iubirea ei? Dar mamele n-ar trebui, în mod normal, să-și vadă fiicele? Mai ales atunci când fiicele lor le cer ajutorul? Neștiind ce să mai fac cu mine, m-am ridicat și mi-am înfășurat cu brațele trupul tremurător.

— De ce?

De data asta, am țipat.

— Pentru că.

Mama s-a ridicat și și-a înălțat brațele de-o parte și de cealaltă a corpului.

— Pentru că știam că așa o să reacționezi. Știam c-o să vrei să știi ce s-a petrecut între noi și eu nu pot să-ți spun.

— De ce nu?

— Pentru că o să dai vina pe mine și eu nu mai pot suporta altă vinovăție. N-a fost vina mea, Echo și n-o să te las să mă faci să mă simt vinovată.

Un camion Mack mi-a izbit trupul și umerii mi s-au rostogolit la

impact. Ce răspuns incredibil de egoist!

— Tu nu știai cum o să reacționez. Nu m-am bucurat că ai renunțat la medicamente, dar am înțeles că nu ți-ai dat seama ce faci. Și am înțeles că nu erai în cea mai bună stare mintală în seara aia.

A scos un oftat zgomotos, care și-a răspândit ecourile în cimitirul pustiu.

— Ba știu cum reacționezi, Echo. Ți-am mai spus, noi două suntem făcute din același aluat. Dacă suntem trădate o dată, nu iertăm în veci.

Mâlul negru care-mi invadase venele când aflasem ce rol deținuse tatăl meu în ziua aia mi s-a mutat, cu încetul, în măruntaie, făcându-mă să înghet din interior spre exterior.

— Eu nu sunt așa.

— Nu ești? Cum e cu pițipoanca aia cu care s-a însurat taică-tău? Altădată o iubeai.

Nu era ea. Nu era mama mea. Am clipit mărunt și am îndreptat o privire stăruitoare spre piatra de mormânt a lui Aires, aproape sperând ca el să-mi spună că ea se înșală. Ce voia să însemne asta? Ce însemna asta pentru mine? Și pentru Ashley? Și pentru tata?

— Hai să nu discutăm despre lucruri urâte, a zis ea. Îmi iau medicamentele de doi ani și nu mai renunț la ele. În plus, am venit aici să reiau legătura cu prezentul, nu să iau din nou la puricat trecutul. Am un serviciu fantastic și un apartament superb la mansardă. Echo? Echo, unde pleci?

Am aruncat o privire peste umăr spre femeia care m-a născut. Nici măcar o dată nu spusese că-i pare rău.

— Acasă, i-am răspuns.

Apa șiroia din fântâna părinților mei. Copiii râdeau și țipau pe terenul dejoacă din spatele cartierului de locuințe. Frank îmi spusese să-mi iau zi liberă. Mie nu-mi trebuia zi liberă. Îmi trebuia să muncesc. Îmi trebuiau banii. Nu-mi trebuia atât de mult timp liber nenorocit.

Am adus-o și pe Echo odată aici. Ori s-o impresionez, ori s-o seduc, ori poate c-o adusesem aici ca să-mi dovedesc mie însumi că sunt o persoană demnă de iubit. Cine naiba mai știe, cât bine a putut să iasă din asta…

Mintea mea se luptase cu aceeași întrebare încă de marți încoace. Cum aș putea s-o ajut? Nu găseam nimic, decât foi goale. Asta apropo de afurisitul meu de talent la rezolvarea problemelor pentru care mă tot lăuda doamna Collins.

— Noah!

Am întors iute capul când am auzit vocea lui Jacob și mi s-a strâns inima în piept. Făcând ochii mari, m-am ridicat exact la timp pentru ca piticul blond să mă placheze într-o îmbrățișare.

— Noah! Noah! Tu ești! Chiar tu ești!

Încolăcindu-mi brațele în jurul lui, am cercetat la repezeală zona. Joe traversa tacticos strada, cu mâinile în buzunare și umerii lăsați în față. Carrie îl ținea de o mână pe Tyler, care se zbătea. Cealaltă mână o întindea spre mine.

— Noah, m-a salutat Joe.

— Joe.

Jacob s-a întors cu fața spre Joe, dar cu brațul în continuare pe după mine.

— Tu ai făcut asta, nu-i așa? L-a întrebat, privindu-mă emoționat. Mereu face lucruri din astea. Ne spune că ne duce la magazin, după care face ceva grozav, ca de exemplu să ne ia înghețată. Iar de data asta ne-a zis că ne duce la fântână și ne-a adus la tine.

Credința și dragostea care emanau din Jacob îmi sfâșiau inima.

— Nu-i așa, tată?

Mușchii mi s-au încordat și l-am strâns mai tare pe Jacob. Tată.

Sprâncenele lui Joe s-au împreunat.

— Jacob, n-am avut nici cea mai mică idee...

— C-o să ajung eu mai devreme, l-am întrerupt. Joe m-a privit circumspect, dar nu m-a contrazis. Poate, dacă jucam frumos cartea, m-o lăsa să-i văd măcar câteva secunde. Dar să știi că n-am prea mult timp, frățioare.

Zâmbetul i-a pierit de pe față lui Jacob.

— Știai că mama și tatăl nostru au construit casele astea?

Am clipit, surprins. Mama și tatăl nostru.

— Mda. Eram cam de vârsta ta pe-atunci. L-am ajutat pe tata să monteze toate leagănele de pe verande.

Zâmbetul mamei s-a întors pe fața lui Jacob.

— Cred c-a fost super.

— Mda, a fost.

Joe i-a făcut semn lui Carrie să ni se alăture. O umbră de neliniște i-a traversat fulgerător fața, înainte de a porni, cu încetineală, spre noi. Alunecos ca un pește, Tyler i-a scăpat din mână și s-a repezit cu capul înainte în picioarele mele.

— Salut, frățioare.

Tyler mi-a răspuns cu un zâmbet orbitor. Pe față nu mai avea vânătăi. Nici cusături. Numai fericire. I-am ciufulit părul.

— Hei, mamă, știai că Noah i-a ajutat pe mama și pe tatăl nostru să construiască toate casele astea?

Zâmbetul de pe fața ei mi s-a părut forțat.

— Chiar?

— Mhî, pentru că Noah e formidabil.

Colțurile buzelor lui Carrie s-au lăsat în jos, dar și le-a împins repede la loc.

— Vii să te joci cu noi? M-a întrebat Jacob.

Tyler s-a încolăcit de piciorul meu și mi s-a suit cu amândouă tălpile pe pantof. Mi-am dres glasul.

— Trebuie să mă duc la muncă puțin mai târziu și să mănânc înainte de asta.

Chiar dacă nu mergeam azi la muncă și îmi câștigam existența făcând de mâncare.

— Mânci cu noi, mi-a zis Tyler.

A vorbit cu mine! Fratele meu cel mai mic a pronunțat primele lui cuvinte față de mine, de la înmormântarea părinților noștri încoace. Am îndreptat o privire neputincioasă spre Carrie și Joe. Eu mă străduiam să fac ce trebuia. Adică exact opusul a ceea ce-mi doream, iar frații mei îmi sfâșiau inima.

— Hai la noi, să luăm prânzul împreună, a rostit pe negândite Carrie.

Joe a atins-o ușor pe braț și a întrebat-o, cu o voce liniștitoare:

— Ești sigură?

Carrie s-a întors spre el.

— Ai avut dreptate, Joe.

— Noah, vrei să vii cu noi spre casă și să iei prânzul cu frații tăi? M-a întrebat Joe.

— Da! A strigat Jacob, lovind aerul cu pumnul. Și stai să-mi vezi

camera și bicicleta.

Tyler încă era agățat de piciorul meu.

— Da, domnule, am răspuns.

M-am forțat să înghit sandvișul cu șuncă și cașcaval, cartofii prăjiți și ceaiul de la gheață, chiar dacă șederea mea în patio-ul din spatele casei lui Carrie și Joe mă făcea să mă simt al naibii de agitat. Parcă mă și așteptam să apară polițiștii, iar Carrie să mă arate cu degetul și să mă acuze că am încălcat cine știe ce hotărâre a tribunalului. Ca să-mi păzesc pielea, am sunat-o pe doamna Collins pe drumul încoace și i-am povestit despre invitația la prânz. De trei ori mi-a atras atenția să-mi supraveghez limbajul.

— Haide, Noah, hai să-mi vezi camera, a zis Jacob, trăgându-mă de mână. Mi-am întors privirea spre Carrie și Joe, așteptându-le permisiunea. Joe a făcut un semn de încuviințare.

Asta era cea mai măreață casă din câte văzusem. Pe dinafară poate c-o fi fost ea în stil victorian, dar întregul interior era remarcabil prin contemporaneitate. Blaturi din granit la bucătărie, aparatură din inox, podele din lemn de esență tare la tot parterul și un hol cât tot subsolul lui Dale.

Jacob a tot sporovăit despre școală și despre baschet cât timp am urcat treptele masivei scări.

— Camera lui Tyler e vizavi de a mea, iar a mamei și-a tatii, imediat dincolo, pe coridor. Avem două dormitoare pentru oaspeți. Două! Mama și tata mi-au spus că dac-o să lucrez mai departe cu terapeutul meu și-o să trec de încă o lună fără coșmaruri, atunci pot să-mi invit prietenii la o petrecere în pijamale! Abia aștept...

M-a condus într-o cameră mare și m-am oprit în prag. Era de parcă aș fi pătruns într-o versiune pentru școala primară a emisiunii Pimp My Room. Pe un perete erau două paturi suprapuse din lemn. Pe cel de jos era o saltea dublă, iar de cel de sus era montat un tobogan. Jacob avea propriul televizor și jucării. Jucării, peste tot.

O fotografie înrămată de pe măsuța pentru toaletă a lui Jacob mi-a captat privirea și mi-a tăiat respirația. Jacob vorbea mai departe, dar eu nu mai eram atent la el. Cuvintele mi-au năvălit afară în grabă, fiindcă nu eram sigur că le pot pronunța fără să mi se frângă vocea.

— Tu știi cine e acolo?

Jacob a privit fotografia, după care s-a întors la jocul lui întins pe podea.

— Mda. Sunt mama și tatăl nostru.

O spusese pe un ton atât de normal, de parcă toată lumea ar fi avut fotografii cu ei.

M-am așezat pe pat și mi-am trecut o mână tremurătoare peste față. Mama și tata. O nenorocită de fotografie cu părinții mei, care arătau... fericiți. Am tras scurt aer în piept, dar s-a auzit mai degrabă ca un hohot de plâns.

— Jacob? A zis deodată Carrie. Desertul e pe masă.

Jacob a sărit în picioare, dar apoi a ezitat.

— Vii? M-a întrebat.

Am clipit iute.

— Mda, numai o clipă.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de fotografie.

Fratele meu s-a grăbit să iasă pe ușă, iar eu m-am străduit din răsputeri să-mi domolesc presiunea care mi se acumula în piept. Bărbații nu plâng. Părinții mei.

Bărbații nu plâng. Fir-ar. Bărbații nu plâng. M-am șters la ochi. Tare dor mi-era de părinții mei.

— Te simți bine?

Am ridicat brusc capul: habar n-aveam că era și acum Carrie în cameră.

— Mda, scuze, am zis, după care am făcut un gest cu fotografia înrămată, înainte de a o pune la locul ei. De unde o aveți?

— Joe a luat legătura cu cei de la Habitat pentru Omenire și i-a întrebat dacă nu au fotografii cu părinții voștri. Noi am considerat că e important să-i păstrăm ca făcând parte din viața băieților.

Am inspirat adânc, tremurat și m-am întors cu fața spre ea.

— Dar nu și pe mine, am zis.

Carrie și-a lăsat imediat ochii în jos.

— Te rog, nu mi-i lua pe băieți. Ei sunt toată lumea mea și... și nu pot să trăiesc fără ei.

Joe a intrat în cameră și a cuprins-o cu un braț pe după mijloc.

— Carrie...

Ea tremura ca o afurisită de frunză în mijlocul unui uragan.

— Noi le dăm totul. Totul. Orice vor. Îți jur, ei sunt fericiți aici și

eu îi iubesc. Îi iubesc atât de mult, că mă doare inima.

Am încercat să-mi regăsesc furia care mă propulsase înainte în decursul ultimelor două luni, dar n-am găsit decât derută.

— Sunt frații mei și m-ați împiedicat să-i văd. Ce v-ați fi așteptat să fac?

Carrie a început să hohotească de plâns. Joe a tras-o la pieptul lui, mângâind-o pe spate.

— Ne era frică să nu te aleagă pe tine, în locul nostru. Ne era frică să nu-i pierdem. Acum, riscăm să-i pierdem chiar și-așa.

I-a șoptit ceva la ureche lui Carrie. Ea a făcut un semn de încuviințare și a ieșit din cameră. El s-a scărpinat la ceafă.

— Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru Jacob. Ai transformat întreaga familie.

Familie. De ce nu lua un brici, să mă spintece cu el, mai bine.

— Frumoasă metodă ați găsit, ca să vă arătați recunoștința.

— Și am procedat greșit, a recunoscut Joe, lăsându-se în genunchi pe podea lângă câteva piese de Lego, pe care le-a adunat și, cu gesturi absente, le-a lăsat să cadă la locul lor, în cutie. Tot ce și-a dorit Carrie a fost să aibă copii. Am încercat ani de-a rândul, însă Carrie are o problemă medicală. A încercat s-o repare printr-o operație, dar a rămas cu endometrioză severă.

Din nefericire, știam ce înseamnă endometrioză.

— După ce a reușit să se împace cu ideea că nu vom putea avea niciodată copiii noștri născuți pe cale naturală, ne-am hotărât să adoptăm. Am cunoscut-o pe Keesha prin intermediul unui prieten și ea ne-a convins să încercăm cu tutela. Am urmat cursuri, dar n-am avut niciodată de gând să ne ocupăm de așa ceva, până când i-am cunoscut pe frații tăi. În pofida a tot ce aflasem și ce ni s-a spus, eu și Carrie ne-am îndrăgostit de ei.

În timp ce vorbea, continua să lase piesele de Lego să cadă, una peste alta.

— După câteva luni, ne-am hotărât să-i adoptăm. Trebuia să dovedim în fața tribunalului că nu mai emite nimeni pretenții asupra lor, ceea ce am crezut că va fi simplu, dar se pare că mama ta mai are rude în viață.

Am mijit ochii.

— Mama și tata erau singuri la părinți. Părinții mamei au murit

când ea era în primul an de facultate. Iar Buni și Tataia au murit la șase luni distanță unul de celălalt, pe când aveam eu zece ani.

— În realitate, bunica ta pe linie maternă trăiește încă, la fel ca și frații și surorile mamei tale. Ea a fugit de acasă când s-a dus la facultate. Conform informațiilor descoperite de noi, mama ta a avut o educație… mai puțin acceptabilă.

Pe lângă că-mi întorcea toată lumea cu fundul în sus, mă deruta și mai mult…

— De ce-mi spui toate astea? Și de ce nu mi le-a spus mama, cu gura ei?

Joe a ridicat din umeri.

— Pentru eventualitatea în care ai vrea să știi că mai ai încă rude de sânge în viață. Și să te fac să înțelegi că ne-am petrecut doi ani în negocieri și luptându-ne ca să-ți păstrăm frații cât mai departe de locul din care mama ta a preferat să fugă. Am câștigat, dar am ajuns în fața celei mai mari provocări… tu.

Tocmai când credeam că viața nu putea să-mi fie mai varză decât era, uite că Joe a găsit cum să mi-o facă. S-a ridicat și m-a măsurat cu privirea… așa cum proceda Isaiah când se gândea dacă să dea sau nu un pumn.

— Am greșit prin felul în care te-am tratat pe tine și relația dintre tine și frații tăi. În apărarea noastră ar fi faptul că ți-ai lovit primul tutore, chiar în vremea când i-am luat la noi pe frații tăi. Sistemul te-a etichetat ca fiind instabil din punct de vedere emoțional și ne-am făcut griji cu privire la influența pe care puteai s-o ai asupra băieților, mai ales după ce te-am văzut sărind dintr-o casă în alta, de la un tutore la altul. La început, i-am ferit pe băieți de tine cu gândul să-i protejăm.

— Și după ce sistemul a început să-și dea seama că eu nu constitui o problemă?

— Atunci, ne-ai speriat.

M-a privit țintă în ochi, apoi a continuat.

— Când ți-ai anunțat planurile de a cere adopția, am pus oameni să sape adânc și să caute informații despre tine, pe care să le putem folosi la tribunal împotriva ta.

Joe s-a apropiat de pat și și-a rezemat un braț de traversa din lemn.

— Ceea ce ai făcut tu, în sprijinul copiilor acelora, din fostele case tutelare în care ai stat, a fost demn de cinste, iar felul în care ai fost tratat a fost deplorabil. Noah, eu și soția mea am greșit față de tine, dar nu știam cum să oprim ceea ce am declanșat, fără să ne afecteze șansele de a-i păstra pe băieți.

În mintea mea parcă s-a făcut un gol. Eu și Joe ne pândiserăm în ultimii doi ani ca să ne tăiem beregatele unul celuilalt și datorită unei întâlniri întâmplătoare, el flutură steagul alb? L-am văzut scărpinându-se la ceafă, evident simțindu-se la fel de derutat ca și mine de momentul acesta.

— După cum văd eu situația, a reluat Joe, ai trei variante la dispoziție. Poți să ieși din casa asta și să-ți continui lupta pentru frații tăi și, poate, s-o câștigi, rupându-i de prietenii lor, de școala lor, de casa asta și de noi. Sau poți să lupți și să pierzi și să ajungi să-ți mai vezi frații după ce program de vizite va permite tribunalul, dacă va mai fi cazul. Sau poți să-ți retragi pretențiile cu privire la băieți. Ne lași să-i adoptăm și să-i creștem așa cum îi privim deja, ca fiind ai noștri. Dar, alegând varianta asta, devii parte din familie. Ai acces nelimitat la ei. Telefoane, vizite, spectacole la școală, meciuri de baschet. Ce naiba, vii o dată pe săptămână să cinăm cu toții.

— De ce? L-am întrebat.

A clipit mărunt, surprins de întrebare.

— Cum de ce?

— De ce-mi oferi ultima variantă?

Pentru o lungă perioadă de timp, ei mă urâseră. De ce să fie atât de generoși acum?

— Pentru că ei te iubesc, Noah și noi îi iubim. Peste zece ani, n-aș vrea să fiu nevoit să le explic fiilor mei că am permis ca teama și orgoliul să-i îndepărteze de singura lor rudă de sânge care ține la ei.

— Nu am încredere, am zis. Fiindcă adulții obișnuiesc să mintă.

Joe m-a privit drept în ochi.

— O să-i cer avocatului meu să pună totul în scris.

Auzisem destule și aveam nevoie de aer. Joe îmi aruncase prea multe informații și-mi bramburise creierul. Mi-am făcut loc pe lângă el, ca să-mi caut frații. Carrie stătea pitită pe coridor, strângând în brațe un urs din pluș. Ani de zile, văzusem în ea o javră plină de ură care-mi ascundea frații de mine. Datorită micului discurs al lui Joe,

acum nu mai vedeam așa ceva. În schimb, vedeam o femeie zdrobită de tristețe la gândul că nu-și poate împlini visele din cauza mea.

Mda, știam prea bine cum e cu endometrioza, cu țesuturile cicatrizate. Problema era că, ajutând-o pe ea, nu făceam decât să mi le sporesc pe-ale mele.

Am trântit portiera mașinii mele și am luat-o la fugă pe aleea întunecată.

Slavă Domnului, Isaiah era vârât sub capota mașinii lui Aires.

— Scuză-mă că am întârziat. Am avut o chestie...

Adică m-am întâlnit cu mama și tata o să facă infarct dacă află...

— ... și m-a dat peste cap...

...faptul că ea prefera să-mi mai petrec nu știu câți ani de nesomn din cauză că-i e frică de ce-aș putea să gândesc eu despre ea, pentru ca apoi să-mi precizeze că sunt o javră necruțătoare, insensibilă...

— ... și am pierdut noțiunea timpului.

Mai bine zis, am făcut ture cu mașina, străduindu-mă să mă conving pe mine însămi de faptul că ea greșește.

Isaiah și-a ițit fața de sub capotă și mi-a adresat un zâmbet de nebun.

— Toate-s bune. Taică-tău mi-a zis să-i dau bătaie și să-mi văd de treabă.

OK. Cam nu prea ar fi stilul tatii, să lase tipi plini de piercinguri și de tatuaje singuri în garajul nostru, dar poate c-o fi prea preocupat cu Ashley, ca să-i mai pese. Am auzit ușa bucătăriei închizându-se și Beth și-a făcut apariția în garaj cu o cutie de Diet Coke în mână.

— În casa ta nu găsește omul decât rahaturi dietetice. Și fructe. Grămezi de fructe, pana mea. N-ai și vreo pizza congelată?

— Ashley nu suportă conservanții, i-am explicat.

Ce naiba făceam?

— Tu de ce erai în casă?

Am privit în jur și mi s-a oprit inima în loc.

— Unde e Noah?

Mintea mea înceată a reușit, în fine, să constate că nici mașina tatii nu era acolo.

— Unde e tata?

Beth m-a privit fără să înțeleagă, după care s-a trezit brusc din transă. Ce drăguț, era dusă.

— A, da, maică-ta vitregă a intrat în travaliu și taică-tău a zis ceva, că să-ți transmit, a zis ea, încrețindu-și apoi ochii. Mai era ceva în mesaj, Isaiah?

— Pana mea, de un să știu? A bombănit el de sub capotă. Tu erai cea care trebuia să fie atentă.

— Corect, a chicotit Beth. Eu eram.

Deodată, s-a oprit din chicotit.

— Uau. Când s-a și făcut noapte?

Inima continua să-mi dea rateuri în piept.

— Ashley e în travaliu? Nu se poate. Mai avea vreo...

Nu mai știu... ceva săptămâni rămase. Mama mă-sii, cum se face că niciodată nu sunt atentă? Tata probabil că se dă de ceasul morții.

— Mai avea o grămadă de timp. Copilul nu poate să fie gata.

Beth și-a lăsat capul într-o parte.

— Bebelușii au cronometru, să arate când sunt gata? A întrebat și zâmbetul i s-a întins. Dacă n-au ar trebui să aibă.

Isaiah a închis capota, cu o expresie febrilă în ochi.

— Am nevoie de chei.

Parcă m-ar fi lovit cu un bici peste creier. Mama. Ta. Doamne. Până acum, nu-mi mai ceruse cheile. Am arătat ca nebuna prin aer spre cârligul de pe bancul de lucru, incapabilă să articulez altceva decât bâlbâieli.

— A... ac... acolo... sunt acolo.

Isaiah a înșfăcat cheile și s-a aruncat pe scaunul din dreptul volanului. Jur că timpul s-a scurs cu încetinitorul cât și-a proptit piciorul pe ambreiaj și a introdus cheia în contact.

În mintea mea, îl vedeam pe Aires. Cu părul lui șaten, picioarele lungi și zâmbetul omniprezent. „O să alerge ea într-o zi, Echo”, îmi zisese el odată. „Nu ți se pare că-i și auzi motorul cum toarce?”

Ochii mă usturau de lacrimi și mi-am înghițit sughițul de plâns. Da, Aires, O să alerge. Am făcut asta pentru tine. Cât mi-aș fi dorit să fie și el aici!

Isaiah a răsucit cheia și cel mai melodios huruit a umplut garajul. A apăsat cu talpa pe ambreiaj și a început să zbiere, în timp ce motorul se trezea, mugind, la viață:

— Da, iubire, da, așa te vreau, în pana mea!

A coborât din mașină cu brațele larg deschise.

— Merit și eu ceva pentru asta!

Și, bucuroasă, m-am executat! Am sărit în brațele acelea ale lui și l-am sărutat pe obraz.

— Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc!

I-m dat drumul lui Isaiah, m-am așezat pe scaunul cald din piele și am strâns în mâini volanul care vibra frenetic. Isaiah a închis portiera și eu am schimbat în marșarier.

După care totul din mine a înghețat. Am apăsat pe frână și am oprit. Gaura din inima mea, care credeam că se va umple când se va pune mașina asta în mișcare... crescuse.

— Isaiah, unde e Noah?

Brațele lui Carrie mă strangulau și, pentru o clipă, am sperat că ea o să mă omoare. Moartea sigur era mai bună decât așa ceva. Am înghițit, dar nodul greu din gât mi-a rămas acolo. Toți mușchii feței mi se pleoștiseră și am sorbit cu nesaț aerul, într-o încercare de a-mi alunga disperarea.

— Mai întâi vreau să vorbesc cu doamna Collins, am zis, cu o voce gâtuită. Încă n-am luat o hotărâre definitivă.

Fir-ar a naibii de treabă! De ce trebuia ca totul să doară atât de rău? Fiecare părticică din corp îmi zvâcnea de durere, până într-atât, încât, fie trebuia să mor, fie să explodez.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Noah, mi-a șoptit Carrie la ureche.

Îmi doream o familie. Îmi doream o afurisită de familie și Jacob și Tyler aveau deja una.

Carrie s-a smiorcăit când mi-a dat drumul, însă zâmbetul ei lumina camera cât o mie de stele puse laolaltă.

— Știu c-o să faci ce trebuie pentru băieți. O știu.

Ei aveau normalitate.

Ceea ce eu nu eram.

Carrie aștepta un răspuns, dar eu n-aș fi putut să articulez unul, nici dacă era să-mi scap viața. Joe mi-a pus o mână pe umăr, salvându-mă de corvoada vorbitului.

— Doamna Collins o să ajungă cât de curând.

Ca și cum am fi jucat într-un sitcom de proastă calitate, ca la un semnal, s-a auzit soneria și imediat Carrie a reapărut, însoțind-o în bucătărie pe doamna Collins. Era îmbrăcată cu o pereche de

pantaloni de trening plini de vopsea și un tricou cu Nirvana. Joe a bâiguit ceva, cum că ne-ar lăsa pentru câteva minute singuri.

Mașina de spălat de lângă mine a trecut în etapa de clătire. Zgomotul ritmic al apei izbind farfuriile a umplut încăperea. Doamna Collins ciocănea cu un deget în blatul din granit negru.

Privirea mi s-a ridicat cu greu spre fața ei, așteptând să zărească iritare pentru faptul c-o târâsem în balamucul ăsta. Dar, în loc de așa ceva, suferința din ochii ei de cățeluș a rupt zăgazurile emoțiilor pe care mă zbătusem să le reprim.

Ochii mi-au fost invadați de lacrimi și i-am închis, scuturându-mi capul în repetate rânduri, ca să împiedic căderea oricărei picături. Nu voiam să sufăr. Nu voiam să-mi pese, dar, fir-ar a naibii, chestia asta mă omora de-a binelea.

— Vorbește cu mine, Noah, mi-a zis, pe cel mai serios ton din câte auzisem vreodată la ea.

Mi-am rotit privirea prin bucătărie, apoi mi-am oprit-o din nou la ea.

— Eu nu pot să le dau așa ceva.

— Nu, a răspuns, cu duioșie. Nu poți.

— Și nu pot să-mi permit tabere de baschet și școala particulară pe care ei o iubesc atât și cadourile pentru toate petrecerile aniversare la care sunt invitați.

M-am oprit, fiindcă îmi simțeam gâtul umflat.

— Nu, a repetat ea.

— Și mai au și bunici, am zis, cu o voce răgușită pe care nu mi-o recunoșteam. Jacob nu se mai oprește din povestit despre părinții lui Joe, iar Tyler se duce la pescuit cu tatăl lui Carrie în fiecare miercuri, atât timp cât nu îngheață balta. Eu nu pot să le ofer așa ceva.

— Ai dreptate.

— Îi iubesc, am zis, cu hotărâre.

— Știu, a răspuns și i-am remarcat tremurul din voce. Niciodată nu m-am îndoit de asta.

— O iubesc și pe Echo, am adăugat, privind-o drept în ochi pe doamna Collins. Îmi lipsește.

A ridicat din umeri și mi-a adresat un zâmbet trist.

— Nu-i nimic rău să iubești și pe altcineva, în afară de frații tăi, Noah. Nu-i trădezi nici pe ei, nici pe părinții tăi, dacă-ți trăiești

viața.

Și atunci, s-a întâmplat. După atâția ani în care am ținut-o înăuntru, durerea din interiorul meu a erupt. Toată furia și tristețea și suferința pe care le înmagazinasem în cruciada mea, în care-mi propusesem să nu le simt niciodată, au ieșit la suprafață.

— Îi vreau pe mama și pe tata, am zis, nereușind să mai absorb aer. Vreau doar să am familia mea înapoi.

Doamna Collins s-a șters la ochi și a traversat încăperea spre mine.

— Știu, a zis din nou și m-a tras în brațele ei.

— Mulțumesc încă o dată, Noah, mi-a zis Joe, strângându-mi mâna pentru, poate, a cincizecea oară de când le spusesem, lui Carrie și lui, că nu voi mai cere să-mi fie încredințați băieții după ce voi termina liceul. Îți promit c-o să-i poți vedea ori de câte ori vei vrea.

Am încuviințat și am privit peste umăr. Doamna Collins și Carrie stăteau lângă scară, în capătul coridorului de la etaj. Doamna Collins mi-a expediat un zâmbet încurajator și eu am tras adânc aer în piept.

Joe a deschis ușa camerei lui Jacob și am intrat amândoi.

— Băieți, Noah vrea să vă spună ceva.

— Noah!

Îmbrăcat într-o pijama cu Batman, Jacob a traversat camera în goană și s-a izbit de mine.

— Încă ești aici!

— Da, a confirmat Joe. Și-o să mai fie de multe ori pe-aici.

Cu înflăcărare în ochi, Jacob s-a minunat spre Joe.

— Vorbești serios?

— Jur, a zis Joe, bătându-mă pe umăr. Hai că vă las să vorbiți în liniște.

Și, cu asta, a ieșit, închizând ușa după el. Nu mai fusesem singur cu frații mei de mai mult de doi ani.

Ținându-l cu o mână pe Jacob, am fixat cu privirea fotografia cu părinții mei. Ei nu aveau să se mai întoarcă și eu n-aș putea niciodată să recreez ce am avut, dar pot să merg mai departe.

M-am așezat pe podea și mi-am simțit inima plutind de bucurie când Tyler, în pijama cu botoșei, s-a apropiat încet de mine și și-a

pus mânuța într-a mea. Cu degetul mare în gură. Și un talisman în pumn.

Jacob parcă era lipit cu super-glue de mine.

— Tata nu jură niciodată, decât dacă într-adevăr crede ce spune, Noah. El ne-a zis că e păcat să minți.

Am clătinat aprobator din cap.

— Așa e. Asta ne-o zicea și mama noastră.

Mi-am dres glasul și am inaugurat cea mai dificilă discuție din viața mea.

— Acum vreo doi ani, eu v-am făcut o promisiune. La vremea aia, credeam în ea, dar acum nu cred că ar fi cel mai bun lucru, pentru niciunul dintre noi.

L-am privit pe Tyler. Era prea mic ca să-și aducă aminte cum râdea mama, când încerca tata să danseze cu ea în timp ce ea spăla vasele după masa de seară. Prea mic ca să și-l amintească pe tata arătându-i fotografii cu clădiri și explicându-i că fiii lui vor ști să bată corect un cui cu ciocanul înainte de a împlini zece ani.

Și Jacob. Destul de mare ca să-și amintească, dar prea mic ca să înțeleagă pe deplin semnificația a tot ce-a pierdut. El nu va cunoaște niciodată mândria de a intra împreună cu mama la seara părinților. Nu va cunoaște explozia de bucurie la spusele tatei, că e un talent înnăscut, când ar folosi pentru prima oară o unealtă electrică.

Ei nu vor ști niciodată că i-au pierdut pe cei mai formidabili doi oameni de pe fața pământului. Nu vor ști niciodată cum m-a sfâșiat pierderea asta, în absolut fiecare zi a vieții mele.

Am inspirat adânc și am încercat încă o dată.

— Ce-ați zice dacă voi doi ați rămâne aici pentru totdeauna, iar eu aș veni numai să vă vizitez?

Doamna Collins a trecut fără să se sinchisească de indicatorul de oprire din capătul străzii lui Jacob și Tyler. Eu stăteam în mașina mea, singur.

Echo.

O lăsasem să plece și nu era din cauza cererii de încredințare a fraților mei. Doamna Collins avusese dreptate. În adâncul sufletului, avusesem impresia că, iubind-o pe ea, îmi trădam părinții și frații.

Totuși, o iubeam pe Echo. Aveam nevoie de ea. Și aveam s-o recâștig.

Am pornit motorul, care a prins viață, bolborosind. Sistemul tutelei e unul educațional... cam la modul „de la cinci la șapte ani cu posibilitatea eliberării condiționate”. Întrebarea era: ce să fac cu toate informațiile adunate.

— Unde e? Am țipat. Am oprit motorul mașinii lui Aires și am zburat afară din ea. Întreaga lume o luase razna. Mai întâi, pe Ashley o apucase travaliul prematur. Acum, Noah persista în nebunie.

— Dă-o naibii, Beth. Ți-am spus să nu fumezi porcăria aia. Noah o să se facă foc, s-a văicărit Isaiah, frecându-și creștetul chilug. Pentru prima oară, mă bucuram că Beth era în asemenea hal de drogată, încât nu mai înțelegea aproape nimic și bodogănea fără șir.

— Și ce anume crede el c-o să obțină? Am întrebat. Știe deja totul despre frații lui și mie mi-a spus că se ține după litera legii. Dar să-i spargă cabinetul doamnei Collins nu înseamnă să se țină după litera legii!

Isaiah a bătut din palme.

— Hai s-o scoatem la o plimbare.

Să fi înnebunit și Isaiah?

— Cum... cel mai bun prieten al tău... fratele tău vrea să între prin efracție în școală și apoi să între prin efracție în cabinetul doamnei Collins și tu nu vrei decât să scoți mașina la o plimbare?

Isaiah și-a frecat mâinile cu un entuziasm prefăcut, însă disperarea îi înnegura ochii.

— Da.

— Nu, am zis, fluturându-mi mâna. Nu. Trebuie să-l oprim. Nu se poate să fie prins: riscă să-și piardă frații! Of, Doamne, ce idiot căpos poate să fie! Ce-ar putea să rezolve prin asta?

— Te vrea înapoi, a bălmăjit Beth.

Puteau să fi căzut fulgere din cerul fără pic de nori al nopții și să-mi pună tenișii pe foc și tot aș fi fost mai puțin surprinsă.

— Poftim?

Beth s-a așezat pe ciment și și-a rezemat capul de bancul de lucru, cu pleoapele fluturându-i istovite.

— Te iubește și vrea să fii a lui și numai a lui. Și ceva aberații cum că tu n-ai fi pe locul doi și-o să-ți arate el că greșești.

Ding, ding. Noah voia să-mi găsească dosarul și mă voia pe mine înapoi. Inima mi s-a strâns de căldură și de bucurie, după care mi-a

picat la picioare și s-a răcit. Nu, nu se putea să riște totul pentru mine... nu, când asta l-ar putea costa pierderea fraților lui. M-am întors spre Isaiah.

— Trebuie neapărat să-l oprim. Când a plecat?

— A zis că vrea să aștepte până se întunecă. Noah s-a întors acasă dat peste cap. Eu am presupus că s-a întâlnit cu tine și că v-ați certat. Bolborosea despre cum a stricat treburile cu tine și cât e de hotărât să le dreagă. Mi-a cerut să vin aici, să repar mașina, după care să te țin pe loc până când apare el.

— Și de ce nu l-ai oprit? Am întrebat, în timp ce-mi scoteam cheile din buzunar.

— Pe Noah n-ai cum să-l oprești.

Ia mai gândește-te.

Isaiah a strecurat mașina în parcarea supermarketului de vizavi de liceu și a oprit motorul. Am încercat să-l sun pe Noah pe mobil, dar pentru a milioana oară, mi-a intrat mesageria vocală.

— De ce n-ai parcat la școală? L-am întrebat.

Isaiah mi-a adresat o privire de genul ce-ești-tâmpită.

— Polițiștii patrulează pe teritoriul școlii la fiecare două ore. Și-ar da seama că se-ntâmplă ceva dacă ar vedea o mașină în parcarea școlii.

Într-adevăr și Noah își lăsase mașina în parcarea supermarketului.

— Ați mai făcut asta?

— Doar de chichi, ca să jucăm baschet în sala de sport, dar niciodată pentru a intra într-un cabinet.

Am strâns clanța între degete și mi-am întors privirea spre Beth, care dormea pe bancheta din spate.

— Ea o fi bine?

— Mda, doar făcută praștie, mi-a răspuns Isaiah, trăgându-se de un cercel. Dar nu pot s-o las așa în mașină, iar dacă am trezi-o, ar face destulă gălăgie cât să se ridice câteva sprâncene. Șanse mari sunt ca Noah să fi ales intrarea secundară din apropierea cancelariei. Cred că a pus ceva mic în ușă, ca s-o blocheze și să nu-l încuie pe dinăuntru. Ai grijă să rămână obiectul acolo. Ia-l de-o aripă și zi-i că vă certați voi pe urmă.

— Mersi.

Am traversat strada în fugă, încercând să-mi feresc plămânii de o

explozie. Doamne, Dumnezeule, intram prin efracție, ca să-mi scap neghiobul, căpățânosul, cât-se-poate-de-scumpul – iubit? Ex-iubit? Posibil iubit din nou?

— De închisoare.

Exact cum îmi spusese Isaiah, Noah lăsase ușa de la intrarea secundară din apropierea cancelariei proptită întredeschis. M-am strecurat înăuntru, asigurându-mă c-o las exact așa cum o găsisem. Doamnei Collins i-ar face o deosebită plăcere să ne găsească pe amândoi încuiați în cabinetul ei.

Tot aveam acea sinistră senzație intermitentă de groază că se aprind lumini în fața mea la fiecare pas. Inima îmi zburase tocmai în gât, unde bubuia năvalnică. Priveam mereu peste umăr, așteptându-mă să se repeadă cineva din spatele meu și să-mi sugă sângele, sau să mă târască la închisoare.

La început, m-am pitit prin vestiar și abia apoi mi-am dat seama cât sunt de fraieră. Afurisitele alea de lumini se aprinseseră deja, fiind cu senzori de mișcare și aveau să se stingă de îndată ce mișcarea va înceta. Așa că, gata cu pititul: am luat-o la fugă.

Slavă Domnului, în secretariat lumina se aprindea numai de la întrerupător. Mi se acrise de senzori de mișcare. Probleme? Ușa de la cabinetul doamnei Collins era închisă și nu se vedea nici pic de lumină pe dedesubt. Oare Noah să fi plecat deja?

Pe coridor s-a făcut întuneric, dar după câteva secunde luminile au pâlpâit, aprinzându-se la loc. Cum să nu înnebunești de tot? Am pus mâna pe clanța ușii de la cabinetul doamnei Collins și cât pe ce să țip când ea s-a deschis.

Încercând să fac cât mai puțin zgomot, am închis ușa și m-am îndepărtat de ea, sperând și rugându-mă ca persoana care o fi intrat în cabinet ori să fie Noah, ori să nu mă găsească.

Tentația țipătului m-a străbătut de la vârfurile picioarelor și până la buze când ceva cald și puternic s-a apropiat din spatele meu și m-a smucit în șifonier. Ușa de la șifonier s-a închis sub ochii mei.

Iar în ureche mi-a șuierat vocea lui Noah.

— Ce cauți aici?

I-am răspuns într-o șoaptă aspră.

— Aș putea să te întreb același lucru! Am venit să-ți salvez curul de închisoare pentru o faptă prostească și să te împiedic să-ți pierzi

frații.

Un zgomot de pași a răsunat dinspre cancelarie. L-am apucat pe Noah de mâna care încă îmi încolăcea mijlocul și el m-a tras mai aproape. A șoptit, abia auzit:

— Ușa laterală?

Am clătinat afirmativ din cap. Dacă paznicul ar găsi ușa laterală proptită întredeschis și-ar da seama că a pătruns cineva în clădire. Mi-am vârât mâna în buzunar și mi-am extras telefonul, scriindu-i în viteză lui Isaiah: ia propteaua din usa imediat!

După câteva secunde, a și sosit SMS-ul de răspuns al lui Isaiah: se face.

Noah și-a lăsat capul în jos, astfel încât nasul a ajuns să-mi gâdile porțiunea moale din spatele urechii. Răsuflarea lui caldă îmi gâdila pielea sensibilă. Îmi lipsise Noah, îmi lipsiseră atingerile lui. De ce-o fi trebuit el să facă o asemenea idioțenie? Nu merita riscul de a-și pierde frații. Dacă ar fi prins, Noah ar fi arestat, m-am gândit și stomacul mi s-a prăbușit la picioare. Eu, ce aveam de pierdut? Nu sunt decât o artistă de doi bani care cutreieră țara cu pânzele ei. Da, aș avea cazier (toți mușchii din corp mi s-au contractat) și ar trebui să stau cel puțin o noapte în arest (senzația de vomă deja îmi ardea fundul gâtului). Mda, ar fi tare grozav.

Brațele lui Noah m-au strâns mai tare și aș putea să jur că m-a sărutat pe păr. Da, aș putea s-o fac: pentru el. Aș putea să mă predau și să-i spun lui Noah să rămână ascuns. Tocmai întindeam mâna ca să împing ușa, când Noah mi-a plesnit-o și mi-a lipit-o de stomac, într-o strânsoare teribilă.

— Ce pana mea crezi tu că faci? M-a întrebat, cu voce joasă.

— Arunc un ochi, să văd dacă e liber?

Rahat, sunt varză la spus minciuni.

— Pe naiba, nu e și mai și mănânci castane. Stai aici cu mine.

— Dar frații tăi...

— Am renunțat la ideea să-i mai iau.

M-am sucit ca să-l pot vedea la față și suferința din ochii lui m-a spintecat dintr-o parte în cealaltă.

— Nu pentru mine, am zis.

I-am văzut gâtul tresăltând când a înghițit în sec, scuturând din cap.

— Pentru ei.

Telefonul mobil mi-a vibrat. Mesaj de la Isaiah: Nasol. Ieșiți fereastra acum. Mașina gata.

— Fir-ar, a exclamat în șoaptă Noah. Înseamnă c-am declanșat o alarmă. Hai.

A deschis fără zgomot ușa șifonierului. Printr-o mişcare metodică, dar cumva și cursivă, a deschis una dintre ferestre.

Cu farurile stinse, maşina lui Isaiah se apropia pe furiş prin parcarea elevilor.

Noah m-a apucat de un picior ca să mă ajute să mă salt pe pervaz.

— Nu te oprești din fugă până nu ajungi în mașina lui Isaiah.

— Dar tu?

O panică pură mi-a zguduit măruntaiele. Am avut impresia că or să-mi zboare val-vârtej ochii din cap.

Mi-a oferit zâmbetul lui destins, şmecheresc.

— O să fiu imediat în spatele tău, iubire. Ți-am mai spus până acum că ești crispată?

În timp ce-mi dădea brânci pe fereastră, am remarcat că pe biroul doamnei Collins nu era nici urmă de dosar. Mda, mă rog. Am sărit repede pe fereastră şi am sprintat prin parcare spre Isaiah, tot privind peste umăr ca să-l văd pe Noah ghemuit lângă perete. Sângele îmi zvâcnea în vene și aerul răcoros al nopții îmi ardea plămânii în timp ce alergam spre libertate.

Portiera din dreapta spate s-a deschis și am plonjat înăuntru, aterizând la picioarele lui Beth. Am închis-o repede după mine. Mi s-a strâns stomacul văzându-l pe Noah cum aleargă cu toată viteza spre mașină. În secretariat s-au aprins luminile. Isaiah a continuat să se apropie de Noah. Privirea îmi tot zbura de la Noah la cabinetul întunecat al doamnei Collins și apoi iar la Noah. Isaiah a deschis portiera din dreapta lui și a demarat încă din clipa în care Noah a aterizat pe scaun.

— Trebuie să dispărem de-aici, a zis Isaiah, privind în oglinda retrovizoare.

— Du-mă la mașina mea și pe urmă ia-o spre casă, a zis Noah, cu ochii pe fereastra întunecată și închisă a cabinetului doamnei Collins. A început să chicotească și să chiuie când s-au aprins farurile mașinii, exact în momentul în care traversam granița

invizibilă a parcării magazinului.

Isaiah a oprit lângă mașina lui Noah și noi doi am coborât.

Beth încă zăcea, dormind buștean, pe bancheta din spate. Isaiah a mai strigat spre noi:

— Certați-vă altundeva. Nu stați aici.

Noah i-a întins mâna lui Isaiah.

— Mersi, frate.

Acceptând-o, Isaiah i-a răspuns:

— Oricând, omule.

Isaiah a demarat, iar Noah și-a pornit motorul și l-a urmat. La două străzi distanță de școală, o mașină de poliție cu luminile intermitente în funcțiune, dar fără sirenă, a trecut pe lângă noi, în sensul opus. Puțin lipsise.

Noah mi-a acoperit mâna cu a lui.

— Ești bine, pui?

— Mda.

Numai că nu mă simțeam bine. Mă simțeam oricum, numai bine, nu. Am așteptat ca pulsul să nu-mi mai izbească venele ca într-un ritual de inițiere al unei bande, ca sângele urcat la cap să mi se întoarcă la locul lui, iar plămânii să nu mă mai usture când icnesc după aer. Acum eram în siguranță. Eram în libertate, însă organismul meu reacționa încă de parcă m-ar fi urmărit diavolul în persoană.

O altă mașină a poliției a trecut pe lângă noi și fulgerele albastre și roșii mi-au rănit pupilele. În tâmple, o pulsație înceată, dar neîntreruptă, imita ritmul luminii albastre: departe și aproape, departe și aproape.

Îmi simțeam partea stângă a feței amorțită și capul, mai ușor.

— Noah, cred c-o să mi se facă rău.

— Stai un pic, mi-a zis Noah și imediat a virat într-o parcare părăsită. Abia apucase să oprească mașina, că am și deschis portiera și m-am împleticit afară, să elimin rămășițele prânzului meu de mult luat.

Noah mi-a ținut părul, ca să nu-mi vină peste față. Se zguduia din tot trupul de un râs mut.

— Nu, serios, tu ești mult prea crispată.

O parte din mine voia să râd cu el, dar nu puteam. M-am lăsat pe

genunchi, mi-am dat capul pe spate și am privit prin întunericul nopții. Nu puteam să-mi scot din minte luminile intermitente. Roșie și albastră. Aproape și departe. Aproape și departe.

Și apoi... întuneric. Fără lumini. Fără sunete. Întuneric.

Imagini vibrante, pline de culoare, au început să-mi fulgere prin minte într-o rapidă succesiune, lovindu-mă ca gloanțele unei mitraliere. Capul mi-a căzut în față și mi l-am acoperit cu brațele, ca să-l înec de tot. Mintea mea trăgea de imagini, încercând să le sorteze, să le clasifice, dar nu putea... și pierderea controlului, bombardamentul, îmi provocau o durere ascuțită, inumană, care-mi sfâșia creierul. Voci și sunete și țipete stridente, mi-o râcâiau cu ghearele lor.

Mi-am dat seama că țip și l-am auzit pe Noah spunându-mi ceva la repezeală. Zgomotul de sticlă spartă și propriile-mi țipete i-au înecat sunetul vocii.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat un bărbat, cu o mică lanternă în mână, plutind pe deasupra mea. Lumini roșii fulgerau în spatele lui, iar dincolo de ele, constelațiile străluceau pe cerul nopții. Vocea mamei mele îmi șoptea în ureche, fredonându-mi și îmbiindu-mă să mă întorc la povestea ei.

— Nu! Am țipat, luptându-mă să nu cad iar în puțul acela întunecat, iar pe podea... să stau departe de propriul meu sânge. Noah!

Vocea lui avea o nuanță răgușită când a strigat:

— Sunt chiar aici, pui.

Bărbatul și-a retras lanterna. De gât îi atârna un stetoscop.

— Ați luat vreun drog astă-seară? Ați băut?

Furia din tonul lui Noah mi-a lăsat un gust amar în gură.

— Ascultă, dobitoc nenorocit, pentru a cincea oară îți repet, ea n-a luat nimic.

El nu l-a luat în seamă pe Noah și a început să-mi maseze ceafa.

— Iarbă? Meth? Pastile de orice fel?

Nu ai voie să iei pastile pentru somn. Propria-mi voce se auzea ca un ecou din adâncul minții. Nu. Nu, Doamne, nu. Forțele gravitaționale mă împingeau spre podea și mintea îmi era absorbită în ea însăși, smulgându-mi realitatea din mâini.

„Tu suferi de depresie”, am zis, scuturând flaconul medicinal gol

și împleticindu-mă afară din baia mamei mele, dar oprindu-mă când genunchiul mi s-a izbit de geamul cu vitralii pe care ea îl proptise între două scaune, să se usuce.

Mama stătea pe canapea, cu un pahar de ceai rece într-o mână și o fotografie a lui Aires în cealaltă. A sorbit o dată, fără grabă. Privirea i-a fugit de la paharul meu golit de pe măsuță spre mine. Părul roșu rebel i s-a desprins din agrafă.

„Știu”, a răspuns.

M-am legănat într-o parte și întreaga lume s-a aplecat odată cu mine.

„Ce-ai făcut?”

A mai luat o gură de ceai. Totul din mine a început să fie greu ca oțelul.

„Ce mi-ai făcut?”

„Nu-ți face griji, Echo. Curând, o să fim cu Aires. Ziceai că ți-e dor de el și ai face orice ca să-l mai vezi. Așa și eu.”

Camera a zvâcnit spre partea stângă. M-am străduit să rămân pe picioare și să compensez spre dreapta, dar tot am căzut, cu toate sforțările mele. Lumea s-a prăbușit în ea însăși. Zgomotul de sticlă spartă însoțea durerea pârjolitoare și țipetele. Țipetele mamei. Țipetele mele. Am deschis ochii și am privit cum o ploaie de roșu și de albastru mă însoțește la podea. Un gând fugar mi-a răzbătut prin durere... îmi plăcuse mult vitraliul acela.

Sânge.

Sângele îmi curgea din venele aflate la vedere pe brațe. Îmi îmbiba hainele și-mi păta pielea. Îmi băltea la îndoitura cotului și un pârâiaș șiroia mai departe, scurgându-se spre mama mea, care stătea acum întinsă lângă mine.

— Îmi curge sânge!

O mână puternică mi-a apucat-o pe-a mea. Noah mi-a apărut în fața ochilor.

— Ba nu, nu-ți curge.

În spatele lui, luminile ardeau, orbitoare și un piuit se auzea sincronizându-se cu bubuiturile inimii mele. Noah mi-a zis, cu o hotărâre neclintită:

— Concentrează-te, Echo! Privește-ți brațele!

Mi-a ridicat brațele, ca să le văd. Tuburile transparente s-au frecat

ușor de pielea mea. Mă așteptam să văd sânge, dar nu era deloc. Cicatrice albe. Cicatrice roșii. Și nici picătură de sânge.

— Noah? Am gâfâit, străduindu-mă să înțeleg ceva, printre țipetele din capul meu.

— Ești cu mine. Îți jur pe Dumnezeu, ești cu mine, mi-a zis Noah. Stai cu mine, Echo.

Voiam să stau. Voiam să stau cu el, însă strigătele și țipetele și zgomotele de sticlă spartă din capul meu se auzeau tot mai tare.

— Fă-le să înceteze.

M-a strâns și mai tare de brațe.

— Luptă-te, Echo! Trebuie să te lupți, în pana mea! Haide, pui. Ești în siguranță.

Imaginea lui Noah mi-a tremurat în fața ochilor și s-a prefăcut într-un vârtej. O durere cumplită m-a spintecat și am țipat iar. O infirmieră mi-a scos cioburile din braț.

Tata mi-a șters lacrimile de la ochi și m-a sărutat pe frunte. Sângele îi îmbibase cămașa albă, încheiată până la gât și-i mânjise fața.

„Șșșt, iubito, nu plânge, acum ești în siguranță. Ești în siguranță."

— Ești în siguranță, Echo, mi-a zis Noah, mângâindu-mi cicatricele de pe brațe.

„Ea nu poate să-ți mai facă rău vreodată" a zis tata, ținându-mă de mâna bandajată, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față.

„Dormi", gângurea mama, întinsă pe podea lângă mine, în timp ce sângele mi se strecura spre ea.

Tata m-a ridicat în brațe și m-a strâns la pieptul lui, pe patul de spital.

„O să-ți alung coșmarurile. Îți promit. Doar atât te rog, dormi."

Și deodată țipetele permanente au încetat și am icnit între două respirații superficiale și o cameră rece și calmă de spital mi-a apărut treptat în fața ochilor. O femeie în halat bleu tocmai termina de pus ceva într-o instalație pentru perfuzii: mi-a dăruit un mic zâmbet și a plecat.

Pleoapele mi s-au îngreunat, dar m-am luptat să le țin deschise.

— Acum, dormi, pui.

Vocea lui Noah mă alina ca un balsam pe rană.

Am înghițit și mi-am întors capul greoi spre direcția de unde-i

auzeam sunetul vocii.

— Ea m-a drogat.

Mi-a zâmbit trist și m-a strâns de mâna de care mă ținea.

— Bine ai venit înapoi.

Vocea îmi era îngroșată, neclară.

— A pus toate somniferele în ceai fără ca eu să știu și mi-a dat să beau un pahar întreg.

Buzele lui mi s-au apăsat pe mână.

— Ai nevoie de odihnă acum.

Pleoapele mi s-au zbătut.

— Vreau să mă trezesc.

— Dormi, Echo. Sunt lângă tine și-ți jur că n-o să mai las pe nimeni să-ți facă rău vreodată.

— Tot aici ești. Noah? M-a întrebat doamna Collins, intrând grăbită în camera de spital. Mi-a zis domnul Emerson că tu ai adus-o.

Mi-am trecut o mână prin păr, într-o încercare de a-mi trezi creierul la viață. Echo dormise întreaga noapte. Eu îmi petrecusem cea mai mare parte din timp privind-o, ținând-o de mână și, uneori, ațipind pe scaun.

— Mda, am răspuns.

Părul blond al doamnei Collins era prins la spate într-o coadă. Purta blugi și un tricou cu Grateful Dead. Trăgându-și un scaun de cealaltă parte a patului, a luat-o de mână pe Echo.

— Tatăl ei a venit la ea?

— A stat aici timp de vreo două ore azi-noapte, dar deja o adormiseră până să apară el. A vorbit cu doctorul, după care s-a întors s-o ajute pe Ashley să hrănească bebelușul.

— Și doctorul ce-a zis?

— Că o să știe dacă i-a crăpat mintea când s-o trezi.

Ea a scos un mic chicotit sarcastic.

— Așa s-a exprimat el?

— Nu, e interpretarea mea proprie.

I-am mângâiat, cu degetul mare, mâna lui Echo. Acum dormea de bună voie. Nu-i mai dăduseră nimic ca s-o calmeze sau s-o ajute să doarmă. Acum, nu mai aveam altceva de făcut, decât să așteptăm.

— Credeți c-o să fie bine?

Doamna Collins a ridicat dintr-o sprânceană.

— Mă surprinde că mă întrebi. Tu știi mai bine decât mine că e o luptătoare.

M-am destins și m-am lăsat pe spătarul scaunului. Îmi făcea bine să aud pe altcineva spunând-o. Dar, oricum, după ce-o văzusem azi-noapte cât se luptase ca să nu-și piardă mințile... Oare cât de multe poate o minte să suporte?

— Știi că ieri s-a întâlnit cum mama ei? M-a întrebat doamna Collins.

Mușchii mi s-au încordat la loc.

— Ce?

— Mhî. Categoric, m-a surprins. N-am știut că Echo are curajul de a-și sfida tatăl. Cred că tu ai influențat-o mai mult decât am crezut. S-a folosit de expedițiile ei prin diversele galerii de artă ca să-și găsească mama. A lăsat peste tot scrisori pentru ea, până când mama ei a fost, în sfârșit, de acord să se întâlnească.

— De unde știți?

— Presupun că întâlnirea n-a decurs prea bine; cert e că mama ei l-a sunat pe tatăl ei și i-a zis s-o caute pe Echo.

Fir-ar să fie. Zău că fir-ar să fie. Și ea încercase să mă salveze pe mine. Echo voia să știe ce se-ntâmplase cu ea, dar fusese prea îngrozită ca să-și mai amintească. Eu nu înțelesesem niciodată cu adevărat. Ziua de ieri probabil că-i împinsese mintea dincolo de marginea prăpastiei: întrevederea cu mama ei, repararea mașinii lui Aires, eu, cât pe ce să devin un infractor... Mi-am împletit degetele printre cele inerte ale ei. Îți promit, Echo, c-o să am grijă de tine, de-acum și totdeauna.

— Tu chiar n-ai știut, așa-i?

— Habar n-am avut, am răspuns, cu gândul la ce-mi spusese. Și domnul Emerson nu s-a dus după ea, este?

Doamna Collins a îndesat mai strâns pătura sub Echo.

— Ashley a intrat în travaliu imediat după ce el a vorbit la telefon. Bebelușul s-a născut prematur.

Încă o dată, pe locul al doilea. Povestea vieții lui Echo. Ea avea o manie, să mă facă să mă simt ca un nemernic în comparație cu ea, iar ziua de azi nu făcea excepție. Se despărțise de mine astfel încât eu să pot avea o familie, ceea ce însemna că ea rămânea... singură.

Cum de-am putut s-o las să plece?

— Sunt mândră de tine, Noah.

Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră un coșmar unic și prelungit. Eu îmi pierdusem frații. Echo fusese la un pas de a-și pierde mințile.

— Cum se face că oamenii sunt mândri de mine tocmai când viața mea e mai nașpa?

— Asta e pentru că maturizarea înseamnă să iei decizii dificile și să faci ceea ce trebuie nu echivalează neapărat cu alegerile care te fac să te simți bine.

Am rămas în tăcere, ascultând respirația ușoară a lui Echo și piuitul regulat al aparaturii care-i supraveghea ritmul cardiac. Mă durea inima de promisiunile pe care i le făcusem în tăcere și pe care tânjeam să le duc la îndeplinire. Ea n-o să mai fie niciodată singură.

— A avut un moment de luciditate înainte să adoarmă, i-am povestit doamnei Collins. Mi-a zis că mama ei a drogat-o cu somnifere. Echo a plâns mult pe timpul halucinațiilor, sau cum vreți să le numiți. Se pare că mama ei era într-o criză de depresie, s-ar fi hotărât să se sinucidă și tocmai atunci a apărut Echo. Iar psihopata de maică-sa și-a schimbat planurile, incluzând-o și pe ea.

Doamna Collins a suspinat prelung și i-a mângâiat mâna lui Echo.

— Înseamnă că-și amintește.

Doamna Collins mi-a expediat un zâmbet de încurajare când bucățelele minuscule dintr-un șervețel mi-au căzut din mâini pe pătură.

— Scuze, am zis. Mi-am schimbat poziția pe patul de spital și am oftat când alte bucățele au zburat pe podea.

Psihiatrul spitalului, un bărbat chel, apropiindu-se de cincizeci de ani, a râs.

— Batistele de hârtie sunt făcute ca să fie rupte. Nu-ți face probleme.

Simțeam că de azi-dimineață, de când mă trezisem, nu mai făcusem altceva, decât să plâng. Am plâns când am deschis ochii și l-am găsit pe Noah lângă mine. Am plâns când, imediat, au intrat doctorii și i-au cerut lui Noah să iasă, ca să mă poată examina. Am plâns când le-am povestit psihiatrului și doamnei Collins ce-mi amintisem. Am plâns când mi-au povestit ei toate întâmplările.

Și iată-mă, la câteva ore mai târziu, încă plângând: un permanent și demn de milă șuvoi de lacrimi.

Am mai tras un șervețel din cutie și am încercat să-mi suflu nasul cât mai discret cu putință. Îmi aminteam. Totul. Cum apărusem și-o găsisem pe mama pradă unei profunde depresii. Cum mă hotărâsem să rămân, ca să văd dacă o pot convinge să meargă la terapeutul ei. Cum băusem ceaiul și apoi mi se făcuse rău.

Cum mă dusesem la baie, găsisem flaconul de somnifere gol pe chiuvetă și-l sunasem pe tata, dar nu nimerisem decât peste mesageria lui vocală. Cum mi se dezvăluise faptul că mama mea plănuise să se sinucidă, după care se hotărâse să mă includă și pe mine în planul ei, fără să-mi mai ceară consimțământul.

Cum mă apucase amețeala și căzusem peste vitraliu. Perioada petrecută pe podea, implorându-mi mama să cheme ajutoare și apoi… închizând ochii.

Nu e de mirare că urăsc somnul.

Mi-am suflat din nou nasul.

— Așadar, pot să merg acasă?

Psihiatrul s-a aplecat în față și m-a bătut cu palma peste genunchi.

— Da. Îți recomand să continui cu ședințele particulare de terapie, astfel încât să poți trece peste orice sentimente reziduale, acum, că ți-ai amintit incidentul. Am înțeles că doamna Collins și-a mai păstrat câțiva clienți în particular. Poate că va fi dispusă să te ajute.

Doamna Collins numai că n-a dat din coadă, cu limba scoasă.

— Ușa mea e totdeauna deschisă.

— Cred că mi-ar face plăcere, am zis.

Cine-ar fi crezut? Femeia despre care presupusesem că ar fi croită să-mi transforme viața în iadul pe pământ, în realitate, mă eliberase din el.

În tipica ei manieră de Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, Lila îmi adusese lucruri de acasă. De îndată ce am avut cu ce să mă schimb, altceva decât veșmintele pline de vomă sau halatul de spital, m-am bucurat de un duș fierbinte, prelungit. Când am ieșit din baie, l-am găsit pe Noah, în picioare, lângă fereastră.

— Salut, i-am zis.

— Salut, mi-a răspuns Noah, cu zâmbetul lui şmecheresc. Am auzit că-ți fac vânt de-aici.

— Mda.

M-am dus spre mica geantă lăsată de Lila şi mi-am îndesat lucrurile înăuntru, încercând să mă gândesc la ce-aş mai avea de făcut ca să mă mențin ocupată.

El fusese martor la clipele când eram pe cale să-mi pierd mințile. Dar şi rămăsese cu mine tot timpul. Poate că-i părea rău pentru mine. Și totuşi, pătrunsese prin efracție în cabinetul doamnei Collins, deoarece, dacă era să mă iau după Beth, mă voia înapoi.

— Noah, am zis. Dar şi el mi-a pronunțat numele exact în acelaşi timp. Și-a vârât degetele mari în buzunarele blugilor, iar eu am început să bat darabana pe noptieră.

— Cum te simți? M-a întrebat.

Oare mă întreba încercând să câştige timp, înainte de a mă lăsa baltă? Cine ar vrea să stea cu o fată nebună? Am ridicat din umeri şi mi-am privit degetele răpăind în continuare.

— Bine.

Cu o mişcare deloc caracteristică lui, Noah s-a scărpinat la ceafă. Arăta aproape... nesigur. Ce porcărie, îl speriasem în asemenea hal, că acum era îngrozit să se afle în aceeaşi încăpere cu mine.

— M-ai speriat rău de tot azi-noapte, aşa că iartă-mă dacă nu vreau să aud „bine” în chip de răspuns.

M-am frecat la ochi, sperând că aşa o să țin la distanță lacrimile fierbinți. Apa caldă a duşului îmi potolise în sfârşit plânsul, dar gândul că Noah m-ar putea părăsi mi-l adusese la loc.

— Și ce vrei să auzi? Că sunt epuizată? Îngrozită? Derutată? Că tot ce vreau e să-mi pun capul pe pieptul tău şi să dorm ore în şir, numai că asta n-o să se-ntâmple, fiindcă tu mă părăseşti?

— Da, a răspuns el repede, după care, la fel de repede, s-a corectat. Nu. Totul, în afară de ultima parte.

Și, după câteva clipe de tăcere, a continuat.

— Echo, cum poți să crezi că te-aş părăsi? Cum poți să te îndoieşti de ceea ce simt?

— Pentru că, am zis, simțind acele familiare zvârcoliri ale stomacului, m-ai văzut pe cale să-mi pierd mințile. M-ai văzut la un pas de nebunie.

Mușchii umerilor i s-au încordat vizibil.

— Te-am văzut luptându-te cu cea mai urâtă amintire din viața ta și te-am văzut învingând. Și poți să fii sigură, Echo. Ți-am fost alături. Trebuie să-ți găsești ceva încredere în mine... în noi.

A inspirat, după care a lăsat aerul să-i iasă lent afară. Postura i s-a mai relaxat și la fel și vocea.

— Dacă ți-e frică, spune-mi. Dacă simți nevoia să plângi și să țipi, atunci fă-o. Și poți să fii al naibii de sigură că nu te mai las să pleci de lângă mine, închipuindu-ți c-o faci pentru binele meu. Uite care e realitatea, Echo: eu vreau să fiu alături de tine. Dacă vrei să te duci în mall goală pușcă, astfel încât să-i arăți lumii întregi cicatricele tale, atunci lasă-mă să te țin de mână. Dacă vrei să-ți vezi mama, atunci spune-mi și asta. Poate că n-o să te înțeleg chiar de fiecare dată, dar, ce naiba, pui, o să încerc.

L-am fixat cu privirea și el m-a fixat pe mine. Atmosfera dintre noi a devenit încărcată de greutatea următoarelor cuvinte nerostite.

— Bine, am zis.

El a închis ochii pentru o clipă și încordarea i s-a scurs de pe chip.

— Bine.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Asta să însemne că am fi din nou împreună? Eu îmi doream ca asta să însemne, dar tot îmi simțeam pământul nesigur sub picioare. Poate că ar fi bine dacă doar am reuși să fim din nou noi înșine.

— Goală pușcă?

— Toți avem fanteziile noastre, Echo, mi-a răspuns și colțul din dreapta al buzelor i s-a arcuit în sus. Știi ceva, aici e un pat și ușa e deja închisă. E păcat, naibii, să nu profităm de situație.

Am râs și trecerea lui bruscă la acțiune m-a prins nepregătită, dar, o, cât de bine m-am simțit!

Noah n-a pășit normal, ci tiptil și mi-a plăcut la nebunie licărul viclean din ochii lui când m-a prins. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele și și-a vârât nasul în părul meu.

— Ador felul în care miroși.

— Mersi, am zis. Fierbințeala mi-a înroșit obrajii și am suflat, ca s-o domolesc.

Atât de multe se schimbaseră în ultimele douăzeci și patru de ore...

— De ce-ai renunțat la frații tăi?

Noah și-a strecurat degetele prin cârlionții mei, trăgând ușurel de ei cu mișcări hipnotice.

— Pentru că ei îi iubesc pe Carrie și pe Joe și pentru ei e cel mai bine să trăiască mai departe acolo.

Neputând să mă abțin, i-am mângâiat țepii aspri de pe obraji.

— Dar tu îi iubești.

Zâmbetul i s-a transformat într-unul forțat și un mușchi al maxilarului i s-a crispat.

— Tot o să fac parte din viețile lor. O parte importantă. N-o să te mint, mă doare ca naiba, dar, sincer, mă simt și ușurat. Pot să merg la facultate. Pot să-mi hotărăsc singur viitorul.

Am înghițit în sec, căutând să-mi stăpânesc pterodactilii mutanți angrenați într-o cursă pe role în stomacul meu, în timp ce îndrăzneam să mă gândesc la un viitor pentru noi doi. Din clipa în care mașina lui Aires a început să vibreze sub mine, am știut că am nevoie de Noah în viața mea. Moartea lui Aires îmi lăsase un mare gol în inimă. Crezusem că tot ce-mi trebuia ca să-l astup ar fi ca mașina aia să meargă. Greșit. O mașină nu poate umple niciodată un gol, în schimb, dragostea, da.

— Sper că viitorul tău mă include și pe mine. Cum să-ți spun, ai avea nevoie de cineva care să te bată măr la biliard.

Noah a râs, în timp ce-și strecura degetele prin găicile pantalonilor mei și mă trăgea spre el.

— Te-am lăsat să mă bați.

— Hai, te rog! Am zis, amintindu-mi cum aproape că-i ieșiseră ochii din cap când introdusesem două bile încă de la spargere. Ai mâncat bătaie. Rău de tot!

M-am întrebat dacă și el savura căldura faptului că eram din nou atât de aproape.

— Atunci, bănuiesc că va trebui să te țin pe lângă mine. Pentru totdeauna. Mi-ai fi de folos la înghesuială.

Și-a coborât fruntea spre a mea și ochii lui căprui, care acum doar câteva clipe râdeau, s-au întunecat, devenind serioși.

— Am foarte multe să-ți spun. Foarte multe pentru care să-mi cer iertare.

— Și eu.

Și i-am atins din nou obrazul, de data asta fără să mă mai grăbesc. Noah mă voia și pentru totdeauna.

— Dar nu s-ar putea să le luăm la tocat altădată? Acum mi s-a cam acrit de vorbă și încă n-am reușit să mă duc să-l văd pe tata. Crezi c-am putea să mergem acum pe încredere, că eu te vreau, că tu mă vrei și c-o să ne gândim mai târziu cum facem cu happy-endul?

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet sexy și m-am lăsat să mă pierd în el.

— Te iubesc, Echo Emerson.

Iar eu am șoptit cuvintele în timp ce-și apropia buzele de ale mele.

— Pentru totdeauna.

Noah mi-a ținut mâna și geanta în timp ce m-a însoțit până la etajul al treilea: Pavilionul pentru femei. Soneria liftului s-a făcut auzită și ușile s-au deschis.

— Doamne, Echo, n-ar strica să-mi mai și circule sângele prin mâna asta, mi-a atras atenția Noah.

— Scuză-mă, am zis. Am încercat să-i dau drumul, dar Noah a rămas cu degetele înlănțuite de ale mele.

Am mers amândoi de-a lungul coridorului, trecând pe lângă femei care se plimbau agale împreună cu soții lor, pe lângă camere pline cu baloane și cu flori și de cabinetul asistentei. La capătul coridorului, m-am oprit drept în fața rezervei despre care mi se spusese că ar fi a lui Ashley.

— Vrei să intru și eu? M-a întrebat Noah.

Am scuturat din cap.

— Poate l-o alăpta, am zis. Plus că nu aveam nevoie de spectatori pentru asta.

Noah s-a crispat.

— Prea multe informații. Mă găsești în sala de așteptare.

— Perfect.

M-a sărutat ușor pe buze.

— Dă-mi mesaj pe telefon și sunt aici cât ai clipi, fie că alăptează, fie că nu.

— Mersi.

Noah m-a așteptat până când am intrat în cameră și abia apoi a plecat.

Ashley nu avea parte de o rezervă obișnuită. Tata o răsfățase cu baie în toată legea, cu tot cu spa, canapele tapițate cu piele, podele din lemn și un televizor cu ecran plat. El și cu Ashley tocmai chicoteau în legătură cu ceva când am intrat eu.

— Bună, am zis.

Ashley era întinsă pe patul înclinat de spital, cu tata chiar lângă ea. El o ținea cu un braț pe după umeri. Nu-i mai vedeam pe chip nici urmă din permanentele lui cute de îngrijorare. Ochii cenușii îi străluceau când privea în jos, spre bebelușul înfofolit din brațele ei.

S-au oprit din râs și tata s-a ridicat în capul oaselor pe pat.

— Echo. Te simți bine? Ai nevoie de mine?

Piciorul meu a început să bată ritmic în podea. Greața mi se învolbura în adâncul organismului. N-avusesem idee cât de mult putea să mă doară vederea copilului înlocuitor.

— Sunt bine. Vă deranjez de la ceva? Pentru că, dacă e așa, pot să plec, fiindcă știu că abia s-a născut copilul și așa mai departe...

— Nu, a zis Ashley și ochii ei albaștri s-au înduioșat. Nu deranjezi nimic, Echo. Te rog, intră. Îmi pare rău că n-am putut să fiu lângă tine azi-noapte, dar... în fine... am cam fost ocupată.

— Mda. Nu-i nimic. Ai născut. Cred că asta e mai tare...

...Decât să mă vezi pe mine cedând nervos.

M-am așezat pe un scaun lângă pat și am încercat să privesc bebelușul pe furiș, fără să fiu observată.

— El e bine? Adică, știu că s-a născut prematur și chestii de-astea.

Nu că m-ar fi interesat, sau mai știu eu ce. Chestia aia era menită să ne înlocuiască pe mine și pe Aires. Dar, oricum, era un copilaș mic, lipsit de apărare și ar fi trebuit să mai stea la copt în pântecul lui Ashley, nu să iasă atât de curând în lumea asta oribilă.

— E perfect, mi-a răspuns tata, adresându-mi un zâmbet de să-mor-eu-dacă-nu.

— Bun, am zis. Mi-am încrucișat gleznele și piciorul mi se bâțâia acum în același ritm cu degetul cu care-mi băteam în genunchi.

— Vrei să-l ții în brațe? Mi-a propus Ashley.

Ăăă... nu.

— Da?

Tata a luat copilașul înfășat din brațele lui Ashley și mi l-a întins. Devenind regina stângăciei, mi-am întins și retras mâinile în trei

reprize până să-l accept, în sfârșit.

— Sprijină-i capul și ține-l aproape de tine, m-a sfătuit tata. Exact așa. Vezi, ai talent.

— Sigur.

Oamenilor talentați le vine s-o rupă la fugă urlând când țin în brațe un bebeluș. Pulsul mi-a crescut când mica vietate trandafirie a căscat și-a deschis ochii. A clipit de trei ori, după care și i-a lăsat să se închidă la loc. Eu, când clipeam așa, de obicei mă pregăteam să spun o minciună. Asta m-a făcut să mă întreb cât de aproape am fi înrudiți.

— Vrei să știi cum îl cheamă? M-a întrebat Ashley.

— Mda, cum îl cheamă?

Pentru că oamenii obișnuiesc să le dea nume copiilor lor și eu se presupunea că aș vrea să știu.

Tata i-a mângâiat mâna lui Ashley și mi-a răspuns:

— Alexander Aires Emerson.

Un fior m-a străbătut prin tot corpul, până când mi-a ajuns numele la inimă.

Mânuța lui Alexander s-a desprins din scutece și m-a apucat de un deget. Aires. Își numiseră copilul după Aires.

Aires l-ar fi iubit pe copilașul ăsta, indiferent cine i-ar fi fost mama, indiferent cum se purtase tatăl nostru cu el. De ce? Pentru că așa mă iubea pe mine. Aires mă iubise necondiționat. Mă iubise, când eram doar un copil înspăimântat. Mă iubise când eram o puștoaică mofturoasă. Mă iubise ca adolescentă cu hormonii în clocot. Când nimeni altcineva de pe lumea asta nu putuse să mă iubească din cauză că eram atât de nesigură, de absorbită de mine și de timidă ca o pisică fricoasă, el mă iubise.

Nu o dată, Aires își înghițise mândria pentru mine. Înghițise papara de la tata, de la mama și de la Ashley, ținându-mi mie partea. Aires nu făcuse decât un singur lucru egoist în întreaga lui viață și acesta fusese împlinirea visului de a se înrola în corpul pușcașilor marini, dar chiar și-atunci, se luptase pentru mine. Le trimisese scrisori tatii și lui Ashley, spunându-le să nu mă mai bată la cap. Mă sunase și-mi scrisese mereu. Își sacrificase timpul liber ca să se pună la curent cu absolut toate detaliile vieții mele.

Aires ar fi mutat cerul și pământul pentru bebelușul ăsta, exact

cum ar fi mutat cerul și pământul pentru mine.

Eu crezusem că repararea mașinii lui Aires mi-ar putea drege și mie viața. Același lucru îl crezusem și despre recăpătarea memoriei. Dar niciunul dintre ele nu-mi împlinise acea speranță magică de care mă agățasem: ca viața mea să se deruleze, cumva, înapoi cu trei ani.

Alexander mi s-a mișcat în brațe. Dumnezeule, atât era de mic și după privirile pline de neastâmpăr pe care le observam la tata și la Ashley, ei deja îl adorau. Cu toții porniserăm așa: mici pachețele de bucurii. Eu, Aires, Noah, Lila, Isaiah și chiar și Beth. La un moment dat, cineva ne ținuse în brațe și ne iubise, dar cândva, pe parcurs, totul se dăduse peste cap.

Totuși, nu și pentru copilașul ăsta... nu și pentru Alexander. Pe timpul ultimelor săptămâni, învățasem câteva lecții aspre despre mine. Știți care era cea mai devastatoare dintre toate? Că fusesem egoistă, la fel ca mama mea. La fel ca și ea, privisem lumea în alb și negru, în loc să-i văd culorile vibrante și nuanțele pe care le știam că există. Și nu numai atât: preferasem să privesc lumea prin ochii ei, nu printr-ai mei.

Dar nu se mai putea așa. Eram în stare să fac mai multe decât doar să repar o mașină în memoria lui Aires. Puteam să devin sora pe care și-ar fi dorit-o el. Alexander nu va fi nevoit să înfrunte niciodată lumea de unul singur. Va avea cine să-l apere: mă va avea pe mine.

— Alexander Aires. Îmi place.

Ashley a răsuflat ușurată și și-a întors privirea spre tata, cu un zâmbet pe față.

— Sunt fericită că ești aici, Echo.

Destul de ciudat, dar...

— Și eu.

Tocmai atunci, a intrat o soră cu un cărucior pe rotile.

— Mă scuzați pentru deranj, dar am venit să-l iau pe micul Alexander la cântărit.

Cu mișcări experte, mi l-a luat din brațe pe Alexander și l-a așezat pe pătuț.

— Și va veni cineva să vă examineze, doamnă Emerson.

— Foarte curând va vrea să mănânce, așa că să nu-l țineți mult, i-

a atras atenția Ashley, luându-l de mână pe tata, cu o umbră de îngrijorare în ochii ei albaștri.

— Vi-l aducem imediat înapoi, a liniștit-o sora.

I-am privit plecând. Tata s-a lăsat să alunece jos de pe pat.

— Tu cum te simți?

— Bine.

Dacă ținem cont că am trecut printr-o ușoară cădere nervoasă și mi-am amintit de tentativa mamei de asasinat-sinucidere în care mă implicase.

— M-au externat, le-am zis.

— Deja? Doctorii și asistentele m-au tot ținut la curent, dar îmi ziseseră că nu-ți dau drumul până la două. Îmi programasem să fiu acolo ca să te duc până acasă.

Și-a privit ceasul. Într-adevăr, era abia unu și jumătate.

— Știi că am stat cu tine.

— Știu. Mi-a spus Noah.

Tata a avut un schimb de priviri perplexe cu Ashley.

— Tu și Noah sunteți iar împreună?

Obrajii mi-au fost cuprinși de dogoare amintindu-mi cum mă sărutase în camera de spital.

— Mda.

— El a stat cu tine, Echo. Toată noaptea, a zis tata, fixându-și pantofii cu privirea în timp ce vorbea și i-am remarcat nuanța încărcată de regret.

Noah a stat cu mine; el, nu.

Cuvintele mamei și-au ales tocmai momentul acesta ca să-mi răsune în cap.

„Noi două suntem făcute din același aluat”. Nu, mamă, nu suntem. Eu sunt din același aluat cu Aires. Și o să mă descurc mai bine ca tine.

La fiecare câteva secunde, expresia de pe fața lui Ashley oscila între îngrijorare și speranță. Odinioară o iubisem. Mama avusese grijă să-mi amintească de asta. Fusese o vreme când poate că aș fi putut să-i spun mamă fără să simt junghiuri de regret. Da, se pot întâmpla tot felul de lucruri. Căsătorii să eșueze și familii să se destrame, numai că Ashley... Ashley nu era om rău.

— Iartă-mă, Ashley.

Fruntea i s-a încrețit de nedumerire.

— Pentru ce?

M-am forțat s-o privesc în ochi.

— Pentru că mereu am dat vina pe tine.

Ochii i s-au umezit. Mi-am înghițit mândria și am continuat.

— Mama mea nu e cine credeam că ar fi, așa că poate nici tu nu ești așa cum te-am văzut eu.

La început, avusesem în intenție ca scuzele mele să aibă semnificația unui armistițiu, pentru ca să pot porni de la zero cu Alexander, dar pe măsură de pronunțam cuvintele, simțeam cum inima îmi devine mai ușoară. Îmi părea rău cu adevărat și iertarea mi se părea... despovărătoare.

Ashley și-a dus o mână la inimă, iar lacrimile au început să-i curgă șiroaie.

— Și eu îmi cer iertare. Îmi pare foarte rău. Niciodată n-am vrut să te rănesc. Niciodată. Uneori spun anumite lucruri și vorbele ies de la sine și-mi dau seama după chipul tău că mă exprim greșit. Dar tu trebuie să știi... că te-am iubit mereu. Și-o să fie mai bine, Echo. Îți promit.

Mi-am coborât privirea spre piciorul care-și continua bâțâiala. Mă rodea vinovăția. Ea voia s-o luăm de la început. Ei, dacă era pe-așa, atunci aveam nevoie să pornim cu sinceritate.

— Iar eu am de gând să încerc cu adevărat să mă înțeleg cu tine. Nu să mă prefac. Chiar să încerc.

Ashley mi-a zâmbit printre lacrimi și a încuviințat, acceptându-mi pactul.

— Doamnă Emerson, am venit să vă examinez, a anunțat o asistentă în halat purpuriu. Vă supărați dacă vă rog să așteptați puțin afară?

Tata s-a ridicat imediat.

— Nicio problemă.

Acum, s-ar fi cuvenit s-o îmbrățișez. Mda... așa ar fi trebuit. Dar nu puteam. Mai bine păstrez gestul pentru când o să-l simt cu adevărat. Repararea relației dintre mine și Ashley avea să necesite pași mici... de bebeluș. I-am întins mâna și ea mi-a strâns-o.

— Ne vedem acasă, mi-a zis.

— Bine.

Aproape făcându-mă să-mi sară roșeața din păr de șoc, tata mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a însoțit afară.

— Ți-am mai spus în ultima vreme cât de mult te iubesc?

O fereastră cât peretele punea capăt coridorului de lângă rezerva lui Ashley. Tata a închis ușa după el și am stat amândoi să privim spre parcarea aglomerată a spitalului.

Îți dai seama că nu m-ai mai atins așa de ani de zile?

— Nu, i-am răspuns.

M-a tras mai aproape de el, rămânând cu privirea ațintită spre lumea exterioară.

— Te iubesc mai mult decât ai putea să-ți dai seama vreodată.

— Și eu te iubesc, i-am spus în șoaptă. Mi-aș fi dorit…

Ca Aires să nu fi murit. Ca mama să nu fi fost într-atât de egoistă.

— Mi-aș fi dorit ca totul să nu trebuiască să fie atât de dificil între noi.

— N-am știut cum să vorbesc cu tine, Echo. Nu că aș fi știut vreodată înainte, dar după ce s-a întâmplat cu mama ta… Mi-a fost foarte greu să te privesc în ochi. Ori de câte ori te priveam, vedeam cum te dezamăgisem… și cum aș fi putut să-ți cer iertare, când tu nici măcar nu-ți aminteai cu ce ți-am greșit?

— Și ce s-a întâmplat? Am întrebat, întorcându-mi ochii spre el. La tine?

Umbra cenușie care i s-a așternut pe față îl făcea să pară mult mai bătrân decât la cei patruzeci și ceva de ani ai lui.

— Un sfert de oră. Atât a așteptat mesajul tău în căsuța vocală. Am sunat la 911 imediat cum ți-am auzit panica din voce. M-am rugat de ei să vadă ce e cu tine și cu mama ta. Eu și cu Ashley am plecat imediat, dar mi-am dat seama că n-o să putem ajunge îndeajuns de repede. Dacă măcar aș fi răspuns la telefon când m-ai sunat, ți-aș fi spus să te încui în baie. Așa, n-ai mai fi căzut peste geamul ăla. Dacă mi-aș fi verificat mesageria vocală mai devreme, ai fi fost conștientă când ar fi ajuns salvarea.

A închis ochii. Chinurile unei torturi cumplite îi apăsau trăsăturile.

— Ai fost la un pas de moarte.

Mi-am apăsat fața pe pieptul lui și l-am strâns mai tare în brațe.

— Sunt în viață, tati.

Hai, spune-o, Echo.
— Și nu e nimic. Nu te consider vinovat.
Tata m-a îmbrățișat la rândul lui și mi-a repetat, iar și iar, în șoaptă:
— Iartă-mă.
Am întors capul, privind afară, pe fereastră și ascultându-i bătăile inimii. La fel ca totdeauna, lumea mergea mai departe. Oamenii intrau și ieșeau în și din spital. Mașinile zoreau spre destinațiile lor. Și, oricât de mult m-aș fi bucurat pentru că o scosesem la capăt cu tata, știam că destinația mea nu era aici.
— Știi când am tot fost plecată din oraș, ca să-mi vând tablourile? L-am întrebat. M-am tras înapoi, dar tata și-a ținut în continuare brațul în jurul meu, chiar dacă a întors capul ca să privească în altă parte. Recunoașterea tăcută și dureroasă a faptului că-și pierduse controlul asupra mea acum câteva săptămâni îi era încă vizibilă pe chip.
— Da, mi-a răspuns.
Cum aș putea să-i explic mai bine?
— Am dormit toată noaptea când am fost plecată.
— Echo, dar e nemaipomenit!
Și el n-a înțeles nimic.
— Asta m-a făcut să-mi dau seama că am nevoie să-mi găsesc un loc al meu. După ce termin liceul, mă mut.
Trebuia s-o spun, dar am regretat când am văzut cât de tare l-a apăsat pe tata. M-a mângâiat pe umăr.
— Știu că am făcut destule greșeli. Nu pot să-ți spun în câte nopți am stat treaz și am numărat orele acelea atât de puține și de prețioase în care dormeai într-adevăr și m-am întrebat cum de-ai făcut ca toate problemele tale să dispară. Știu că n-am fost un tată îndeajuns de bun, dar am făcut tot ce-am putut pentru tine. Oricât de mult m-am străduit, niciodată n-am putut să găsesc o metodă prin care să te vindec.
Imaginea din mintea mea căpăta o noimă. Eu eram o vază spartă, iar frâiele ținute strâns de tata erau cleiul. El avea impresia că dacă le ține suficient de tare, mi-aș putea reveni la normal.
— Cu mama chiar te-ai străduit, nu-i așa?
Discuția mea cu ea mă determinase să regândesc tot ce mă

învățase ea să cred.

Vocea i-a devenit aspră și răgușită.

— Eu am iubit-o, Echo. Ea a fost o persoană care mi-a înclinat întregul univers. Dar mai mult v-am iubit pe tine și pe Aires. Am încercat tot ce-a fost omenește posibil ca să minimizez efectele comportamentului ei asupra voastră. Am devenit ceea ce se numește un facilitator, până când, în cele din urmă, mi-am dat seama că singura persoană capabilă s-o ajute pe mama voastră era ea însăși.

Tata și-a șters fața, prefăcându-se că ar fi avut praf pe ea.

— M-am întors acasă într-o seară și v-am găsit, pe tine și pe Aires, în șifonierul din camera ta, ascunzându-vă de ea. Nu era prima oară, dar mi-am jurat mie însumi c-o să fie ultima. Pe mama voastră nu puteam s-o mai schimb, dar puteam să am grijă de voi doi. Am angajat-o pe Ashley cu program permanent și i-am pus în vedere mamei voastre că dacă nu-și bagă mințile-n cap intentez acțiune de divorț. Tu erai prea mică și n-ai cum să-ți amintești, dar mama ta chiar a încercat și au fost perioade când s-a ținut de tratament și s-a comportat bine. Când i se înrăutățea starea prea mult, o internam într-un spital de psihiatrie. Și ciclul s-a reluat la nesfârșit. De la bine la acceptabil, de la acceptabil la rău, de la rău la spital, după care înapoi la bine. Într-o seară, m-am întors după ce am vizitat-o la spital și am găsit-o pe Ashley citindu-ți ceva în camera ta. Tu îi stăteai în poală, te jucai cu părul ei și o priveai de parcă ea ar fi agățat luna pe cer. Ea l-a ajutat și pe Aires la proiectul pentru științele naturale și l-a filmat la baschet. Ba chiar vă gătea vouă cina și-mi încălzea mie ce mai rămânea. Ashley a adus senzația de normalitate într-o casă în care așa ceva era greu de găsit. Îți jur, Echo, niciunul dintre noi n-a avut intenția să se îndrăgostească. Dar, uneori, în viață, se întâmplă.

Poate că eu și tata semănăm mai mult unul cu celălalt decât îmi imaginasem vreodată. Amândoi râvneam la normalitate. Emoțiile au început să mi se agite pe dinăuntru.

— Eu semăn cu mama?

El m-a privit cu coada ochiului.

— Asta e o întrebare capcană?

L-am implorat din privire, sperând că nu mă va obliga s-o spun cu voce tare.

Mi-a mângâiat din nou umărul.

— I-ai moștenit frumusețea, talentul artistic și tenacitatea, dacă la asta te referi.

Adică spunea că aș fi încăpățânată? Păi, încă nu l-a cunoscut cum trebuia pe Noah!

— Și altceva?

— Mama ta n-ar fi pronunțat niciodată față de nimeni cuvintele pe care tu tocmai i le-ai spus lui Ashley… sau mie. Tu ai propria ta personalitate, Echo și mă mândresc că-ți sunt tată.

Nervozitatea mi s-a risipit și mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Mersi, tati.

— Mai dă-mi o șansă. Îți promit c-o să te las să-ți conduci singură viața. Oricum, cred că Ashley o să fie copleșită cu Alexander. Cu tine n-a stat decât la mult timp după ce erai deja obișnuită la oliță.

În ce lume nebună, nebună, puteam să trăiesc! Adolescenta care-mi fusese babysitter, îmi devenise apoi bonă, după care mamă vitregă, iar acum îmi născuse un nou frățior. Îmi doream foarte mult să-i dau tatii răspunsul atât de dorit și capabil să-l facă fericit, dar știam că n-aș fi consecventă cu persoana care începeam să cred că aș fi.

— Sincer îți spun, tati, nu are nimic de-a face cu șansele. Casa asta e plină de amintiri. Unele dintre ele sunt minunate, iar altele… nu. Mi-am petrecut atâția ani sperând și rugându-mă și punându-mi la cale o viață pe care n-am avut-o niciodată, în primul și-n primul rând. Mi-e teamă că, dacă aș rămâne, aș continua să privesc înapoi și niciodată înainte.

— Nostim, a zis el, dar fără să râdă. Aires mi-a spus același lucru când s-a înrolat. Dar promite-mi c-o să treci pe-acasă și-o să ne vizitezi. Și tu ești copilașul meu!

Mi-am încolăcit ambele brațe în jurul lui și el m-a strâns la piept.

— Îți promit.

Într-un cort, instalat în curtea din spatele casei lui Shirley și Dale, Echo stătea întinsă pe burtă, studiind o uriașă hartă a Statelor Unite. Fiind o noapte caldă de aprilie, își ridicase tricoul cu câțiva centimetri, lăsându-și pielea la iveală. Cel puțin, ăsta a fost motivul pe care mi l-a invocat atunci când degetele ei au tras în sus de materialul tricoului fără mâneci, dezgolindu-i talia. Personal, cred că

o făcuse ca să mă scoată din minți.

— Scuze, mi-a zis ea. Nu sunt genul de fată care se dă în vânt după ocean. Păsări și nisip și alge de mare, a enumerat, cutremurându-se și scoțând limba. Nu e peisajul meu preferat, dar putem să mergem și-acolo, dacă vrei tu.

Săptămâna trecută, o ținusem de mână în spital, întrebându-mă dacă se va mai întoarce vreodată la mine. Astă-seară, o priveam total uluit. Echo era aici și era a mea. Așezat lângă ea, am început să-i desenez cu degetul pe pielea expusă a spatelui.

— Eu merg oriunde vrei tu, pui.

Lumina vechii lanterne pentru camping pe care-o cumpăraserăm împreună a pâlpâit și ea a ridicat dintr-o sprânceană, în semn de ți-am-spus-eu. Echo nu se dădea în vânt după comorile pe care le poți găsi la Goodwill, nici după dormitul în aer liber.

Dar îmi promisese că va face o încercare cu campingul în excursia pe care o plănuiam pentru la vară.

— Cortul e în stare bună, am zis, ca să-mi susțin punctul de vedere. Ne-ar fi costat cu al naibii de mult mai mult într-un magazin adevărat.

— Dacă spui tu...

Și-a mutat degetul mai la vest de Kentucky.

— Vreau să văd munții cu crestele acoperite de zăpadă.

I-am dat părul într-o parte, m-am aplecat și am sărutat-o pe mijlocul cefei, plăcându-mi enorm felul în care i se relaxa musculatura atunci când se lăsa pe mine.

— Atunci, așa ceva o să vedem, i-am șoptit la ureche.

— Noah, s-a văicărit ea, pe un ton care conținea în proporții egale plăcere și mustrare. Cum aș putea eu să-mi programez întâlnirile din galeriile de artă, dacă nu planific niciodată unde să mergem?

Mirosul ei dulce mi-a atras corpul mai sus și am început să-i ciugulesc lobul urechii.

— Eu nu te opresc. Tu planifică. Eu sărut.

Echo și-a întors capul ca să mă privească peste umăr. Sirena mea devenea ispititoare cu zâmbetul ăsta seducător pe buze. Mare greșeală din partea ei. I-am mângâiat obrazul și i-am sărutat buzele moi.

Mă așteptasem ca ea să se ferească, sfioasă. Ne tot jucam așa de

mai bine de o oră: ea punea țara la cale și eu mă țineam de giumbușlucuri. Plecarea pe timpul verii era importantă pentru ea și ea era importantă pentru mine. Dar, în locul pupicului la repezeală anticipat de mine, ea și-a apropiat buzele de ale mele. O arșiță dogoritoare mi-a încălzit sângele.

La început, a fost un sărut domol... cel puțin, așa avusesem eu în intenție, dar pe urmă Echo m-a atins. Mâinile ei, pe fața mea, în părul meu. Iar apoi și-a apropiat corpul de al meu. Căldură, ispititoare apăsări în toate locurile potrivite, plus buzele lui Echo, pe ale mele... egal, focuri de artificii.

Ea a devenit întregul meu univers. Umplându-mi simțurile, astfel încât tot ce pipăiam și ce vedeam și ce gustam era numai ea. Sărutări și atingeri și șoapte de iubire, iar când mâna mi-a coborât pe curbura taliei ei, abia atingându-i pielea și s-a oprit la talia blugilor, corpul meu îmi urla să merg mai departe, dar mintea știa că e momentul să mă opresc.

Suspinând, mi-am dus încă o dată buzele spre ale ei, după care mi-am schimbat poziția și am tras-o pe Echo alături de mine.

— Sunt îndrăgostit de tine, i-am zis.

Echo și-a lăsat capul pe îndoitura brațului meu și vârfurile degetelor i s-au plimbat alene pe fața mea.

— Știu. Și eu te iubesc.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus-o mai devreme.

Dac-aș fi făcut-o, poate că nu ne-am mai fi despărțit vreodată.

— Nu-i nimic, a murmurat ea. Suntem împreună acum și asta-i tot ce contează.

Am sărutat-o pe frunte și ea s-a cuibărit mai aproape de mine. Lumea îmi dădea o senzație ciudată. Pentru prima oară în viață, nu mă mai luptam pentru cineva, sau pentru ceva. Frații mei erau în siguranță. Echo știa adevărul.

Curând, aveam să mă eliberez de liceu și de tutelă. Speram să fiu admis în ultima serie la o facultate. Satisfacția și fericirea nu-mi erau sentimente familiare, dar puteam învăța să mă adaptez la ele.

— Te deranjează? M-a întrebat cu o voce firavă, care-i trăda emoțiile. Că o luăm cu încetul?

— Nu, i-am răspuns.

Și era adevărul. Fericirea și satisfacția aveau să fie un pic mai greu

de obținut în cazul ei, decât în al meu. Echo, Ashley și tatăl ei ajunseseră la o nouă înțelegere, dar vechile deprinderi sunt greu de înfrânt, mai ales când e vorba despre persoane care locuiesc toate în aceeași casă. Apariția bebelușului nu contribuise la diminuarea stresului. Frecvența ședințelor de terapie ale lui Echo crescuse, în loc să scadă. Recăpătarea memoriei și confruntarea cu mama ei generaseră o cu totul nouă serie de probleme, însă unele cu care Echo simțea că va putea să se descurce, atât timp cât o avea pe doamna Collins.

Totul în viața ei era în flux continuu și ea avea nevoie de forță. De statornicie și de stabilitate. Curios lucru, pe toate trei și le găsise la mine. Cine-ar fi crezut că aș fi genul de persoană pe care să te poți baza?

— În plus, i-am zis, luând-o așa, încet, se creează acumulări, îmi place așteptarea.

Întregul trup i s-a zgâlțâit de hohote mute și colțurile buzelor mi s-au arcuit în sus. Adoram s-o fac fericită.

— Și ești sigur că vrei să-ți lași frații și juri că n-o să-ți pierzi serviciul?

Îmi pusese întrebările astea două de un milion de ori pe parcursul ultimei săptămâni, dar îi înțelegeam temerile. Nu voia să mă vadă ajungând plin de regrete.

— Malt and Burger se închide pe toată durata lunii iulie, pentru renovare și patronul meu e de părere că o vacanță mi-ar prinde bine. Cât despre frații mei... Am nevoie de puțin timp. E greu să apeși pe întrerupător. Poate că, dac-o să fiu plecat pentru o vreme, n-o să mă mai simt de parcă ei ar fi unica mea responsabilitate.

S-a sprijinit în coate și și-a ridicat fruntea spre mine. Ochii aceia superb de verzi i-au căutat pe-ai mei.

— Ești sigur?

— Mie-n sută.

Zâmbetul pe care-l iubeam atât de mult i-a binecuvântat fața.

— Atunci, pornim spre vest.

— Când te întorci? M-a întrebat Jacob.

Stăteam în căsuța lor din copac, în curtea din spatele casei lui Carrie și Joe, a doua zi după ce terminasem liceul. Carrie și Joe pregătiseră o cină grandioasă ca să sărbătorim și-mi spuseseră să-mi

invit prietenii. Îi adusesem pe Echo, pe Isaiah și pe o extrem de trează Beth.

Echo tocmai îl ajuta pe Tyler să se ascundă, într-un extrem de lamentabil joc de-a v-ați ascunselea cu Isaiah și cu Beth.

— Cel mai târziu? În septembrie. Încep școala după Ziua Muncii.

Piciorușele lui atârnau, legănându-se peste margine.

— La școala mamei noastre?

— La școala mamei noastre.

Și cu specializarea în arhitectură. Administrația statului îmi acoperea costurile școlarizării și ale cazării, însă aveam de gând să locuim în afara campusului, împreună cu Isaiah și cu Beth, după întoarcerea mea și a lui Echo.

Beth și Isaiah abia intrau în ultimul an, însă pe Shirley și pe Dale nu-i interesa unde locuiesc. Cât despre Echo, ea acceptase o bursă la „școala mamei noastre” și avea de gând să stea în cămin.

Jacob și-a răsfirat degetele și a început să numere.

— Dar asta înseamnă cel puțin trei luni!

Da. Dar cum aș fi putut eu să le explic frățiorilor mei mai mici de ce aveam nevoie să plec? Cum să le explic că, timp de trei ani, singurul lucru care mă ajutase să-mi țin capul deasupra apei fusese gândul că voi alcătui din nou o familie împreună cu ei? Pierdusem și, în același timp, câștigasem. Pierdusem visurile pe care mi le făcusem, dar câștigasem altele noi. Aveam nevoie de timp ca să-mi rebobinez creierul, să-mi dau seama cum să fiu un student responsabil la optsprezece ani și un frate mai mare fără griji.

— O să vă sun în fiecare zi și-o să vă trimit cadouri și ilustrate de peste tot pe unde-o să mă duc.

Jacob s-a luminat la față auzind cuvântul cadouri.

— Promiți?

— Promit.

Echo și Tyler au izbucnit în râs când Isaiah și l-a azvârlit pe umăr pe Tyler, a luat-o de mână pe Echo și a rupt-o la fugă de-a curmezișul curții, ca s-o împiedice pe Beth să-i „găsească”. Beth îi urma cu încetineală, prefăcându-se că n-are habar încotro putuseră să dispară cei trei. Mi s-a pus un nod în gât văzându-i. În sfârșit, aveam o familie.

— Lui Tyler îi place de ea, mi-a zis Jacob, privindu-l pe Tyler cum

se întinde după Echo.

Mi-am dres glasul și mi-am înghițit emoțiile care mă copleșiseră.

— Tu ce părere ai despre ea?

Când le-o prezentasem, în urmă cu o lună, frații mei se comportaseră cu sfială în prezența ei. Pe urmă, însă, Echo îi desenase pe Jacob și pe Tyler și zidul dintre ei se năruise. Lor li se părea super ca unei persoane adulte să-i placă la fel de mult creioanele ca lor. Avuseseră nevoie de ceva mai mult timp ca să se apropie de Beth și de Isaiah, dar până la urmă fuseseră câștigați de tatuajele lui Isaiah și de cadourile cu care-i cumpărase „mătușa Beth”.

Jacob a ridicat din umeri.

— Mi se pare super, pentru o fată.

Am izbucnit în râs.

— Mda. Așa e.

— Și unde o să vă duceți, după ce plecați?

— Peste tot, dar în principal în Colorado. Sunt acolo vreo două galerii de artă pe care Echo vrea neapărat să le viziteze.

M-a cuprins într-o îmbrățișare.

— Colorado. Acolo au munți. Super.

Am mai jucat câteva runde de v-ați ascunselea, până când Tyler n-a mai putut să-ți țină ochii deschiși. Echo a plecat împreună cu Isaiah și cu Beth să-și ia restul lucrurilor de care mai avea nevoie pentru călătoria noastră și să-și pună tatăl să jure, pentru a nu știu câta oară, că va avea grijă de mașina lui Aires până când se va întoarce ea în oraș. Și, cu toate că nu voia s-o recunoască, eu cred că-și mai dorea și să-l legene în brațe câteva minute pe Alexander.

Carrie m-a lăsat să le citesc povești fraților mei, să-i ascult spunându-și rugăciunile și apoi să-i învelesc pentru noapte. În seara asta, Tyler avea să doarmă cu Jacob, în patul de jos.

— Te iubesc, Noah, mi-a zis Tyler, căscând și închizând ochii. L-am atins ușor pe tâmplă. Nu era prima oară când îmi spunea cuvintele astea, dar era prima oară de când îmi dăduseră voie Carrie și Joe să mă întorc în viețile fraților mei.

— Și eu. Te iubesc, a adăugat și Jacob.

— Vă iubesc pe amândoi. Să aveți grijă unul de celălalt și să-i ascultați pe Carrie și pe Joe.

Jacob mi-a răspuns, cu zâmbetul mamei pe chip.

— Așa vom face.

I-am sărutat pe frunte pe amândoi și m-am forțat să ies din cameră. În casă domnea acea liniște atât de pașnică. Frigiderul zumzăia. Mașina de spălat vase susura încet. Dinspre bucătărie plutea un miros de cafea de bună calitate. M-am luat după el și mi-am vârât capul pe ușă. Carrie și Joe stăteau la barul pentru micul dejun, sorbind din căni.

— N-am glumit. Am de gând să sun în fiecare zi, i-am anunțat.

Joe mi-a adresat un zâmbet sincer.

— Nici nu ne așteptăm la altceva, a zis.

— Noah, mi-a zis Carrie, lăsându-se jos de pe taburet. Am ceva pentru tine și n-am vrut să ți-l dau de față cu prietenii tăi.

Mi-a întins un plic din manila.

— Îl deschizi mai târziu, bine? Îți garantez c-o să-ți placă.

— Foarte bine.

Joe mi-a întins mâna.

— Drum bun și să nu le cumperi băieților ceva prea mare.

Am izbucnit în râs. De parcă aș fi și putut să le cumpăr ceva mai mare decât chestiile din depozitul de jucării din pivnița aia a lor.

— Așa o să fac. Mersi încă o dată.

În clipa în care am ieșit pe veranda din față, am deschis plicul, înăuntru erau o sumedenie de desene de-ale lui Jacob și Tyler, o fotografie cu mine și frații mei, după care o copie a fotografiei cu părinții noștri. Îmi aminteam fotografia. Eu le-o făcusem, după ce mama și tata îi dăduseră cheia celui dintâi locatar al cartierului construit de Habitat. Amintirea m-a făcut să zâmbesc. Carrie și Joe nu erau diavoli, așa cum crezusem. Erau doi oameni care-i iubeau pe frații mei și aveau inimile îndeajuns de mari ca să mă poată iubi și pe mine, pe deasupra.

Mi-am scos telefonul mobil și i-am trimis un mesaj lui Carrie: mersi.

După câteva secunde, mi-a sosit și răspunsul ei: n-ai pt ce. Grija de tine.

Peste drum, Echo mă aștepta, stând pe capota cenușiei sale Honda Civic. Cârlionții roșii îi sclipeau în lumina felinarelor de pe stradă și bluza cu breteluțe subțiri și fără mâneci îi era suficient de

decoltată încât mintea mea să înceapă deja să se întrebe cum ar putea-o face să se abată de la planul ei, de a merge cel puțin șase ore în noaptea asta, înainte de a monta cortul.

Zâmbetul ei de sirenă mi-a luminat universul.

— Noah, m-a întâmpinat ea.

— Echo... Arăți...

Mi-am lăsat privirea să-i rătăcească în sus și-n jos pe trup, în timp ce mă apropiam de mașină.

— Apetisantă.

Râsetele ei mi-au gâdilat plăcut sufletul.

— Cred că mi-ai mai spus asta odată.

Mi-am făcut loc între picioarele ei și i-am cuprins fața în palme.

— Și cred că la sfârșitul acelei nopți s-a mai întâmplat și așa ceva.

Buzele ei mi le-au atins în treacăt pe-ale mele și au început să chicotească.

— Ești gata pentru o viață normală, în sfârșit? M-a întrebat în șoaptă.

Am mai sărutat-o pe buze o dată și i-am smuls cheile din mână.

— Da și eu conduc.

KATIE MeGARRY era adolescentă pe timpul modei grunge și a trupelor de băieți și-și amintește de acei ani ca de cei mai buni și, în același timp, cei mai răi din viața ei. Iubește muzica, finalurile fericite, reality-showurile de televiziune și, în secret, e fan al echipei de baschet a Universității Kentucky.

Lui Katie i-ar face mare plăcere să afle părerile cititorilor săi.

Puteți intra în legătură cu ea prin intermediul site-ului www.katielmegarry.com, s-o urmăriți pe twitter, Cspkatiemegarry, sau să-i deveniți prieteni pe Facebook și pe Goodreads.

MULȚUMIRI

Lui Dumnezeu – Luca, 1:37
Lui Dave – pentru că datorită ție am cunoscut iubirea.
Mulțumiri pentru...

Kevan Lyon – nu-mi vine în minte altcineva pe care să-mi doresc să fie în colțul meu. Tu ești amestecul perfect de energie, entuziasm și bunătate.

Margo Lipschultz – ești strălucitoare, plus că ai o inimă de aur. Sunt onorată că ți-ai încercat șansele cu mine, cu Echo și cu Noah.

Toți cei de la Harlequin și Harlequin Teen care s-au atins de povestea asta, dar în mod special pentru Natashya Wilson – vă sunt recunoscătoare tuturor.

Angela Annaloro-Murphy, Veronica Blade, Shannon Michael și Kristen Simmons – cititoarele mele beta. Voi ați fost suficient de curajoase ca să vă avântați în mlaștina primelor ciorne și să-mi spuneți părerile voastre extrem de sincere.

Anne Cook și Rodolfo Lopez Jr. – vă mulțumesc pentru că mi-ați răspuns la întrebări, îmbogățind astfel povestea.

Colette Ballard, Bethany Griffin, Kurt Hampe și Bill Wolfe – voi sunteți mai mult decât un grup de critici. Sunteți colacul meu de salvare.

Louisville Românce Writers – sunteți un minunat și talentat grup de doamne.

Părinților mei, surorii mele, familiei mele din Mt. Washington și cumnaților mei... vă iubesc.

Prietenilor și rudelor – vă mulțumesc pentru toată dragostea și sprijinul vostru.

Sunteți prea mulți ca să vă enumăr pe toți, dar să știți că mă gândesc mereu la voi.